

การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล
: การศึกษาเชิงกลศาสตร์

TONE DISTORTION IN THAI POPULAR SONGS
: AN ACOUSTICAL STUDY

อภิสิทธิ์ หนามการ

จาก

รักที่ ... คำพิพากษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขามานุษยวิทยา

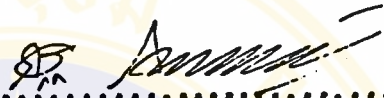
มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2533

Copyright by Mahidol University

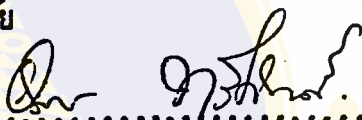
2020

วิทยานิพนธ์
เรื่อง
การเขียนของเสียดวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล
: การศึกษาเชิงกลศาสตร์

.....

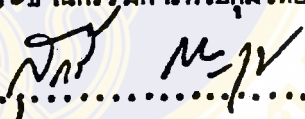
ภักดี คำพิทักษ์กุล

ผู้วิจัย

.....

อมร ทวีศักดิ์ วท.บ., ศศ.ม.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

สุกรี เจริญสุข กศ.บ., M.M.E., D.A.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

สุชมาวดี ขำนิญ ศศ.บ., M.A.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

มนตรี จุลสมัย พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

ทพิศ อนาคตกุล พ.บ., M.A.

ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การเขียนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล

: การศึกษาเชิงกลศาสตร์

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขานิติศาสตร์

วันที่ 29 พฤษภาคม 2533

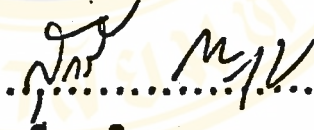
ภักดี อานนท์

ผู้วิจัย

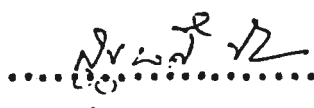
อมร หวังศักดิ์ วท.บ., ศศ.ม.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

สุกัญญา เจริญสุข กศ.บ., M.M.E., D.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

สุพจน์ ชาติวิทย์ ศศ.บ., M.A.

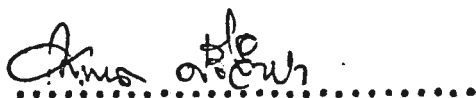
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

สุนิศา อมาตย์กุล พ.บ., M.A.

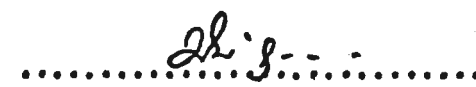
ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล

โสภณา ศรีจำปา ศศ.บ., ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

มันตรี รุสสมัย พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะผู้วิจัยได้รับคำแนะนำ การตรวจแก้ไขและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมร ทวีศักดิ์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และควบคุมงานวิจัย นอกจากนี้ยังได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์นายแพทย์พูนพิศ ฌมาตยกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพมาวดี ชำหิรัญ และ อาจารย์โสภณา ศรีจำปา ที่ได้ให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่าน เป็นอย่างสูง

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมูลนิธิพระบรมราชา - บุสรณ์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี และทุนอุดหนุนการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจากหลายฝ่าย คุณเจินและคุณบานชื่น อังคาบ ไค้กรุณาให้ที่พักระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ อาจารย์สุทธิพงษ์ เกื้อนแจ่ม และคุณสุมานี อิ่มแสง ได้เสริมสร้างแรงจูงใจ ให้ทำสำเร็จ และมีส่วนช่วยเหลือประสานงานในการจัดพิมพ์วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ตลอดจนบุคคลท่านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและไม่สามารถเอ่ยนาม ณ ที่นี้ได้ทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยขอชื่นชมในความกรุณา ขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่าและมีประโยชน์ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตเวทิต์คุณแด่ นางจันทร์หล้า กานทิทัษกุล มารดาของผู้วิจัย

รักดี กานทิทัษกุล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวกัทธี กานพิทักษ์กุล

วัน เดือน ปี เกิด 26 ตุลาคม 2503

สถานที่เกิด จังหวัดตาก

ประวัติการศึกษา ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก ปี พ.ศ. 2525
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยมหิดล
ปี พ.ศ. 2533

ทุนวิจัย - ทุนมูลนิธิพระบรมราชานุสรณ์ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี
- ทุนอุดหนุนการวิจัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน อาจารย์ 1 โรงเรียนทุ่งโพธิ์ทะเลพิทยฯ ตำบลนิคมสร้างตนเอง
ทุ่งโพธิ์ทะเล อำเภอมะนัง จังหวัดกำแพงเพชร

ชื่อวิทยานิพนธ์

การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล

: การศึกษาเชิงกลศาสตร์

ผู้วิจัย

ภักดี กานทิหัตถ์กุล

ปริญญา

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อมร ทวีศักดิ์ วท.บ., ศศ.ม.

สุกรี เจริญสุข กศ.บ., M.M.E., D.A.

สุธมาวดี ขำนิรันดร์ ศศ.บ., M.A.

โสภณา ศรีจำปา ศศ.บ., ศศ.ม.

วันที่สำเร็จการศึกษา

29 พฤษภาคม พ.ศ. 2535

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ตลอดจนอิทธิพลของพยางค์และสระที่มีต่อรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ การศึกษาทำโดยนำคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปเมื่ออยู่ในการร้องเพลงจำนวนทั้งหมด 342 คำ จาก 50 เพลง มาแบ่งตามลักษณะการออกเสียงของพยางค์ โดยแบ่งออกเป็น 7 กลุ่มพยางค์ แล้วนำมาเข้าเครื่องวิเคราะห์หertzเสียง ตามวิธีการทดลองเชิงกลศาสตร์ ทั้งส่วนที่อยู่ในการพูดธรรมดา และส่วนที่อยู่ในการร้องเพลง ซึ่งเมื่อร้องเป็นเพลงแล้วเสียงวรรณยุกต์ในคำนั้น ๆ จะเพี้ยนไปในลักษณะต่าง ๆ

เนื้อหาของวิทยานิพนธ์มี 5 บท คือ บทที่ 1 บทนำ บทที่ 2 สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทที่ 3 อธิบายถึงอุปกรณ์การทดลอง วิธีเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล บทที่ 4 เสนอรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล และอธิบายถึงอิทธิพลของพยางค์และสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ และบทที่ 5 เป็นการสรุปอภิปรายผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

ผลการวิจัยพบว่า ในการร้องเพลงไทยสากล อิทธิพลของทำนองเพลงทำให้ค่าความถี่ฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงสูงขึ้น การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงระดับความสูงของเสียงวรรณยุกต์ และการเปลี่ยนรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ วรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์ตรี มีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปให้หลายรูปแบบกว่าวรรณยุกต์อื่น ๆ

คือเพี้ยนไปไ้ถึง 7 รูปแบบ ส่วนทิศทางของเสียงวรรณยุกต์นั้น วรรณยุกต์จัตวาและวรรณ -
 ยุกต์สามัญ มีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์ตรีมากที่สุดตามลำดับ และวรรณยุกต์โท เอก
 ตรี มีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์สามัญมากที่สุดตามลำดับ ส่วนอิทธิพลของพยัญชนะ
 และสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์นั้น พบว่า คำทดสอบที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียง
 ไม่ก้อง และ/หรือ สระเปิด จะทำให้ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มีค่าความถี่ฐานสูงกว่า
 คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงไม่ก้อง และ/หรือ สระเปิด

and vowels on tone distortion. The fifth chapter explains the result and marks the conclusion.

From the findings, tone distortion may occur in 2 dimensions of pitch height and pitch contour. The mid and the high tones have a greater tendency to be distorted than the other tones, i.e., there are 7 patterns of tone distortion for the mid and the high tones.

It has been found that the rising tone and the mid tone have a great tendency to be distorted to a high tone. The falling tone, the low tone and the high tone have a great tendency to be distorted to a mid tone.

As for the reflection of consonants and vowels on tone distortion, the result shows that the words starting with voiceless consonants and / or closed vowels have higher fundamental frequency range of tone contour than the words starting with voiced consonants and / or opened vowels.

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ก
สารบัญตาราง	ข
สารบัญภาพ	ข
สารบัญแผนภูมิ	ข
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ภูมิหลังความเป็นมาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตในการวิจัย	2
1.4 วิธีดำเนินการวิจัย	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 เอกสารที่ประกอบในการวิจัย	5
2.1.1 เอกสารซึ่งเกี่ยวกับการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทย	5
2.1.2 เอกสารซึ่งเกี่ยวกับการศึกษาอิทธิพลของพยัญชนะ และสระที่มีต่อเสียงวรรณยุกต์	6
2.2 สรุปงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องโดยตรง	6
2.2.1 งานวิจัยของ เบอร์ร่า ลิสต์ (George List)	6
2.2.2 งานวิจัยของ ภาวที กีสิงทน	14
3 อุปกรณ์การทดลอง วิธีเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล	22
3.1 อุปกรณ์การทดลองที่ใช้ในการศึกษาเชิงกลสัทศาสตร์	22
3.1.1 อุปกรณ์	22

บทที่

3.1.1.1	เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง (Visi -Pitch)	22
3.1.1.2	อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายภาพ จากจอของ เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง และอุปกรณ์ ในการลอกเส้นจากภาพถ่าย	24
3.1.1.3	แหล่งที่มาของข้อมูลและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	26
3.1.2	ผู้สอนข้อมูลและผู้ช่วย	28
3.1.2.1	ผู้ร้องเพลง	28
3.1.2.2	ผู้ช่วยเหลือผู้วิจัย	28
3.2	วิธีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล	28
3.2.1	การหาข้อมูล	28
3.2.2	วิธีเรียบเรียงข้อมูลและจัดกลุ่มข้อมูล	28
3.2.3	วิธีการป้อนข้อมูลเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง	75
3.2.4	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	76
4	รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล	81
4.1	ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมดที่อยู่ในการพูดธรรมดา	81
4.2	ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมดที่อยู่ในการร้องเพลง	84
4.2.1	การวิเคราะห์ลักษณะวรรณยุกต์ของคำทดสอบที่อยู่ใน การร้องเพลง	84
4.2.2	รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ทั้ง 7 กลุ่มพยัญชนะ	89
	- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะ เสียงเสียดสี (Fricative)	89
	- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะ เสียงหยุด หรือเสียงกัก (Stop)	109
	- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะ เสียงกึ่งเสียดสี (Affricate)	136

บทที่

- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ (Trill)	158
- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น (Lateral)	176
- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก (Nasal)	194
- รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งสระ (Semi - Vowel)	215
4.3 อิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล	230
4.3.1 อิทธิพลของพยัญชนะที่มีต่อลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล	230
4.3.2 อิทธิพลของสระที่มีต่อลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล	234
5 สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ	240
5.1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในเพลงไทยสากล	240
5.1.1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ	241
5.1.2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก	241
5.1.3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท	242
5.1.4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี	243
5.1.5 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา	243
5.2 อิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์	247
5.3 ขอเสนอแนะ	247
บรรณานุกรม	248
ภาคผนวก	250

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

1	แสดงพยางค์ในภาษาไทยทั้งหมดแบ่งตามลักษณะการเปล่งเสียง	29
2	แสดงจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมด	30
3	รายการคำทดสอบกลุ่มพยางค์ต่าง ๆ ทั้ง 7 กลุ่ม จาก 50 เพลง	31
4	รายการคำทดสอบที่เขียนไว้ใน 50 เพลง	46
5	แสดงค่าความถี่ฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดรวม	80
6	แสดงสระเปิดและสระเปิดในภาษาไทยมาตรฐาน	234
7	ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ ในเพลงไทยสากล ทั้ง 5 เสียง ใน 7 กลุ่มพยางค์	245
8	ทิศทางการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในเพลงไทยสากล	246
9	รายการเพลงทั้งหมด 50 เพลง	250

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่

1	รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่ได้จากการวิเคราะห์แผนภาพ คลื่นเสียง (Spectrograph Analysis)	8
2	แสดงรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์จัตวาที่ติดช่วง ครึ่งแรกของวรรณยุกต์ออก	8
3	แสดงการเทียบเสียงของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง กับตัวเมโลดี้ ในบันทึกเสียงพื้นฐานของโน้ตดนตรี	9
4	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์จัตวา กับตัวโน้ตดนตรี	10
5	ตัวอย่างเพลงไทยที่แต่งเนื้อร้องใหม่โดยใช้ทำนองเก่า	11
6	ตัวอย่างเพลงกล่อมเด็ก	12
7	เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง Visi - Pitch 6087	23
8	ตัวอย่างภาพถ่ายและการลอกเส้นจากภาพถ่าย	25
9	ตัวอย่างการใช้เคอร์เซอร์ (Cursor) วัดค่าความถี่มูลฐาน ของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา	79
10	แสดงตัวอย่างอิทธิพลของทำนองเพลงที่มีต่อเสียงวรรณยุกต์	84

สารบัญแบบภูมิ

หน้า

แบบภูมิที่

1	แสดงค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา (ภาวที่ ที่ฟังตน)	15
2	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า "คน"	16
3	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า "ไม้"	17
4	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า "หมั่น"	18
5	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า "ล้น"	19
6	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า "หญิง"	20
7	แสดงค่าเฉลี่ยระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา (ผู้วิจัย)	82
8	ค่าเฉลี่ยของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ของภาษาไทยมาตรฐาน	83
9	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ทัน ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1	91
10	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ทั้ง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2	92
11	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ชม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 3	93
12	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า สก และ สุข ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1	95
13	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า สิ และ สัม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2	96
14	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ให้ และ ขอบ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1	98
15	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ให้ และ ล้น ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2	99

แบบภูมิที่

หน้า

16	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ฟ้า และ ฆ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1	101
17	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ช้า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2	102
18	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า สอง และ เสียด ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1	105
19	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า หัว และ หู ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2	106
20	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า แสน และ เสียง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 3	107
21	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า หัว และ สาว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 4	108
22	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า เค็ม และ กง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1	112
23	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า กิน และ อาย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2	113
24	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า หัว และ เค็ม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 3	114
25	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ใคร และ เขา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 4	115
26	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า กง และ ตา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 5	116
27	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า เคย และ ไป ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 6	117
28	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ทน และ เป็น ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 7	118

แผนภูมิที่		หน้า
29	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า นิค และ ชิค ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1	120
30	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า ผาน และ ทอ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2	121
31	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ถ่า และ โอ้ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1	123
32	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า เท่า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2	124
33	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ไค้ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 3	125
34	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ทึง และ แท้ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1	127
35	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า คิก และ เขาะ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2	128
36	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ทึง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 3	129
37	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า คิก และ คค ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 4	130
38	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า ถึง และ เขา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1	132
39	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า แถว และ เมย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2	133
40	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า เขา และ ถาม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 3	134
41	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า เกี้ยว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 4	135
42	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ใจ และ จริง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1	138

แผนภูมิที่		หน้า
43	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า จักร ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2	139
44	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า จำ และ ใจ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 3	140
45	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ใจ และ จอ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 4	141
46	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า เขียง และ หม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 5	142
47	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า จิ้ง และ ใจ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 6	143
48	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า เจ็บ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1	145
49	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า จะ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2	146
50	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ขึ้น และ เชื้อ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1	148
51	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า เจ้า และ เชื้อ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2	149
52	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ช้า และ ช้า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1	151
53	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า เจ้า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2	152
54	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า รัก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 3	153
55	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า ฉับ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1	155

แบบฉบับที่

หน้า

- 56 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า
ฉับ และ ฉับ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2 156
- 57 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า
ไฉ และ เจย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 3 157
- 58 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
เรา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 1 159
- 59 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
เรา และ โรอย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 2 160
- 60 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
รอง และ เรา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 3 161
- 61 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
หรีก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 1 163
- 62 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
หรอก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 2 164
- 63 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
เรา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 1 (มีรูปแบบเดียว) 166
- 64 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
ร่อน และ ฐ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 1 168
- 65 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
ความฐ และ ฐ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 2 169
- 66 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
รัก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 3 170
- 67 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
รัก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 4 171

68	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์กริ ในคำว่า รัก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 5	172
69	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า หรือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 1	174
70	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า หรือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 2	175
71	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า แล และ อม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 1	177
72	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ลิ้ม และ แล ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 2	178
73	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ลอง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 3	179
74	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ลอง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 4	180
75	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า หลอก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 1	182
76	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า หุ้ม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 2	183
77	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า เล่น ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 1 (มีรูปแบบเดียว)	185
78	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์กริ ในคำว่า ลึบ และ แล ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 1	187
79	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์กริ ในคำว่า แล้ว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 2	188
80	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์กริ ในคำว่า ลิ้น ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 3	189

แบบภูมิที่

หน้า

81	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า แล้ว และ แล้ว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 4	190
82	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า เหลว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 1	192
83	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า เหลือ และ เหลือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 2	193
84	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า มี และ เมือง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 1	195
85	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ใน ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2	196
86	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า มา และ ทำไม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 3	197
87	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า กำหนด ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 1	199
88	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า ฉิม และ โฉม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2	200
89	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ไม่ และ น้ำ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2	202
90	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า เมื่อ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2	203
91	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ไม่ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 3	204
92	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า มี และ เมื่อ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 4	205
93	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า แนะ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 1	207

แผนภูมิที่		หน้า
94	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า นะ และ ไน ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2	208
95	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า นี้ และ หนี ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 3	209
96	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า นับ และ นก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 4	210
97	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า เหงา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 1	212
98	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า หมาย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2	213
99	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า เหมือน และ เหนือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 3	214
100	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ยอม และ วัน ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 1	216
101	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ไว และ ยัง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 2	217
102	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ใบ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 3	218
103	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า อย่า และ หยิบ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 1	220
104	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า อยู่ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 2	221
105	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า ยิ่ง และ ว่า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 1 (มีรูปแบบเดียว)	223
106	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ไว้ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ รูปแบบที่ 1	225

แบบรูปที่		หน้า
107	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า หยิบ <u>ย</u> ก และ <u>ย</u> ก <u>ม</u> ือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระ รูปแบบที่ 2	226
108	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า ส <u>ว</u> ร <u>ร</u> ค์ และ <u>ห</u> ว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระ รูปแบบที่ 1	228
109	แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า ห <u>ว</u> าน และ <u>ห</u> ว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระ รูปแบบที่ 2	229
110	แสดงอิทธิพลของพยัญชนะอโหมะ และ โหมะ ที่มีต่อ การเพี้ยนของวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ไป (v1) และ ไค (va)	232
111	แสดงอิทธิพลของพยัญชนะอโหมะ และ โหมะ ที่มีต่อ การเพี้ยนของวรรณยุกต์เอก ในคำว่า อค (v1) และ มท (va)	233
112	แสดงอิทธิพลของสระเปิดและสระปิดที่มีต่อการเพี้ยนของเสียง วรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า คื่อ (i:) และ ความ (a:)	236
113	แสดงอิทธิพลของสระเปิดและสระปิดที่มีต่อการเพี้ยนของเสียง วรรณยุกต์เอก ในคำว่า ลี (i) และ ลัก (a)	237
114	แสดงอิทธิพลของสระเปิดและสระปิดที่มีต่อการเพี้ยนของเสียง วรรณยุกต์โท ในคำว่า วุ่น (u) และ ว่า (a)	238
115	แสดงอิทธิพลของสระเปิดและสระปิดที่มีต่อการเพี้ยนของเสียง วรรณยุกต์ตรี ในคำว่า นี (i:) และ เน้น (a)	239

1.1 ภูมิหลังความเป็นมาของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ (Tone Language) กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง คือ หน่วยเสียงสามัญ (Mid Tone) หน่วยเสียงเอก (Low Tone) หน่วยเสียงโท (Falling Tone) หน่วยเสียงตรี (High Tone) และหน่วยเสียงจัตวา (Rising Tone) ทำให้คำมีความหมายแตกต่างกันออกไป คำบางคำเมื่ออยู่ในการเรียกขาน การประกาศ หรือการโฆษณา เสียงวรรณยุกต์จะเพี้ยนไปจากการพูดหรือการอ่านปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการร้องเพลง วรรณยุกต์ของคำในเพลงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงไปมากเนื่องจากอิทธิพลของทำนองเพลง จากการศึกษางานวิจัยของ ยอร์ช ลิสต์ (List :1961) เรื่อง Speech Melody and Song Melody in Central Thailand พบว่า เพลงไทยสมัยใหม่จะมีความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ของคำ และทำนองเพลงอย่างมาก ซึ่งแสดงว่า วรรณยุกต์ของคำในเพลงไทยสมัยใหม่เกิดการเพี้ยนไปมาก ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเพลงไทยสากล (เพลงลูกกรุง) เพราะเห็นว่ามี การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เกือบทุกเพลง จากการศึกษางานวิจัยเรื่องการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยลูกทุ่งของ ภวดี คีสิงห์ (ภวดี : 2524) ทราบว่าในการร้องเพลงลูกทุ่ง อิทธิพลของทำนองเพลงทำให้ค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency) ของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงสูงขึ้น และเมื่อได้ศึกษางานวิจัยของ เลอฮิสเต กับ แพทเทอร์สัน (Lehiste and Peterson) เรื่อง (Some Basic Consideration in Analysis of Intonation) พบว่าพยางค์ที่มีพยัญชนะอโหส (Voiceless Consonant) และ/หรือ สระปิด (Closed Vowel) จะทำให้ค่าความถี่มูลฐานของระดับเสียง (Fundamental Frequency of the Peak of Intonation Contour) สูงกว่าพยางค์ที่มีพยัญชนะโหส (Voiced Consonant) และ/หรือ สระเปิด (Opened Vowel)

จากการศึกษาวิจัยดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ซึ่ง ยอร์ช ลิสต์ เพียงแต่ทราบว่าเกิดการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยทั่วไป โดยเฉพาะเพลงสมัยใหม่ เนื่องจากระดับความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ของคำ และทำนองเพลงอย่างมาก แต่เขาไม่ได้ศึกษารูปแบบการเพี้ยนนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่

จะศึกษารูปแบบต่าง ๆ ของการเพี้ยนเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ว่าจะแตกต่างจากเพลงลูกทุ่งที่ ภาวดี คี๊ฟงั้น ศึกษาไว้อย่างไร และจะศึกษาว่าพยัญชนะและสระข้างเคียงมีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเพี้ยนในลักษณะต่างกันหรือไม่ (ซึ่งในส่วนนี้ ภาวดี คี๊ฟงั้น ไม่ได้ศึกษาไว้)

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1.2.1 เพื่อหาลักษณะหรือรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ (Pattern of Tone Distortion) ในเพลงไทยสากล

1.2.2 เพื่อให้ทราบว่า การเพี้ยนในลักษณะต่าง ๆ กันนั้น มีอิทธิพลของพยัญชนะและสระข้างเคียงเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ อย่างไร

1.3 ขอบเขตในการวิจัย

1.3.1 ศึกษาเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล (เพลงลูกกรุง) ที่ร้องโดยใช้ภาษาไทยกลางเท่านั้น (Central Thai)

1.3.2 ศึกษาเฉพาะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล และอิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อเสียงวรรณยุกต์ ในพยางค์ที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาทั้งหมด 342 คำ จากเพลงทั้งหมด 50 เพลง

1.4 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ก. ขั้นเตรียมงาน

1. สืบหาเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. คัดเลือกคำไทยจากเนื้อเพลงที่มีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปจากการพูดปกติ

2.1 เกณฑ์ในการคัดเลือกเพลงไทยสากล

หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกเพลงนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงที่มีการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มาทั้งหมด 50 เพลง จากเพลงที่ได้ฟังมาประมาณ 300 เพลง

2.2 เกณฑ์ในการคัดเลือกคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปจากการพูดปกติ

เกณฑ์ในการคัดเลือกคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนนั้น จะเลือกคำที่มีเสียง

วรรณยุกต์เพี้ยน ในลักษณะต่าง ๆ กัน ถ้าเป็นคำ ๆ เดียวกัน อยู่ต่างบริบทกัน เมื่อร้องเป็น เพลงแล้วรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน ผู้วิจัยจะเลือกมาทั้งหมด (ดูตัวอย่าง คำว่า " ใจ " ในกลุ่มข้อมูลพยางค์เสียงเสียดแทรก รายการที่ 164, 166, 177 และ 228 หน้า 64 -65 และถ้าเป็นคำ ๆ เดียวกัน เมื่อฟังดูแล้วรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน ผู้วิจัยก็จะเลือกมาเพียงคำเดียว

3. ปีกออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนเหล่านั้นให้แม่นยำ

ข. การนำข้อมูลเข้าเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง

1. นำคำที่ได้คัดเลือกมาทั้งหมด 342 คำ มาเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง (visi - Pitch) ตามวิธีการทดลองเชิงกลศาสตร์ ทั้งส่วนที่อยู่ในการพูขรรรมคา และส่วนที่อยู่ในการร้องเพลง ซึ่งเมื่อร้องเป็นเพลงแล้ว วรรณยุกต์ในคำนั้น ๆ จะเพี้ยนไปใน ลักษณะต่าง ๆ

2. ใช้กล้องถ่ายภาพรูปถ่ายภาพรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ (Tone Shape) ของแต่ละคำจากจอของเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง

ค. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

1. ลอกเส้น (trace) รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จากภาพถ่ายทั้งหมด 342 ภาพ ทั้งส่วนที่อยู่ในการพูขรรรมคา และส่วนที่เพี้ยนไปเมื่ออยู่ในการร้องเพลง

2. หาคาเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำ (Average Curve) ของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ของคำทดสอบทั้งหมดที่อยู่ในการพูขรรรมคา แล้วจึงนำไปทำแผนภูมิ เพื่อใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์

3. สร้างแผนภูมิเพื่อแสดงรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ (Tone Shape) ของคำที่เป็นตัวทดสอบทั้งหมด ทั้งส่วนที่อยู่ในการพูขรรรมคา และส่วนที่เพี้ยนไปเมื่ออยู่ในการร้องเพลง โดยแสดงเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ของตัวทดสอบทั้งหมดที่อยู่ในการพูขรรรมคา

4. สังเกตว่าการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์นั้น มีอิทธิพลของพยางค์ และสระข้างเคียงเกี่ยวข้องหรือไม่ อย่างไร

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบถึงลักษณะ หรือรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ตลอดจนอิทธิพลของพยัญชนะ และสระที่มีต่อรูปแบบการเพี้ยนนั้น

1.5.2 เพื่อเป็นการนำความรู้ทางกลศาสตร์ (Acoustic Phonetics) มาใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงไทย

1.5.3 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาทางกลศาสตร์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.6.1 เพลงไทยสากลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง เพลงลูกกรุง ซึ่งเป็นเพลงยอดนิยมทั่วไปสำหรับคนในสังคมเมือง รายชื่อเพลงทั้งหมด 50 เพลง ตลอดจนผู้แต่งคำร้อง ผู้แต่งทำนอง และผู้ขับร้อง ได้เสนอไว้แล้วในภาคผนวก

1.6.2 ภาษาไทยกลาง (Central Thai) หมายถึง ภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) ที่ใช้เป็นภาษาราชการ และภาษากลางทั่วประเทศไทย

1.6.3 ในการร้องเพลง ไม่มีดนตรีประกอบ ทั้งนี้เพื่อป้องกันเสียงอื่น ๆ ที่ไม่ต้องการวิเคราะห์มารบกวนเวลาเข้าเครื่องวิเคราะห์

1.6.4 ผู้ให้ข้อมูล หรือผู้ร้องเพลงเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ให้เพียงคนเดียว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่ใช้ประกอบการวิจัย

2.1.1 เอกสารซึ่งเกี่ยวกับการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย

มีนักภาษาศาสตร์หลายคนได้สนใจศึกษาเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาไทยไว้เป็นจำนวนมาก โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาต่างกันออกไป เอกสารเหล่านี้เป็นเอกสารซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยคำต่าง ๆ โดยทั่ว ๆ ไป อันได้แก่ ความถี่มูลฐาน ความถี่ และการเปลี่ยนระดับความสูงต่ำของเสียงวรรณยุกต์ ดังในงานวิจัยต่อไปนี้

- 2.1.1.1 The Vowel and Tone of Standard Thai :
Acoustical Measurment and Experiments (Abramson : 1962)
- 2.1.1.2 Changes in The Pitch Contours of Unaccented
Syllables in Spoken Thai (Hiranburana : 1972)
- 2.1.1.3 Fundamental Frequency Contour of The Tone
of Standard Thai (Ericson : 1974)
- 2.1.1.4 Consonant Types and Tones in Siamese
(Gandour : 1974)
- 2.1.1.5 Thai Tone as a Reference System
(Abramson : 1975)
- 2.1.1.6 On The Representation of Tone in Siamese
(Gandour : 1975)
- 2.1.1.7 Tonal Contour (Gandour : 1978)

2.1.2 เอกสารซึ่งเกี่ยวกับการศึกษาอิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อเสียงวรรณยุกต์

เอกสารเหล่านี้เป็นงานวิจัยที่นักภาษาศาสตร์ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของพยัญชนะ ทั้งที่เป็นพยัญชนะต้น (Prevocalic Consonant) และพยัญชนะตัวสะกด (Postvocalic Consonant) และอิทธิพลของสระที่มีต่อเสียงวรรณยุกต์ กล่าวคือ พยางค์ที่มีพยัญชนะโหวะ (Voiceless Consonant) และ/หรือ สระปิด (Closed Vowel) จะทำให้ความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency = F_0) ของระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่มีพยัญชนะโหวะ (Voiced Consonant) และ/หรือ สระเปิด (Opened Vowel) ดังที่กล่าวไว้ในงานวิจัยต่อไปนี้

2.1.2.1 Some Basic Consideration in The Analysis of Intonation (Lehiste and Peterson : 1961)

2.1.2.2 The Acoustic of Consonants (Jassem : 1962)

2.1.2.3 Fundamental Frequency Contours of The Tones of Standard Thai (Ericson : 1974)

2.1.2.4 Consonant Types , Vowel Quality and Tone (Hombert : 1978)

2.2 สรุปงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

2.2.1 งานวิจัยของ ยอร์ช ลิสต์ (George List)

จากการศึกษางานวิจัยของ ยอร์ช ลิสต์ ซึ่งเป็นนักดนตรีวิทยา เขาได้ศึกษาเรื่องทำนองของเสียงพูด และทำนองเพลง ซึ่งพูดและร้องกันในภาคกลางของประเทศไทย (Speech Melody and Song Melody in Central Thailand : 1961) งานวิจัยของเขาเป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ของระดับเสียงสูงต่ำระหว่างทำนองของเสียงพูด และทำนองเพลง ทั้งเพลงไทยเดิม และเพลงสมัยใหม่ เพลงกล่อมเด็ก การอ่านโคลงกลอน และบทท่องจำ เช่น บทท่องจำพยัญชนะไทย บทท่องจำสูตรคูณ เป็นต้น วิธีดำเนินการวิจัยของเขา คือ ตัดเนื้อเพลงที่ต้องการวิเคราะห์มาบางส่วน แล้วเขียนโน้ตดนตรีแสดงเสียงสูงต่ำของคำ

ในเนื้อเพลงนั้น ๆ แล้วให้นักศึกษาไทยในมหาวิทยาลัยอินเดียนำเพลงเหล่านั้นจากเครื่องบันทึกเสียงที่ได้บันทึกมาจากแผ่นเสียง และจากการร้องของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นคนไทย เมื่อนักศึกษาฟังแล้วให้ถ่ายเสียงที่ได้ยินเป็นสัทอักษร พร้อมทั้งให้เขียนสัญลักษณ์แสดงเสียงวรรณยุกต์ของคำนั้น ๆ และเวลาที่ใช้ในการพูดธรรมดาด้วย แล้วนำคำตอบที่ได้จากการทดสอบนักศึกษาเหล่านั้นมาทำการวิเคราะห์ จากผลการวิเคราะห์สรุปได้ 2 ประการ คือ

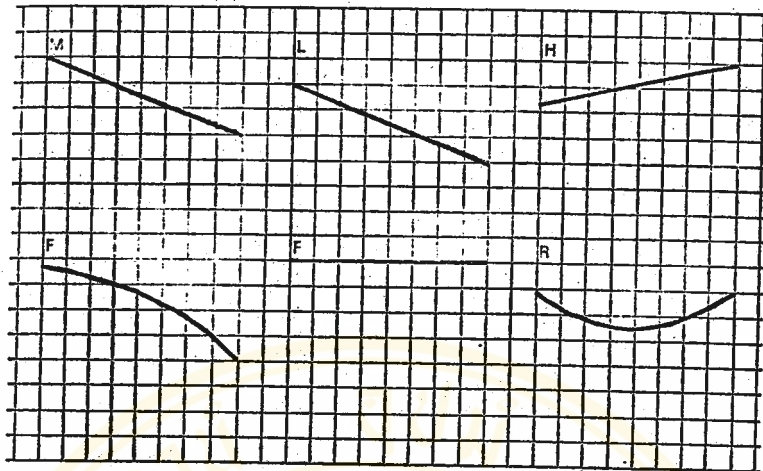
1. มีการแทนวรรณยุกต์โทด้วยวรรณยุกต์เอก
2. มีการแทนวรรณยุกต์จัตวาด้วยวรรณยุกต์ตรี ซึ่งการแทนวรรณยุกต์จัตวาด้วยวรรณยุกต์ตรี จะมีมากกว่าการแทนวรรณยุกต์โทด้วยวรรณยุกต์เอก

นอกจากนั้น ลิขิตยังได้วิเคราะห์รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง โดยใช้แผนภาพคลื่นเสียง (Spectrograph Analysis) (ภาพที่ 1) รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่ได้จากการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. เสียงจะตกในวรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอก
2. ระดับของเสียงวรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอกจะห่างกันไม่มากนัก
3. เสียงจะขึ้นในวรรณยุกต์ตรี
4. รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทมี 2 รูปแบบ คือ
 - 4.1 รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทเป็นแบบเสียงตก
 - 4.2 รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทที่เป็นแบบเสียงระดับ ซึ่งเกิดในระดับเสียงสูงกว่าแบบเสียงตก

5. รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวา มีจุดเริ่มต้นกับจุดสิ้นสุดอยู่ในระดับเดียวกัน การตกของเสียงวรรณยุกต์จัตวามีเพียงเล็กน้อย แล้วขึ้นไปอยู่ในระดับเดียวกับจุดเริ่มต้นอีก

(ภาพรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในภาพที่ 1 หน้า 8)

ภาพที่ 1 รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่ได้จากการวิเคราะห์
แผนภาพคลื่นเสียง (Spectrograph Analysis)
(คัดจาก List 1961 : 273)

จากภาพที่ 1 ถ้าเราสังเกตรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทที่เป็นแบบเสียงตก และรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวา เราจะพบว่า

1. ถ้าเราตัดช่วงแรกของวรรณยุกต์โทออก รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เหลือก็จะเป็นเสียงเอก
2. ถ้าเราตัดช่วงครึ่งแรกของรูปร่างเสียงวรรณยุกต์จัตวาออก รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เหลือก็จะเป็นเสียงตรี ดังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในภาพที่ 2

วรรณยุกต์โท	วรรณยุกต์จัตวา
Falling	Rising

ภาพที่ 2 แสดงรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทและวรรณยุกต์จัตวา
ที่ตัดช่วงครึ่งแรกของวรรณยุกต์ออก

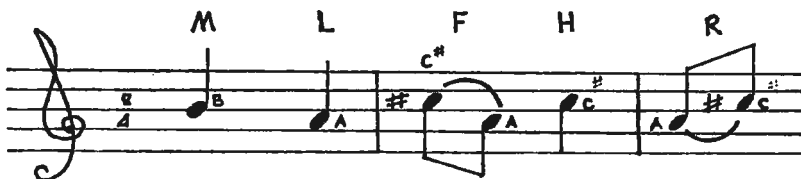
ปรากฏการณ์ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น น่าจะอธิบายเรื่องการแทนวรรณยุกต์โทด้วยวรรณยุกต์เอก และการแทนวรรณยุกต์จัตวาด้วยวรรณยุกต์ตรีได้เป็นอย่างดี ส่วนสาเหตุการแทนวรรณยุกต์จัตวาด้วยวรรณยุกต์ตรี มีมากกว่าการแทนวรรณยุกต์โทด้วยวรรณยุกต์เอกนั้น อาจเนื่องมาจากว่า จุดเริ่มต้นกับจุดสิ้นสุดของวรรณยุกต์จัตวา อยู่ในระดับเดียวกัน ลิขิตจึงกล่าวว่า เป็นเพราะเหตุนี้เองคนไทยจึงรู้สึกว่ายาวจัตวานั้นออกเสียงยากที่สุด จึงมีการแทนวรรณยุกต์จัตวาด้วยวรรณยุกต์ตรี มากกว่าการแทนวรรณยุกต์โทด้วยวรรณยุกต์เอก

จากการศึกษางานวิจัยของ ลิขิต เรื่องนี้ผู้วิจัยพบว่า เสียงวรรณยุกต์สามัญ (Mid Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้ B (ที) เสียงวรรณยุกต์เอก (Low Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้ A (ลา) เสียงวรรณยุกต์ตรี (High Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้ C[#] (โคชาร์ป)

เมื่อผู้วิจัยไล่ตามบันไดเสียงพื้นฐานของโน้ตดนตรี มี ฟา ซอล ลา ที โค ดังภาพที่ 3 จึงได้พบว่า เสียงวรรณยุกต์โท (Falling Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้ C[#]-----A (เริ่มที่ตัวเมโลดี้ โคชาร์ป แล้วลงไปถึงตัวเมโลดี้ ลา) และเสียงวรรณยุกต์จัตวา (Rising Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้ A---->C[#] (เริ่มที่ตัวเมโลดี้ ลา แล้วขึ้นไปถึงตัวเมโลดี้ โคชาร์ป)

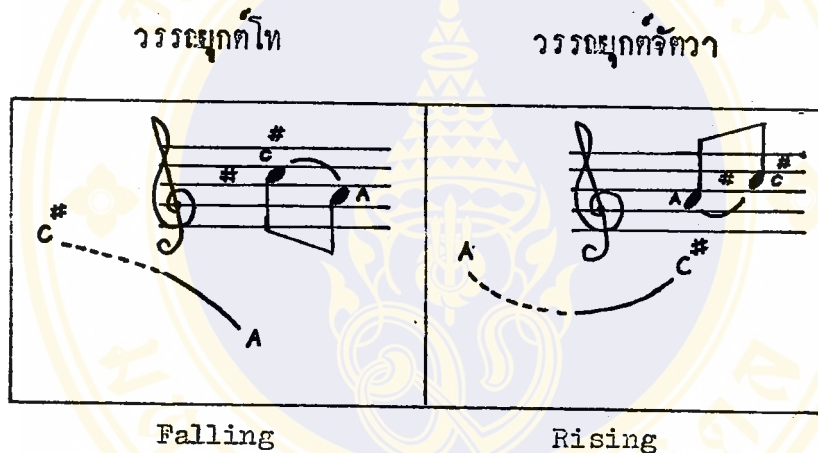
ดังนั้นเมื่อเทียบเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงกับตัวเมโลดี้ของบันไดเสียงพื้นฐาน (C major) จึงสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เสียงสามัญ (M) จะตรงกับเมโลดี้ B (ที)
2. เสียงเอก (L) จะตรงกับเมโลดี้ A (ลา)
3. เสียงโท (F) จะตรงกับเมโลดี้ C[#]-----A (โคชาร์ป---ลา)
4. เสียงตรี (H) จะตรงกับเมโลดี้ C[#] (โคชาร์ป)
5. เสียงจัตวา (R) จะตรงกับเมโลดี้ A---->C[#] (ลา---โคชาร์ป)

ภาพที่ 3 แสดงการเทียบเสียงของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง กับตัวเมโลดี้ในบันไดเสียงพื้นฐานของโน้ตดนตรี

จากข้อสรุปดังกล่าว เราจะเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างเสียงวรรณยุกต์กับตัวโน้ตดนตรี กล่าวคือ วรรณยุกต์ระดับ (Level Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้วรรณยุกต์ละ 1 ตัว ส่วนวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (Contour Tone) จะตรงกับตัวเมโลดี้วรรณยุกต์ละ 2 ตัว สังเกตภาพที่ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ คือวรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์จัตวา กับตัวโน้ตดนตรี จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์โทถ้าเรากัดครั้งแรกออก ก็คือคัต โทชาร์ป (C[#]) ออกก็จะเหลือ ลา (A) ซึ่งก็คือวรรณยุกต์เอกนั่นเอง เช่นเดียวกับวรรณยุกต์จัตวา ถ้าเรากัดครั้งแรกคือคัต ลา (A) ออกก็จะเหลือ โทชาร์ป (C[#]) ซึ่งก็คือวรรณยุกต์ตรีนั่นเอง

ภาพที่ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์จัตวา กับตัวโน้ตดนตรี

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งของการวิเคราะห์ของลิสต์ เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ หรือ ความประสานของระดับเสียงสูงต่ำของท่านองเสียงพูดและท่านองเพลง ซึ่งเพลงนี้เป็นตัวอย่าง เพลงที่มีเปอร์เซ็นต์ระดับความสัมพันธ์ (Degree of Coordination) ระหว่างท่านองของ เสียงพูดและท่านองเพลงน้อยที่สุดกล่าวคือ เพลงนี้จะมีการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด ในจำนวน เพลงที่เขานำมาวิเคราะห์ทั้งหมดนั่นเอง

(ดูตัวอย่างเพลงในภาพที่ 5 หน้า 11)

ภาพที่ 5 ตัวอย่างเพลงไทยที่แต่งเนื้อร้องใหม่โดยใช้ทำนองเก่า

(คัดแปลงจากต้นฉบับของ ลิสต์ 1961: 277 ขยายในอัตราส่วน 1:1.4)

จากตัวอย่างโน้ตดนตรีของเนื้อเพลงข้างต้น วิธีเปรียบเทียบดูความสัมพันธ์ที่เหมาะสมระหว่างทำนองของเสียงพูดกับทำนองเพลงของ ลิสต์ คือเปรียบเทียบระดับเสียงสูงต่ำของทำนองเสียงพูด และโน้ตดนตรีแต่ละพยางค์ที่นำมาข้างหน้า และพยางค์ที่ตามมาข้างหลัง ซึ่งวิธีวิเคราะห์เช่นนี้ทำให้การระบุจังหวะระดับเท่านั้น เพราะเกิดความเห็นที่ต่างกันในเรื่องความสัมพันธ์ของจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับทั้งเสียงตกและเสียงขึ้น กับวรรณยุกต์ระดับทั้งสาม ดังนั้นคำใดมีวรรณยุกต์ระดับอยู่ระหว่างคำที่มีวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ก็จะไม่มีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับเสียงของคำนั้น ๆ กับโน้ตดนตรีที่กำกับอยู่ เช่น พยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 20 ซึ่งอยู่ระหว่างพยางค์ที่ 1 - 3 และ 19 - 21 ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์เพลงนี้ ลิสต์ พบว่าพยางค์ที่ไม่มีความประสานระหว่างระดับเสียงสูงต่ำของคำ และระดับเสียงของโน้ตดนตรีอยู่ 3 ชุด คือ ชุดพยางค์ที่ 4 - 5 , 7 - 8 - 9 และ 12 - 13 ลิสต์คำนวณระดับความสัมพันธ์ของระดับเสียงสูงต่ำของคำกับระดับเสียงของโน้ตดนตรีออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ โดยหักพยางค์ที่ไม่มีความประสานออกจากจำนวนพยางค์ทั้งหมดในเนื้อเพลงที่ศึกษามบางส่วน แล้วคิดอัตราส่วนเป็นร้อยละ เช่น จากตัวอย่างข้างต้นมีทั้งหมด

29 พยางค์ มีพยางค์ที่ไม่มีความประสาน 7 พยางค์ และหักพยางค์ที่ไม่นำมาวิเคราะห์อีก 6 พยางค์ คือพยางค์ที่ 1 , 2 , 3 และพยางค์ที่ 19 , 20 , 21 จึงเหลือพยางค์ที่มีความประสานทั้งหมด 17 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 59 ของพยางค์ทั้งหมด

ส่วนวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (วรรณยุกต์โทและจัตวา) ลิสต์จะตัดสินความสัมพันธ์ของระดับเสียงสูงต่ำของคำกับระดับเสียงของโน้ตดนตรี โดยดูจากทิศทางและการเคลื่อนที่ของโน้ตดนตรี ซึ่งมีความสัมพันธ์กับรูปแบบการขึ้นตกของเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น ดูตัวอย่างเพลงกล่อมเด็กในภาพที่ 6 ข้างล่างนี้ จะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการเคลื่อนที่ของโน้ตดนตรีกับรูปแบบการขึ้นของวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 4 , 8 และรูปแบบการตกของวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 10 , 11 ซึ่งเพลงนี้เป็นตัวอย่างที่มีความประสานของระดับเสียงสูงต่ำของเสียงพูดและโน้ตดนตรี 100 เปอร์เซนต์ ซึ่งหมายความว่าเพลงนี้จะไม่มีการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เลยนั่นเอง

จากเพลงที่ลิสต์นำมาวิเคราะห์เพื่อหาความประสานของระดับเสียงสูงต่ำระหว่าง
ทำนองของเสียงพูด และทำนองเพลงทั้งหมด 8 ตัวอย่าง เทียบเป็นร้อยละได้ดังนี้

1. เพลงกล่อมเด็ก (เพลงเรือกับฝน)	มีความประสาน	100 %
2. บทท่องจำสูตรคูณ (แม่สอง)	มีความประสาน	90 %
3. บทท่องจำพยัญชนะไทย (ก ไก่ ข ไข่)	มีความประสาน	79 %
4. การอ่านโคลง	มีความประสาน	78 %
5. เพลงกล่อมเด็ก (เพลงแมก้า)	มีความประสาน	78 %
6. เพลงไทยเดิม (เพลงลมพัดชายเขา)	มีความประสาน	66 %
7. เพลงสมัยใหม่ที่เลียนแบบเพลงตะวันตก	มีความประสาน	60 %
8. เพลงสมัยใหม่ที่แต่งเนื้อร้องใหม่โดยใช้ ทำนองเพลงสมัยเก่า	มีความประสาน	59 %

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ลิสต์ สรุปลักษณะสำคัญของเพลงไทยภาคกลางไว้

3 ประการ คือ

1. เพลงสมัยใหม่ไม่ว่าจะเป็นเพลงที่เลียนแบบเพลงตะวันตก หรือเพลงที่แต่งเนื้อ
ขึ้นมาใหม่โดยใช้ทำนองเพลงเก่า จะมีระดับความประสานของเสียงพูดและทำนองเพลงต่ำที่สุด
และเนื่องจากวรรณยุกต์ในคำที่ปรากฏในเพลงเกิดการเปลี่ยนแปลงระดับเสียง หรือเพี้ยนไป
ลิสต์จึงสรุปว่า คนฟังจะทราบความหมายของคำจากเพลงได้จากบริบท
2. เพลงไทยเดิมจะมีระดับความประสานของทำนองเสียงพูดและทำนองเพลงต่ำ
ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อเพลงมีการใช้พยางค์ที่ไม่มีความหมาย ตลอดจนการใช้เสียงเอื้อนระหว่างคำ
ที่ต้องการจะวิเคราะห์มาก ซึ่งลิสต์ถือว่าพยางค์ดังกล่าวไม่ได้ใช้ในการพูดปกติ จึงไม่นำมา
วิเคราะห์ แต่เมื่อเทียบกับเพลงสมัยใหม่ เพลงไทยเดิมจะมีเปอร์เซ็นต์ระดับความประสานของ
ทำนองเสียงพูดและทำนองเพลงสูงกว่าเพลงสมัยใหม่
3. เพลงกล่อมเด็ก และบทท่องจำที่เด็กใช้ในโรงเรียน จะมีระดับความประสาน
ระหว่างทำนองเสียงพูดและทำนองเพลงสูงที่สุด

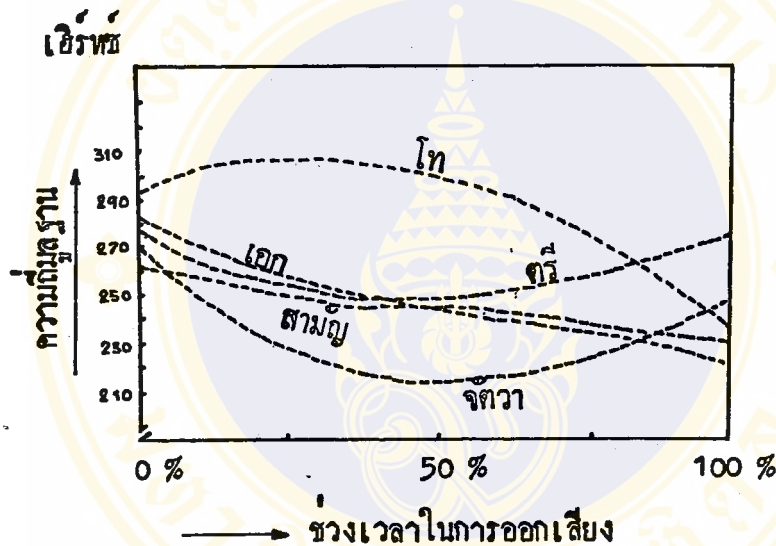
วิธีวิเคราะห์ของ ลิสต์ เป็นการวิเคราะห์ที่จำกัด ถึงแม้ว่าเขาจะพบว่าวรรณยุกต์
ในเพลงเกิดการเพี้ยนขึ้นได้ แต่เขาไม่ได้เสนอรูปแบบของการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์อย่าง
ชัดเจน งานวิจัยของลิสต์ต่างจากงานวิจัยของผู้นี้วิจัยคือ ลิสต์ ศึกษาเสียงวรรณยุกต์ของคำทั้ง

ในบทห้องจำ การอ่านโคลง เพลงกล่อมเด็ก เพลงไทยเดิม และเพลงสมัยใหม่ เพื่อความสัมพันธ์ของทำนองเสียงพูด (Speech Melody) และทำนองเพลง (Song Melody) โดยวิธีการวิเคราะห์ตามแบบอย่างการเป็นนักดนตรีวิทยาของเขา แต่ในงานของผู้วิจัยเป็นการศึกษารูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ที่อยู่ในเพลงไทยสากล เป็นการศึกษาเชิงกลศาสตร์ ซึ่งเป็นวิธีการวิจัย และการวิเคราะห์ที่แตกต่างจากงานของเขา เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบที่ชัดเจนของการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล

2.2.2 งานวิจัยของ ภาวดี คีสิงทน

ภาวดี คีสิงทน ได้ศึกษาลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยลูกทุ่ง และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงไทยลูกทุ่ง โดยแบ่งผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม คือผู้ร้องเพลงผู้หญิง 1 คน และกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาเป็นนักศึกษาหญิงและชาย 80 คน การหาข้อมูล ภาวดีได้หาคำไทยจากเนื้อเพลง ซึ่งเวลาร้องเสียงวรรณยุกต์ของคำนั้น ๆ จะเพี้ยนไปจากการพูดปกติ และพยายามหาคำที่สามารถผันและมีความหมายครบทั้ง 5 เสียงวรรณยุกต์ เพราะต้องการให้ตัวเลือกในแบบทดสอบมีความหมาย ในการวิจัยครั้งนี้ ภาวดีใช้คำทั้งหมด 25 คำ ซึ่งเป็นคำเป็นทั้งสิ้น เพราะสามารถผันวรรณยุกต์ได้มากกว่าคำตาย วรรณยุกต์สามัญได้แก่คำว่า ที่ไร, หัง, เหนว, ทำไม, คน วรรณยุกต์เอกได้แก่คำว่า ผา, ใส, ใฝ่, ผา, ไม้ วรรณยุกต์โทได้แก่คำว่า ที่, ค่า, แม่, หนั วรรณยุกต์ตรีได้แก่คำว่า สน, ไซ, นอง, ทอ, ซา วรรณยุกต์จัตวาได้แก่คำว่า สงสข, หวาน, หรุ, หนิง, ขาว การวิเคราะห์การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทำโดย นำคำที่ใช้เป็นตัวแทนทดสอบทั้งหมดมาเข้าเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง (Sound Spectrograph) ทั้งส่วนที่อยู่ในการร้องเพลง และส่วนที่อยู่ในการพูดธรรมดา เพื่อทำแผนภาพคลื่นเสียง แล้วหาค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำ (Average Pitch) ของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงของตัวแทนทดสอบทั้ง 25 คำ ซึ่งอยู่ในการพูดธรรมดา แล้วจึงนำไปทำแผนภูมิเพื่อใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์ (ดูแผนภูมิที่ 1 หน้า 15) จากแผนภูมิที่ 1 จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของความถี่มูลฐานของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง อยู่ระหว่าง 210 - 310 เฮิรตซ์ (Hertz) ซึ่งเป็นเกณฑ์ปกติของผู้หญิง แต่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์เอกอยู่สูงกว่าวรรณยุกต์สามัญ ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาลักษณะเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานของ อับราฮัมสัน (Abramson : 1962) และ อีริคสัน (Ericson : 1976) ที่ว่า วรรณยุกต์สามัญจะมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่สูงกว่าวรรณยุกต์เอก

ทั้งนี้ ภาวทีได้ทราบภายหลังว่ามารดาของผู้ร้องเป็นคนสุพรรณบุรี และจากการศึกษางานวิจัยของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ เกี่ยวกับการอพยพของชาวไทยถิ่นสุพรรณบุรี ภาวทีจึงทราบว่าเสียงวรรณยุกต์เอกของผู้บอกภาษาถิ่นสุพรรณบุรีบางคน มีจุดเริ่มต้นอยู่สูงกว่าวรรณยุกต์สามัญ จึงสันนิษฐานว่า ลักษณะเสียงวรรณยุกต์ภาษาสุพรรณบุรีอาจมีอิทธิพลต่อเสียงวรรณยุกต์ของผู้ร้องเพลงบ้างก็ได้ ถึงแม้นผู้ร้องเพลงจะเติบโตที่กรุงเทพฯ ก็ตาม

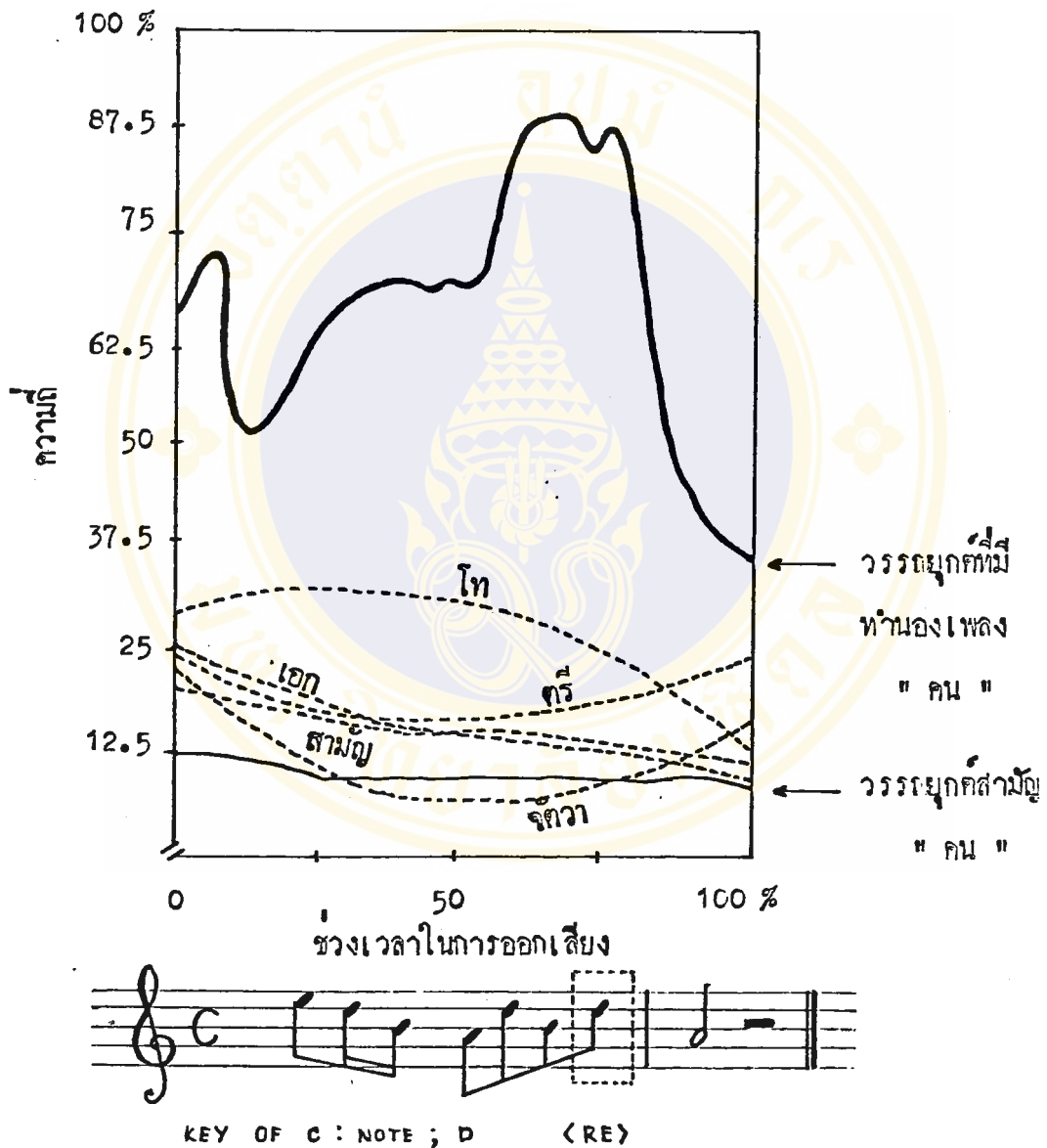
แผนภูมิที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์

ทั้ง 5 เสียงในการพูดธรรมดา

(คัดแปลงจาก ภาวที คีตังคน 2524 : 40)

ต่อนั้นก็สร้างแผนภูมิเพื่อแสดงรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ของคำที่เป็นตัวทดสอบทั้งหมด ทั้งเวลาพูดธรรมดาและเวลาร้องเพลง โดยแสดงเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงของตัวทดสอบทั้ง 25 คำ ซึ่งอยู่ในการพูดธรรมดา ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างแผนภูมิแสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มาวรรณยุกต์ละ 1 ตัวอย่างทั้งในแผนภูมิที่ 2 - 6 หน้าต่อไป ในแผนภูมิที่ 2 - 6 เส้นประ หมายถึงค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในการพูดธรรมดาของผู้ร้องเพลง เส้นทึบหมายถึง

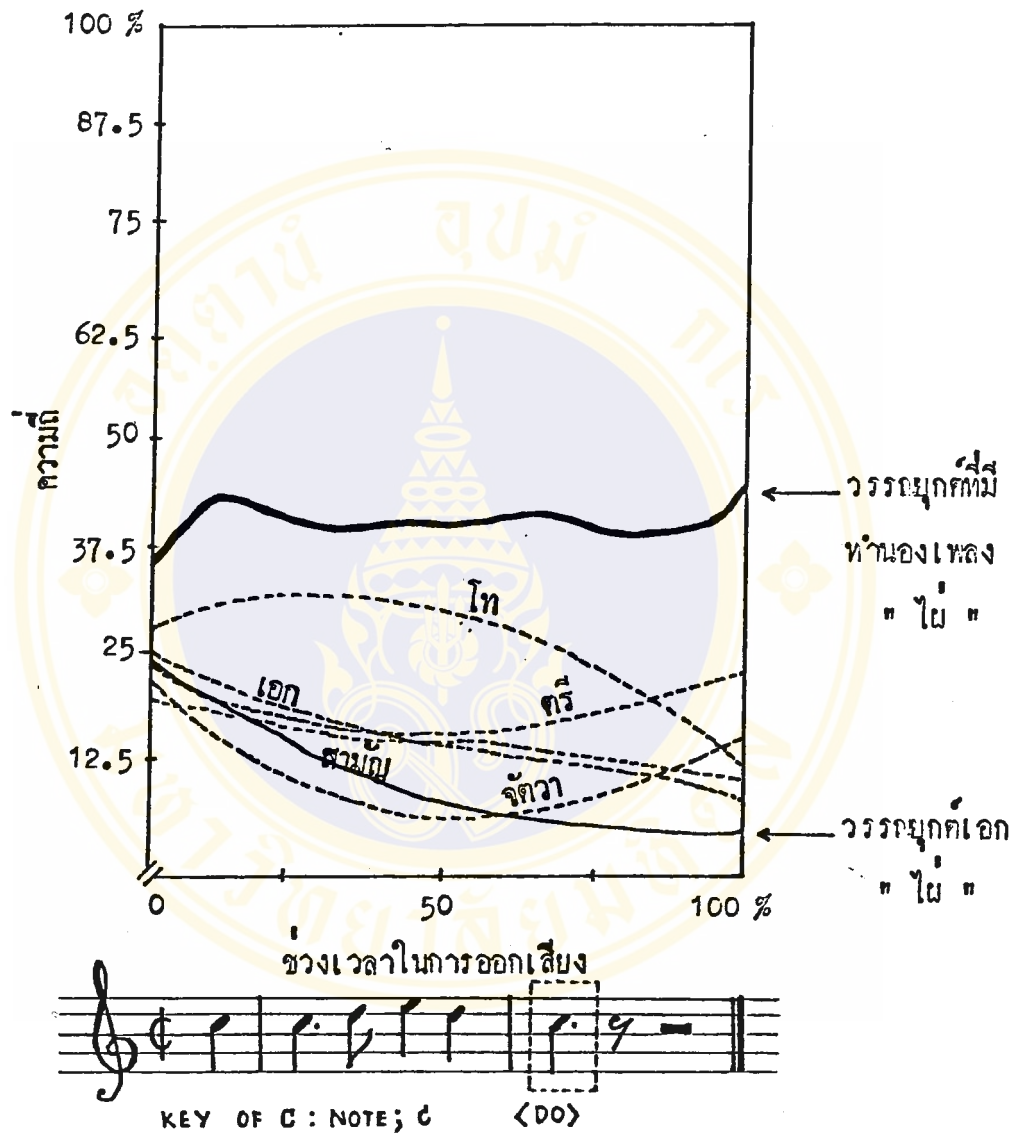
ลักษณะของวรรณยุกต์ของตัวทดสอบในการพูดปกติ เส้นทึบหนา หมายถึง ลักษณะของวรรณยุกต์ของตัวทดสอบในการร้องเพลง ข้างล่างภาพคือตัวโน้ตดนตรีของเพลงที่ศึกษามางส่วน ตัวโน้ตที่อยู่ในกรอบเส้นประคือโน้ตดนตรีของคำในเพลงที่เป็นตัวทดสอบ

แผนภูมิที่ 2 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์

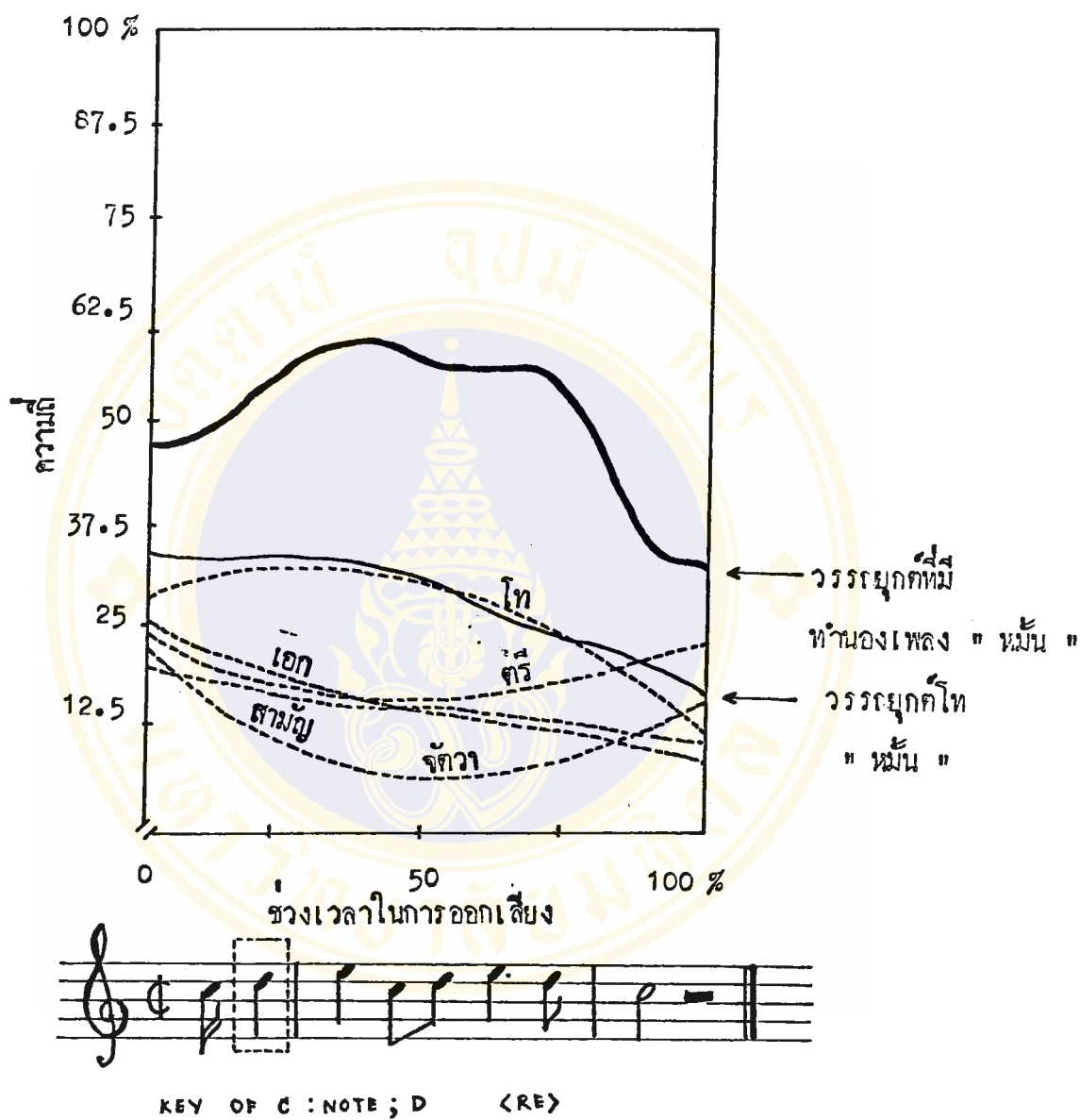
สามัญในคำว่า " คน "

(คัดแปลงจาก ภาวดี คีรีงคน 2524 : 47)

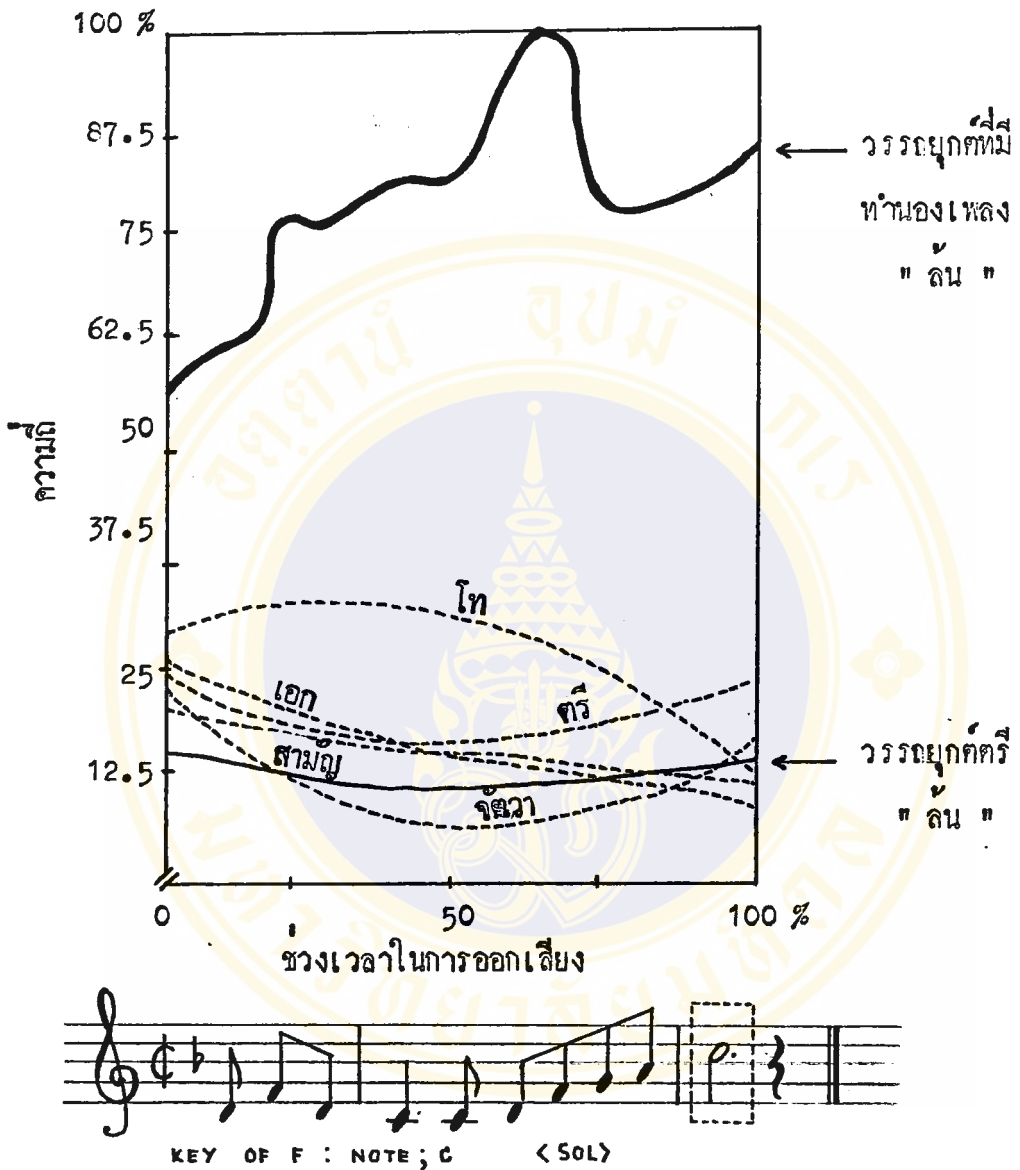
แบบภูมิที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอกในคำว่า " ไม "

(คัดแปลงจาก ภาวดี คีตังคน 2524 : 56)

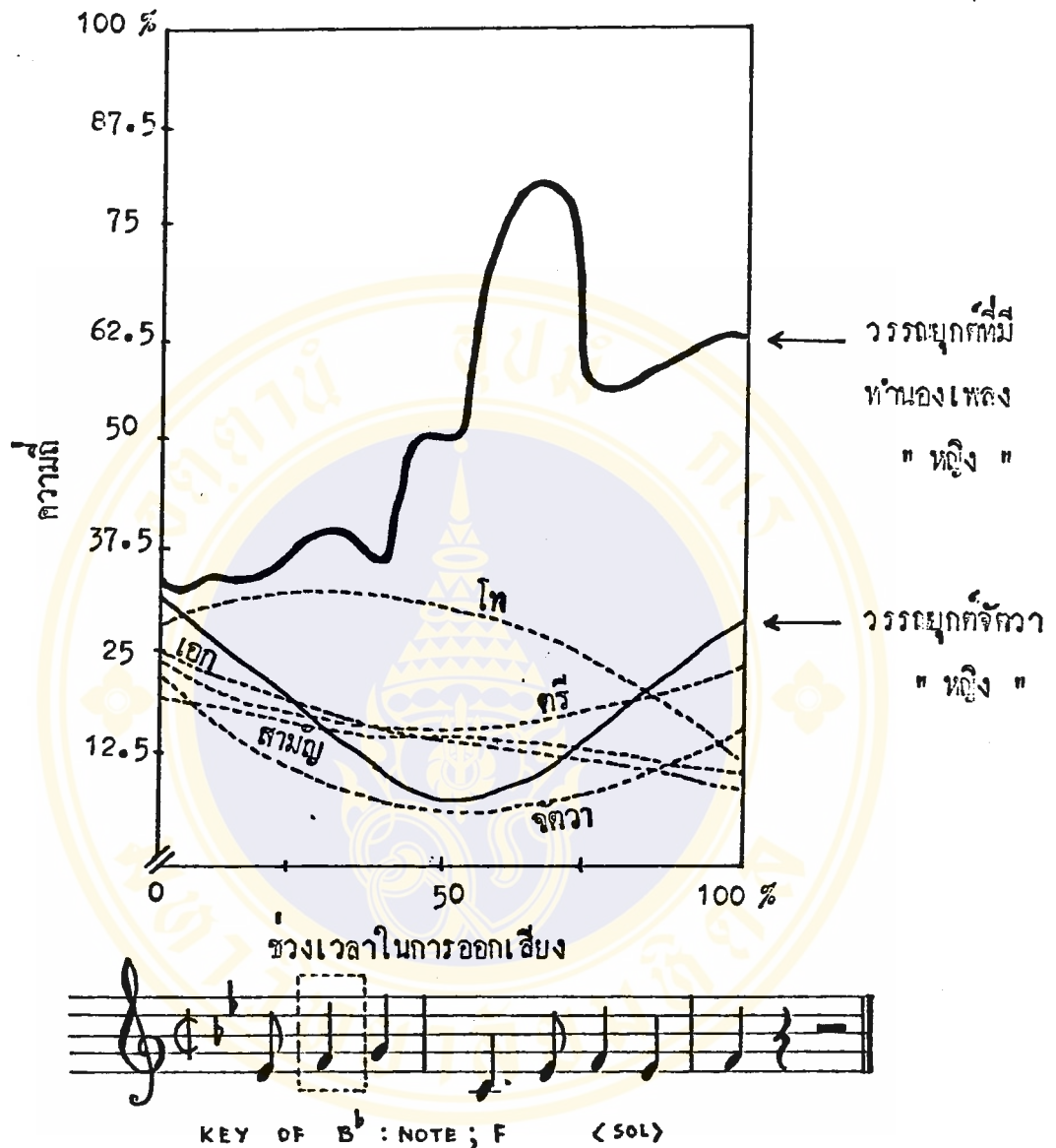
แผนภูมิที่ 4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โทในคำว่า " หมั่น "

(คัดแปลงจาก ภาวที คีร์ติชน 2524 : 62)

แบบฉบับที่ 5 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า " ล้น "

(คัดแปลงจาก ภาวดี คีฬงทน 2524 : 64)

แผนภูมิที่ 6 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จกวาในคำว่า "หญิง"
(คัดแปลงจาก ภาวที ที่ฟังคน 2524 : 75)

ภาวที ได้สรุปลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงลูกทุ่งไว้ว่า ในการร้องเพลงลูกทุ่ง อิทธิพลของทำนองเพลงทำให้ค่าความถี่ฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง สูงขึ้น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (Contour Tone) จะมีการขึ้นและการตกมากกว่าในคำพูดปกติ การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ ระดับความสูงของเสียงวรรณยุกต์ (Pitch Height) และการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ (Pitch Contour) วรรณยุกต์สามมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปได้หลายลักษณะกว่า

วรรณยุกต์ เอก โท ตรี และจัตวา วรรณยุกต์โทและจัตวายังคงเป็นเสียงขึ้นเหมือนเดิม

ส่วนการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปนั้น ภาวดี ได้แบ่งแบบทดสอบการฟังเสียงวรรณยุกต์ออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ตัดคำมาเพียงคำเดียวไม่มีบริบทแต่มีทำนองเพลง กลุ่มผู้ทดสอบเลือกคำตอบได้ตรงเพียง 59.65 % ตอนที่ 2 เมื่อมีบริบทและมีทำนองเพลง เลือกตอบได้ตรง 84.05 % และตอนที่ 3 เมื่อมีบริบทแต่ไม่มีทำนองเพลง เลือกตอบได้ตรง 100 % ภาวดี ได้สรุปการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงลูกทุ่งของกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาว่า ขึ้นอยู่กับรูปร่างของวรรณยุกต์มากกว่าระดับของเสียงวรรณยุกต์ อัตราการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ของคำที่ใช้ในการพูดจะสูงขึ้นตามลำดับ เมื่อการฟังมีบริบทช่วยชี้นำ ลักษณะสหสัมพันธ์ระหว่างการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปนั้น ถ้ารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบระดับ (Level Tone) กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาจะรับรู้เสียงวรรณยุกต์นั้น ๆ เป็นวรรณยุกต์สามัญหรือวรรณยุกต์เอก และถ้ารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบเปลี่ยนระดับ (Contour Tone) กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาก็จะรับรู้เสียงวรรณยุกต์นั้น ๆ เป็นวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี หรือวรรณยุกต์จัตวา และผู้ฟังจะเข้าใจความหมายของคำในเพลงไทยลูกทุ่งที่วรรณยุกต์เพี้ยนไปได้ เนื่องจากมีบริบทช่วยชี้นำ

งานของภาวดีต่างจากงานของผู้วิจัย คือ ภาวดี ศึกษาเรื่องการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงลูกทุ่ง โดยใช้เครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง (Sound Spectrograph) และการทดสอบทางจิตวิทยาด้วยข้อมูลเพียง 25 คำ แต่งานของผู้วิจัยเป็นการศึกษาลักษณะรูปแบบของการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ตลอดจนศึกษาถึงอิทธิพลของพยางค์และสระในพยางค์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปเมื่ออยู่ในการร้องเพลง จำนวนทั้งหมด 342 คำ จากเพลงทั้งหมด 50 เพลง ว่ามีอิทธิพลต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์อย่างไร โดยนำคำทั้งหมดทั้งส่วนที่อยู่ในการพูด และในการร้องเพลง มาเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง (Visi - Pitch) ตามวิธีการทดลองเชิงกลศาสตร์

อุปกรณ์การทดลอง วิธีเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 อุปกรณ์การทดลองที่ใช้ในการศึกษาเชิงกลศาสตร์

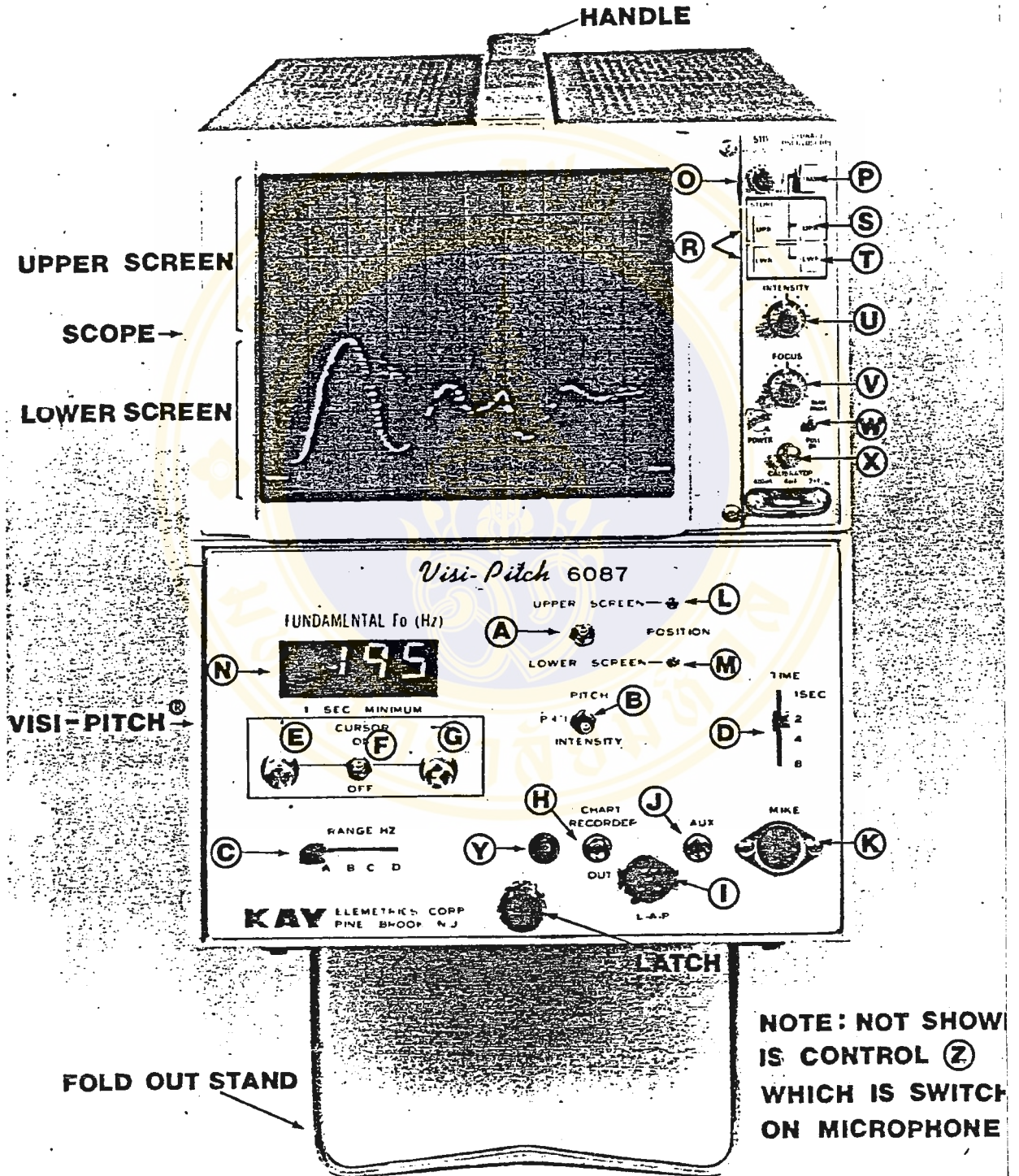
3.1.1 อุปกรณ์

3.1.1.1 เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง (Visi - Pitch)

ในการป้อนข้อมูลเพื่อศึกษาลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงกลศาสตร์ครั้งนี้ ใช้เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง Visi - Pitch 6087A ยี่ห้อ TEKTRONIX วิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ของคำที่เพี้ยนไปเวลาร้องเพลง และเสียงวรรณยุกต์ของคำในเพลงที่อยู่ในการพูดธรรมดา โดยป้อนข้อมูลผ่านไมโครโฟนเข้าเครื่อง คลื่นเสียงที่เกิดจากผู้พูด เป็นการสั่นสะเทือนของอากาศผ่านเข้าไปยังไมโครโฟน ซึ่งจะทำหน้าที่เปลี่ยนเป็นพลังงานกล หรือการสั่นสะเทือนนี้ให้กลายเป็นพลังงานไฟฟ้า จากนั้น Oscilloscope ซึ่งเป็นเครื่องแสดงคลื่นเสียงจะทำหน้าที่เปลี่ยนสัญญาณไฟฟ้าให้เป็นพลังงานแสง ใช้แสดงภาพคลื่นเสียงบนจอภาพ ซึ่งเครื่องนี้จะแบ่งจอภาพออกเป็น 2 จอ คือ จอบน (Upper Screen) และจอล่าง (Lower Screen) โดยจอบนผู้วิจัยใช้แสดงภาพระดับเสียงวรรณยุกต์ของคำที่พูดธรรมดา และจอล่างแสดงภาพระดับเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปเวลาร้องเพลง เมื่อเราต้องการจะวัดค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency) ของระดับเสียงวรรณยุกต์ในการพูดธรรมดาแต่ละคำ ใช้การเลื่อนปุ่มเคอร์เซอร์ (Cursor) ซึ่งเป็นปุ่มที่แสดงจุดบนจอภาพที่ผู้ใช้เครื่องสามารถควบคุมให้เลื่อนไปวัดค่าความถี่มูลฐานตามความลาดโค้งของภาพเสียงวรรณยุกต์บนจอภาพ ตัวเลขค่าความถี่มูลฐานจะแสดงออกมาข้างล่างจอภาพ ค่าความถี่มูลฐาน หรือที่เขียนโดยย่อทั่ว ๆ ไปว่า F_0 จะมีหน่วยเป็น รอบต่อวินาที (Cycles Per Second = CPS) เรียกว่า เฮิรตซ์ (Hertz = Hz) ซึ่งเครื่องนี้สามารถวิเคราะห์สัญญาณความถี่ได้ตั้งแต่ 50 - 16,000 เฮิรตซ์ ซึ่งผู้วิเคราะห์จะต้องเลือกว่าจะใช้สัญญาณอะไรเป็นสัญญาณอ้างอิงในการวัดของทุกครั้งที่ไปนี้

Band A	รับสัญญาณความถี่ 50 - 300 CPS สำหรับเสียงผู้ชายและเสียงผู้หญิงบางคนที่มีใกล้เคียงผู้ชาย
Band B	รับสัญญาณความถี่ 100 - 600 CPS สำหรับเสียงผู้หญิงและเด็ก

Band C รับสัญญาณความถี่ 200 - 800 CPS สำหรับเสียงที่สูงมาก ๆ
 Band D รับสัญญาณความถี่ 400 - 16,000 CPS สำหรับเสียงที่สูงที่สุด

ภาพที่ 7 เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง Visi - Pitch 6087 A

ส่วนค่าของเวลา (duration) ซึ่งแสดงได้ 1, 2, 4, และ 8 วินาที (Second) ทอความยาวของจอภาพ ในการวิเคราะห์ครั้งนี้เลือกค่าของเวลา 8 วินาที และเลือกสัญญาณความถี่ 100 - 600 CPS (Band B)

3.1.1.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายภาพ จากจอของเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง และอุปกรณ์ในการลอกเส้นจากภาพถ่าย

เนื่องจากเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง Visi - Pitch ที่ใช้ไม่มีเครื่องบันทึกคลื่นเสียง (Recorder or Printer) ลงกระดาษ จึงจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ในการถ่ายภาพจากจอของเครื่องออกมา ดังต่อไปนี้

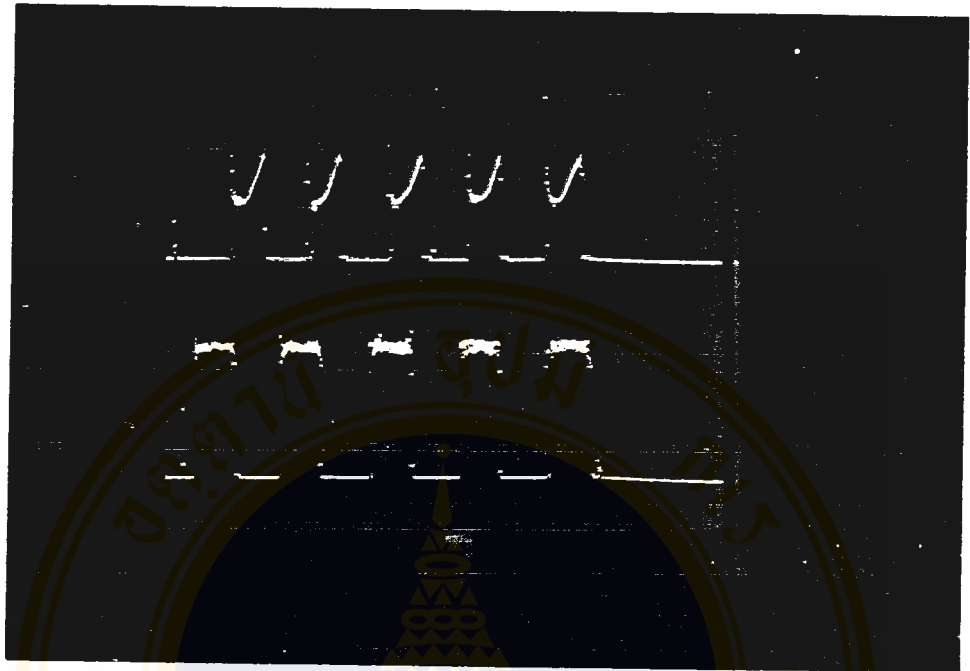
ก. กล้องถ่ายรูปและฟิล์ม

การถ่ายภาพในการศึกษาครั้งนี้ ถ่ายภาพจากจอของเครื่อง Visi - Pitch โดยใช้กล้อง Pentax K 1000 พร้อมขาตั้งกล้อง และใช้ฟิล์มสีถ่ายรูปโดยใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ การศึกษาครั้งนี้ใช้ความเร็วชัตเตอร์ 1 เปิดหน้ากล้อง 3.5 ระยะห่างจากกล้องถึงจอของเครื่อง 14 นิ้ว จิตหมายเลขแสดงลำดับข้อมูลแต่ละตัวไว้ข้างล่างจอภาพ เพื่อให้ทราบว่าเป็นข้อมูลตัวใด ปิดไฟแล้วจึงถ่ายภาพ

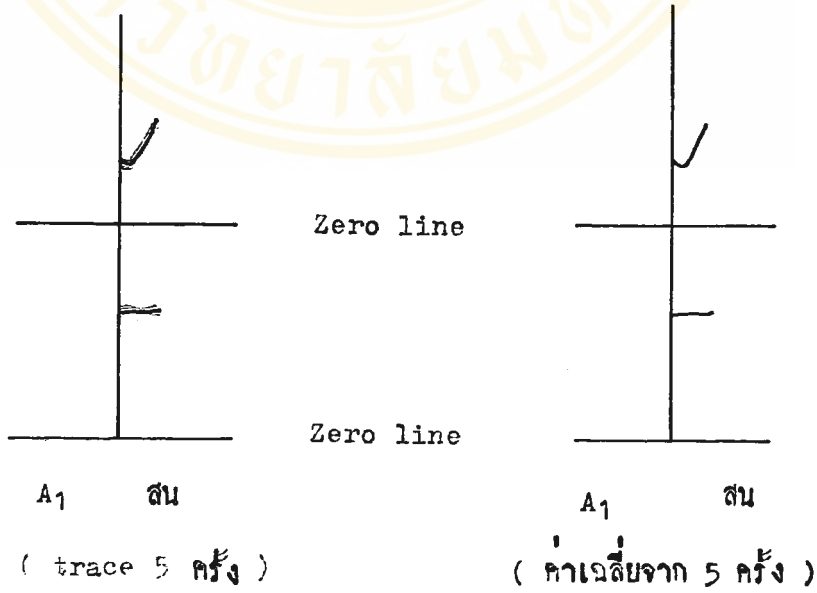
ข. อุปกรณ์ในการลอกเส้น (Tracing) จากภาพถ่าย

อุปกรณ์ที่ใช้ในการลอกเส้นจากภาพถ่าย ใช้กระดาษเขียนแบบชนิดบางที่สุด และกระดาษกราฟขนาด 10×10 ช่อง ใช้กริปหนีกระดาษเพื่อป้องกัน การเลื่อนของภาพ การลอกเส้นจากภาพใช้ดินสอค่าขนาด 0.5 เซนติเมตร เบอร์ 2 ใช้ไม้ฉากขนาดเล็กเพื่อใช้ตีเส้นตั้งฉากกับเส้น Zero Line ในภาพ บ้างลบดินสอที่ใช้ควรใช้ บ้างลบอย่างคี่ กระดาษที่ใช้ในการลอกเส้นจากภาพถ่ายควรตัดให้เท่ากับขนาดของภาพถ่าย คือ ขนาด 3×5 นิ้ว

(ดูตัวอย่างภาพถ่าย และการลอกเส้นจากภาพในหน้า 25)

ภาพที่ 8 ตัวอย่างภาพถ่ายและการลอกเส้นจากภาพถ่าย

3.1.1.3 แหล่งที่มาของข้อมูลและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ก. แหล่งที่มาของข้อมูล

- เทปคาสเซ็ท (Cassette) เพลงไทยสากลดังต่อไปนี้

1. มันทนา โมรากุล ชุดที่ 1 - 3
2. รวมเพลงอมตะเงินล้าน ชุดที่ 2
3. รวมเพลงอมตะเงินล้าน ชุดที่ 5
4. รวมเพลงอมตะ ชุดที่ 10
5. อนุสรณ์เพลงรักสุนทราภรณ์ ชุดพิเศษ พรานทะเล
6. อนุสรณ์ครูเพลงสุนทราภรณ์
7. อมตะตลอดกาล สมยศ ทิศน่าน
8. นงลักษณ์ โรจนพันธ์ ธนิกศรี สวัสดิวัฒน์ ชุด นักพบ
9. มนุษา รั้งมี ชุด น้ำใจชาวเหนือ
10. ศรีโสภา สุชาติวุฒิ ชุด 10 ปี ศรีโสภา
11. ทิพวรรณ ปิ่นภิบาล ชุด กล้วยไม้ลีมคอย
12. เรวัติ พุทธินันท์ เทอ ชุด ที่แล้วก็แล้วไป
13. เพื่อน ชุด งานวัด
14. เนลียง ชุด ใจเย็นน้องชาย
15. วิจิตา สุตสุนทร แหวน ชุด คนที่รู้ใจ
16. อัสนีย์ - วสันต์ โชติกุล ชุด พักทอง
17. อัญชลี จงคดีกิจ ชุด เหนิงเดียวคนนี้
18. ไมโคร ชุด รอค เล็กเล็ก
19. คิอิมพอสซิเบิล ชุด หนึ่งใจดวงใจ
20. คอน สอนระเบียบ ชุด ลาแล้วขอรัก
21. แกรนด์เอกซ์ ชุด ถ้าหัวใจมีปีก
22. นูโว ชุด เป็นอย่างนี้ตั้งแต่เกิดเลย
23. ไพบูลย์ เกียรติเชียวแก้ว บัน ชุด ตามหาสนธยา
24. อิทชิ พลาญกุล ชุด หัวใจเดิม ๆ
25. พงพัฒน์ วชิรบรรจง ชุด หัวสำรอง

26. พลอย ชุต สุภาพบุรุษนักฝัน
 27. แอนนา โรจน์รุ่งฤกษ์ ชุต ดินอ้อยากเป็น
 28. บิลลี่ โอแกน ชุต บิลลี่เข้ม
- หนังสือเพลง หนังสือเพลงที่ใช้ประกอบในการเก็บข้อมูล

เพื่อใช้ในการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. รวมเพลงแห่งความทรงจำ ของ ป. ชื่นประโยชน์
จัดพิมพ์โดย อมร แม่นเมืองแมน เมษายน 2527
2. รวมเพลงบรมครู ของ นารถ ถาวรบุตร จัดพิมพ์โดย
อมร แม่นเมืองแมน พฤษภาคม 2527
3. รวมผลงานเพลง ของ พรพิรุณ จัดพิมพ์โดย อมร
แม่นเมืองแมน มิถุนายน 2523
4. รวมโน้ตเพลงฮิต 5 ภาษา ของ พรพิรุณ จัดพิมพ์
โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด บำรุงสำสัน 2515
5. ถนอมดนตรีฉบับพิเศษ รวมโน้ตดนตรีเพลงยอดนิยม
จัดพิมพ์โดย รัชศิลป์จำกัด 2530
6. เกอะก็ตาร์ จัดพิมพ์โดย วงศ์สว่างการพิมพ์ ฉบับที่
138, 2528
7. เกอะก็ตาร์ รวมสุ่ยออกเพลงฮิต ฉบับที่ 168 จัดพิมพ์
โดย วงศ์สว่างการพิมพ์ มกราคม 2530
8. มาตามเพลง ฉบับที่ 21 จัดพิมพ์โดย วรณสำสัน -
การพิมพ์ 2532
9. แฉกกาซีนเพลง จัดพิมพ์โดย สหสำสันจำกัด 2531

ข. อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

- เครื่องเล่นเทป (Tape Recorder) ควรเป็นเครื่อง
ที่สามารถเลือกเพลงได้ คุณภาพเสียงดี สะดวกในการใช้ เพื่อฟังเสียงที่เขียนไปได้ชัดเจน
ถูกต้อง ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องเล่นเทป AUTO REVERSE ของ SONY รุ่น 7

BAND STEREO CASSETTE - CORDER CFS - 9000

3.1.2 ผู้ป้อนข้อมูลและผู้ช่วย

3.1.2.1 ผู้ร้องเพลง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ป้อนข้อมูลเข้าเครื่องเองทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยเคยเป็นนักร้องของวงดนตรีสโมสรนักศึกษาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ในการฝึกร้องเพลง เพื่อป้อนข้อมูลเข้าเครื่องในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ฝึกร้องกับเพลงเพลงเป็นส่วนใหญ่ และได้ฝึกร้องกับวงดนตรีของหลานชายผู้วิจัยเองที่บ้านเป็นบางครั้ง

3.1.2.2 ผู้ช่วยเหลือผู้วิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงกลศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเพลงและเกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง (Visi - Pitch) ตลอดจนการถ่ายภาพ ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงต้องขอคำปรึกษาจาก ผศ. ดร. สุกรี เจริญสุข ในการเลือกเพลง และปรึกษา ผศ. อมร ทวีศักดิ์ เกี่ยวกับการใช้เครื่อง และการป้อนข้อมูลเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง โดยมี คุณพรพรรณ กิจพานิช และคุณนันท์วัน ม่วงปิ่น คอยตรวจสอบการร้องเพลงเพื่อป้อนข้อมูลและกำกับให้ผู้วิจัยป้อนข้อมูลให้ครบถ้วนและถูกต้องตามลำดับที่เตรียมไว้ ส่วนในเรื่องเทคนิคการถ่ายภาพจากจอของเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง ได้รับความช่วยเหลือจากคุณวิลาวัณย์ กิจพนธ์

3.2 วิธีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

3.2.1 การหาข้อมูล

คำที่หามาได้จากเนื้อเพลงทั้งหมด 50 เพลง จำนวน 342 คำ ซึ่งเป็นคำที่มีวรรณยุกต์สามัญ 107 คำ วรรณยุกต์เอก 47 คำ วรรณยุกต์โท 50 คำ วรรณยุกต์ตรี 55 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 83 คำ โดยคำทั้งหมดจะคัดออกมาพร้อมทั้งบริบท กล่าวคือ เนื้อเพลงส่วนที่ตัดมาจะลงจังหวะของเพลงพอเหมาะพอดี เพื่อให้ผู้ร้องจะได้ร้องได้ถูกต้องกับจังหวะและทำนองของเพลงนั้น ๆ และไม่ทำให้เกิดความลำบากในการร้องคำที่เพี้ยนเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง

3.2.2 วิธีเรียบเรียงข้อมูลและการจัดกลุ่มข้อมูล

วิธีการจัดกลุ่มข้อมูล จะจัดแยกออกเป็น 7 กลุ่ม โดยจัดแบ่งตามลักษณะการเปล่งเสียง (Manner of Articulation) ของหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย ดังได้กล่าวไว้ในตารางที่ 1 หน้า 29

ตำแหน่ง ของเสียง ประเภท ของเสียง	ริมฝีปาก ทั้งสอง	ริมฝีปาก- ทัน	ปุ่มเหงือก	ปุ่มเหงือก- เพดานแข็ง	เพดาน อ่อน	คอหอย
1. เสียงเสียดสี อโฆะ	ฟ ฝ	ศ ส ษ ข				ห ฮ
2. เสียงหยุด ชนิด อโฆะ	ป		ก ฏ		ก	อ
ติด อโฆะ	พ ภ ฝ		ท ฑ ฏ ฐ ฒ ท		ข ฃ ค ฅ ฌ	
ชนิด โฆะ	บ		ก ฏ			
3. เสียงกึ่งเสียดสี ชนิด อโฆะ				จ		
ติด อโฆะ				ฉ ช ฌ		
4. เสียงลิ้นร่ว โฆะ			ร			
5. เสียงข้างลิ้น โฆะ			ฬ ล			
6. เสียงนาสิก โฆะ	ม		น ฌ		ง	
7. เสียงอัสสระ โฆะ	ว		ย ฌ			

โฆะ - เสียงก้อง อโฆะ - เสียงไม่ก้อง ติด - เสียงที่มีกลุ่มลม ชนิด - เสียงที่ไม่มีกลุ่มลม
(Voiced) (Voiceless) (Aspirated) (Unaspirated)

ตารางที่ 1 แสดงพยัญชนะทั้งหมดในภาษาไทยแบ่งตามลักษณะการเปล่งเสียง

(คัดแปลงจาก อุดม วโรจน์ลิขิตกุล 2518 : 43)

ประเภทของ เสียงพยัญชนะ	วรรณยุกต์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา	รวม
1. เสียงเสียดสี	อโหสະ	3	10	4	3	34	54
2. เสียงหยุด	อนิต อโหสະ	22	14	7	-	-	141
	ลิตลิต อโหสະ	28	6	16	17	16	
	อนิต โหสະ	6	4	4	-	1	
3. เสียงกึ่งเสียดสี	อนิต อโหสະ	16	2	2	-	-	37
	ลิตลิต อโหสະ	3	-	4	4	6	
4. เสียงลิ้นร่ว	โหสະ	9	2	1	8	2	22
5. เสียงข้างลิ้น	โหสະ	8	2	1	8	3	22
6. เสียงนาสิก	โหสະ	5	3	7	12	16	43
7. เสียงอัสสระ	โหสະ	8	4	3	3	5	23
รวม		108	47	49	55	83	342

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมด

ตารางที่ 3 รายการคำทดสอบกลุ่มพยัญชนะต่าง ๆ ทั้ง 7 กลุ่ม จากเพลง 50 เพลง

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
1. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี		
ก. วรณยุกต์สามัญ	22 . 10	ฟัง
	24 . 28	โครกขม
	37 . 39	ผ่าน
ข. วรณยุกต์เอก	2 . 4	สก
	6 . 5	สุข
	8 . 6	สก
	10 . 11	ตั้ง
	31 . 32	ลัก
	32 . 33	สุข
	39 . 40	สืบสน
	40 . 40	สกใส
	41 . 40	สุข
	47 . 43	ลี
ค. วรณยุกต์โท	12 . 11	สิ้น
	18 . 22	ให้
	26 . 29	ชวน
	35 . 34	ให้
ง. วรณยุกต์ตรี	9 . 8	ฟ้า
	13 . 12	พบ
	27 . 29	ซ้ำ
จ. วรณยุกต์จัตวา	1 . 4	สน
	3 . 5	ณ

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับขอมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	4 . 5	สอง
	5 . 5	สิ่งเว
	7 . 5	สุขสิทธิ์
	10 . 10	สอน
	14 . 15	สาย
	15 . 16	หมันค
	16 . 20	เสีย
	17 . 21	หัวใจ
	19 . 24	เสีย
	20 . 6	กัณฑ์
	21 . 6	หน
	23 . 27	หา
	25 . 28	หัว
	28 . 29	คัน
	29 . 31	สอง
	30 . 31	สาบาน
	33 . 34	เห็น
	34 . 34	แสน
	36 . 36	หัว
	38 . 39	ฝน
	42 . 42	สาย
	43 . 42	หาย
	44 . 42	ลี
	45 . 42	แสง
	46 . 42	เสียง

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับขอมูล.ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	48 . 43	ฝัน
	49 . 45	ลม
	50 . 45	เสีย
	51 . 45	สำรวจ
	52 . 46	หู
	53 . 46	ฝอย
	54 . 48	สาว
2. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด		
ก. วรรณยุกต์สามัญ	61 . 2	คำ
	67 . 4	ความ
	84 . 6	ทาง
	87 . 7	เค็ม
	97 . 9	ไป
	104 . 10	กัน
	106 . 10	ไป
	109 . 10	ธรรมชาติ
	110 . 10	อาย
	118 . 10	พรหม
	120 . 10	เคลาคล่อ
	123 . 10	ใคร
	135 . 14	ทรง
	136 . 14	ทอง
	137 . 14	เอย
	141 . 16	ไป

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับขอมูล.ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	142 . 19 143 . 16 145 . 16 149 . 21 150 . 22 151 . 22 152 . 22 153 . 22 154 . 22 156 . 23 158 . 26 160 . 27 167 . 29 168 . 29 170 . 30 173 . 31 176 . 32 180 . 32 182 . 32 183 . 32 185 . 33 194 . 36 195 . 36 197 . 37	เคย ขอ พราว เป็น ราคา ทา ใคร คน คี หทัย ขอ ไป คือ ขอ เติม กัน ไป ใคร เป็น คำ กัน ตัว คำ เพียง

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล.ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	199 . 37	กง
	201 . 37	เป็น
	208 . 39	ที
	209 . 39	ไก
	210 . 39	เอา
	211 . 39	คน
	212 . 39	บัน
	217 . 42	กลาง
	218 . 43	เกี้ยว
	219 . 43	พอ
	222 . 44	ทน
	224 . 45	ไป
	225 . 45	เสีย <u>กาย</u>
	226 . 45	เตรียม
	229 . 45	พอ
	232 . 46	กง
ข. วรณยุกต์เอก	55 . 1	กอน
	63 . 3	อค
	64 . 3	นาก
	65 . 3	กระ <u>เทือง</u>
	79 . 6	ทอ
	82 . 6	อื่น
	98 . 9	อื่น

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
ค. วรรณยุกต์โท	105 . 10	นอก
	112 . 10	อน
	113 . 10	ผ่าน
	114 . 10	กึ่ง
	121 . 10	แต่
	122 . 10	กับ
	124 . 10	แต่
	139 . 15	ถิ่น
	147 . 19	นิค
	171 . 30	ตะ ^๓ ชิกตะ ^๓ ขวาง
	193 . 36	เช็ด
	198 . 37	เกิด
	200 . 37	นิค
	202 . 37	บท
	203 . 38	แต่
	206 . 38	กลับ
	235 . 48	แปลก
	58 . 1	ภู
	59 . 1	ฝั่ง
	68 . 4	อ ^๓ าง ^๓ ว ^๓ าง
	70 . 5	เทา
	81 . 6	ค
	89 . 9	ฟ
	90 . 9	ไค

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	94 . 9 95 . 9 100 . 9 101 . 9 102 . 10 116 . 10 125 . 10 144 . 16 146 . 19 155 . 23 162 . 28 188 . 34 205 . 38 213 . 39 214 . 40 216 . 42 220 . 44 221 . 44 227 . 45 223 . 47	ที่ ทอง มะ กะ ถา บาง ทอง โอ ควย ขึ้น กรุนคิก โค เพื่อน เทา แค ของ ถา เพิ่ม โอ แก้ว
ง. วรรณยุกต์ตรี	60 . 2 76 . 5 85 . 6 91 . 9	คิก ท่าย คล้าย คล้าย

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	93 . 9	เพราะ
	99 . 9	ทิ้ง
	103 . 10	พบ
	108 . 10	หลบคำ
	115 . 10	พระจันทร์
	117 . 10	ค้าง
	119 . 10	เคล้าคลอ
	157 . 23	แท้
	169 . 30	ทิ้ง
	172 . 31	ครึ่ง
	190 . 35	พบ
	192 . 36	คิด
	234 . 47	คค
จ. วรรณยุกต์จัตวา	56 . 1	เคี้ยว
	66 . 4	แถว
	72 . 5	ของ
	73 . 5	ถึง
	74 . 5	ขอ
	75 . 5	แนบ
	83 . 6	ผล
	128 . 12	ขอ
	138 . 15	ชม
	165 . 28	เนลล

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	175 . 31	ชาย
	178 . 32	ถาม
	179 . 32	ขอ
	186 . 33	ถึง
	189 . 34	เขา
	207 . 39	เขา
	231 . 46	ฉัน
3. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี		
ก. วรรณยุกต์สามัญ	57 . 1	ชู
	86 . 7	เลี้ยง
	88 . 9	ใจ
	111 . 10	จันทร์
	127 . 12	ใจ
	132 . 14	ชม
	133 . 14	จึง
	140 . 16	จาง
	148 . 21	จง
	159 . 27	จึง
	161 . 27	จง
	164 . 28	ใจ
	166 . 29	ใจ
	177 . 32	ใจ
	181 . 32	จึง

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
	191 . 36	จำ
	223 . 44	จน
	228 . 45	ใจ
	230 . 45	จริง
ข. วรรณยุกต์เอก	96 . 9	จะ
	196 . 36	เจ็บ
ค. วรรณยุกต์โท	69 . 4	เซน
	77 . 5	ขึ้น
	80 . 6	เขื่อน
	92 . 9	เจ้า
	107 . 10	เขื่อน
	131 . 14	เจ้า
ง. วรรณยุกต์ตรี	62 . 2	เข้า
	174 . 31	จึง <u>เข้า</u>
	184 . 33	เข้า
	204 . 38	ชัก
จ. วรรณยุกต์จัตวา	71 . 5	ฉันทัน
	130 . 13	<u>ใด</u> ใด
	163 . 28	ฉันทัน
	187 . 34	ฉันทัน
	215 . 41	ฉน <u>ควาย</u>
	271 . 49	ฉน

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
4. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรัว		
ก. วรณยุกต์สามัญ	238 . 4	อุ <u>รา</u>
	241 . 10	เ <u>รา</u>
	242 . 10	เ <u>รา</u>
	243 . 10	เ <u>ไร</u>
	244 . 10	เ <u>ไร</u>
	247 . 11	เ <u>รา</u>
	250 . 16	เ <u>โร</u> รา
	251 . 16	เ <u>โร</u> รา
	257 . 45	ส <u>ำ</u> ร <u>อง</u>
	245 . 10	จ <u>ิง</u> ห <u>รี</u> ค
ข. วรณยุกต์เอก	258 . 46	ห <u>ร</u> อ <u>ก</u>
ค. วรณยุกต์โท	249 . 16	ร <u>อน</u> เ <u>ร</u> า
ง. วรณยุกต์ตรี	237 . 3	ร <u>ู</u>
	240 . 8	ร <u>ัก</u>
	246 . 11	ร <u>ัก</u>
	248 . 16	ร <u>อน</u>
	253 . 31	ร <u>ัว</u>
	254 . 32	ร <u>ู</u>
	255 . 34	ร <u>ู</u>
	256 . 38	ร <u>ัก</u>
จ. วรณยุกต์จัตวา	239 . 69	ห <u>รี</u> อ
	252 . 19	ห <u>รี</u> อ

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล. ลำดับเพลง	คำทดสอบ
5. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น		
ก. วรณยุกต์สามัญ	259 . 4	ลม
	260 . 4	แล
	268 . 10	ลง
	269 . 10	ลม
	274 . 34	ลิ่ง <u>เล</u>
	275 . 35	ลีม
	278 . 36	ลง
	280 . 41	แล
	264 . 10	หลอก
	282 . 42	หลับ
ข. วรณยุกต์เอก	266 . 10	เลน
ค. วรณยุกต์โท	261 . 4	แล้ว
ง. วรณยุกต์ตรี	263 . 10	ลั๊
	265 . 10	แล้ว
	272 . 27	ลัน
	273 . 32	และ
	276 . 36	แล้ว
	279 . 39	และ
	281 . 41	แล้ว
	262 . 5	แหลก <u>เหลว</u>
จ. วรณยุกต์จัตวา	267 . 10	เหลือ
	277 . 36	เหลือ

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล . ลำดับเพลง	คำทดสอบ
6. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก		
ก. วรณยุกต์สามัญ	291 . 9	ใน
	296 . 10	ทำไม
	300 . 17	เมือง
	304 . 19	มา
	319 . 39	มี
ข. วรณยุกต์เอก	286 . 3	หมื่น
	308 . 25	กำหนด
	312 . 34	ใหม่
ค. วรณยุกต์โท	285 . 3	เนื่อง
	287 . 4	เมื่อ
	289 . 4	น่ารัก
	293 . 10	เมื่อ
	297 . 10	นี้
	314 . 34	ไม่
	317 . 37	ไม่
ง. วรณยุกต์ตรี	284 . 3	นี้
	294 . 10	นักพบ
	295 . 10	ไม่
	298 . 12	นี้
	303 . 19	นั้น
	305 . 21	น้ำ
	306 . 21	นก
	307 . 23	นิยม

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล.ลำดับเพลง	คำทดสอบ
จ. วรณยุกต์จัตวา	315 . 35	นับ
	316 . 35	นะ
	318 . 38	<u>แนะนำ</u>
	321 . 39	<u>นี้</u>
	283 . 3	หนู
	288 . 4	<u>จน</u>
	290 . 7	เหนือ
	292 . 9	หมาย
	299 . 14	หมอง
	301 . 18	เหมือน
	302 . 18	ทนาม
	309 . 29	หมอน
	310 . 29	ทูน
	311 . 32	<u>ไปไหน</u>
	313 . 34	<u>ไค้ไหม</u>
	320 . 39	เหงา
	322 . 46	หมอง
	323 . 46	หมาง
	324 . 50	เหงา
	325 . 50	หมาย
7. คำทดสอบกลุ่มพยัญชนะเสียงอิสระ		
ก. วรณยุกต์สามัญ	332 . 6	วัน
	337 . 24	วอน

กลุ่มพยัญชนะ	ลำดับข้อมูล.ลำดับเพลง	คำทดสอบ
ช. วรรณยุกต์เอก	340 . 28	ทวน <u>ว</u> าย
	341 . 32	ไ <u>ว</u>
	343 . 36	ยั้ง
	344 . 37	ยอม
	346 . 41	ทวงใ <u>ย</u>
	347 . 44	ทว <u>า</u> น
	326 . 1	อ <u>ย</u>
	327 . 2	อ <u>ย</u>
	328 . 3	อ <u>ย</u> า
	334 . 22	ห <u>ย</u> ิบ
ค. วรรณยุกต์โท	331 . 6	ว <u>า</u>
	333 . 9	บั้ง
	339 . 28	ทวน <u>ว</u> าย
ง. วรรณยุกต์ตรี	335 . 22	ยก
	338 . 26	ยก
	342 . 34	ไ <u>ว</u>
จ. วรรณยุกต์จัตวา	329 . 5	หวั <u>ง</u>
	330 . 5	ส <u>ว</u> รรค
	336 . 23	ไ <u>ห</u> ว
	345 . 38	ทว <u>า</u> น
	348 . 44	ไ <u>ห</u> ว

ตารางที่ 4 แสดงรายการคำทดสอบที่เขียนไปในเพลงทั้งหมด 50 เพลง

1. กลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
1	คุ <u>สน</u> เป็นแถวทิวและ <u>ลี้</u> งามวิไล (สน / วรรณยุกต์จัตวา)	4
2	ทุก <u>คำ</u> ทุก <u>คิ</u> น <u>ส</u> ค <u>ชี</u> น <u>า</u> <u>ช</u> ย <u>ช</u> ม (สค / วรรณยุกต์เอก)	4
3	แล้ว <u>ช</u> อจะ <u>ฉ</u> น <u>ค</u> น <u>ค</u> เ <u>ย</u> ว <u>ค</u> น <u>ค</u> หรือ <u>ป</u> เ <u>ล</u> า (ฉน / วรรณยุกต์จัตวา)	5
4	ขอ <u>เพ</u> ียง <u>ย</u> า <u>ช</u> อน <u>ช</u> อน <u>ร</u> ัก <u>ป</u> เ <u>น</u> <u>เ</u> า <u>ร</u> ะ <u>ห</u> ว <u>าง</u> <u>ส</u> อง <u>ร</u> ะ <u>ค</u> อง <u>ป</u> เ <u>ิ</u> ค <u>เ</u> ย (สอ / วรรณยุกต์จัตวา)	5
5	ห <u>ว</u> ใจ <u>ห</u> ล <u>ก</u> <u>ห</u> ล <u>ว</u> <u>ม</u> ร <u>ู</u> <u>ล</u> ม <u>เ</u> ย <u>ร</u> ะ <u>จะ</u> <u>ส</u> ง <u>ว</u> เ <u>ย</u> <u>ใ</u> ห <u>ก</u> <u>บ</u> ความ <u>ห</u> ส <u>ง</u> (สง / วรรณยุกต์จัตวา)	5
6	ร <u>ัก</u> <u>ค</u> ง <u>ส</u> ุ <u>ข</u> <u>ส</u> ัน <u>ท</u> <u>ส</u> ว <u>ร</u> <u>ค</u> ย <u>า</u> <u>ย</u> ี <u>น</u> <u>ส</u> ค <u>ชี</u> <u>น</u> ิ <u>ร</u> <u>ค</u> ร <u>ฉ</u> <u>น</u> <u>ค</u> ุ <u>บ</u> <u>ช</u> อ (สุข / วรรณยุกต์เอก)	5
7	ร <u>ัก</u> <u>ค</u> ง <u>ส</u> ุ <u>ข</u> <u>ส</u> ัน <u>ท</u> <u>ส</u> ว <u>ร</u> <u>ค</u> ย <u>า</u> <u>ย</u> ี <u>น</u> <u>ส</u> ค <u>ชี</u> <u>น</u> ิ <u>ร</u> <u>ค</u> ร <u>ฉ</u> <u>น</u> <u>ค</u> ุ <u>บ</u> <u>ช</u> อ (สันท / วรรณยุกต์จัตวา)	5
8	แต่ <u>ล</u> แล้ว <u>ค</u> ร <u>ฉ</u> <u>น</u> <u>ค</u> <u>ส</u> ค <u>ห</u> าย <u>ท</u> าง <u>ฟ</u> าย <u>ช</u> าย <u>ก</u> <u>โ</u> <u>ท</u> ะ <u>ห</u> ึง (สค / วรรณยุกต์เอก)	6
9	ใ <u>บ</u> <u>ที่</u> <u>เ</u> ้า <u>น</u> <u>น</u> <u>ท</u> นา <u>ช</u> ี <u>ว</u> <u>ก</u> เ <u>ิ</u> ค <u>มา</u> <u>เ</u> ม <u>ื่อ</u> <u>น</u> <u>เ</u> ้า <u>ม</u> <u>ค</u> ม <u>น</u> (ฟ้า / วรรณยุกต์ตรี)	8
10	แล้ว <u>ย</u> า <u>ค</u> ิ <u>ค</u> ว่า <u>น</u> <u>ส</u> อน <u>ว</u> <u>น</u> <u>ส</u> ง (สอน / วรรณยุกต์จัตวา)	10
11	แล้ว <u>ย</u> า <u>ค</u> ิ <u>ค</u> ว่า <u>น</u> <u>ส</u> อน <u>ว</u> <u>น</u> <u>ส</u> ง (สง / วรรณยุกต์เอก)	10
12	<u>ส</u> ิ <u>น</u> <u>ร</u> ัก <u>ก</u> ัน <u>ล</u> แล้ว <u>ห</u> ือ <u>ย</u> ่าง <u>ไ</u> (สิน / วรรณยุกต์โท)	11

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
13	ป่านี้ดวงใจคงทุกข์โศกตรมเฝ้าระทมชนหมอนสะอื่น (ชบ / วรรณยุกต์ตรี)	12
14	มาตาม<u>สาย</u>ชลกว้างจนสุดเหลือคะเน (สาย / วรรณยุกต์จัตวา)	15
15	พอ<u>หมื่น</u>ต์ชอกกลับเปลี่ยนแปลงจางไปราวใจเมื่อไม่มีขอ (หมื่น / วรรณยุกต์จัตวา)	16
16	ขอ<u>คณ</u>นลงแนหรือหัวใจไม่<u>เชื่อ</u>เสียแล้วลืมหึง (เสีย / วรรณยุกต์จัตวา)	20
17	ของเป็นเหมือน<u>ชน</u>นกอโหรที่เหิรบินคู่กันไป<u>หัว</u>ใจคู่กัน (หัว / วรรณยุกต์จัตวา)	21
18	ค่า<u>ความรัก</u>สูงยิ่งสิ่งใดจงเก็บเอาไว้<u>หุ้</u>มให้<u>คน</u>ที่ดี (ให้ / วรรณยุกต์โท)	22
19	คอย<u>แหงน</u>คอย<u>แต่</u>คอย<u>หาย</u>เสีย<u>คาย</u>คงจันทรไม่มรรเทา (เสีย / วรรณยุกต์จัตวา)	24
20	กั<u>ง</u>หึ<u>น</u>คอง<u>ลม</u>หม่นวนไม่<u>รู้</u>กั<u>ง</u>หึ<u>น</u>คองวัน (หึ / วรรณยุกต์จัตวา)	6
21	กั<u>ง</u>หึ<u>น</u>คอง<u>ลม</u>หม่นวนไม่<u>รู้</u>กั<u>ง</u>หึ<u>น</u>คองวัน (หน / วรรณยุกต์จัตวา)	6
22	ฟั<u>ง</u>ดิ<u>ฟั</u>ง<u>ฟั</u>ง<u>กัน</u>เล่น<u>เพลิน</u>เพลิน<u>แหม</u>น<u>สุข</u>เหลือ<u>เกิน</u> (ฟั / วรรณยุกต์สามัญ)	10
23	ถ้า<u>หัว</u>ใจที่มี<u>ปีก</u>บินจะ<u>ผก</u>ฉิน<u>บิน</u>ไป<u>หา</u>ขอ (หา / วรรณยุกต์จัตวา)	27
24	ได้<u>พบ</u>สตาเมื่อ<u>เจอ</u>หน้า<u>ขอ</u>ครุ่น<u>คิด</u>ควน<u>วาย</u>มิ<u>คลาย</u>โศ<u>ก</u>ช<u>ม</u> (ชม / วรรณยุกต์สามัญ)	28

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
25	อยากบอกให้รู้ว่าฉันชอบเธอหัวใจมันเผลอรักเธอเต็มทรวง (หัว / วรรณยุกต์จัตวา)	28
26	แหะใจกูก็จะพบรักยิ่งใหญ่เก็บซ่อนไว้ในนายใน (ซอน / วรรณยุกต์โท)	29
27	เก็บมานานไม่เคยหวานซึ้งขึ้นสู่จากล้ากลืนแต่ร้อนใจ (ซ้ำ / วรรณยุกต์ตรี)	29
28	ไม่สำคัญเรื่องนั้นมันแค่น้ำลายแม่ ขอผิดพลาดไปอย่างไรไม่แคร์ (ดัน / วรรณยุกต์จัตวา)	30
29	สองเราเลยเที่ยวงานวัดบ้านไท่ทำบุญปิดทององค์พระมาลัย (สอง / วรรณยุกต์จัตวา)	31
30	สาบาน ๆ ทอหน้าหลวงพ่อสองคนดังจุดเทียนที่ตอ (สา / วรรณยุกต์จัตวา)	31
31	บอกมาลึกลับออกมาเลยนะให้มันแล้ว ๆ ไป (ลึก / วรรณยุกต์เอก)	32
32	จดจำแต่วันที่เราแรกรักฉันไปจวบจนสุดท้ายที่พรากจากเธอ (สุก / วรรณยุกต์เอก)	33
33	ก็มันเห็นอยู่ว่าเธอมีใจให้กับเขาคนใหม่เท่าที่ฉันคนเก่า (เห็น / วรรณยุกต์จัตวา)	34
34	เก่าก็แสนดีใหม่ก็เข้าที่แต่จะให้ก็ต้องเลือกไป (แสน / วรรณยุกต์จัตวา)	34
35	อยากจะไ้มากก็ต้องเสียไปแต่จะเสียใครให้มันรู้ (ให้ / วรรณยุกต์โท)	34
36	ก็ว่ากันตามทำนองของคนหัวใจสะออน (หัว / วรรณยุกต์จัตวา)	36

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
37	เราจะ <u>ฝ่า</u> ฟันเราสู้เรามีกันและกัน (ฟัน / วรรณยุกต์สามัญ)	39
38	บางครั้งถ้าหากเจอ <u>ฝน</u> เราจะทนด้วยกัน (ฝน / วรรณยุกต์จัตวา)	39
39	ถึงวันที่ <u>ลับ</u> สนทุกซนอยู่ในใจอยากจะบอกใครสักคน (ลับ / วรรณยุกต์เอก)	40
40	ถึงคราวที่ <u>สค</u> ใสครั้งใดที่สุขสมขอคนขึ้นชมแค่เพียงคนหนึ่ง (สค / วรรณยุกต์เอก)	40
41	ถึงคราวที่ <u>สค</u> ใสครั้งใดที่สุขสมขอคนขึ้นชมแค่เพียงคนหนึ่ง (สุข / วรรณยุกต์เอก)	40
42	ตะวัน <u>โค้ง</u> สายแล้ว ขอกลับนอนหลับไหล (สาย / วรรณยุกต์จัตวา)	42
43	คำคืนกลับ <u>หาย</u> ทุกคนของใจ ขออยู่ (หาย / วรรณยุกต์จัตวา)	42
44	เต้นอยู่กับ <u>สี</u> แสงไฟพบแล้วน้องสนรยาสนุกเฮฮาท่ามกลางเสียงเพลง (สี / วรรณยุกต์จัตวา)	42
45	เต้นอยู่กับ <u>สี</u> แสงไปพบแล้วน้องสนรยาสนุกเฮฮาท่ามกลางเสียงเพลง (แสง / วรรณยุกต์จัตวา)	42
46	เต้นอยู่กับ <u>สี</u> แสงไปพบแล้วน้องสนรยาสนุกเฮฮาท่ามกลางเสียงเพลง (เสียง / วรรณยุกต์จัตวา)	42
47	ย้าคำสุดท้ายบอกฉัน <u>ลิ้ม</u> ใจ (ลิ / วรรณยุกต์เอก)	43
48	<u>ฉิน</u> ใจยิ่งหมองเศร้าหากเรายังทนเรื่อยไป (ฉิน / วรรณยุกต์จัตวา)	43

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
49	ใครจะเหมาะ <u>สม</u> ควรรู้ <u>พอ</u> รวมเป็นชีวิตใหม่ (สม / วรรณยุกต์จัตวา)	45
50	แล้ว <u>ขอ</u> ก็ไป <u>ฉัน</u> ยัง <u>เสีย</u> กาย (เสีย / วรรณยุกต์จัตวา)	45
51	โอ <u>เรา</u> มัน <u>ตัว</u> <u>สำ</u> รอง <u>คน</u> หนึ่ง (สำ / วรรณยุกต์จัตวา)	45
52	แต่ <u>ฉัน</u> ก็ยัง <u>รัก</u> ดั่ง <u>เก่า</u> ไม่ <u>ปล่อย</u> ใจเป็น <u>คน</u> หู <u>เบา</u> ไป (หู / วรรณยุกต์จัตวา)	46
53	ลงทุน <u>แค่</u> ไม้ <u>กับ</u> <u>ผอ</u> ย ๆ คน <u>จะ</u> บิ <u>ม</u> ไป <u>นาน</u> (ผอ ย / วรรณยุกต์จัตวา)	46
54	ฉัน <u>อยาก</u> เป็น <u>นัก</u> เล <u>ง</u> อยาก <u>ล</u> อง <u>หรือ</u> เป็น <u>นาง</u> สาว <u>ไทย</u> (สาว / วรรณยุกต์จัตวา)	48

2. กลุ่มพยัญชนะเสียงกัก หรือเสียงหยุด

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
55	กล้วยไม้ <u>ของ</u> เรา <u>แต่</u> เก่า <u>กอน</u> อยู่ <u>ใน</u> คอง <u>ใน</u> คอง <u>เจ้า</u> รอน <u>ชอ</u> ชอน <u>ใบ</u> (กอน / วรรณยุกต์เอก)	1
56	<u>เคี้ยว</u> นี้ <u>คู่</u> หรือ <u>กล้วย</u> ไม้ <u>มา</u> ชู้ <u>ชอ</u> ชอ <u>ใบ</u> บาน <u>อยู่</u> ใน <u>กระ</u> เข้า (เคี้ยว / วรรณยุกต์จัตวา)	1
58	<u>กู</u> จะ <u>คลั่ง</u> ฉิ่ง <u>จะ</u> เกล้า <u>ให้</u> เจ้า <u>เฉา</u> ลง <u>โอ</u> กล้วย <u>ไม้</u> เอย (กู / วรรณยุกต์โท)	1

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
59	ภูจะคลึง <u>ผึ้ง</u> จะเกล้าให้เจ้าเงาะงโกล้งไผ่ (ผึ้ง / วรรณยุกต์โท)	1
60	เรียบเหลือลิ้มแล้วนั้นขวัญคงหงอยหวนคึดคึดแล้วยิ่งเศร้าเหงาใจคอย (คึด / วรรณยุกต์ตรี)	2
61	คำที่ขวัญเคยพรอคเคยพรวดวนทุกคำยังเรียกยังว่าเราร้องกองอยู่ (คำ / วรรณยุกต์สามัญ)	2
63	หนูอย่าชุกจนจง <u>ออก</u> และจงทนหนูจนทนทองวิชา (ออก / วรรณยุกต์เอก)	3
64	หนูเร่งเร็วพลันจง <u>บาก</u> จงบันหนูจนหมั่นอย่าท้อใจ (บาก / วรรณยุกต์เอก)	3
65	หนูเอ๋ยหนูฟังว่าเพราะสคิเพราะปัญญานั้นจะพาให้กระ <u>เคื่อง</u> (เคื่อง / วรรณยุกต์เอก)	3
66	คุณเป็น <u>แถว</u> ทิวและลิวงามวิไล (แถว / วรรณยุกต์จัตวา)	4
67	<u>ความรัก</u> ก็เหมือนกันเมื่อแรกนั้นรสหวานชื่น (ความ / วรรณยุกต์สามัญ)	4
68	แต่แล้วเมื่อรักจางกลับ <u>อ้าง</u> ว่างใจระทม (อ้าง / วรรณยุกต์โท)	4
70	ฉันเป็นของ ขอคนเคียว <u>เท่า</u> นั้น (เท่า / วรรณยุกต์โท)	5
72	แล้วเราจะเป็น <u>ของ</u> กันและกันรักคงสุขสันต์สรวรรคยาวป็น (ของ / วรรณยุกต์จัตวา)	5
73	<u>ถึง</u> เราจะเป็นของใครมาก่อนขอเพียงอย่าซ่อนซ่อนรักเป็นเงา (ถึง / วรรณยุกต์จัตวา)	5

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
74	ถึงเราจะเป็นของใครมาก่อน <u>ขอ</u> เพียงอย่า <u>ขอ</u> ซ่อนรักเป็นเงา (ขอ / วรรณยุกต์จัตวา)	5
75	ขอเพียงอย่า <u>ขอ</u> ซ่อนรักเป็นเงาระหว่างสองเราต้อง <u>เปิด</u> เผย (เผย / วรรณยุกต์จัตวา)	5
76	แล้ว <u>ขอ</u> เล่าหมายฉันเป็น <u>สุดท้าย</u> ใหม่เอ๋ย (ท้าย / วรรณยุกต์ตรี)	5
79	ถึงหัน <u>ต้อง</u> ลมหมุนวนไม่ <u>รู้</u> ก็ <u>ทน</u> ต่อวัน (ทอ / วรรณยุกต์เอก)	6
81	วันนี้ยังรักกันอยู่ <u>ทั้ง</u> คู่ก็ <u>สละ</u> กัน (คู่ / วรรณยุกต์โท)	6
82	หญิงนี้รักกลับเป็น <u>อื่น</u> คู่ <u>อื่น</u> ก็กลับ <u>ขอ</u> ซ้ำ (อื่น / วรรณยุกต์เอก)	6
83	แต่ <u>ครั้ง</u> แล้ว <u>ผล</u> สุดท้าย <u>ทาง</u> ฝ่ายชายก็ <u>โหม</u> หึง (ผล / วรรณยุกต์จัตวา)	6
84	แต่ <u>ครั้ง</u> แล้ว <u>ผล</u> สุดท้าย <u>ทาง</u> ฝ่ายชายก็ <u>โหม</u> หึง (ทาง / วรรณยุกต์สามัญ)	6
85	นี้แหละ <u>น้ำ</u> ใจยอมวนเวียนไป <u>คล้าย</u> ถึง <u>หัน</u> ต้อง <u>ลม</u> (คล้าย / วรรณยุกต์ตรี)	6
87	นี่คือ <u>น้ำ</u> ใจชาวเหนือ <u>คง</u> เกื้อ <u>รักษา</u> ความ <u>เค็ม</u> (เค็ม / วรรณยุกต์สามัญ)	7
89	ใจ <u>พี่</u> หายวามเมื่อเห็น <u>กุหลาบ</u> กลีบกระจ่าย (พี่ / วรรณยุกต์โท)	9
90	จาก <u>ลิ้น</u> ใต้ <u>กลับ</u> คล้ายว่า <u>คอก</u> ที่ <u>ถือ</u> ใน <u>มือ</u> เธอ (ใต้ / วรรณยุกต์โท)	9

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
91	จาก <u>ลีน</u> ไค <u>ล</u> บ <u>ล</u> ายว่าคอกที่ <u>ด</u> ือไ <u>น</u> เ <u>ม</u> ือ <u>เช</u> อ (<u>ล</u> บ <u>ล</u> าย / วรรณยุกต์ตรี)	9
93	เจ้าให้ <u>ห</u> ง <u>ส</u> งที่ <u>เพ</u> ระ <u>จ</u> ำ <u>มี</u> ที่ <u>ท</u> อง <u>กา</u> ร (<u>เพ</u> ระ / วรรณยุกต์ตรี)	9
94	เจ้าให้ <u>ห</u> ง <u>ส</u> งที่ <u>เพ</u> ระ <u>จ</u> ำ <u>มี</u> ที่ <u>ท</u> อง <u>กา</u> ร (<u>ที่</u> / วรรณยุกต์โท)	9
95	เจ้าให้ <u>ห</u> ง <u>ส</u> งที่ <u>เพ</u> ระ <u>จ</u> ำ <u>มี</u> ที่ <u>ท</u> อง <u>กา</u> ร (<u>ท</u> อง / วรรณยุกต์โท)	9
97	ที่ <u>ส</u> น <u>จะ</u> เส <u>ย</u> ค <u>า</u> ย <u>เพ</u> ระ <u>ไป</u> ห <u>มา</u> ย <u>อ</u> ื่น <u>ให้</u> เช <u>า</u> ซ <u>ึ</u> น <u>ข</u> ม (<u>ไป</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	9
98	ที่ <u>ส</u> น <u>จะ</u> เส <u>ย</u> ค <u>า</u> ย <u>เพ</u> ระ <u>ไป</u> ห <u>มา</u> ย <u>อ</u> ื่น <u>ให้</u> เช <u>า</u> ซ <u>ึ</u> น <u>ข</u> ม (<u>อ</u> ื่น / วรรณยุกต์เอก)	9
99	เช <u>า</u> ค <u>ม</u> เล <u>น</u> แ <u>ล</u> ว <u>ห</u> ิง <u>บ</u> ู้ <u>ที่</u> ห <u>วัง</u> จ <u>ริง</u> ก <u>ิ</u> เล <u>ย</u> ท <u>อง</u> ย <u>ิง</u> ห <u>ัว</u> ไ <u>จ</u> ร <u>า</u> (<u>ห</u> ิง / วรรณยุกต์ตรี)	9
100	เช <u>า</u> ค <u>ม</u> เล <u>น</u> แ <u>ล</u> ว <u>ห</u> ิง <u>บ</u> ู้ <u>ที่</u> ห <u>วัง</u> จ <u>ริง</u> ก <u>ิ</u> เล <u>ย</u> ท <u>อง</u> ย <u>ิง</u> ห <u>ัว</u> ไ <u>จ</u> ร <u>า</u> (<u>บ</u> ู้ / วรรณยุกต์โท)	9
101	เช <u>า</u> ค <u>ม</u> เล <u>น</u> แ <u>ล</u> ว <u>ห</u> ิง <u>บ</u> ู้ <u>ที่</u> ห <u>วัง</u> จ <u>ริง</u> ก <u>ิ</u> เล <u>ย</u> ท <u>อง</u> ย <u>ิง</u> ห <u>ัว</u> ไ <u>จ</u> ร <u>า</u> (<u>ก</u> ิ / วรรณยุกต์โท)	9
102	ถ้า <u>เร</u> า <u>จะ</u> น <u>ัก</u> พ <u>บ</u> ก <u>ัน</u> คว <u>ร</u> ให้ <u>จ</u> ัน <u>ทร</u> เ <u>็น</u> เ <u>็น</u> ใ <u>จ</u> (<u>ถ้า</u> / วรรณยุกต์โท)	10
103	ถ้า <u>เร</u> า <u>จะ</u> น <u>ัก</u> พ <u>บ</u> ก <u>ัน</u> คว <u>ร</u> ให้ <u>จ</u> ัน <u>ทร</u> เ <u>็น</u> เ <u>็น</u> ใ <u>จ</u> (<u>พ</u> บ / วรรณยุกต์ตรี)	10
104	ถ้า <u>เร</u> า <u>จะ</u> น <u>ัก</u> พ <u>บ</u> ก <u>ัน</u> เ <u>เม</u> ื่อ <u>ท</u> ะ <u>ว</u> ิน <u>ล</u> ับ <u>ไ</u> ม <u>ั</u> (<u>ก</u> ัน / วรรณยุกต์สามัญ)	10

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
105	ฉันไม่หลอกจะ <u>บอก</u> ให้ <u>อย่า</u> เอ <u>็ค</u> ไป <u>ล</u> ิง <u>ฟ</u> ัง (บอก / วรรณยุกต์เอก)	10
106	ฉันไม่หลอกจะบอกให้ <u>อย่า</u> เอ <u>็ค</u> ไป <u>ล</u> ิง <u>ฟ</u> ัง (ไป / วรรณยุกต์สามัญ)	10
108	ถ้าเราจะนัดพบกันเมื่อ <u>ตะ</u> วัน <u>พล</u> บ <u>ค</u> ่า (พลบ / วรรณยุกต์ตรี)	10
109	ข <u>ร</u> ร <u>ม</u> ชา <u>ค</u> ิ <u>ค</u> ุ <u>ม</u> นำ <u>นำ</u> ขึ้น <u>ขึ้น</u> ใจ (ขรรมาคิ / วรรณยุกต์สามัญ)	10
110	ไม่ <u>ต</u> อง <u>ระ</u> วัง <u>ไม่</u> ต <u>อง</u> ระ <u>ว</u> จะ <u>อาย</u> ทำ <u>ไม</u> กับ <u>พระ</u> จ <u>ิน</u> ทร (อาย / วรรณยุกต์สามัญ)	10
112	ล <u>ม</u> อ <u>อน</u> อ <u>อน</u> ห <u>ัก</u> ด <u>าน</u> ช <u>ู</u> ก <u>ิง</u> ก <u>าน</u> ช <u>อ</u> บ <u>ไ</u> (ออน / วรรณยุกต์เอก)	10
113	ล <u>ม</u> อ <u>อน</u> อ <u>อน</u> ห <u>ัก</u> ด <u>าน</u> ช <u>ู</u> ก <u>ิง</u> ก <u>าน</u> ช <u>อ</u> บ <u>ไ</u> (ดาน / วรรณยุกต์เอก)	10
114	ล <u>ม</u> อ <u>อน</u> อ <u>อน</u> ห <u>ัก</u> ด <u>าน</u> ช <u>ู</u> ก <u>ิง</u> ก <u>าน</u> ช <u>อ</u> บ <u>ไ</u> (กิง / วรรณยุกต์เอก)	10
115	ไม่ <u>ต</u> อง <u>ระ</u> วัง <u>ไม่</u> ต <u>อง</u> ระ <u>ว</u> จะ <u>อาย</u> ทำ <u>ไม</u> กับ <u>พระ</u> จ <u>ิน</u> ทร (พระ / วรรณยุกต์ตรี)	10
116	น <u>้าง</u> ก <u>ิ</u> แ <u>ก</u> ว <u>่ง</u> น <u>้าง</u> ก <u>ิ</u> ก <u>ว</u> น <u>้าง</u> ช <u>เ</u> ย <u>ื่อ</u> น <u>ส</u> ะ <u>เ</u> ห <u>ื่อ</u> น <u>ไ</u> ห <u>ว</u> (น้าง / วรรณยุกต์โท)	10
117	ณ <u>ส</u> ม <u>น้ำ</u> ค <u>้าง</u> พ <u>ร</u> าง <u>พ</u> ร <u>ม</u> เร <u>ไ</u> ร <u>จ</u> ึง <u>ห</u> รี <u>ค</u> ก <u>รี</u> ค <u>ณ</u> สม (ค้าง / วรรณยุกต์ตรี)	10
118	ณ <u>ส</u> ม <u>น้ำ</u> ค <u>้าง</u> พ <u>ร</u> าง <u>พ</u> ร <u>ม</u> เร <u>ไ</u> ร <u>จ</u> ึง <u>ห</u> รี <u>ค</u> ก <u>รี</u> ค <u>ณ</u> สม (พรหม / วรรณยุกต์สามัญ)	10

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
119	ต่าง <u>เคล้า</u> ต่างคลอต่างรออารมณ์เนา (เคล้า / วรรณยุกต์ตรี)	10
120	ต่าง <u>เคล้า</u> ต่าง <u>คลอ</u> ต่างรออารมณ์เนา (คลอ / วรรณยุกต์สามัญ)	10
121	นี่ น ที่นัดพบ <u>แต่</u> เราไม่พบกับใคร (แต่ / วรรณยุกต์เอก)	10
122	นี่ น ที่นัดพบ <u>แต่</u> เราไม่พบกับ <u>ใคร</u> (กับ / วรรณยุกต์เอก)	10
123	นี่ น ที่นัดพบ <u>แต่</u> เราไม่พบกับ <u>ใคร</u> (ใคร / วรรณยุกต์สามัญ)	10
124	เพียง <u>แต่</u> พบกับธรรมชาติแล้วเราก็อาจจะสุขใจ (แต่ / วรรณยุกต์เอก)	10
125	ไม่ <u>ต้อง</u> ไปพบกับใครที่ไหนเพลินใจเพลินตา (ต้อง / วรรณยุกต์โท)	10
128	จะขอครองใจให้เพียง <u>ชม</u> จะ <u>สุข</u> จะ <u>ระ</u> จะ <u>ชม</u> จะ <u>ขอ</u> จะ <u>คอย</u> (ขอ / วรรณยุกต์จัตวา)	12
135	ที่ <u>อ้าง</u> ว่างควยเจ้า <u>ร้าง</u> ทางไกล <u>หลง</u> อ้อม <u>กอด</u> ของ <u>ใคร</u> ไกล <u>สุด</u> <u>ครอง</u> (ครอง / วรรณยุกต์สามัญ)	14
136	คอย <u>แต่</u> ขอ <u>ละ</u> เม <u>อ</u> ใจ <u>ปอง</u> ขอ <u>ให้</u> ค <u>็น</u> กร <u>ง</u> ท <u>อง</u> (ทอง / วรรณยุกต์สามัญ)	14
137	ที่จะ <u>คอย</u> เน <u>ื่อ</u> ท <u>อง</u> คร <u>อง</u> ค <u>ู</u> เ <u>อย</u> (เอย / วรรณยุกต์สามัญ)	14
138	น้ำ <u>เขา</u> จะ <u>สอง</u> ด <u>ั่ง</u> ประ <u>คัง</u> ใจ <u>ที่</u> ช <u>ื่น</u> ช <u>ม</u> (ชม / วรรณยุกต์จัตวา)	15

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
139	เคื่อนปิ๊ก ^๑ ฉานไปสิน ^๒ จนนำ ^๓ ทวม ^๔ ถิ่น ^๕ ลาน ^๖ เท ^๗ เจ้า ^๘ เอย ^๙ (ถิ่น / วรรณยุกต์เอก)	15
141	พอ ^๑ หมั่น ^๒ ค ^๓ ชอก ^๔ กลับ ^๕ เปลี่ยน ^๖ แปลง ^๗ จาง ^๘ ไป ^๙ (ไป / วรรณยุกต์สามัญ)	16
142	เรา ^๑ ทาง ^๒ ก็ ^๓ เคย ^๔ มี ^๕ ความรัก ^๖ ฉาน ^๗ มา ^๘ เคย ^๙ ซ้ำ ^{๑๐} ชอก ^{๑๑} กู ^{๑๒} รา ^{๑๓} เพราะ ^{๑๔} ถูก ^{๑๕} รัก ^{๑๖} หอค ^{๑๗} ติง ^{๑๘} (เคย / วรรณยุกต์สามัญ)	19
143	ครวญ ^๑ คะ ^๒ นิง ^๓ คราว ^๔ หนึ่ง ^๕ ที่ ^๖ เคย ^๗ มี ^๘ ขอ ^๙ ฉัน ^{๑๐} รอก ^{๑๑} คอย ^{๑๒} ขอ ^{๑๓} ไม ^{๑๔} จาง ^{๑๕} (ขอ / วรรณยุกต์สามัญ)	16
144	ไอ ^๑ ไฟ ^๒ รัก ^๓ ร้อน ^๔ ราว ^๕ แฉก ^๖ เผาค ^๗ วง ^๘ ใจ ^๙ จน ^{๑๐} เหลือ ^{๑๑} ทน ^{๑๒} ไม่ ^{๑๓} รู ^{๑๔} สร้าง ^{๑๕} (ไอ / วรรณยุกต์โท)	16
145	หัว ^๑ รา ^๒ ค ^๓ รี ^๔ ร้าง ^๕ าง ^๖ เหมือน ^๗ ควา ^๘ พร ^๙ าว ^{๑๐} แสง ^{๑๑} พร ^{๑๒} าง ^{๑๓} (พราว / วรรณยุกต์สามัญ)	16
146	นิค ^๑ ควย ^๒ หรือ ^๓ ฉัน ^๔ จะ ^๕ รัก ^๖ เขา ^๗ นิค ^๘ หรือ ^๙ เป ^{๑๐} ลา ^{๑๑} ฉา ^{๑๒} เรา ^{๑๓} จะ ^{๑๔} รัก ^{๑๕} กัน ^{๑๖} (ควย / วรรณยุกต์โท)	19
147	นิค ^๑ ควย ^๒ หรือ ^๓ ฉัน ^๔ จะ ^๕ รัก ^๖ เขา ^๗ นิค ^๘ หรือ ^๙ เป ^{๑๐} ลา ^{๑๑} ฉา ^{๑๒} เรา ^{๑๓} จะ ^{๑๔} รัก ^{๑๕} กัน ^{๑๖} (นิค / วรรณยุกต์เอก)	19
149	ของ ^๑ เป็น ^๒ เหมือน ^๓ เช่น ^๔ นค ^๕ ไฟ ^๖ ที่ ^๗ เหิ ^๘ ร ^๙ บิน ^{๑๐} คุ ^{๑๑} กัน ^{๑๒} ไป ^{๑๓} หวั ^{๑๔} ใจ ^{๑๕} คุ ^{๑๖} กัน ^{๑๗} (เป็น / วรรณยุกต์สามัญ)	21
150	เก็บ ^๑ รัก ^๒ เอา ^๓ ไว้ ^๔ ดีกว่า ^๕ ไม่ ^๖ เสื่อ ^๗ ม ^๘ รา ^๙ ค ^{๑๐} า ^{๑๑} น้ำ ^{๑๒} ตา ^{๑๓} ไม่ ^{๑๔} นอง ^{๑๕} (คา / วรรณยุกต์สามัญ)	22
151	เก็บ ^๑ รัก ^๒ เอา ^๓ ไว้ ^๔ ดีกว่า ^๕ ไม่ ^๖ เสื่อ ^๗ ม ^๘ รา ^๙ ค ^{๑๐} า ^{๑๑} น้ำ ^{๑๒} ตา ^{๑๓} ไม่ ^{๑๔} นอง ^{๑๕} (ตา / วรรณยุกต์สามัญ)	22
152	คำ ^๑ รัก ^๒ มัน ^๓ สูง ^๔ เกิน ^๕ ทอง ^๖ อย่า ^๗ ทำ ^๘ เป็น ^๙ ลง ^{๑๐} ยก ^{๑๑} ให้ ^{๑๒} ไคร ^{๑๓} (ไคร / วรรณยุกต์สามัญ)	22

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
153	อย่าเอาความรักไปมอบกับ <u>คน</u> ที่ไม่รู้ค่า (คน / วรรณยุกต์สามัญ)	22
154	ค่าความรักสูงยิ่งสิ่งใดจงเก็บเอาไว้ <u>ทุ่ม</u> ให้คนที่ <u>ดี</u> (ดี / วรรณยุกต์สามัญ)	22
155	<u>ฉัน</u> อยู่ในห้วงหทัยใจใครไม่คงแน่นอน (ฉัน / วรรณยุกต์โท)	23
156	<u>ฉัน</u> อยู่ในห้วงหทัยใจใครไม่คงแน่นอน (หทัย / วรรณยุกต์สามัญ)	23
157	คนเราไม่มี <u>แน่แท้</u> เอา <u>แน่</u> อะไรใจคน (แท้ / วรรณยุกต์ตรี)	23
158	<u>เธอ</u> ไม่มีที่กลางหัวใจให้เราไม่มีให้ <u>เรา</u> บ้างเลย (เธอ / วรรณยุกต์สามัญ)	26
160	ถ้าหัวใจที่มีปีกบินจะผกผันบินไป <u>คว่ำ</u> จง (ไป / วรรณยุกต์สามัญ)	27
162	ได้พบสบตาเมื่อเจอหน้า <u>เธอ</u> ครุ่น <u>คิด</u> วนวายมึนคล้ายโคจรชม (ครุ่น / วรรณยุกต์โท)	28
165	อยากบอกให้ <u>รู้</u> ว่าฉันชอบ <u>เธอ</u> หัวใจมัน <u>เผลอ</u> รัก <u>เธอ</u> เต็มทรวง (เผลอ / วรรณยุกต์จัตวา)	28
167	หนึ่งในดวงใจคือ <u>เธอ</u> รัก <u>เธอ</u> แหะใจ <u>คู่</u> ยัง <u>ได้</u> (คือ / วรรณยุกต์สามัญ)	29
168	หนึ่งในดวงใจคือ <u>เธอ</u> รัก <u>เธอ</u> แหะใจ <u>คู่</u> ยัง <u>ได้</u> (เธอ / วรรณยุกต์สามัญ)	29
169	<u>หึง</u> เรื่องเดิมมาเริ่มกันใหม่เป็นไป <u>ได้</u> แน่นอน (หึง / วรรณยุกต์ตรี)	30

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
170	ทั้งเรื่อง <u>เฝ้ารอ</u> เริ่มกันใหม่เป็นไปได้นั่นเอง (เฝ้ารอ / วรรณยุกต์สามัญ)	30
171	ที่ <u>แล้ว</u> ก็ <u>แล้ว</u> ไปไม่ <u>ตะ</u> ช็อค <u>ตะ</u> ขวางใจถึงยังใจจะจริงใจรัก <u>ขอ</u> (ตะช็อค / วรรณยุกต์เอก)	30
172	<u>ครั้ง</u> หนึ่ง ๆ <u>ขอ</u> จำใค้ใหม่สองเราเคยเฝียวงานวัดบ้านไค้ (ครั้ง / วรรณยุกต์ตรี)	31
173	ทำบุญ <u>ปิด</u> ทององค์พระมาลัย <u>ขอ</u> พระเจดีย์ <u>ห</u> รายรวมกัน (กัน / วรรณยุกต์สามัญ)	31
175	เจาะ <u>ร</u> ัว <u>ป</u> ิน <u>ค</u> ้น <u>ม</u> เ <u>อ</u> บ <u>ห</u> ิง <u>ล</u> ุก <u>ห</u> ง <u>ว</u> ง <u>ค</u> ึง <u>ค</u> ู <u>ห</u> ึง <u>ข</u> าย <u>บ</u> า (ขาย / วรรณยุกต์จัตวา)	31
176	ค่อยเป็นไป <u>ค่อย</u> ดูใจเก็บความนัยไว้ <u>ที่</u> หา (ไป / วรรณยุกต์สามัญ)	32
178	เล่น <u>ท</u> วง <u>ถ</u> าม <u>ล</u> เ <u>น</u> ตาม <u>ข</u> อ <u>ล</u> เ <u>น</u> น <u>ัง</u> ร <u>อ</u> ให้ <u>ขอ</u> ว่า (ถาม / วรรณยุกต์จัตวา)	32
179	เล่น <u>ท</u> วง <u>ถ</u> าม <u>ล</u> เ <u>น</u> ตาม <u>ข</u> อ <u>ล</u> เ <u>น</u> น <u>ัง</u> ร <u>อ</u> ให้ <u>ขอ</u> ว่า (ขอ / วรรณยุกต์จัตวา)	32
180	จะ <u>ร</u> ีบ <u>ไ</u> ป <u>ไ</u> ท <u>น</u> ไป <u>ร</u> บ <u>ก</u> ับ <u>ไ</u> คร <u>ไ</u> ย <u>จ</u> ึง <u>ไ</u> ม่ <u>มี</u> เวลา (ไคร / วรรณยุกต์สามัญ)	32
182	โปร <u>ค</u> ใจ <u>เ</u> ย <u>เ</u> น <u>ไ</u> อ <u>น</u> ง <u>เ</u> ย <u>เ</u> น <u>ไ</u> จ <u>เ</u> ย <u>เ</u> น ๆ หาก <u>ทำ</u> เป็น <u>ว</u> า <u>ม</u> แล้ว <u>ไ</u> ้ <u>ร</u> ัก <u>มา</u> (เป็น / วรรณยุกต์สามัญ)	32
183	บอก <u>มา</u> ล <u>ัก</u> คำ <u>บ</u> อ <u>ก</u> มา <u>ล</u> เ <u>น</u> นะ <u>ไ</u> ้ <u>ม</u> ัน <u>แล้ว</u> ๆ <u>ไป</u> (คำ / วรรณยุกต์สามัญ)	32
185	บอก <u>ใจ</u> ให้ <u>ล</u> ื <u>ม</u> ลื <u>ม</u> ความ <u>เ</u> จ <u>บ</u> ช <u>ำ</u> ว <u>ัน</u> เ <u>ก</u> า <u>ให้</u> ลื <u>ม</u> ค <u>ร</u> ัง <u>เร</u> า <u>ย</u> ัง <u>เ</u> ค <u>ย</u> ร <u>ัก</u> ก <u>ัน</u> (กัน / วรรณยุกต์สามัญ)	33

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
186	ขมใจเท่าไรทำไมไม่ลืมไม่เลือนจิตยังยำเฝื่อนถึง <u>วันชดโกล</u> (ถึง / วรรณยุกต์จัตวา)	33
188	ไ <u>ค้อย่าง</u> ก็ <u>ต้อง</u> เสีย <u>อย่าง</u> เสีย <u>อก</u> เดินบนทาง <u>ลัก</u> ทาง <u>ไค้</u> ใหม่ (ไค้ / วรรณยุกต์โท)	34
189	หาก <u>ว่า</u> เขา <u>ก็</u> ไม่ <u>ว่า</u> ไร <u>ก็</u> จะ <u>เข้าใจ</u> และ <u>จะ</u> ไป <u>เสีย</u> ที่ (เขา / วรรณยุกต์จัตวา)	34
190	ไม่ <u>อยาก</u> จะ <u>เจอ</u> หน้า <u>ใคร</u> ไม่ <u>มี</u> กะ <u>ใจ</u> พบ <u>คน</u> (พบ / วรรณยุกต์ตรี)	35
192	ก <u>ว่า</u> จะ <u>คิด</u> เข้า <u>ใจ</u> บาง <u>ที</u> มัน <u>ก็</u> สาย <u>เกิน</u> (คิด / วรรณยุกต์ตรี)	36
193	ผ่าน <u>มา</u> แล้ว <u>ผ่าน</u> ไป <u>ยัง</u> ไม่ <u>คิด</u> ไม่ <u>เชื่</u> ค (เชื่ค / วรรณยุกต์เอก)	36
194	ผ่าน <u>มา</u> ไ <u>ค้</u> บุญ <u>แล้ว</u> เหลือ <u>แถม</u> ตัว <u>เปล่า</u> ๆ (ตัว / วรรณยุกต์สามัญ)	36
195	มี <u>หวั</u> ใจ <u>ไม่</u> จำ <u>นำ</u> คำ <u>ที่</u> เคย <u>หล</u> ก <u>ลวง</u> (คำ / วรรณยุกต์สามัญ)	36
197	เ <u>ฝิ</u> ง <u>พบ</u> เขา <u>ไค้</u> <u>เพียง</u> ไม่ <u>นาน</u> ความ <u>วาว</u> หวาน <u>เกิด</u> ขึ้น <u>ใน</u> ใจ (เพียง / วรรณยุกต์สามัญ)	37
198	เ <u>ฝิ</u> ง <u>พบ</u> เขา <u>ไค้</u> <u>เพียง</u> ไม่ <u>นาน</u> ความ <u>วาว</u> หวาน <u>เกิด</u> ขึ้น <u>ใน</u> ใจ (เกิด / วรรณยุกต์เอก)	37
199	หาก <u>ว่า</u> ใจ <u>เขา</u> คิด <u>เช่น</u> กัน <u>คง</u> เป็น <u>วัน</u> ที่ <u>ฉัน</u> ไ <u>ค้</u> หวั <u>ง</u> (คง / วรรณยุกต์สามัญ)	37
200	ถ้า <u>นิค</u> หวั <u>ง</u> ฉัน <u>ยอม</u> เสีย <u>ใจ</u> ไม่ <u>บอก</u> ใคร <u>ให้</u> เขา <u>ไค้</u> หวั <u>ง</u> (นิค / วรรณยุกต์เอก)	37

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
201	หากว่าเขาไม่คิดจริงจึงความนิคหวังถือ <u>เป็น</u> บทเรียน (เป็น / วรรณยุกต์สามัญ)	37
202	หากว่าเขาไม่คิดจริงจึงความนิคหวังถือ <u>เป็น</u> บทเรียน (บท / วรรณยุกต์เอก)	37
203	น้ำคือน้ำของจิต <u>แต่</u> เมื่อวานหน้าหวานยิ้มเศร้า ๆ อยู่ที่ไหน (แต่ / วรรณยุกต์เอก)	38
205	เดินมากับ <u>เพื่อน</u> ฉันเอ๊ะใจกันเพื่อนฉันแนะนำฉันว่าแฟนเรา (เพื่อน / วรรณยุกต์โท)	38
206	ใจเราไม่เคยคิดแย่ง <u>เพื่อน</u> เราตัวเบาเดินยิ้มเศร้า <u>กลับ</u> บ้านเลย (กลับ / วรรณยุกต์เอก)	38
207	คนสวยคนที่ <u>ดี</u> พร้อม <u>เรา</u> ก็มองข้ามไป (เรา / วรรณยุกต์จัตวา)	39
209	เพราะฉันมันเป็นคนแบบปอน ๆ หัวไปไม่เห็นจะมี <u>ดี</u> ที่ <u>ใจ</u> (ใจ / วรรณยุกต์สามัญ)	39
210	ยามเหงาไ้ <u>แต่</u> ทน <u>เอา</u> เราเกิดเป็นผู้ชาย (เอา / วรรณยุกต์สามัญ)	39
211	และแล้วมาเจอ <u>คน</u> แบบปอน ๆ เหมือนกันตัวฉันจึงมี <u>คน</u> รู้ <u>ใจ</u> (คน / วรรณยุกต์สามัญ)	39
212	เราจะแบ่ง <u>มัน</u> จะยากใจให้เป็นหนึ่งเดียว (มัน / วรรณยุกต์สามัญ)	39
213	<u>เท่า</u> นั้นก็พอใจหากลมฝนจะแรงไปเราไม่กลัว (เท่า / วรรณยุกต์โท)	39
214	ใจเรามันเป็น <u>แต่</u> เนื้อ <u>แค่</u> ก้อนหนึ่ง (แค่ / วรรณยุกต์โท)	40

รายการที่	คำทดสอบที่เห็น ไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
216	คำคืนกลับหายทุกคน <u>ของ</u> ใจเธออยู่ (<u>ของ</u> / วรรณยุกต์โท)	42
217	พบ <u>แล้ว</u> น้องสนธยาสนุกเฮฮาตาม <u>กลาง</u> เสียงเพลง (<u>กลาง</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	42
218	อยู่คน <u>เดียว</u> เหี่ยวคน <u>คู่</u> (<u>เดียว</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	43
219	อยู่คน <u>เดียว</u> ถ้ามั่นคึกกว่านอก <u>ลาคำ</u> เดียวก็ <u>พอ</u> (<u>พอ</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	43
220	<u>ถ้า</u> ดอกหัวใจฉันใดจะ <u>ถอก</u> แล้วมา <u>ทำ</u> ใหม่ (<u>ถ้า</u> / วรรณยุกต์โท)	44
221	รักใคร่ที่ <u>ซ้ำ</u> ตรงที่ <u>เติม</u> เพิ่ม <u>ความ</u> ซ้ำจนเหลือ <u>ทน</u> (<u>เติม</u> / วรรณยุกต์โท)	44
222	รักใคร่ที่ <u>ซ้ำ</u> ตรงที่ <u>เติม</u> เพิ่ม <u>ความ</u> ซ้ำจนเหลือ <u>ทน</u> (<u>ทน</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	44
224	แล้ว <u>เธอ</u> ก็ <u>ไป</u> ฉันยังเสีย <u>กาย</u> (<u>ไป</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	45
225	แล้ว <u>เธอ</u> ก็ <u>ไป</u> ฉันยังเสีย <u>กาย</u> (<u>กาย</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	45
226	รู้ <u>ตัว</u> ตั้งนานก็ <u>เตรียม</u> ใจไว้ <u>ก่อน</u> (<u>เตรียม</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	45
227	<u>ไอ้</u> เรามัน <u>ตัว</u> สำรองคน <u>หนึ่ง</u> (<u>ไอ้</u> / วรรณยุกต์โท)	45
229	ใครจะ <u>เหมาะ</u> สมควร <u>คู่</u> พร้อมเป็นชีวิตใหม่ (<u>พอ</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	45

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
231	ไม่เคยเคลิ้มคล้อยตามใครเพราะใจไม่แปร <u>ผัน</u> (ผัน / วรรณยุกต์จัตวา)	46
232	มัน <u>คง</u> ใครเขาจะมาเป่าแค้นก็ยังรักดังเก่า (คง / วรรณยุกต์สามัญ)	46
233	ความเศร้าความโศรกใส่ <u>แก้ว</u> แล้วโยนทิ้ง (แก้ว / วรรณยุกต์โท)	47
234	เก็บมาจำแค้นความ <u>ค</u> ของหัวใจ ๆ ของเธอ (คค / วรรณยุกต์ตรี)	47
235	ฉันอยากเป็นมงคลสักวันฉันอยากเป็น <u>แปลก</u> ๆ (แปลก / วรรณยุกต์เอก)	48

3. กลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
57	เดี๋ยวนี้ <u>ทุ</u> หรือกลัวไม่มา <u>ชู</u> ขอ <u>ชู</u> โอบานอยู่ในกระ <u>เข้า</u> (ชู / วรรณยุกต์สามัญ)	1
62	<u>เข้า</u> สาบมายเย็นขวัญลงเล่นกับเรียม (เข้า / วรรณยุกต์ตรี)	2
69	หัวใจไหวเอนดัง <u>เช</u> นสนตองลม (เช้น / วรรณยุกต์โท)	4
71	<u>ฉัน</u> เป็นของ เธอเสมอ (ฉัน / วรรณยุกต์จัตวา)	5

รายการที่	คำทดสอบที่เพี้ยนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
77	รักคงสุขสันต์สวรค์ยาวยืนส่ <u>ขึ้น</u> นิรันดร์ฉันคู่กับเธอ (ขึ้น / วรรณยุกต์โท)	5
80	นี่แหละน้ำใจ <u>เชื่อ</u> แนอะไรกับน้ำใจคน (เชื่อ / วรรณยุกต์โท)	6
86	สาวเหิ <u>อ</u> จาร์อยตรีกลับมา <u>เชียง</u> ใหม่ (เชียง / วรรณยุกต์สามัญ)	7
88	<u>ใจ</u> ที่หายวาบเมื่อเห็นภูหลาบกลีบกระจาย (ใจ / วรรณยุกต์สามัญ)	9
92	<u>เจ้า</u> ให้หลังที่เพราะเจ้ามีที่ <u>ทอง</u> การ (เจ้า / วรรณยุกต์โท)	9
96	ที่แสนจะเลี้ยคายเพราะไปหมายอื่นให้ <u>เขา</u> ชื่นชม (จะ / วรรณยุกต์เอก)	9
107	แค้นสุขเหลือเกินไม่ <u>เชื่อ</u> ใจมองจำ (เชื่อ / วรรณยุกต์โท)	10
111	ถ้าเราจะนัดพบกันควรให้ <u>จันทร์</u> เห็นใจ (จันทร์ / วรรณยุกต์สามัญ)	10
127	ปานนี้คงมองจะคอยพบพาน <u>ปาน</u> นี้สมฐานแทบจะ <u>ขาด</u> ใจ (ใจ / วรรณยุกต์สามัญ)	12
130	ยังเจิด <u>ใจ</u> โลยังพอกุ <u>ใจ</u> ของคนหลอกลวง (ใจ / วรรณยุกต์จัตวา)	13
131	เนื้อทองของที่ <u>เจ้า</u> หนี <u>ไป</u> (เจ้า / วรรณยุกต์โท)	14
132	แรก <u>เจ้า</u> รักที่รักกับ <u>ใจ</u> แต่ <u>เจ้า</u> พรากรักไปไกล <u>สุด</u> ชม (ชม / วรรณยุกต์สามัญ)	14

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
133	รัก <u>จึง</u> ลาล่วงดวงใจที่ <u>อ้างว้าง</u> ด้วย <u>เจ้าร้าง</u> ทางไกล (จึง / วรรณยุกต์สามัญ)	14
140	พอ <u>หมั่น</u> ค้ <u>ชอก</u> ลับ <u>เปลี่ยน</u> แปลง <u>จาง</u> ไป (จาง / วรรณยุกต์สามัญ)	16
148	ขอ <u>จง</u> เป็นเหมือน <u>ชนน</u> ก <u>ไพร</u> ที่ <u>เหิ</u> ร <u>บิน</u> คู่กัน <u>ไป</u> หัว <u>ใจ</u> คู่กัน (จง / วรรณยุกต์สามัญ)	21
159	เม <u>ษ</u> ศี <u>คำ</u> กับ <u>วาม</u> คัง <u>นิล</u> <u>จึง</u> ถวิล <u>ตรา</u> ต <u>ริง</u> ซึ่ง <u>ใจ</u> (จึง / วรรณยุกต์สามัญ)	27
161	ถ้า <u>หัว</u> ใจ <u>ที่</u> มี <u>ภัก</u> บิ <u>น</u> จะ <u>ผก</u> ย <u>ิน</u> บิ <u>น</u> ไป <u>คว</u> า <u>จ</u> อง (จอง / วรรณยุกต์สามัญ)	27
163	อยาก <u>ม</u> อก <u>ไ</u> ห <u>ร</u> ว <u>า</u> น <u>ข</u> อม <u>ขอ</u> หัว <u>ใจ</u> ม <u>ัน</u> เ <u>ผล</u> ร <u>ัก</u> <u>ขอ</u> เ <u>ื</u> ม <u>ท</u> ร <u>ว</u> (นัน / วรรณยุกต์จัตวา)	28
164	อยาก <u>ม</u> อก <u>ไ</u> ห <u>ร</u> ว <u>า</u> น <u>ข</u> อม <u>ขอ</u> หัว <u>ใจ</u> ม <u>ัน</u> เ <u>ผล</u> ร <u>ัก</u> <u>ขอ</u> เ <u>ื</u> ม <u>ท</u> ร <u>ว</u> (ใจ / วรรณยุกต์สามัญ)	28
166	หน <u>ี่</u> ง <u>ใน</u> ค <u>ว</u> ง <u>ใจ</u> ค <u>ือ</u> <u>ขอ</u> ร <u>ัก</u> <u>ขอ</u> แ <u>ห</u> ว <u>ะ</u> ใ <u>จ</u> ค <u>ู</u> ย <u>ัง</u> ใ <u>ค</u> (ใจ / วรรณยุกต์สามัญ)	29
174	หย <u>อ</u> ก <u>เ</u> ย <u>า</u> น <u>จ</u> ิง <u>ข</u> ้า <u>ส</u> ว <u>ร</u> ร <u>ค</u> ด <u>าย</u> ร <u>ู</u> ป <u>ค</u> ู <u>กัน</u> ค <u>ิล</u> บิ <u>น</u> ข <u>้า</u> ท <u>าง</u> (ข้า / วรรณยุกต์ตรี)	31
177	ค <u>อย</u> เป็น <u>ไป</u> ค <u>อย</u> ค <u>ู</u> ใ <u>จ</u> เ <u>ก</u> บ <u>ค</u> ว <u>าม</u> น <u>ัย</u> ไ <u>ว</u> ใ <u>ห</u> า (ใจ / วรรณยุกต์สามัญ)	32
181	จะ <u>ร</u> ีบ <u>ไป</u> ไ <u>หน</u> ไป <u>ร</u> บ <u>ก</u> บ <u>ิ</u> ค <u>ร</u> ใ <u>ย</u> <u>จ</u> ิง <u>ไม่</u> มี <u>เว</u> ล <u>า</u> (จึง / วรรณยุกต์สามัญ)	32
184	บ <u>อ</u> ก <u>ใ</u> จ <u>ใ</u> ห <u>ี่</u> ล <u>ื</u> ม <u>ล</u> ื <u>ม</u> ค <u>ว</u> าม <u>เ</u> จ <u>็บ</u> ข <u>้า</u> ว <u>ิน</u> เ <u>ก</u> า (ข้า / วรรณยุกต์ตรี)	33

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
238	ลมพัดโชยพริ้วมาเปือกยื่น <u>อุรา</u> พาให้ขึ้น (<u>อุรา</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	4
239	แล้วขอจะผันคนเคี้ยว <u>แค้น</u> หรือ <u>เปล่า</u> (หรือ / วรรณยุกต์จัตวา)	5
240	เขียนสี่เสียงรักหัก <u>ทำนาย</u> วา (รัก / วรรณยุกต์ตรี)	8
241	ถ้า <u>เรา</u> จะนัดพบกันเมื่อ <u>ตะวัน</u> ลับไม้ (เรา / วรรณยุกต์สามัญ)	10
242	ถ้า <u>เรา</u> จะนัดพบกัน <u>ควร</u> ให้ <u>จันทร์</u> เห็นใจ (เรา / วรรณยุกต์สามัญ)	10
243	ผสมน้ำค้างพร่างพรम <u>เร</u> ไรจึง <u>หรีด</u> รีดผสม (<u>เร</u> ไร / วรรณยุกต์สามัญ)	10
244	ผสมน้ำค้างพร่างพรम <u>เร</u> ไรจึง <u>หรีด</u> รีดผสม (<u>เร</u> ไร / วรรณยุกต์สามัญ)	10
245	ผสมน้ำค้างพร่างพรम <u>เร</u> ไรจึง <u>หรีด</u> รีดผสม (<u>หรีด</u> / วรรณยุกต์เอก)	10
246	สิ้น <u>รัก</u> กันแล้วหรือ <u>อย่าง</u> ไร <u>เขา</u> จึง <u>ผลัก</u> ใส่ <u>ไม้</u> โยคี (รัก / วรรณยุกต์ตรี)	11
247	ภาพ <u>รัก</u> ใน <u>ครั้ง</u> เก่า <u>หลอน</u> หลอกคิดตาม <u>เรา</u> ต้อง <u>เศร้า</u> หม่น (เรา / วรรณยุกต์สามัญ)	11
248	โอไฟ <u>รัก</u> <u>ร้อน</u> <u>เรา</u> แค้น <u>เผา</u> ดวงใจ <u>จน</u> เหลือ <u>ทน</u> ไม่ <u>รู้</u> สร้าง (ร้อน / วรรณยุกต์ตรี)	16
249	โอไฟ <u>รัก</u> <u>ร้อน</u> <u>เรา</u> แค้น <u>เผา</u> ดวงใจ <u>จน</u> เหลือ <u>ทน</u> ไม่ <u>รู้</u> สร้าง (เรา / วรรณยุกต์โท)	16

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
250	พอ <u>หมั่น</u> ต์เชอกลับเปลี่ยนแปลง <u>โรย</u> รา (โรย / วรณยุกต์สามัญ)	16
251	พอ <u>หมั่น</u> ต์เชอกลับเปลี่ยนแปลง <u>โรย</u> รา (รา / วรณยุกต์สามัญ)	16
252	นิค <u>ค</u> ้วยหรือ <u>ถ</u> นั้นจะรักเขา <u>นิค</u> หรือ <u>เป</u> ลา <u>ถ</u> าเราจะรักกัน (หรือ / วรณยุกต์จัตวา)	19
253	เจาะ <u>ร</u> ัว <u>ป</u> ัน <u>ต</u> น <u>ม</u> ไ <u>บ</u> แ <u>บ</u> พ <u>ัง</u> ลู <u>ก</u> ห <u>ง</u> ว <u>ง</u> ด <u>ัง</u> ดู <u>ห</u> ง <u>ข</u> าย <u>ย</u> า (รัว / วรณยุกต์ตรี)	31
254	ก็ <u>รู้</u> แล้ว <u>ว</u> า <u>ร</u> ิง <u>จ</u> ใจ <u>แ</u> ท <u>ห</u> า <u>ม</u> ไ <u>จ</u> ร <u>อ</u> น <u>ท</u> อง <u>บ</u> อ <u>ก</u> มา <u>ล</u> ย (รู้ / วรณยุกต์ตรี)	32
255	อยาก <u>จะ</u> ไ <u>ค</u> ม <u>า</u> ก <u>ไ</u> ต <u>อ</u> ง <u>ส</u> ี <u>ย</u> ไ <u>บ</u> แ <u>ท</u> จะ <u>ส</u> ี <u>ย</u> ไ <u>ค</u> ร <u>ไ</u> ห <u>ม</u> ัน <u>รู้</u> (รู้ / วรณยุกต์ตรี)	34
256	แ <u>ว</u> ว <u>ท</u> า <u>น</u> า <u>ร</u> ัก <u>ช</u> ัก <u>ส</u> น <u>ไ</u> จ <u>เ</u> น <u>ไ</u> ค <u>ร</u> มา <u>จ</u> า <u>ก</u> ไ <u>ห</u> น <u>ไ</u> ส <u>ำ</u> ค <u>ัญ</u> (รัก / วรณยุกต์ตรี)	38
257	รู้ <u>ท</u> ัว <u>ท</u> ั้ง <u>น</u> า <u>น</u> ก <u>ไ</u> ค <u>ร</u> ี <u>ย</u> ม <u>ไ</u> จ <u>ไ</u> ก <u>อ</u> น <u>ไ</u> อ <u>เ</u> ร <u>า</u> ม <u>ัน</u> ตัว <u>ส</u> ำ <u>ร</u> อง <u>ค</u> น <u>ท</u> ี <u>ง</u> (รong / วรณยุกต์สามัญ)	45
258	เร <u>า</u> เ <u>อ</u> ง <u>ห</u> ร <u>อ</u> ก <u>จะ</u> ห <u>ม</u> อง <u>ห</u> มา <u>ง</u> แล้ว <u>ค</u> น <u>ย</u> ุ <u>น</u> ั <u>น</u> จะ <u>ร</u> ี <u>น</u> บ <u>า</u> น (หรอก / วรณยุกต์เอก)	46

5. กลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
259	<u>ล</u> ม <u>เ</u> น <u>ร</u> ะ <u>ว</u> ี <u>น</u> ช <u>ุ</u> ม <u>ร</u> ี <u>น</u> ร <u>ี</u> น <u>ฤ</u> ต <u>ิ</u> ย (ลม / วรณยุกต์สามัญ)	4

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
260	เมื่อ <u>สน</u> ต้อง <u>ลม</u> โอนอ่อนระเนนทอคนอนไหวเอน <u>แลดู</u> ต้นอ่อนโยน (แล / วรรณยุกต์สามัญ)	4
261	แต่ <u>แล้ว</u> เมื่อรักจางกลับอ้างว้างใจระทม (แล้ว / วรรณยุกต์ตรี)	4
262	หัวใจ <u>แหลกเหลว</u> ไม่รู้ลืมเลยเราจะส่งเวทย์ให้กับความหลัง (เหลว / วรรณยุกต์จัตวา)	5
263	ถ้าเราจะนัดพบกันเมื่อ <u>ตะวันลับ</u> ไม้ (ลับ / วรรณยุกต์ตรี)	10
264	ฉันไม่ <u>หลอก</u> จะบอกให้ <u>อย่า</u> เอ็ดไฉนจึงฟัง (หลอก / วรรณยุกต์เอก)	10
265	ฟังจงฟังสักนิดแล้ว <u>อย่า</u> คิดว่าฉันสอนว่าฉัน <u>สั่ง</u> (แล้ว / วรรณยุกต์ตรี)	10
266	ฟังสิฟังฟังกัน <u>เล่น</u> เพลิน ๆ (เล่น / วรรณยุกต์โท)	10
267	แถมมัน <u>สุข</u> <u>เหลือ</u> เกินไม่เชื่อ <u>เชิญ</u> ลง <u>จำ</u> (เหลือ / วรรณยุกต์จัตวา)	10
268	แถมมัน <u>สุข</u> <u>เหลือ</u> เกินไม่เชื่อ <u>เชิญ</u> ลง <u>จำ</u> (ลง / วรรณยุกต์สามัญ)	10
269	<u>ลม</u> อ่อน ๆ พัดผ่าน <u>ซู่</u> กึ่ง <u>กัน</u> ขอไป (ลม / วรรณยุกต์สามัญ)	10
272	หอบความรัก <u>ทวน</u> พัน <u>ล้น</u> เออ <u>ม</u> ามอบให้ <u>ขอ</u> แม่จะ <u>อยู่</u> แสนไกล (ล้น / วรรณยุกต์ตรี)	27
273	เหงา <u>และ</u> สุข <u>ทุก</u> ซีก ๆ ผสมกันไป (และ / วรรณยุกต์ตรี)	32

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
274	ก็ใจของเขอแบ่งเป็นสองทางแบ่งเป็นสองอย่างเกิดลึงเลหัวใจ (เล / วรรณยุกต์สามัญ)	34
275	อยากลืมก็ลืมไม่ลงก็คนเขาถามถึงเธอ (ลืม / วรรณยุกต์สามัญ)	35
276	ผ่านมามีก็บุญแล้วเหลือแต่หัวเปล่า ๆ (แล้ว / วรรณยุกต์ตรี)	36
277	ผ่านมามีก็บุญแล้วเหลือแต่หัวเปล่า ๆ (เหลือ / วรรณยุกต์จัตวา)	36
278	ก็หัวใจเจ้ากรรมชอกช้ำแล้วยังชอบลง (ลง / วรรณยุกต์สามัญ)	36
279	และแล้วมาเจอคนแบบปอน ๆ เหมือนกัน (และ / วรรณยุกต์ตรี)	39
280	บอกกับฉันอย่างงั้นบอกกับฉันอย่างงั้นว่าจะอยู่ดูแลกัน (แล / วรรณยุกต์สามัญ)	41
281	มาจกวยความรักแล้วก็ทิ้งกันไปไกล (แล้ว / วรรณยุกต์ตรี)	41
282	คำคืนคิกแล้วผู้คนทางนอนหลับไหล (หลับ / วรรณยุกต์เอก)	42

6. กลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
283	หนูเอ๋ยหนูจงฟังที่จะสอนที่จะสั่งหนูจงฟังเอาไว้ให้ (หนู / วรรณยุกต์จัตวา)	3

รายการที่	คำทดสอบที่เพี้ยนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
284	หนูเอยสมัย <u>นี้</u> เป็นสมัยที่เอาดีกันด้วยปัญญา (<u>นี้</u> / วรรณยุกต์ตรี)	3
285	หนูเอยชาติบ้านเมืองจะเจริญ <u>พุ่ง</u> เฟื่องเพราะ <u>เนื่อง</u> ด้วยเด็กไทย (<u>เนื่อง</u> / วรรณยุกต์โท)	3
286	แม้ชาติต่างแดนมา <u>หมิ่น</u> แคลนหนูไม่ <u>แค้น</u> บ้างหรือไร (<u>หมิ่น</u> / วรรณยุกต์เอก)	3
287	<u>เมื่อ</u> สนต้องสมไอนอ่อนระเนนทอคนอน (<u>เมื่อ</u> / วรรณยุกต์โท)	4
288	ดู <u>สน</u> งน <u>ใจ</u> เหตุ <u>ใจ</u> นใ <u>ย</u> ไม่ <u>ไ</u> ค่น (<u>งน</u> / วรรณยุกต์จัตวา)	4
289	ทุก <u>คำ</u> ทุก <u>ค</u> ิน <u>ส</u> ค <u>ี่</u> น <u>ำ</u> เชยชม (<u>นำ</u> / วรรณยุกต์โท)	4
290	นี่ <u>คือ</u> น้ำ <u>ใจ</u> ชาว <u>เห</u> น <u>ือ</u> ค <u>ุ</u> ง <u>เก</u> ล <u>ือ</u> ร <u>ัก</u> ษ <u>า</u> ค <u>ว</u> าม <u>เค</u> ็ม (<u>เห</u> น <u>ือ</u> / วรรณยุกต์จัตวา)	7
291	จาก <u>ลิ</u> น <u>ไ</u> ค <u>์</u> ล <u>ับ</u> ค <u>ล</u> าย <u>ว</u> า <u>ค</u> อ <u>ก</u> ที่ <u>เ</u> ื่อ <u>ใ</u> น <u>เ</u> ื่อ <u>เ</u> อ (<u>ใ</u> น / วรรณยุกต์สามัญ)	9
292	ที่ <u>แ</u> ส <u>น</u> จะ <u>เ</u> ล <u>ิ</u> ย <u>ค</u> าย <u>เ</u> ร <u>า</u> จะ <u>ไป</u> ห <u>ม</u> าย <u>อ</u> ื่น <u>ใ</u> ห <u>เ</u> า <u>ช</u> ื่น <u>ช</u> ม (<u>ห</u> ม <u>าย</u> / วรรณยุกต์จัตวา)	9
293	ถ้า <u>เร</u> าจะ <u>น</u> ัก <u>พ</u> บ <u>ก</u> ัน <u>เ</u> ื่อ <u>ตะ</u> วัน <u>ล</u> ับ <u>ไ</u> ม <u>้</u> (<u>เ</u> ื่อ / วรรณยุกต์โท)	10
294	ถ้า <u>เร</u> าจะ <u>น</u> ัก <u>พ</u> บ <u>ก</u> ัน <u>ค</u> ว <u>ร</u> ใ <u>ห</u> จ <u>ัน</u> ท <u>ร์</u> เ <u>็น</u> ใ <u>จ</u> (<u>น</u> ัก / วรรณยุกต์ตรี)	10
295	ถ้า <u>เร</u> าจะ <u>น</u> ัก <u>พ</u> บ <u>ก</u> ัน <u>เ</u> ื่อ <u>ตะ</u> วัน <u>ล</u> ับ <u>ไ</u> ม <u>้</u> (<u>ไ</u> ม <u>้</u> / วรรณยุกต์ตรี)	10

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
296	ไม่ต้องระวังไม่ต้องระไวจะอายทำไมกับพระจันทร์ (ทำไม / วรรณยุกต์สามัญ)	10
297	ปี่ ฆ ที่นัดพบแต่เราไม่พบกับใคร (ปี่ / วรรณยุกต์โท)	10
298	โอ้ดวงใจเอ๋ยเคยขึ้นนำลิลิตชีตนาเพียงนี้ (นี้ / วรรณยุกต์ตรี)	12
299	พี่ลิเฝ้าคอยคอยหาเนื้อทองไม่มายิ่งหนอง (หนอง / วรรณยุกต์จัตวา)	14
300	ฉิมพลีवानเมืองฟ้าคำคินจะทนเดินบินเหิรไปทั่วถิ่นที่มีนิจการา (เมือง / วรรณยุกต์สามัญ)	17
301	เหมือนหนามชีวิตกริใจเป็นเป้าให้เราอับเฉาระทม (เหมือน / วรรณยุกต์จัตวา)	18
302	เหมือนหนามชีวิตกริใจเป็นเป้าให้เราอับเฉาระทม (หนาม / วรรณยุกต์จัตวา)	18
303	ถ้ามันจะฉีกก็ยากเปลี่ยนผันด้วยเรานั้นรักกันเกินกว่าแก้ไข (นั้น / วรรณยุกต์ตรี)	19
304	เราต่างก็เคยมีความรักผ่านมาเคยซ้ำชอกอุราเพราะถูกรักทอดทิ้ง (มา / วรรณยุกต์สามัญ)	19
305	น้ำไหลไปมักไม่ไหลทวนชีวิตคนไม่มีหวลไม่กลับทวนเหมือนกัน (น้ำ / วรรณยุกต์ตรี)	21
306	ขอจงเป็นเหมือนเช่นนกไพรที่เหิรบินคู่กันไปหัวใจคู่กัน (นก / วรรณยุกต์ตรี)	21
307	หากมีวหลงพะวงต่อคำนิยมนั้นมีปรวนแปร (นิยม / วรรณยุกต์ตรี)	23

รายการที่	คำทดสอบที่เพี้ยนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
308	รักมากเพียงไหนกำหนดไว้ได้เท่าดวงใจนั้น (กำหนด / วรรณยุกต์เอก)	25
309	หากมีขอร่วมเคียงหมอนหนุนนอนใกล้ศรีราห์หายในทันใด (หมอน / วรรณยุกต์จัตวา)	29
310	หากมีขอร่วมเคียงหมอนหนุนนอนใกล้ศรีราห์หายในทันใด (หนุน / วรรณยุกต์จัตวา)	29
311	จะรีบไปไหนไปรบกับใครโยจึงไม่มีเวลา (ไหน / วรรณยุกต์จัตวา)	32
312	ก็มันเห็นอยู่ว่าขอมีใจให้กับชาคนใหม่เท่ากับฉันคนเก่า (ใหม่ / วรรณยุกต์เอก)	34
313	ไต่อย่างก็ต้องเสียอย่างเลือกเดินบนทางลัดทางใดใหม่ (ใหม่ / วรรณยุกต์จัตวา)	34
314	ปล่อยเอาไว้นานอาจจะไม่ลืมอกกันเสียที่จะเลือกใคร (ไม่ / วรรณยุกต์โท)	34
315	ก็จมน้ำไปตั้งนานทนทานอยู่เป็นนับเดือน (นับ / วรรณยุกต์ตรี)	35
316	ก็เจ็บมานานแล้วนะก็กลับมาเป็นแรมเดือน (นะ / วรรณยุกต์ตรี)	35
317	หากว่าเขาไม่คิดจริงจึงความผิดหวังถือเป็นบทเรียน (ไม่ / วรรณยุกต์โท)	37
318	เดินมากับเพื่อนฉันอะไรงั้นเพื่อนฉันแนะนำฉันว่าแฟนเรา (แนะนำ / วรรณยุกต์ตรี)	38
319	เพราะฉันมันเป็นคนแบบปอน ๆ หัวไปไม่เห็นจะมีดีที่ใด (มี / วรรณยุกต์สามัญ)	39

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
320	ยาม <u>เหงา</u> ได้แต่ทนเอาเราเกิดเป็นผู้ชาย (เหงา / วรรณยุกต์จัตวา)	39
321	ไปไหนก็ไปกันต่างก็ <u>รู้</u> ในใจกันอย่าง <u>นี้</u> (นี้ / วรรณยุกต์ตรี)	39
322	เราเองหรือจะ <u>หมอง</u> หมางแล้วคน <u>นี้</u> จะขึ้นมา (หมอง / วรรณยุกต์จัตวา)	46
323	เราเองหรือจะ <u>หมอง</u> หมางแล้วคน <u>นี้</u> จะขึ้นมา (หมาง / วรรณยุกต์จัตวา)	46
324	มีแต่ <u>เธอ</u> ก็ลืมความ <u>เหงา</u> นั้นก็พอแล้ว (เหงา / วรรณยุกต์จัตวา)	50
325	เธอมีใจจริงแท้และมีความ <u>หมาย</u> เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม (หมายถึง / วรรณยุกต์จัตวา)	50

7. กลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งอัสสระ

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
78	ผ่านมาแล้วผ่านไป <u>ยัง</u> ไม่คิดไม่ <u>เชิด</u> (ยัง / วรรณยุกต์สามัญ)	36
126	ถ้าคิดหวัง <u>ฉัน</u> ยอมเสียใจไม่บอกใครให้ <u>เขา</u> ได้ <u>ฟัง</u> (ยอม / วรรณยุกต์สามัญ)	37
129	นำคิ <u>ณ</u> าของจิตแต่เมื่อวานหน้า <u>หวน</u> ยิ้มเศร้า ๆ อยู่ <u>ที่</u> ไหน (หวน / วรรณยุกต์จัตวา)	38
134	แม้เมื่อ <u>เธอ</u> จากไปก็ยัง <u>หวน</u> ใ <u>ย</u> ไม่เคยเอะใจว่า <u>เธอ</u> จะมา <u>ถึง</u> กัน (ไย / วรรณยุกต์สามัญ)	41

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
236	ล้าใจให้บางเบาเขามาเปลี่ยนใจเปลี่ยนไปหัวใจว <u>วน</u> (ว <u>วน</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	44
270	ก็จนปัญญาไม่อาจจะมาเพิ่มเติมหัวใจเดิม ๆ เดิมแต่ <u>ง</u> ไม่ <u>ไ</u> ว (ไ <u>ว</u> / วรรณยุกต์จัตวา)	44
326	ไกล <u>ญ</u> ไกล <u>มั่ง</u> ชอน <u>อยู่</u> ถึงไหน ๆ ใครจะเค็จะ <u>ค</u> ม <u>ไ</u> เราไม่เห็น <u>เล</u> ย (อ <u>อยู่</u> / วรรณยุกต์เอก)	1
327	คำที่ <u>ช</u> ว <u>ญ</u> เคย <u>พร</u> อด <u>เค</u> ย <u>พ</u> ร <u>่า</u> ด <u>วน</u> ทุก <u>คำ</u> ยัง <u>เร</u> ียน <u>ยัง</u> ร <u>่า</u> เร <u>าร</u> อง <u>ก</u> อง <u>อยู่</u> (อ <u>อยู่</u> / วรรณยุกต์เอก)	2
328	หน <u>ุ</u> เ <u>ย</u> อ <u>ย</u> า <u>เก</u> เร <u>น</u> ุ <u>ย</u> า <u>เท</u> ย <u>ว</u> หน <u>ุ</u> ย <u>า</u> เท <u>ร</u> อ <u>ย</u> า <u>ส</u> เ <u>พ</u> ล <u>ประ</u> พ <u>ด</u> ิ <u>พ</u> าล (อ <u>ย</u> า / วรรณยุกต์เอก)	3
329	เราจะมี <u>พ</u> ร <u>ุง</u> นี้ <u>เป็น</u> พล <u>ัง</u> อ <u>น</u> า <u>ค</u> ท <u>ห</u> วัง <u>ย</u> าว <u>ย</u> ืน (ห <u>วัง</u> / วรรณยุกต์จัตวา)	5
330	รัก <u>คง</u> ส <u>ุ</u> ข <u>สัน</u> ต์ <u>ส</u> ว <u>ร</u> ร <u>ค</u> ย <u>าว</u> ย <u>ืน</u> ส <u>ด</u> ข <u>ัน</u> นิ <u>ร</u> น <u>ด</u> ร <u>ัน</u> ค <u>ุ</u> กับ <u>เช</u> อ (ส <u>ว</u> ร <u>ร</u> ค / วรรณยุกต์จัตวา)	5
331	แต่ <u>ไ</u> จ <u>คน</u> หม <u>น</u> เว <u>ียน</u> ณ <u>ัน</u> ไม่ <u>ร</u> ู <u>ว</u> า <u>วัน</u> ละ <u>ก</u> ี่ <u>ท</u> น (ว <u>า</u> / วรรณยุกต์โท)	6
332	แต่ <u>ไ</u> จ <u>คน</u> หม <u>น</u> เว <u>ียน</u> ณ <u>ัน</u> ไม่ <u>ร</u> ู <u>ว</u> า <u>วัน</u> ละ <u>ก</u> ี่ <u>ท</u> น (ร <u>ัน</u> / วรรณยุกต์สามัญ)	6
333	เข <u>า</u> ค <u>ม</u> เล <u>น</u> แล <u>ว</u> ท <u>ั้ง</u> ฐ <u>ู</u> ที่ <u>ห</u> วัง <u>จ</u> ริง <u>ก็</u> เล <u>ย</u> ท <u>อง</u> ย <u>ิง</u> ห <u>ัว</u> ใจ <u>ร</u> า (ย <u>ิง</u> / วรรณยุกต์โท)	9
334	เก็บ <u>ร</u> ัก <u>เ</u> า <u>ไ</u> ว <u>ไ</u> น <u>อ</u> ก <u>ค</u> ี <u>ก</u> ว <u>า</u> ห <u>ิ</u> ย <u>บ</u> ร <u>ัก</u> ไ <u>บ</u> ไ <u>ให้</u> ไ <u>คร</u> (ห <u>ิ</u> ย <u>บ</u> / วรรณยุกต์เอก)	22
335	เก็บ <u>ร</u> ัก <u>เ</u> า <u>ไ</u> ว <u>ไ</u> น <u>อ</u> ก <u>ค</u> ี <u>ก</u> ว <u>า</u> ห <u>ิ</u> ย <u>บ</u> ร <u>ัก</u> ไ <u>บ</u> ไ <u>ให้</u> ไ <u>คร</u> (ย <u>ก</u> / วรรณยุกต์ตรี)	22

รายการที่	คำทดสอบที่เขียนไปในเนื้อเพลง	จากเพลงที่
336	ขึ้นอยู่ในห้วงหทัยใจใครไม่คงแน่นอนต้นคลอนให้ใจไหวหวั่น (ไหว / วรรณยุกต์จัตวา)	23
337	รอนันรอก้วยใจจึงวอนขอมังอรเมศตารักจากใจ (วอน / วรรณยุกต์สามัญ)	24
338	ยกมืออำลาลาทีลาแล้วยกครก (ยก / วรรณยุกต์ตรี)	26
339	ไต่พบสบตาเมื่อเจอหน้าขอครุ่นคิดขุนวายมึนคลายโสทรกษม (วุ่น / วรรณยุกต์โท)	28
340	ไต่พบสบตาเมื่อเจอหน้าขอครุ่นคิดขุนวายมึนคลายโสทรกษม (วาย / วรรณยุกต์สามัญ)	28
341	ไต่มาไวยมคไปไวคอยดูใจแล้วรู้ค่าอีกนิคแน่นอนกว่าหรือว่าใจ (ไว / วรรณยุกต์สามัญ)	32
342	ปล่อยเอาไว้นานอาจจะไม่คืบอกกันเสียที่จะเสียใคร (ไว้ / วรรณยุกต์ตรี)	34

3.2.3 วิธีการป้อนข้อมูลเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง

ก่อนที่จะป้อนข้อมูลเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง จะต้องปรับเครื่องให้เข้ากับเสียงของผู้ป้อนข้อมูลก่อน เพื่อให้ภาพรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ออกมาคมชัด การปรับเครื่องจะปรับเพียงครั้งเดียว โดยไม่มีการปรับใหม่จนเสร็จสิ้นการป้อนข้อมูล เพื่อความเที่ยงตรงในการป้อนข้อมูลตัวต่อ ๆ ไป

วิธีการป้อนข้อมูลจะทำได้เป็น 2 ขั้นตอน คือ

ก. ผู้ร้องจะพูดเนื้อเพลงหรือคำที่เขียนนั้นตามลำดับข้อมูลที่เตรียมไว้ โดยภาพของเสียงวรรณยุกต์ในการพูดขรรคมฯ จะแสดงทางจอบนของเครื่อง

ข. ผู้ร้องจะร้องคำที่เพี้ยนนั้นตามลำดับข้อมูลที่เตรียมไว้เช่นกัน โดยภาพของรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไป จะแสดงทางจอล่างของเครื่อง

ในการป้อนข้อมูล จะป้อนผ่านไมโครโฟนโดยใช้ไมโครโฟนแนบทับกล่องเสียง บริเวณข้างลำคอ ข้อมูลแต่ละคำจะถูกเก็บแบบธรรมดา 5 ครั้ง และร้องเป็นเพลงอีก 5 ครั้ง เพื่อนำมาหาค่าเฉลี่ย เมื่อเสร็จสิ้นการป้อนข้อมูลแต่ละคำก็จะถ่ายภาพจากจอของเครื่องวิเคราะห์ ระบุเสียงไว้ 1 ภาพ ต่อข้อมูล 1 คำ รวมทั้งหมด 342 ภาพ

3.2.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ก. วิธีการเก็บข้อมูลจากภาพถ่าย

นำฟิล์มที่ได้จากการถ่ายภาพจากจอเครื่องไปล้างและอัดออกมาเป็นภาพ แล้วนำมาแยกออกเป็นกลุ่มพยัญชนะตามลักษณะการออกเสียงทั้ง 7 กลุ่ม เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน และสะดวกต่อการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี (Fricative)
2. กลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด หรือเสียงกัก (Stop)
3. กลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี (Affricate)
4. กลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นร้ว (Trill)
5. กลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น (Lateral)
6. กลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก (Nasal)
7. กลุ่มพยัญชนะเสียงอัสสระ (Semi- vowel)

จากนั้นนำกระดาษเขียนแบบมาลอกเส้นรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จากภาพถ่าย กระดาษที่ใช้จะเป็นกระดาษบางทาบแล้วสามารถเห็นรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ได้อย่างชัดเจน ใช้คลิปหนีบกระดาษ (Paper Clip) หนีบกระดาษลอกลายกับรูปไว้เพื่อไม่ให้ภาพเคลื่อน ลอกเส้น (trace) จากภาพทั้งจอบนและจอล่าง และที่เส้นตั้งฉากกับเส้น Zero Line ทั้งสองเส้น การลอกเส้นจากภาพแต่ละครั้ง จะต้องให้จุดเริ่มต้นของรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ตรงกันเสมอเมื่อลอกซ้ำข้อมูลเดิมทั้ง 5 ครั้ง และลอกภาพเฉพาะส่วนที่เป็นรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จริง ๆ เท่านั้น ส่วนที่เป็นจุด ๆ ซึ่งเกิดจากเสียงรบกวนของผู้บอกภาษาจะไม่ลอกออกมา เมื่อลอกเส้นคำที่อยู่ในการพูดธรรมดาจากจอบนของภาพครบ 5 ครั้งแล้ว จึงลอกคำนั้นเมื่ออยู่ในการร้องเพลงจากจอล่างของภาพ จากนั้นก็นำมาหาค่าเฉลี่ยโดยการจุด หรือ Plot จุดลงตรงกลางระหว่างรูปร่างเสียงวรรณยุกต์จากการลอกเส้น

มาทั้ง 5 ครั้ง เพื่อหาค่าเฉลี่ยของรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ ทั้งที่อยู่ในการพูดธรรมดา และที่เพี้ยนไป แล้วจึงใช้กระดาษอีกแผ่นหนึ่งมาทาบลงไป ลากเส้นค่าเฉลี่ยของคำนั้น ๆ ตามจุดที่ Plot ไว้ ทั้งแบบเสียงวรรณยุกต์ที่อยู่ในการพูดธรรมดา และแบบที่เพี้ยนไป จนครบทั้งหมด 7 กลุ่ม รวม 342 ภาพ จากนั้นนำแต่ละกลุ่มพยัญชนะมาแยกออกเป็นกลุ่มย่อยตามเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง คือ กลุ่มเสียงวรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา แล้วนำแต่ละเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละกลุ่มที่อยู่ในการพูดธรรมดาออกมาหาค่าเฉลี่ยอีกครั้งหนึ่ง เพื่อนำมาเป็นหลักในการวิเคราะห์

ข. วิธีวัดหาค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา

วิธีวัดทำได้โดยคัดเลือกคำในการพูดธรรมดาจากข้อมูลทั้งหมดที่มีรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ที่ได้ทำไว้เป็นหลักในการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้น มาเข้าเครื่องอีกครั้งหนึ่ง เพื่อใช้เครื่องเคอร์เซอร์ (Cursor) วัดหาความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency)

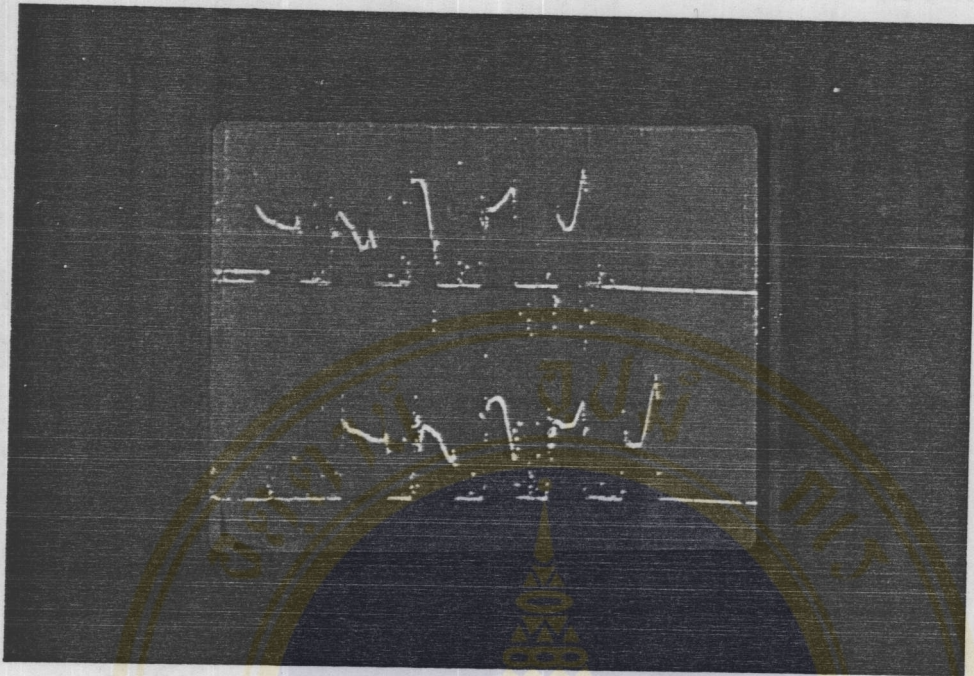
คำที่มีรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดามากที่สุด คือ

1. " จาง " วรรณยุกต์สามัญ ในเพลงที่ 16 คิมหันต์ก็สรวท
(พอเหม็นคัสชอกลับเปลี่ยนแปลงจางไปร้าวใจเมื่อไม่มีเธอ)
2. " เคื่อง " วรรณยุกต์เอก ในเพลงที่ 3 เพลงหนูเอ๋ย
(หนูเอ๋ยหนูฟังว่าเพราะลึกลับเพราะปัญญานั้นจะพาให้กระเคื่อง)
3. " เชื้อ " วรรณยุกต์โท ในเพลงที่ 6 เพลงกังหันทองลม
(นี่แหละน้ำใจเชื้อเนอะไรกับน้ำใจคน)
4. " ฐู " วรรณยุกต์ตรี ในเพลงที่ 32 เพลงใจเย็นน้องชาย
(ก็รู้แล้วว่าจริงใจแต่ทำไมใจร้อนต้องบอกมาเลย)
5. " ถึง " วรรณยุกต์จัตวา ในเพลงที่ 5 เพลงฉันเป็นของเธอ
(ถึงเราจะเป็นของใครมาก่อนขอเพียงอย่าซ่อนซ่อนรักเป็นเงาระหว่างสองเราต้องเปิดเผย)

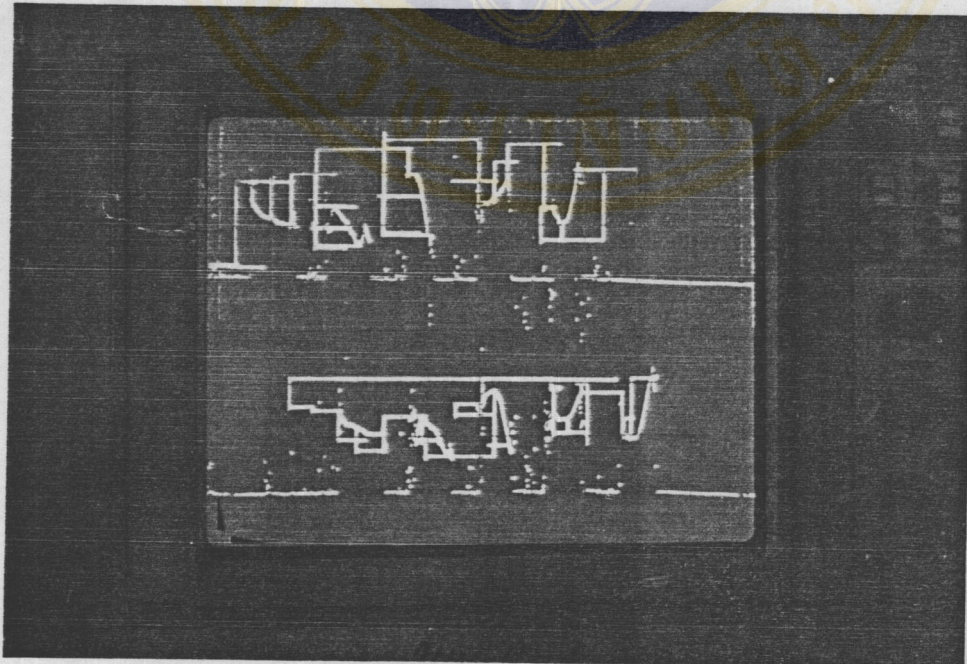
เมื่อเลือกคำได้ครบแล้วก็นำค่าเหล่านั้นมาเข้าเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง คำละ 3 ครั้ง แล้วใช้เครื่องเคอร์เซอร์ (Cursor) วัดหาค่าความถี่มูลฐาน

จากรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 3 จุก คือ วัที่จุกเริ่มต้น จุกกลาง และจุกสิ้นสุดของ
 รูปร่างเสียงวรรณยุกต์ วัที่จุกขึ้นทั้ง 3 ครั้ง แล้วนำค่าความถี่ฐานที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ก็จะ
 ได้ระดับค่าความถี่ฐานของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ในการพูดธรรมดาครบทั้ง 5 เสียง
 แล้วนำมาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เพื่อเป็นหลักในการเปรียบเทียบวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเวลา
 ร้องเพลง

ภาพที่ 9 ตัวอย่างการใช้เคอร์เซอร์ (Cursor) วัดหาค่าความถี่ -
 มูฐานของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา

ค่าความถี่ฐานของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ที่ได้จากการใช้เคอร์เซอร์วัด
ทั้ง 3 จุด รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ แสดงไว้ในตารางที่ 5

	ครั้งที่	จุดเริ่มต้น	จุดที่สอง	จุดสิ้นสุด
วรรณยุกต์สามัญ	1	217	201	189
	2	213	197	193
	3	227	203	189
	ค่าเฉลี่ย	219	200	190
วรรณยุกต์เอก	1	219	183	151
	2	217	155	151
	3	215	183	153
	ค่าเฉลี่ย	217	174	152
วรรณยุกต์โท	1	247	261	183
	2	257	249	159
	3	247	269	175
	ค่าเฉลี่ย	250	260	172
วรรณยุกต์ตรี	1	229	222	269
	2	225	235	267
	3	215	217	261
	ค่าเฉลี่ย	223	225	266
วรรณยุกต์จัตวา	1	213	175	236
	2	217	189	289
	3	203	189	298
	ค่าเฉลี่ย	211	184	274

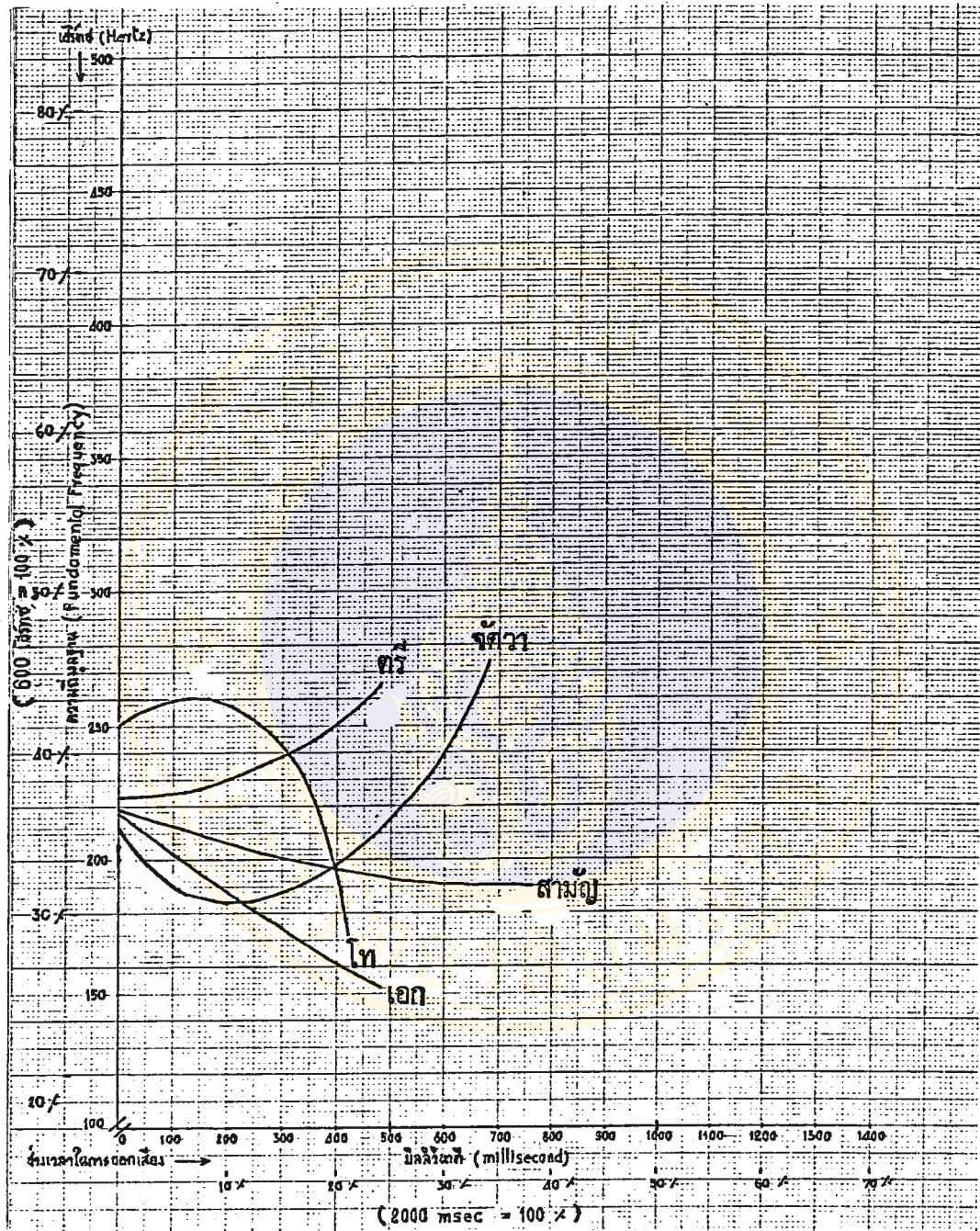
ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่ฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการทูลุขกรรมคา

รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล

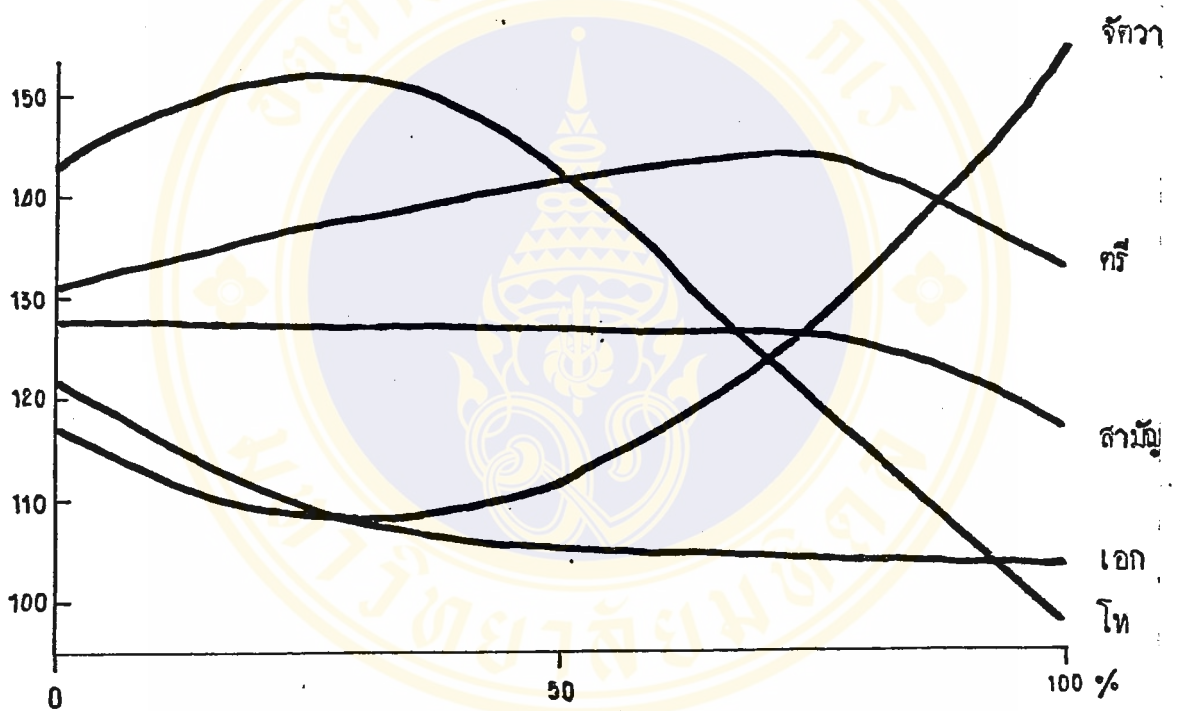
การวิเคราะห์รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากลครั้งนี้ ใช้เครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง (Visi - Pitch) วิเคราะห์รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ (Tone Shape) ของคำในเพลงที่ใช้เป็นคำทดสอบทั้งหมด 342 คำ (ดูในตารางที่ 3 หน้า 31 - 45) ทั้งส่วนที่อยู่ในการร้องเพลงและส่วนที่อยู่ในการพูดธรรมดา เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ปรกติกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไป รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ของคำที่อยู่ในการพูดธรรมดาได้จากการวัดค่าความถี่มูลฐานของคำที่เป็นตัวทดสอบทั้ง 5 เสียงวรรณยุกต์จากภาพถ่ายที่ถ่ายจากเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง นำมาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปสร้างแผนภูมิเพื่อที่จะนำไปเปรียบเทียบกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไป (ดูแผนภูมิที่ 7 หน้า 82) ส่วนรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่อยู่ในการร้องเพลง ได้จากการวัดค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์แต่ละคำจากภาพถ่ายที่ถ่ายจากเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง นำข้อมูลมาแยกออกเป็น 7 กลุ่มพญูชนะตามลักษณะการออกเสียง (manner of articulation) แล้วนำมาสรุปเพื่อหารูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ (Pattern of Tone Distortion) ทั้ง 5 เสียง ในแต่ละกลุ่มพญูชนะ ลักษณะรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนและไม่เพี้ยนจะปรากฏอยู่ในแผนภูมิแสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล (ดูแผนภูมิที่ 9 - 109)

4.1 ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมดที่อยู่ในการพูดธรรมดา

ค่าความถี่มูลฐานของระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดาของผู้อนข้อมูลอยู่ระหว่าง 152 - 274 เฮิรตซ์ และจุดเริ่มต้นค่าความถี่มูลฐาน (initial fundamental frequency) ของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในการพูดธรรมดานี้อยู่ระหว่าง 211 - 250 เฮิรตซ์ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปรกติของเสียงผู้หญิง และตรงกับผลการศึกษาลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) ของ อาร์เทอร์ อับรามสัน (Abramson : 1962) ที่ว่าจุดเริ่มต้นของค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์สูงสุด ได้แก่ วรรณยุกต์ โท ทวี สามัญ เอก และจัตวา ตามลำดับ ก็จะแสดงเปรียบเทียบให้เห็นในแผนภูมิที่ 7 และ 8 หน้า 82 - 83

แผนภูมิที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ยระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา

แผนภูมิที่ 8 ค่าเฉลี่ยของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ของภาษาไทยมาตรฐาน

(คัดแปลงจาก อัมรามสิน 1962 : 184)

4.2 ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมดที่อยู่ในการร้องเพลง

ลักษณะเสียงวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้ง 342 คำ ที่อยู่ในการร้องเพลงนั้น จะมีลักษณะแตกต่างไปจากเสียงวรรณยุกต์ของคำนั้น ๆ ที่อยู่ในการพูดหรือการอ่านธรรมดา ทั้งนี้ เนื่องจากอิทธิพลของทำนองเพลงนั่นเอง ตัวอย่างเช่นคำว่า " หนาง " ในเพลง แคว้นว้าย เราเองหรือจะหมองหนาง แล้วคนญ้นจะขึ้นบาน

ภาพที่ 10 แสดงตัวอย่างอิทธิพลของทำนองเพลงที่มีต่อเสียงวรรณยุกต์

จะเห็นได้ว่าในการพูดธรรมดา เราจะออกเสียงเป็น /mǎːŋ / ซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์จัตวา แต่เมื่อใส่ทำนองเข้าไป อิทธิพลของทำนองเพลงบังคับให้ออกเสียงเป็น /mǎːŋ / เสียงวรรณยุกต์เกินจึงเกิดการเพี้ยนไป

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ของคำทดสอบทั้งหมดที่มีทำนองเพลงจะมีลักษณะการเพี้ยน 2 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

ก. ระดับความสูงต่ำของเสียงวรรณยุกต์ (Pitch Height) จะเปลี่ยนไปในลักษณะที่สูงขึ้นหรือต่ำลง

ข. ลักษณะรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ (Pitch Contour) จะเปลี่ยนไป

4.2.1 การวิเคราะห์ลักษณะวรรณยุกต์ของคำทดสอบที่อยู่ในการร้องเพลง

เกณฑ์ในการวิเคราะห์รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในเพลงไทยสากล ใช้วิธีทางกลศาสตร์ และทางดนตรีประกอบดังต่อไปนี้

1. ศึกษารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไป เมื่ออยู่ในการร้องเพลง (average curve) ที่ปรากฏในแผนภูมิ

2. ใช้วิธีการฟังประกอบ (Perception) โดยฟังเสียงที่ได้ยินจากเพลงที่ร้อง ว่าเพี้ยนไปจากเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ที่ใช้ในการพูดหรือการอ่านปกติอย่างไร

3. เที่ยบเสียงวรรณยุกต์ของคำร้องที่เพี้ยนไปเมื่ออยู่ในท่อนองคนตรี กับเสียงคนตรีที่เกิดจากโน้ตเพลง ซึ่งเสียงคนตรีพื้นฐานมีระดับเสียงต่างกันอยู่ 7 เสียงด้วยกัน โดยจัดระดับเสียงตามลำดับจากต่ำไปหาสูง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของท้าวโน้ตดังนี้

C	D	E	F	G	A	B	C
1	2	3	4	5	6	7	8
โค	เร	มี	ฟา	ซอล	ลา	ที	โค

ระยะห่างจากเสียงหนึ่งไปยังอีกเสียงหนึ่งเรียกว่าขั้นคู่เสียง (Interval) ลำดับเสียงที่ 3 - 4 และ 7 - 8 ของบันไดเสียงคนตรีห่างกันเพียงครึ่งเสียงเท่านั้น ส่วนระยะห่างของเสียงอื่น ๆ ห่างกัน 1 เสียงเต็ม อย่างไรก็ตามเพลงบางเพลงอาจใช้ระบบครึ่งเสียงเข้ามาช่วยด้วย โดยใช้สัญลักษณ์ แพลต (flat = b) ซึ่งหมายถึง เสียงต่ำลงจากเสียงเดิมครึ่งเสียง และ ชาร์ป (sharp = #) ซึ่งหมายถึง เสียงสูงกว่าเสียงเดิมครึ่งเสียง

หลังจากที่ได้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปเมื่ออยู่ในท่อนองคนตรีแล้ว จึงนำมาลงแผนภูมิเทียบกับค่าเฉลี่ยเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในการพูดธรรมดา ซึ่งได้เทียบเสียงกับโน้ตคนตรีไว้แล้ว (ภูมิภาคที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบเสียงของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง กับท้าวโน้ตในบันไดเสียงพื้นฐานของโน้ตคนตรีประกอบ หน้า 9) จึงทำให้ทราบว่า อิทธิพลของท่อนองเพลงทำให้ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงสูงขึ้น และสามารถจัดรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบ ก ค่าความถี่มูลฐานที่เพี้ยนไปจะสูงขึ้นไปจากวรรณยุกต์สามัญ (Mid tone) ซึ่งตรงกับโน้ต ที (B) ในการพูดธรรมดา จึงเรียกว่าเป็นแบบ Upper Mid tone คือเพี้ยนสูงขึ้นไป 1 ช่วงทบเสียง (Octave)

รูปแบบ ข ค่าความถี่มูลฐานที่เพี้ยนไปจะสูงขึ้นไปจากวรรณยุกต์เอก (Low tone) ซึ่งตรงกับโน้ต ลา (A) ในการพูดธรรมดา จึงเรียกว่าเป็นแบบ Upper Low tone คือเพี้ยนสูงขึ้นไป 1 ช่วงทบเสียง (Octave)

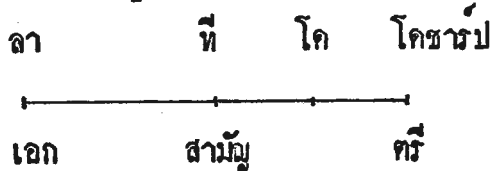
รูปแบบ ค 1 , ค 2 ค่าความถี่มูลฐานที่เพี้ยนไปจะสูงขึ้นไปจากวรรณยุกต์โท (Falling tone) ซึ่งตรงกับโน้ต โค ชาร์ป $\rightarrow$ ลา (C $\sharp$ $\rightarrow$ A)

ในการพูดธรรมดา จึงเรียกว่าเป็นแบบ Higher Falling คือเพี้ยนสูงขึ้นไป 1 ช่วงทศเสียง (Octave) รูปแบบ ค 2 ต่างจากรูปแบบ ค 1 คือ จะใช้เวลาในการลากเสียง ในขณะที่เสียงเริ่มขึ้นมากกว่า (ดูตัวอย่างแผนภูมิที่ 19 - 20 หน้า 106 - 107)

รูปแบบ ง 1 , ง 2 ค่าความถี่มูลฐานที่เพี้ยนไปจะสูงขึ้นไปจากรรรณยุกต์ตรี (High tone) ซึ่งตรงกับโน้ต โค ชาร์ป ($C^\sharp$) ในการพูดธรรมดา จึงเรียกว่าเป็นแบบ Higher Rising tone คือเพี้ยนสูงขึ้นไป 1 ช่วงทศเสียง (Octave) นั้นเอง รูปแบบ ง 1 ต่างจากรูปแบบ ง 2 คือ รูปแบบ ง 1 จะเป็นแบบ สูงขึ้น (High - Rise) รูปแบบ ง 2 จะเป็นแบบสูงระดับ (High - Level) (ดูตัวอย่างแผนภูมิที่ 95-96 หน้า 209 - 210)

รูปแบบ จ ค่าความถี่มูลฐานที่เพี้ยนไปจะสูงขึ้นไปจากรรรณยุกต์จัตวา (Low - Rising tone) ซึ่งตรงกับโน้ต ลา $\rightarrow$ โค ชาร์ป ($A \rightarrow C^\sharp$) จึงเรียกว่าเป็นแบบ Upper Low Rising tone คือเพี้ยนสูงขึ้นไป 1 ช่วงทศเสียง (Octave)

เหตุผลที่ใช้องค์เกณฑ์ทางด้านกลศาสตร์ และทางด้านดนตรีในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะได้รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ที่ถูกต้องแม่นยำ กล่าวคือ การใช่วิธีการศึกษาทางกลศาสตร์ ทำให้ทราบวาระของเสียงวรรณยุกต์ระดับทั้งสาม คือ วรรณยุกต์ เอก สามัญ และ ตรี มีจุดเริ่มต้นความถี่มูลฐานที่ใกล้เคียงกันมาก (ดูแผนภูมิที่ 42 หน้า 138 ประกอบ) เมื่อใช้องค์เกณฑ์ทางดนตรีประกอบ จะทำให้ทราบว่า วรรณยุกต์ระดับ เอก สามัญ และตรี มีลำดับขั้นคู่เสียงที่ใกล้เคียงกัน คือ ลา, ที, โคชาร์ป ตามลำดับดังนี้

ดังนั้น รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ระดับทั้งสาม จึงมีจุดเริ่มต้นของความถี่มูลฐานที่ใกล้เคียงกันด้วย (ดูตัวอย่างแผนภูมิที่ 42, 26, 39 หน้า 138, 116, 133)

รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากลทั้ง 5 เสียงวรรณยุกต์ จะแสดงให้เห็นโดยใช้แผนภูมิแสดงลักษณะการเพี้ยน และจะสรุปลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์แต่ละกลุ่มทศวรรษทั้ง 7 กลุ่ม ในบทที่ 5

ในการแสดงแผนภูมิลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ของคำทดสอบที่มีลักษณะการเพี้ยนแบบเดียวกันตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ผู้วิจัยจะคัดเลือกคำทดสอบที่มีช่วงพิสัยความถี่มาแสดงรูปแบบละสองคำ คือคำที่มีช่วงพิสัยความถี่สูงสุดและต่ำสุด

ในการติดตามผลการวิเคราะห์ในแผนภูมิ ผู้วิจัยได้กำหนดให้รายการข้อมูลซึ่งมีตัวเลขกำกับ อยู่ด้านบนของแผนภูมิ ตัวเลขหน้าจุดทศนิยม หมายถึง ลำดับข้อมูล ตัวเลขหลังจุดทศนิยม หมายถึง ลำดับเพลง ซึ่งจะทอด้วยเนื้อเพลงที่คัดออกมาเป็นช่วง ๆ และคำที่เพี้ยนไปในเนื้อเพลงจะขีดเส้นใต้กำกับไว้ เช่น ในแผนภูมิที่ 10

47.43 ย่ำคำสุดท้ายบอกฉันสิมันใจ

39.40 ถึงวันที่สับสนทุกซนอยู่ในใจอยากจะบอกใครสักคน

หมายความว่า ในแผนภูมิที่ 10 นำมาจากข้อมูลลำดับที่ 47 ในเพลงลำดับที่ 43 คำที่เพี้ยนไปในเนื้อเพลงคือคำว่า สิ และ จากข้อมูลลำดับที่ 39 ในเพลงลำดับที่ 40 คำที่เพี้ยนไปในเนื้อเพลงคือคำว่า สับ

คำอธิบายเกี่ยวกับการอ่านแผนภูมิแสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ต้องใช้ประกอบในการอ่านแผนภูมิในบทที่ 4 ทั้งหมด

1. _____ เส้นทึบบาง หมายถึง ค่าเฉลี่ยของระดับเสียงสูงต่ำทั้ง 5 เสียงของคำทดสอบทั้ง 342 คำ ในการพูดธรรมดา

2. _____ เส้นทึบหนา หมายถึง ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบในการพูดธรรมดา ที่เมื่อเพี้ยนไปจะมีช่วงพิสัยความถี่สูงสุด

3. - - - - - เส้นประ หมายถึง ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบในการพูดธรรมดา ที่เมื่อเพี้ยนไปจะมีช่วงพิสัยความถี่ต่ำสุด

4. _____ * เส้นทึบหนาและมีเครื่องหมายรูปดาวอยู่ปลายเส้น หมายถึง ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบในการร้องเพลงที่เพี้ยนไป และมีช่วงพิสัยความถี่สูงสุด

5. - - - - - * เส้นประและมีเครื่องหมายรูปดาวอยู่ปลายเส้น หมายถึง ลักษณะของวรรณยุกต์ของคำทดสอบในการร้องเพลงที่เพี้ยนไป และมีช่วงพิสัยความถี่ต่ำสุด

ในกรณีที่รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มีคำเดียว ในแผนภูมิจะใช้เส้นทึบแสดง

การอ่านค่าความถี่ฐานของระดับเสียงวรรณยุกต์ และช่วงเวลาในการออกเสียงในแผนภูมิของบทที่ 4 ทั้งบท ผู้วิจัยได้เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ดังต่อไปนี้

ค่าความถี่ของระดับเสียง

10 %	=	60	เฮิร์ทซ์
20 %	=	120	เฮิร์ทซ์
30 %	=	180	เฮิร์ทซ์
40 %	=	240	เฮิร์ทซ์
50 %	=	300	เฮิร์ทซ์
60 %	=	360	เฮิร์ทซ์
70 %	=	420	เฮิร์ทซ์
80 %	=	480	เฮิร์ทซ์
90 %	=	540	เฮิร์ทซ์
100 %	=	600	เฮิร์ทซ์

ช่วงเวลาในการออกเสียง

10 %	=	200	มิลลิวินาที
20 %	=	400	มิลลิวินาที
30 %	=	600	มิลลิวินาที
40 %	=	800	มิลลิวินาที
50 %	=	1000	มิลลิวินาที
60 %	=	1200	มิลลิวินาที
70 %	=	1400	มิลลิวินาที
100 %	=	2000	มิลลิวินาที

พิสัยความถี่ หมายถึง ช่วงความถี่ของเสียงวรรณยุกต์ที่วัดจากระดับจุกเริ่มต้นจนถึงจุก

- สิ้นสุดของเสียงวรรณยุกต์ของแต่ละเสียง

ผู้วิจัยเทียบความถี่ 600 เฮิรท์ = 100 % เนื่องจากผู้วิจัยได้เลือกใช้
สัญญาณความถี่ของเครื่องวิเคราะห์ระดับเสียง 100 - 600 เฮิรท์ (Band B)
กล่าวคือ เครื่องรับสัญญาณความถี่ได้ตั้งแต่ 100 เฮิรท์ ถึง 600 เฮิรท์ และ
ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีความถี่ไม่เกิน 600 เฮิรท์

ช่วงเวลาในการออกเสียง ผู้วิจัยเทียบค่าของเวลา 2000 มิลลิวินาที
(2 วินาที) = 100 % เนื่องจากลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ จะใช้เวลา
ในการออกเสียงไม่เกิน 2000 มิลลิวินาที

4.2.2 รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากลทั้ง 7 กลุ่ม พยัญชนะ

1. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี (Fricative)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสีที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้
มีทั้งหมด 54 คำ แยกออกเป็นวรรณยุกต์สามัญ 3 คำ วรรณยุกต์เอก 10 คำ วรรณยุกต์
โท 4 คำ วรรณยุกต์ตรี 3 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 34 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียง
วรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสีแสดงไว้ในแผนภูมิที่ 9 - 20

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 3 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียง
วรรณยุกต์มี 3 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 9 - 11 หน้า 91 - 93

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ขึ้น มี 1 คำ คือ

37.39 พัน

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 290 - 307 เฮิรท์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

22.10 พัง

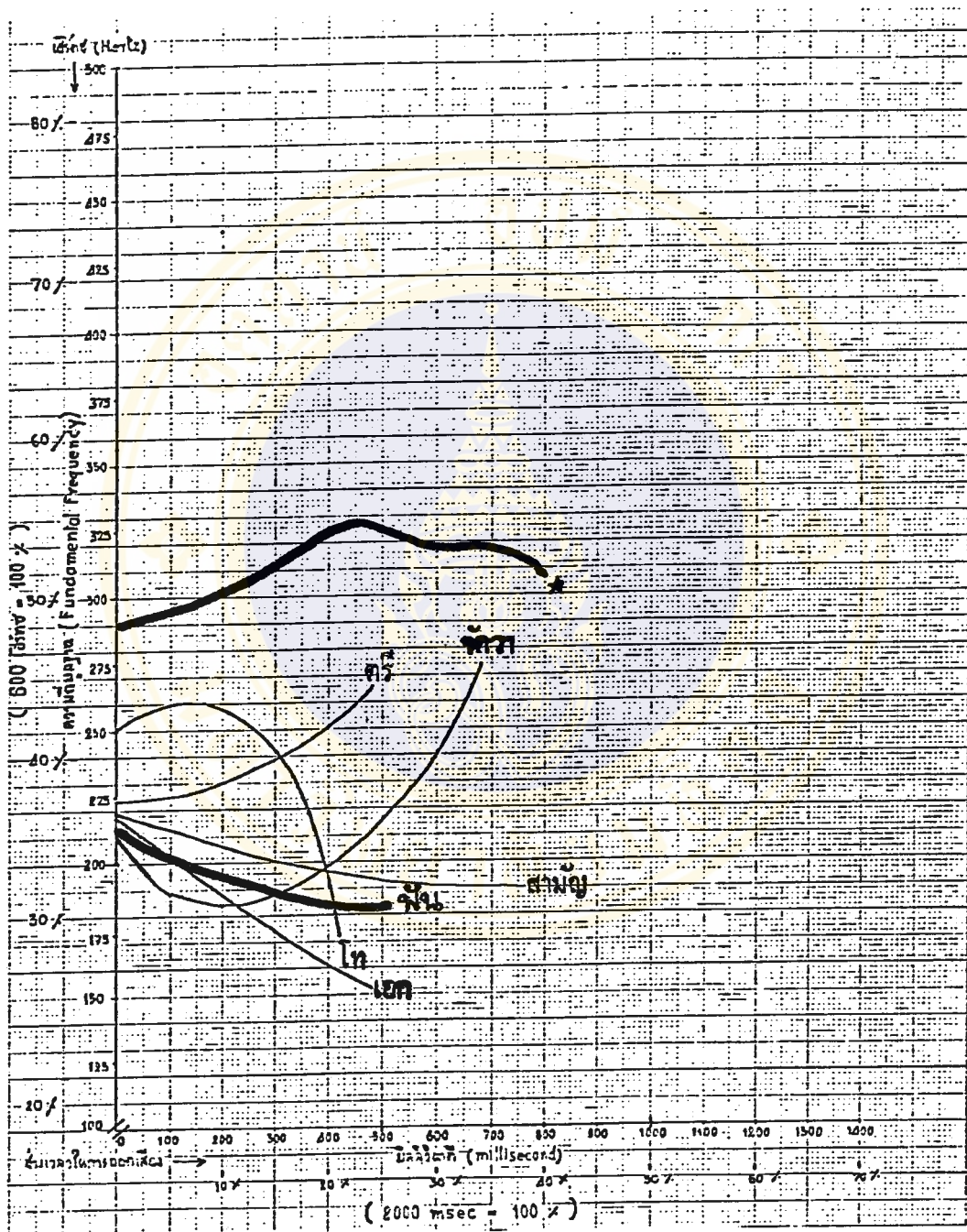
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 230 - 208 เฮิรท์

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบเขื่อน
 ระดับ (Contour) คือเป็นเสียง ตก - ขึ้น (Fall - Rise) คล้ายวรรณยุกต์จัตวา
 มี 1 คำ คือ 24.28 โศภณ
 อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 225 - 250 เฮิรตซ์

37.39

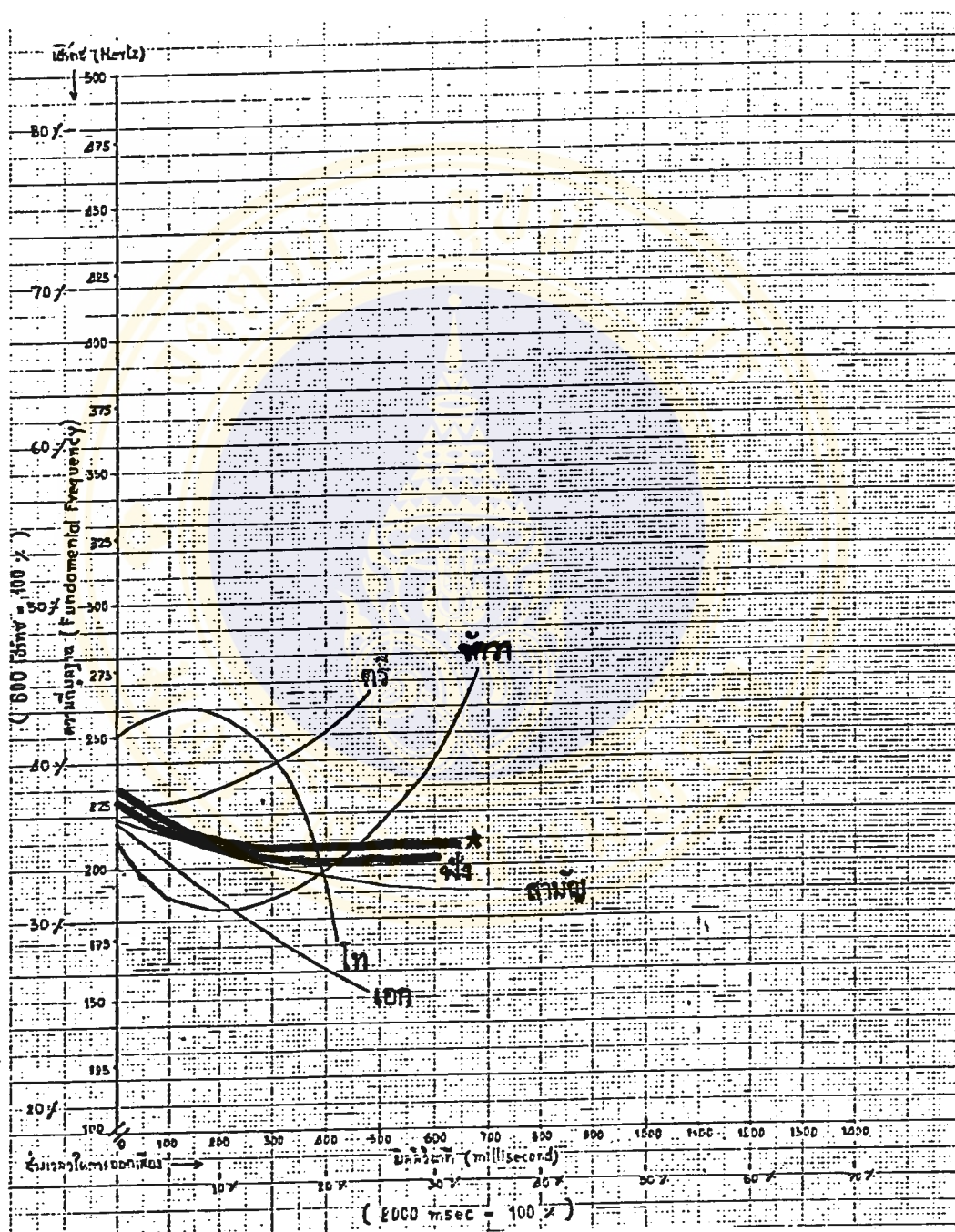
เราจะนำต้นเราหามาแก้กัน

แบบฝึกที่ 9 แสดงลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ต้น ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแผนที่ 1

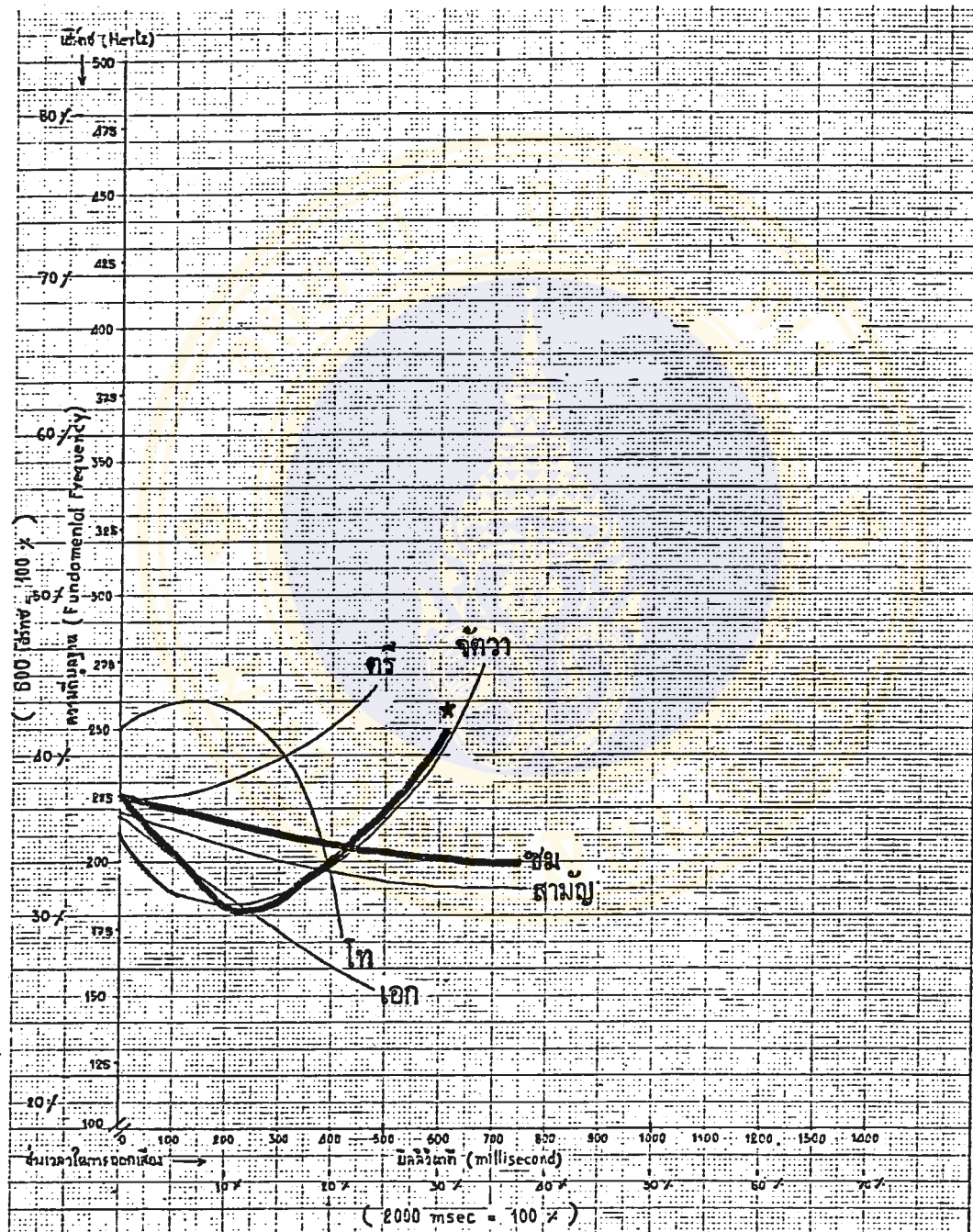
22.10

ฟังดีฟังทั้งกัน เสนาเพลินเพลินแถมมันสุขเหลือเกิน

แบบฉบับที่ 10 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ฟัง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2

24.28 ได้พบสบคาเมื่อเจอหน้า ขอครุ่นคิดวุ่นวายมึนคลายโครกขม

แผนภูมิที่ 11 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ขม
ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 3

ข. วรรณยุกต์เอก มี 10 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 12 - 13 หน้า 95 - 96

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของ
เสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่ามี 6 คำ คือ

40.40 สด 6.5 สุข

8.6 สด 2.4 สด

32.33 สด 41.40 สุข

ค่าที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไคแก่ 40.40 สด
(275 - 268 เฮิรท์) และต่ำสุด ไคแก่ 6.5 สุข (244 - 224 เฮิรท์)

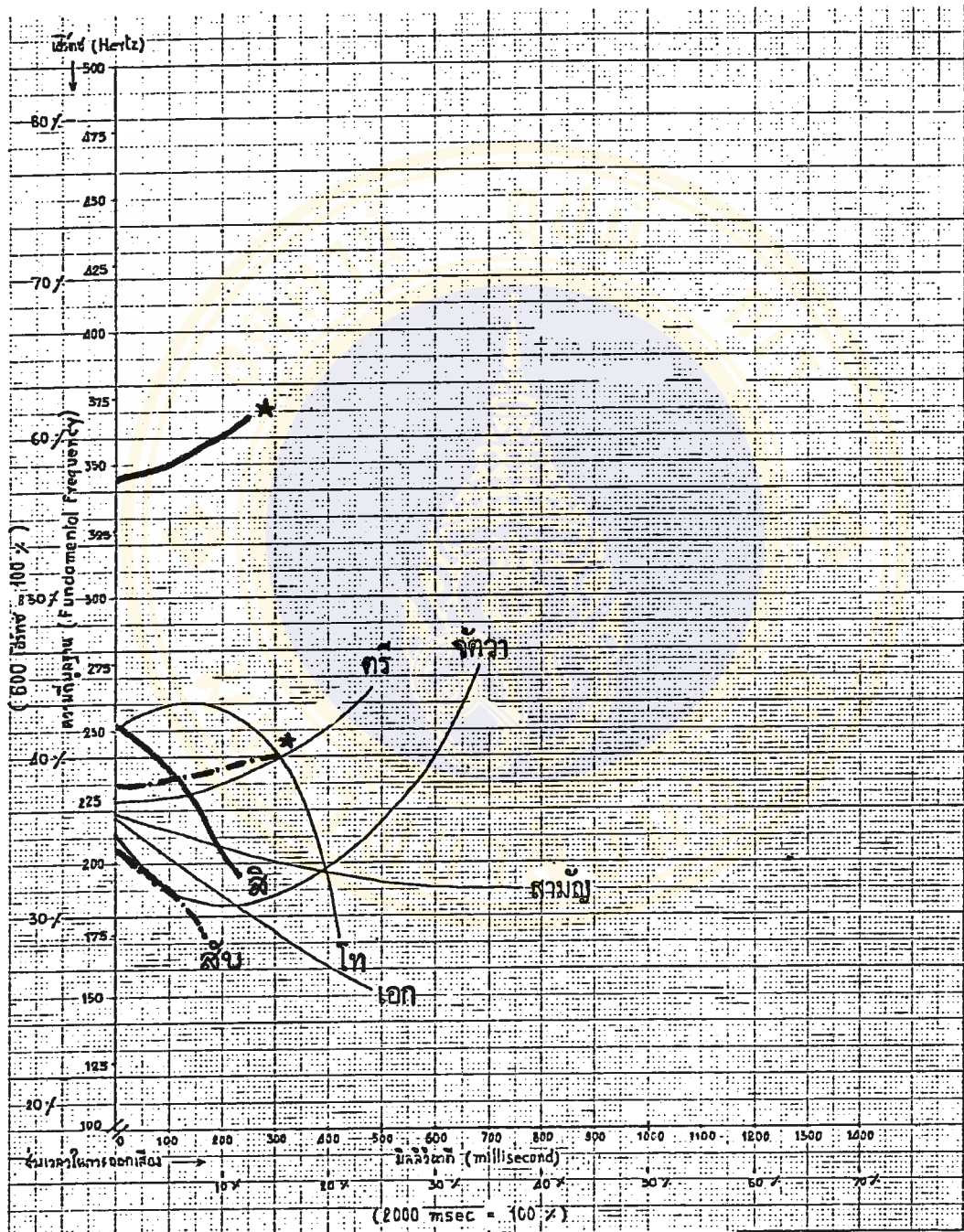
รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น
มี 4 คำ คือ

47.43 สิ 39.40 สิบสน

31.32 สัก 11.10 สั่ง

ค่าที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไคแก่ 47.43 สิ
(345 - 368 เฮิรท์) และต่ำสุด ไคแก่ 39.40 สิบสน (230 - 240 เฮิรท์)

47.43 ย้ำคำสุดท้ายนอกฉันทอนใจ
39.40 ถึงวันที่สับสนทุกข์ทนอยู่ในใจอยากจะบอกใครสักคน

แผนภูมิที่ 13 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
สิ และ ลัม ในกลุ่มพยางค์เสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2

ค. วรรณยุกต์โท มี 4 คือ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ มี 2 รูปแบบ ดังแสดงไว้ในแผนภูมิที่ 14 - 15 หน้า 98 - 99

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับ รูปร่างของ เสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

18.22 ให้ 26.29 ขอน

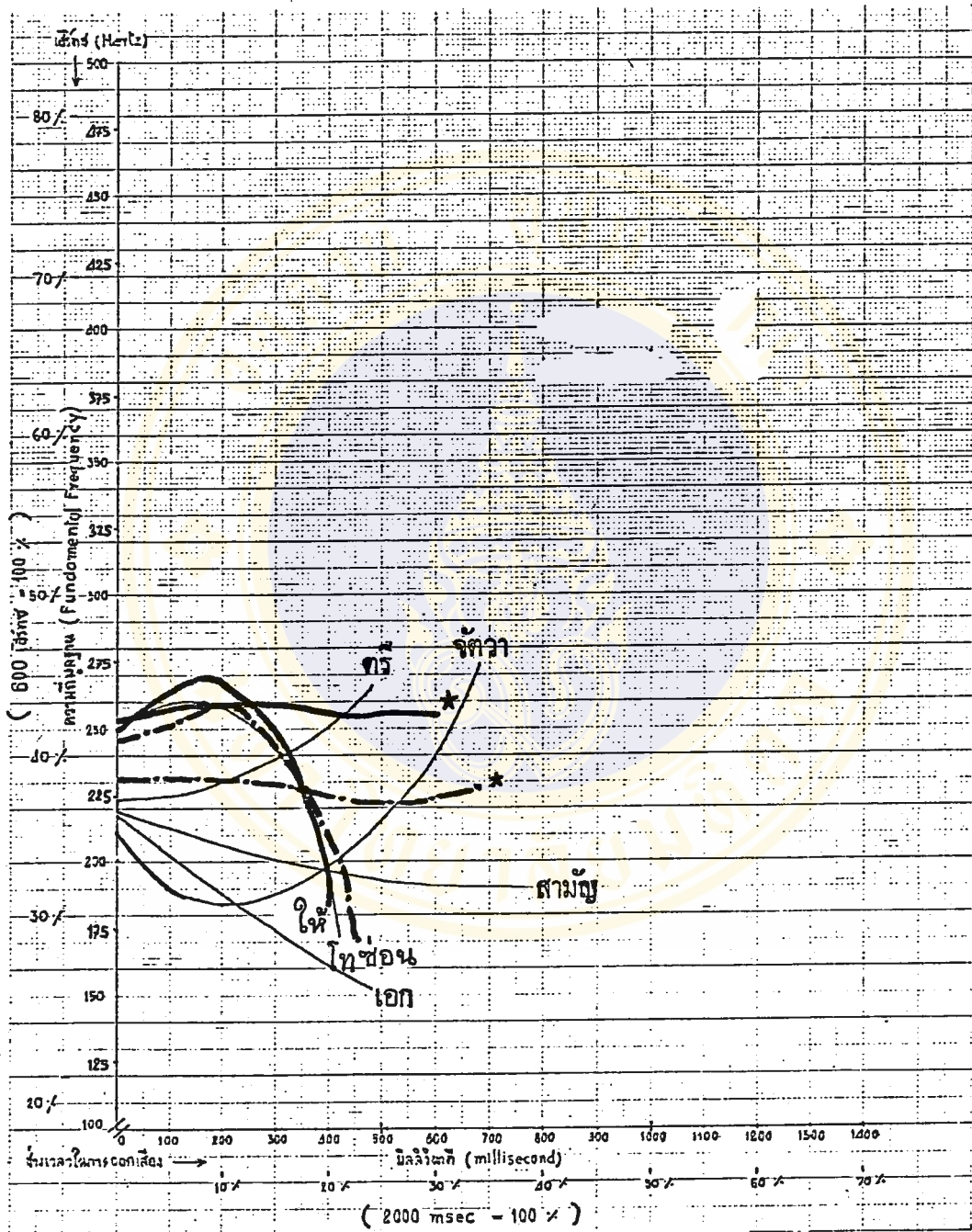
คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 18.22 ให้ (254 - 256 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 26.29 ขอน (231 - 238 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับ รูปร่างของ วรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

35.34 ให้ 12.11 สิ้น

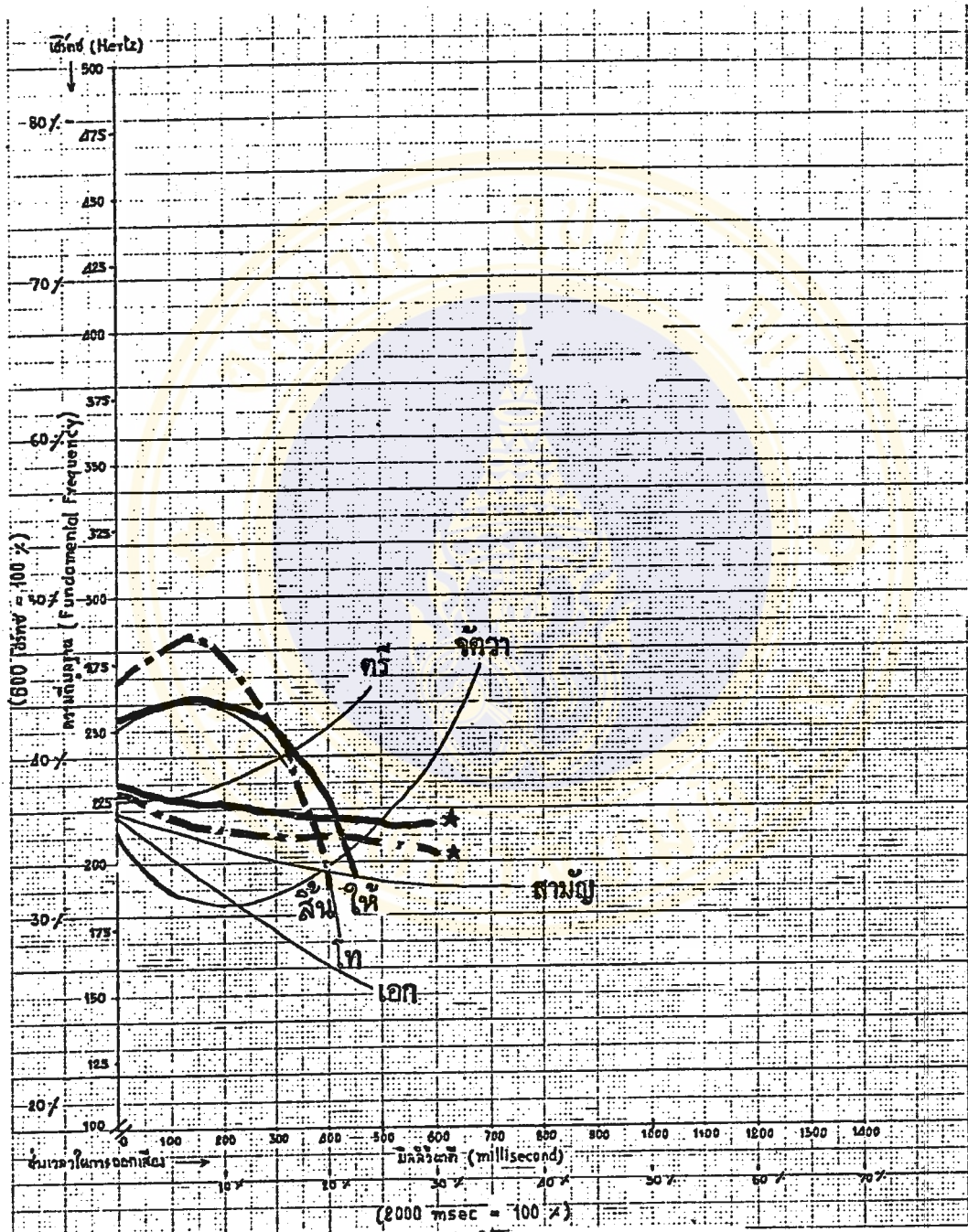
คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 35.34 ให้ (230 - 215 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 12.11 สิ้น (227 - 202 เฮิรท์)

- 18.22 ค่าความถี่สูงยิ่งสิ่งใดจึงเก็บเอาไว้คนที่ดี
 26.29 แหวะใจก็จะมีรักยิ่งใหญ่เก็บซ่อนไว้ในภายใน

แผนภูมิที่ 14 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
 ให้ และ ซอ ในกลุ่มพยางค์เสียงเสียคลี รูปแบบที่ 1

35.34 อยากไ้มากที่สุดเสียงไปแต่ละเสียงใครให้มันรู้
 12.11 สิ้นรักกันแล้วหรืออย่างไร

แบบที่ 15 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
 ให้ และ สิ้น ในกลุ่มพยางค์เสียงเสียดสี รูปแบบที่ 2

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 3 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 16 - 17 หน้า 101 - 102

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

9.8 พ้ำ 13.12 ขบ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 9.8 พ้ำ (242 - 223 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 13.12 ขบ (225 - 217 เฮิรท์)

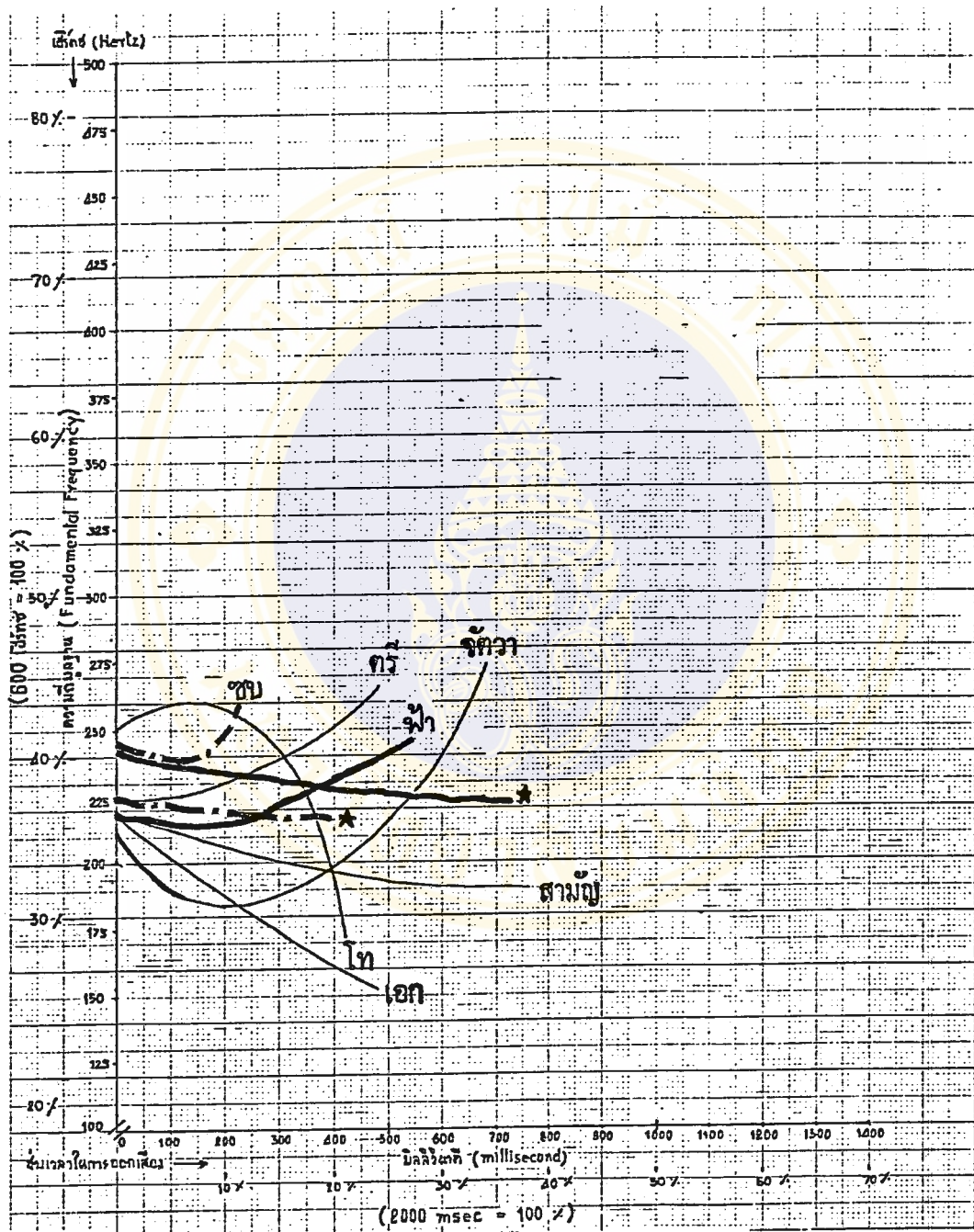
รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

27.29 ซ้ำ

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ใกล้เคียงกับมาก คือ 250 -

185 เฮิรท์

9.8 ใบที่เก้านั้นหนาชีวิตเกิดมาเหมือนฟ้ามีคมบด
 13.12 ป่านนี้ดวงใจคงทุกข์โศกกรรมแผ้วระทมขมหมอนสะอื่น

แผนภูมิที่ 16 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
 ฟ้า และ ขบ ในกลุ่มพยางค์เสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1

จ. วรรณยุกต์จัตวา มี 34 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์นี้ 4 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 18 - 21 หน้า 105 - 108

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 12 คำ คือ

4.5	สอง	16.20	เลียบ
1.4	สน	3.5	ดิน
5.5	ดังเวบ	7.5	สุขสันต์
14.15	สาย	15.16	หมั่น
21.6	ทน	25.28	หัว
28.29	ดิน	51.45	สำรวจ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไค้แก่ 4.5 สอง (290 - 275 เฮิรท์) และต่ำสุด ไค้แก่ 16.20 เลียบ (256 - 258 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับ รูปร่างของวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

36.36	หัว	52.46	หู

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไค้แก่ 36.36 หัว (330 - 221 เฮิรท์) และต่ำสุด ไค้แก่ 52.46 หู (275 - 200 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่ในช่วงเวลาจาก 0 - 200 มิลลิวินาที จะมีการลากเสียงก่อนที่จะมีรูปร่างคล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 5 คำ คือ

34.34	แสน	46.42	เลียง
33.34	เหิน	38.39	ฝน
50.45	เลียบ		

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไค้แก่ 34.34 แสน (317 - 246 เฮิรท์) และต่ำสุด ไค้แก่ 46.42 เลียง (255 - 202 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเก็บของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น

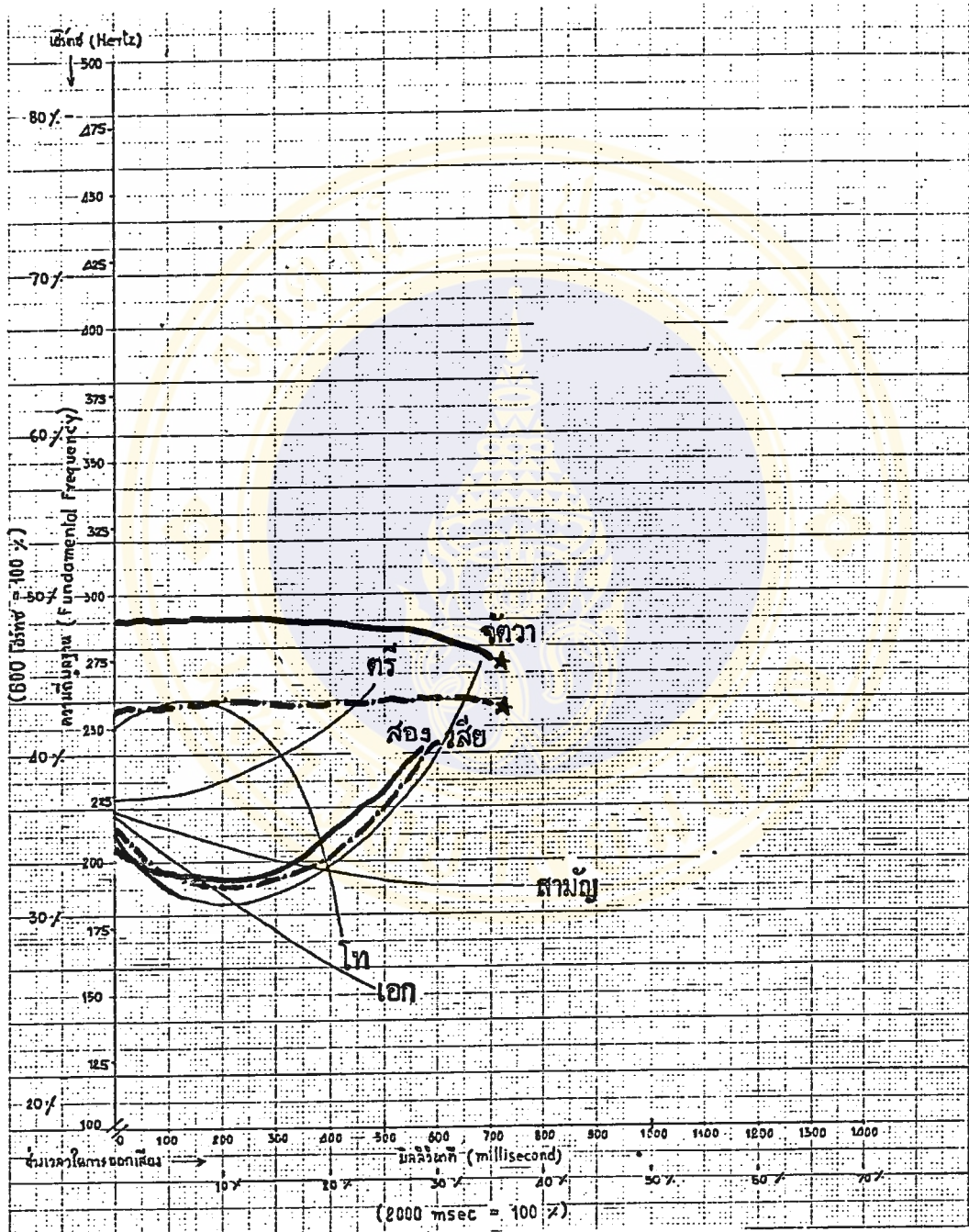
มี 15 คำ คือ

17.21 หัวใจ	54.48 ชาว
10.10 สอน	19.24 เสีย
20.6 กิ่งก้าน	23.27 ทา
29.31 สอง	30.31 สาบาน
42.42 สาย	43.42 หาย
44.42 สี	45.42 แสง
48.43 ขึ้น	49.45 สม
53.46 ปล่อย	

คำที่อยู่ในวงเล็บเสียงสูงสุดไ้แก่ 17.21 หัวใจ

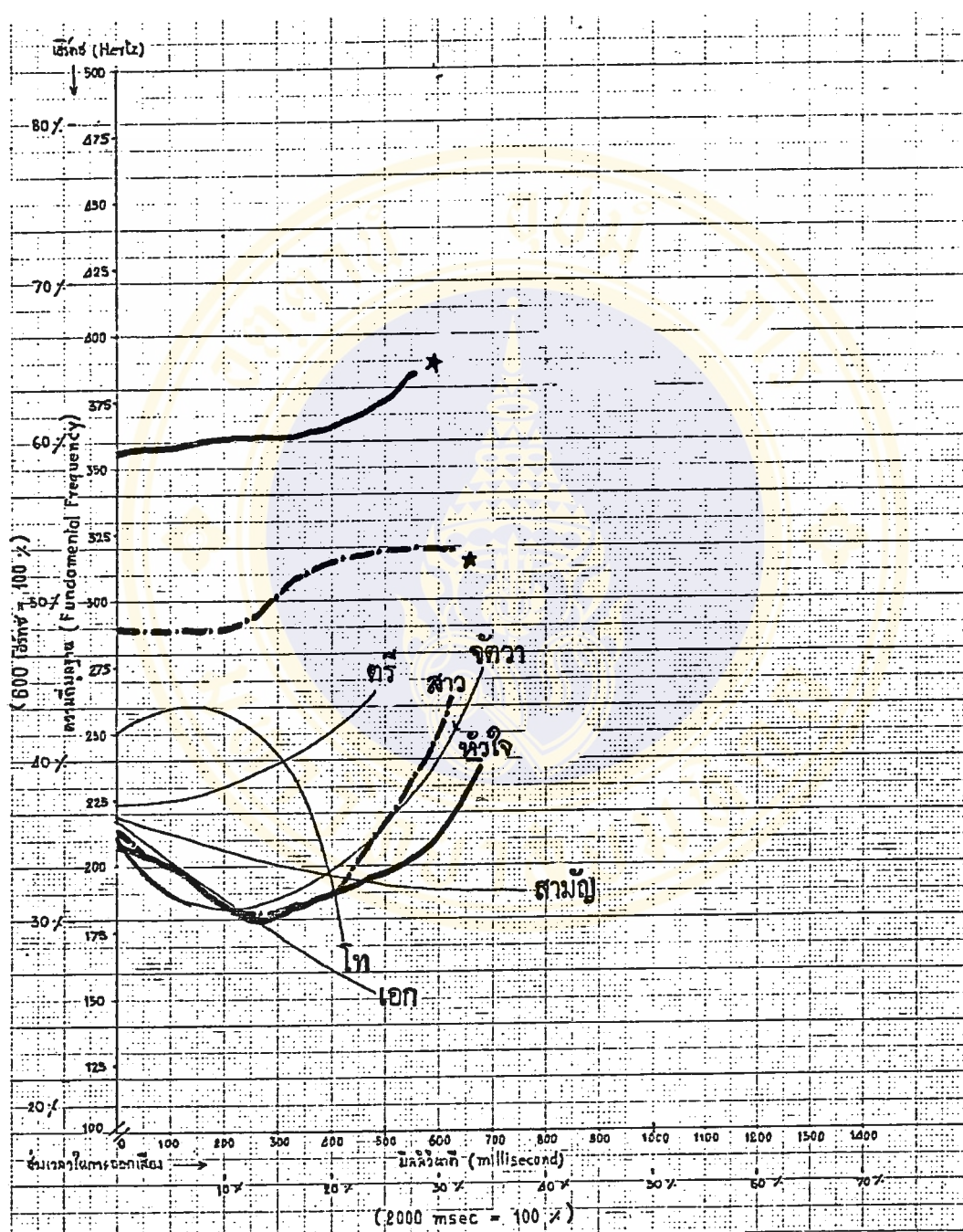
(356 - 386 เฮิรท์) และต่ำสุด ไ้แก่ 54.48 ชาว (290 - 319 เฮิรท์)

4.5 ขอเพียงอย่าซ่อนซ่อนรักเป็นเงาระหว่างสองเราต้องเบิกเผย
16.20 รอที่คนหลงแนหรือใจไม่เชื่อเสียแล้วสิหญิง

แผนภูมิที่ 18 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จตุรา ในคำว่า
สอง และ สี่ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงเสียดสี รูปแบบที่ 1

- 17.21 ขอจริงเป็นเหมือนเชนนกไฟที่เริ่บบินคู่กันไปหัวใจคู่กัน
 54.48 ฝันอยากเป็นนักเลงอยากลองหรือนางสาวไทย.

แผนภูมิที่ 21 แสดงลักษณะการเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์จิ้งจอก ในคำว่า หัว และ สาว ในกลุ่มพยางค์เสียงเสียดสี รูปแบบที่ 4

2. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด หรือเสียงกัก

(Plosive)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุดที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 141 คำ มีวรรณยุกต์สามัญ 56 คำ วรรณยุกต์เอก 24 คำ วรรณยุกต์โท 27 คำ วรรณยุกต์ตรี 17 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 17 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด แสดงไว้ในแผนภูมิที่ 22 - 41 หน้า 112 - 135

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 56 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ มี 7 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 22 - 28 หน้า 112 - 118

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 6 คำ คือ

170.30 เกิม	199.37 คง
149.21 เป็น	201.37 เป็น
208.39 ตี	145.16 พราว

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 170.30 เกิม (265 - 273 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 199.37 คง (237 - 228 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 5 คำ คือ

185.33 กัน	110.10 อาย
123.10 ไกร	158.26 เฆ
97.9 ไป	

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 185.33 กัน (225 - 199 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 110.10 อาย (214 - 174 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะเป็นแบบ สูง - ตก คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

194.36 ตัว	87.7 เค็ม

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 194.36 ตัว (315 - 210 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 87.7 เค็ม (270 - 205 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ตก คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะมีการลากเสียงในช่วงเวลาจาก 0 - 300 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โท และอยู่ในช่วง พิสัยความถี่สูงกว่า มี 10 คำ คือ

180.32 ไคร	210.39 เอา
219.43 พอ	176.32 ไป
183.32 คำ	195.36 คำ
212.39 บั้น	217.42 กลาง
218.43 เกี้ยว	209.39 ไค

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุดได้แก่ 180.32 ไคร (312 - 210 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 210.39 เอา (245 - 215 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 5 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ จะเป็นแบบสูง - ราบ มี 15 คำ คือ

232.46 คง	151.22 น้ำตา
84.6 ทาง	120.10 เกล็ดหลอ
136.14 ทอง	141.16 ไป
143.16 เขอ	150.22 รากา
153.22 คน	156.23 ท้าย
160.27 ไป	168.29 เขอ
173.31 กัน	197.37 เพียง
229.5 พอ	

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 232.46 คง (328 - 347 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 151.22 ทา (275 - 274 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 6 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น มี 12 คำ คือ

142.19 เกย	104.10 กัน
106.10 ไป	118.10 พรหม

135.14	ทอง	137.14	เอย
152.22	โคร	154.22	กี
167.29	คิอ	61.2	คำ
67.4	คำ	109.10	ธรรมชาติ

ค่าที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 142.19 เคย

(325 - 345 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 106.10 ไป (269 - 311 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 7 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะเป็นแบบ

ทำ - ขึ้น คือมีลักษณะคล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในการพูดปกติ แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 6 คำ คือ

222.44	ทน	182.32	เป็น
211.39	คน	224.45	ไป
225.45	เลี้ยกาย	226.45	เทรียม

ค่าที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 222.44 ทน

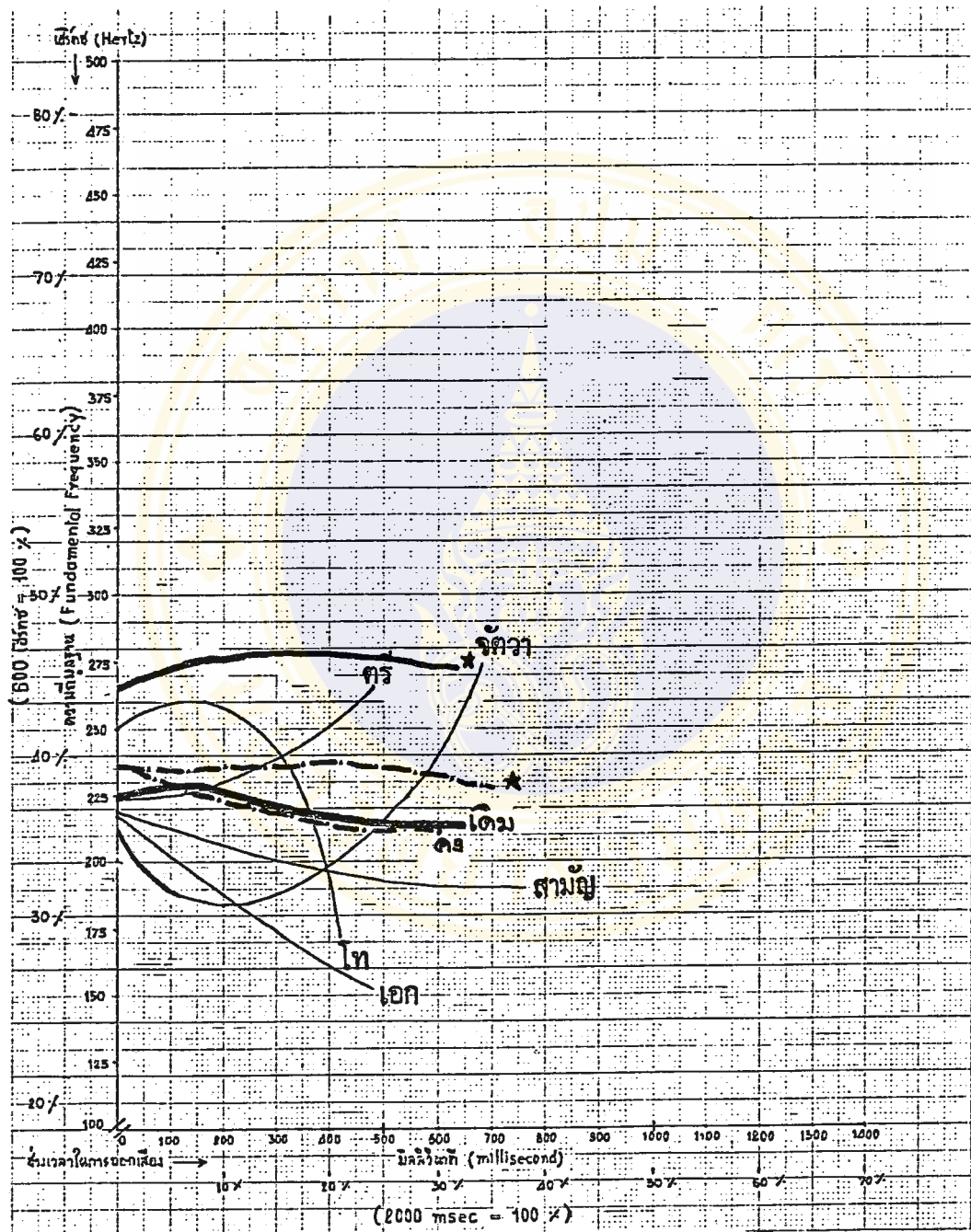
(250 - 255 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 182.32 เป็น (245 - 191 เฮิรท์)

170.30

ทั้งเรื่องเดิมมาเริ่มกันใหม่เป็นไปได้นั่นเอง

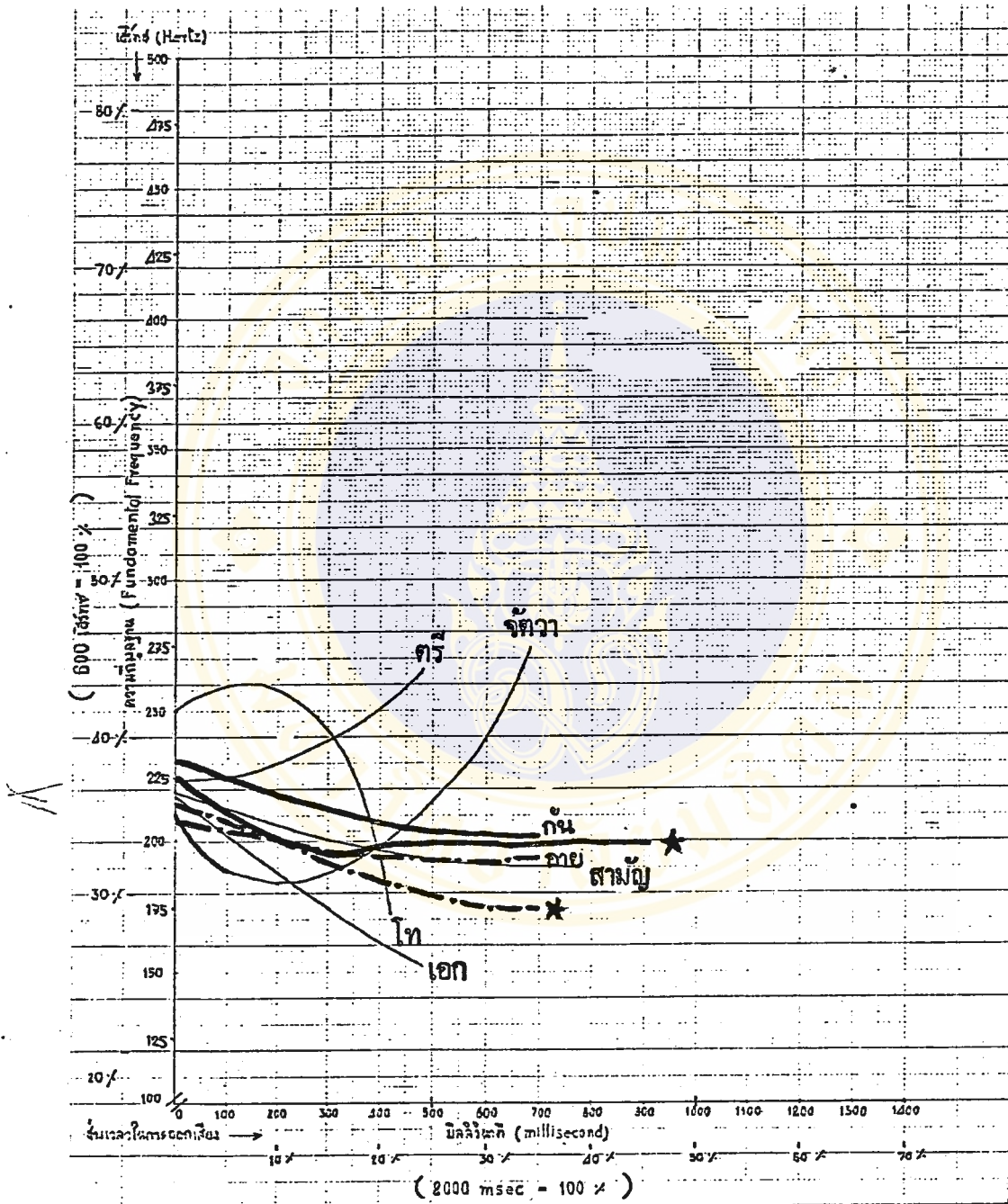
199.37

หากว่าใจเขาคิดเช่นกันคงเป็นวันที่ฉันได้หวัง

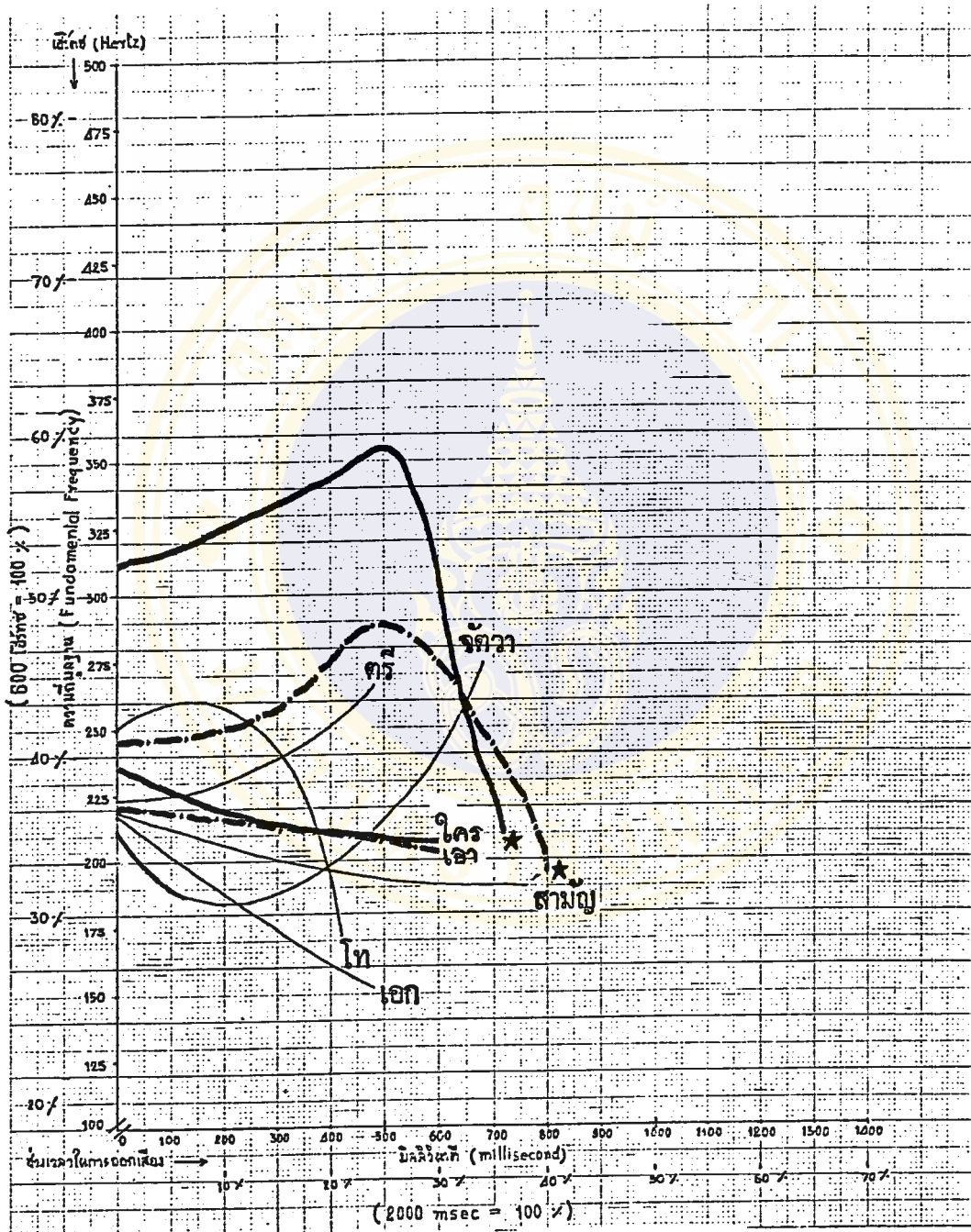
แผนภูมิที่ 22 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
เดิม และ คง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1

185.33 นอกใจให้ลืมลืมความเจ็บช้ำวันเก่าให้ลืมครึ่งเรายังเคยรักกัน
 110.10 ไม่ต้องระวังไม่ต้องระไวจะอายทำไมกับพระจันทร์

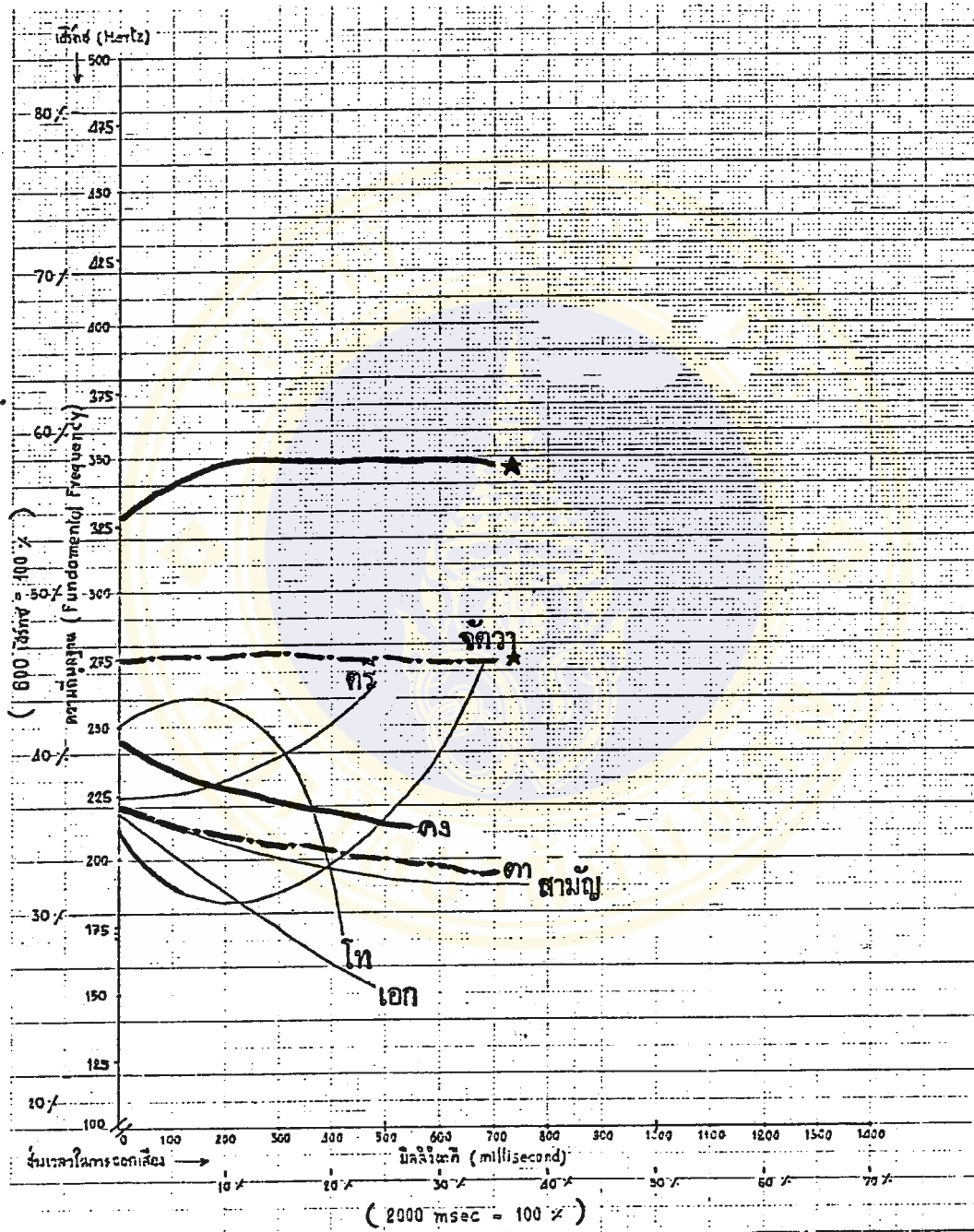
แผนภูมิที่ 23 แสดงลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 ก้น และ อาย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2

180.32 จะรีบไปไหนไปรบกับใครโดยจึงไม่มีเวลา
210.39 ยามเหงาได้แทนเอาเราเกิดเป็นผู้ชาย

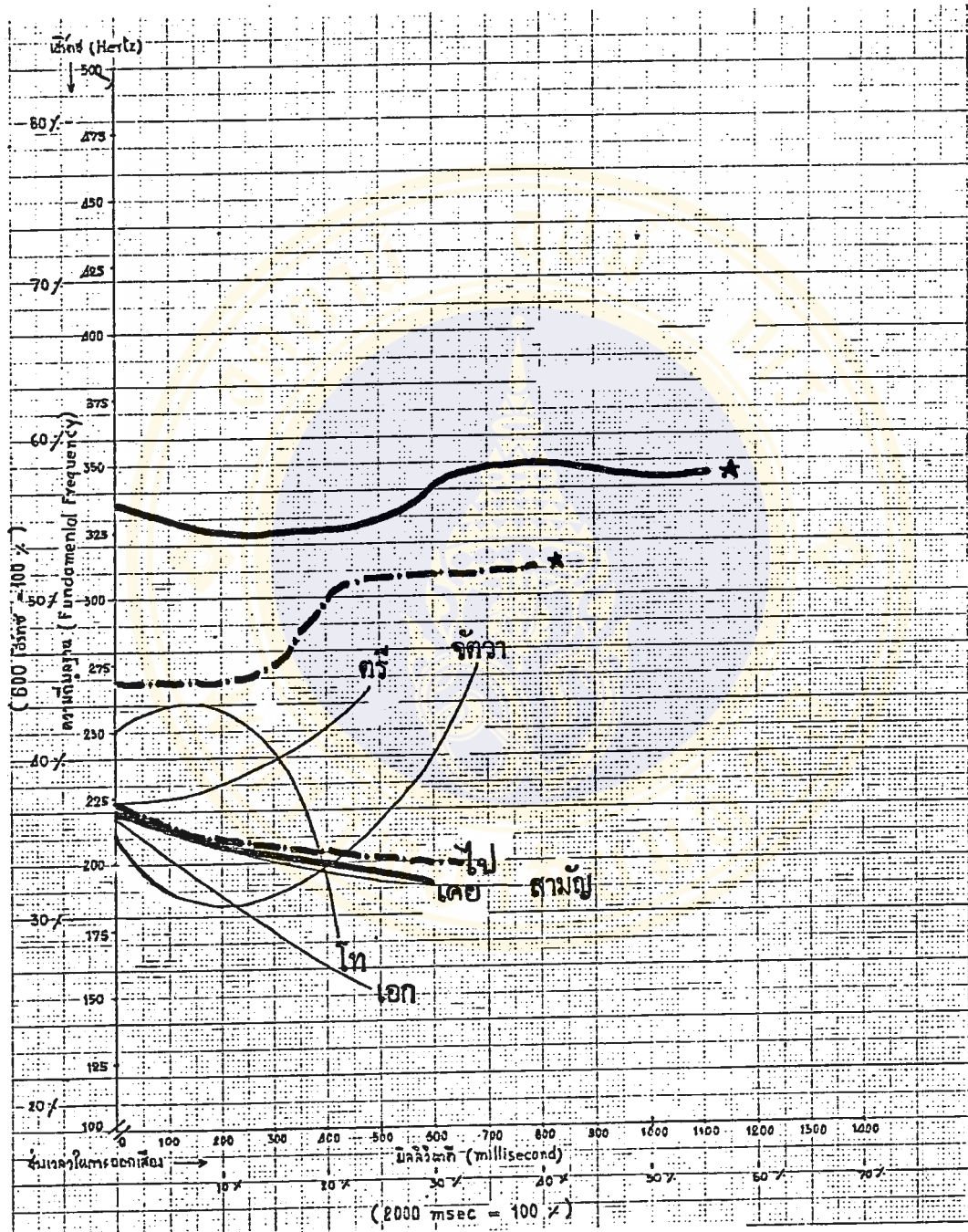
แผนภูมิที่ 25 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ใคร และ เออ ในกลุ่มพยางค์เสียงหยุก รูปแบบที่ 4

232.46 มันคงใครเขาจะมาเป่าแต่ฉันก็ยังรักดังเก่า
151.22 เก็บรักเอาไว้ดีกว่าไม่เสื่อมราคาน้ำตาไม่นอง

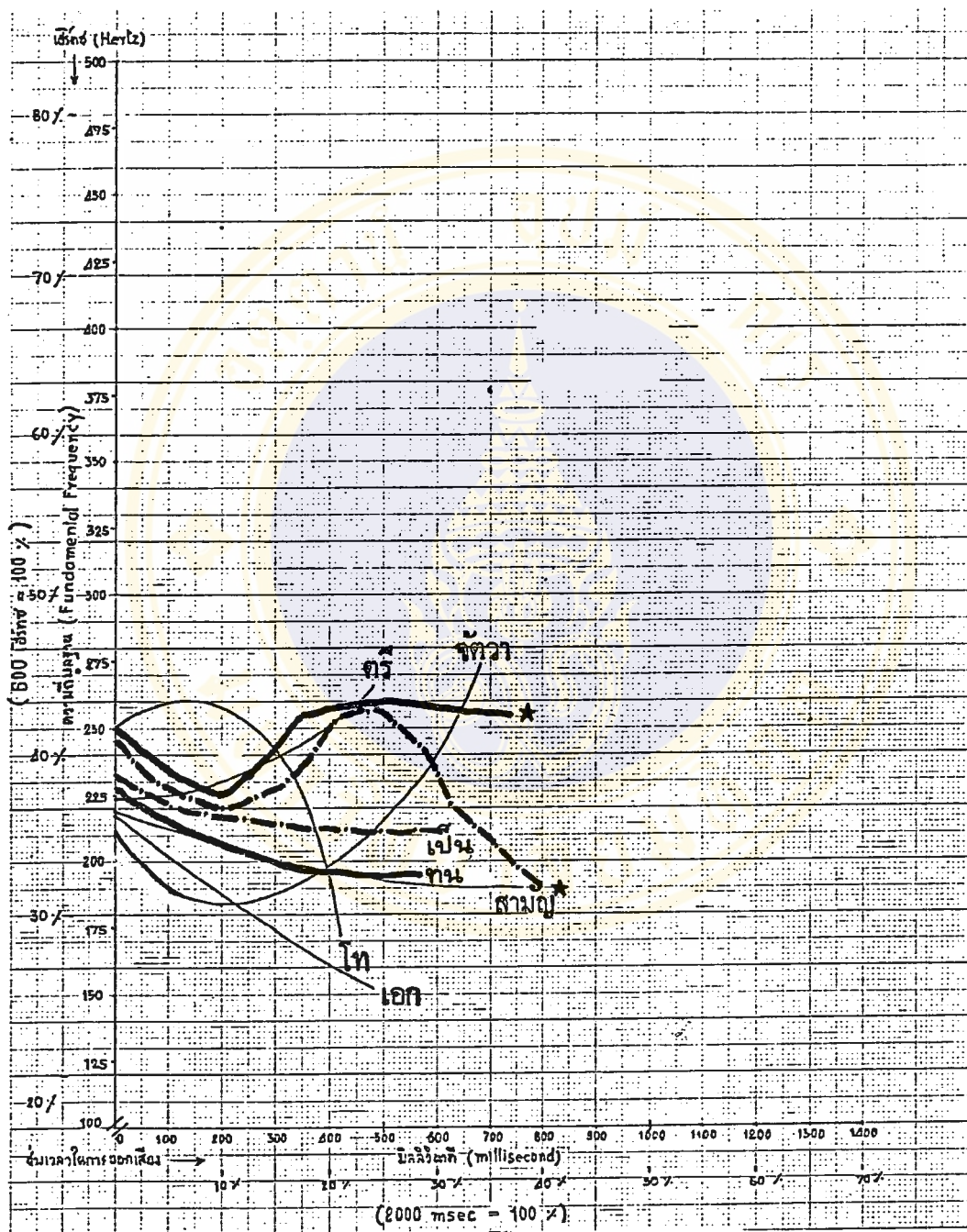
แผนภูมิที่ 26 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
คง และ คา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 5

142.19 เราต่างก็เคยมีความรักผ่านมา เคยซ้ำชอกอุรา เพราะถูกรักทอดทิ้ง
 106.10 มันไม่หลอกจะบอกให้อย่า อีกไป สิงพืง

แผนภูมิที่ 27 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 เคย และ ไป ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 6

222.44 รักริครักที่เข้าตรงที่เดิมเพิ่มความขำจนเหลือทน
 182.32 โปรรคใจเย็นไอน้องเอ๋ยใจเย็นเย็นหากทำเป็นว่ามาแล้วได้รักมา

แบบภูมิที่ 28 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 ทน และ เป้น ในกลุ่มพยางค์เสียงหยุด รูปแบบที่ 7

ข. วรรณยุกต์เอก มี 24 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 29 - 30 หน้า 120 - 121

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 14 คำ คือ

147.19	ดิก	171.30	ตะซิดตะซวง
98.9	อื่น	105.10	บอ
121.10	แก	122.10	กั
124.10	แต	198.37	เกิด
200.37	ดิก	203.38	แต
206.38	กั	114.10	กิง
63.3	อก	202.37	บ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 147.19 ดิก (404 - 396 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 171.30 ตะซิดตะซวง (236 - 234 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา มี 10 คำ คือ

113.10	น	79.6	ทอ
55.1	กอน	112.10	ออน
139.15	ถิ่น	193.36	เซ็ค
235.48	แปลก	64 .3	นากัน
65.3	กระเคื่อง	82.6	อื่น

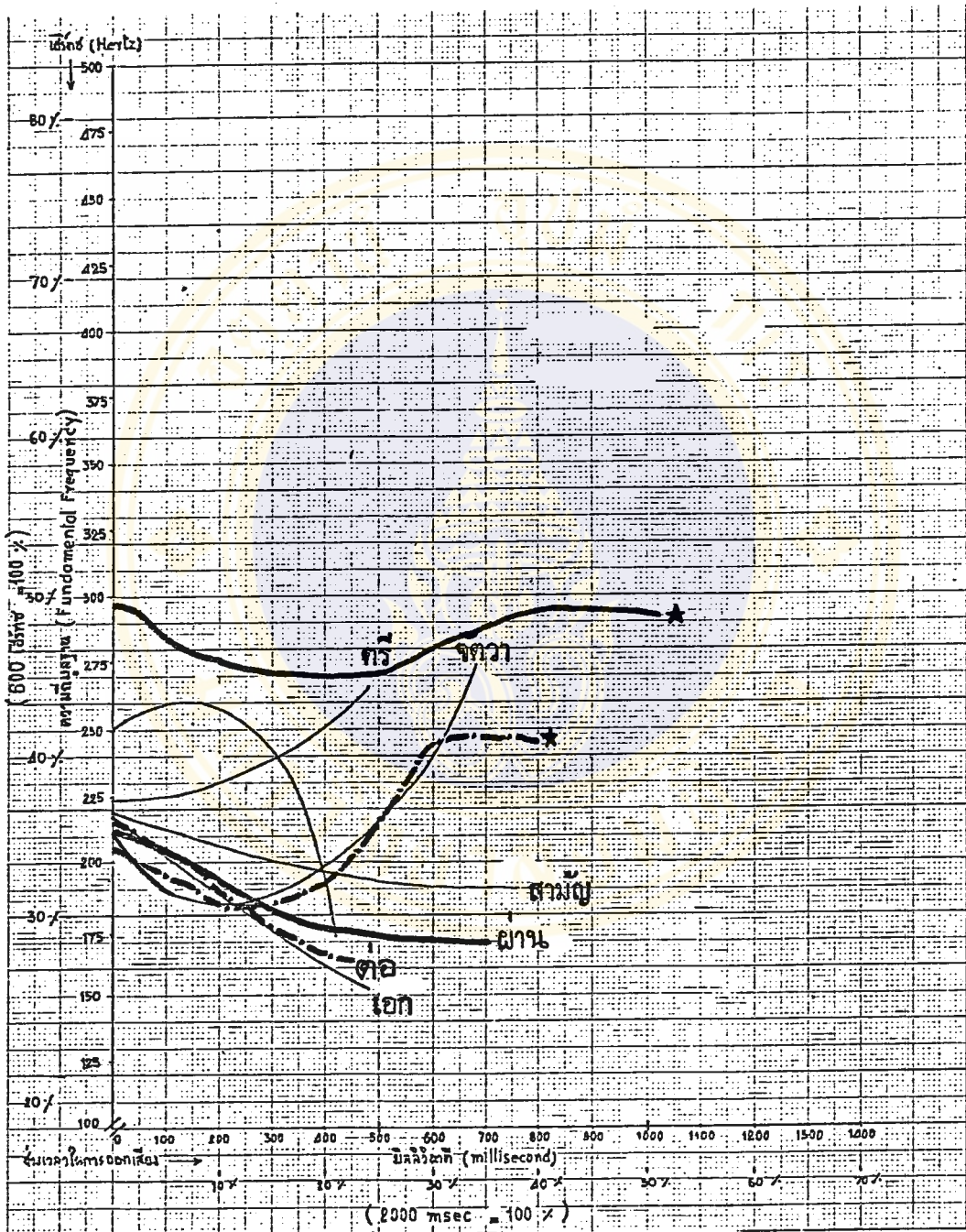
คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 113.10 น (297 - 292 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 79.6 ทอ (206 - 245 เฮิรท์)

113.10

ลมอ่อนนอนพักผ่านหูถึงก้านข้อโบ

79.6

กึ่งตื่นต้องลมหมุนวนไม่รู้สึกหนคอวัน

ค. วรรณยุกต์โท มี 27 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์มี 3 รูปแบบ ดังแสดงไว้ในแผนภูมิที่ 31 - 33 หน้า 123 - 125

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 25 คำ คือ

58.1	ก	59.1	ข
68.4	อ	81.6	ค
89.9	ท	90.9	ด
94.9	ถ	95.9	ธ
100.9	น	101.9	ก
102.10	กา	116.10	นาง
125.10	ทอง	144.16	โอ
146.19	ควย	155.23	ขึ้น
162.28	กรูบคิก	205.38	เพื่อน
213.39	เทา	214.40	แค
216.42	ของ	220.44	ถา
221.44	เพิ่ม	227.45	ไค
223.47	แกว		

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไคแก่ 102.10 ถา (321 - 324 เฮิรท์ส) และต่ำสุด ไคแก่ 144.16 โอ (214 - 208 เฮิรท์ส)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา มี 1 คำ คือ

70.5 เทา

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 204 - 157 เฮิรท์ส

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวา แต่มีช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

188.34 ไค

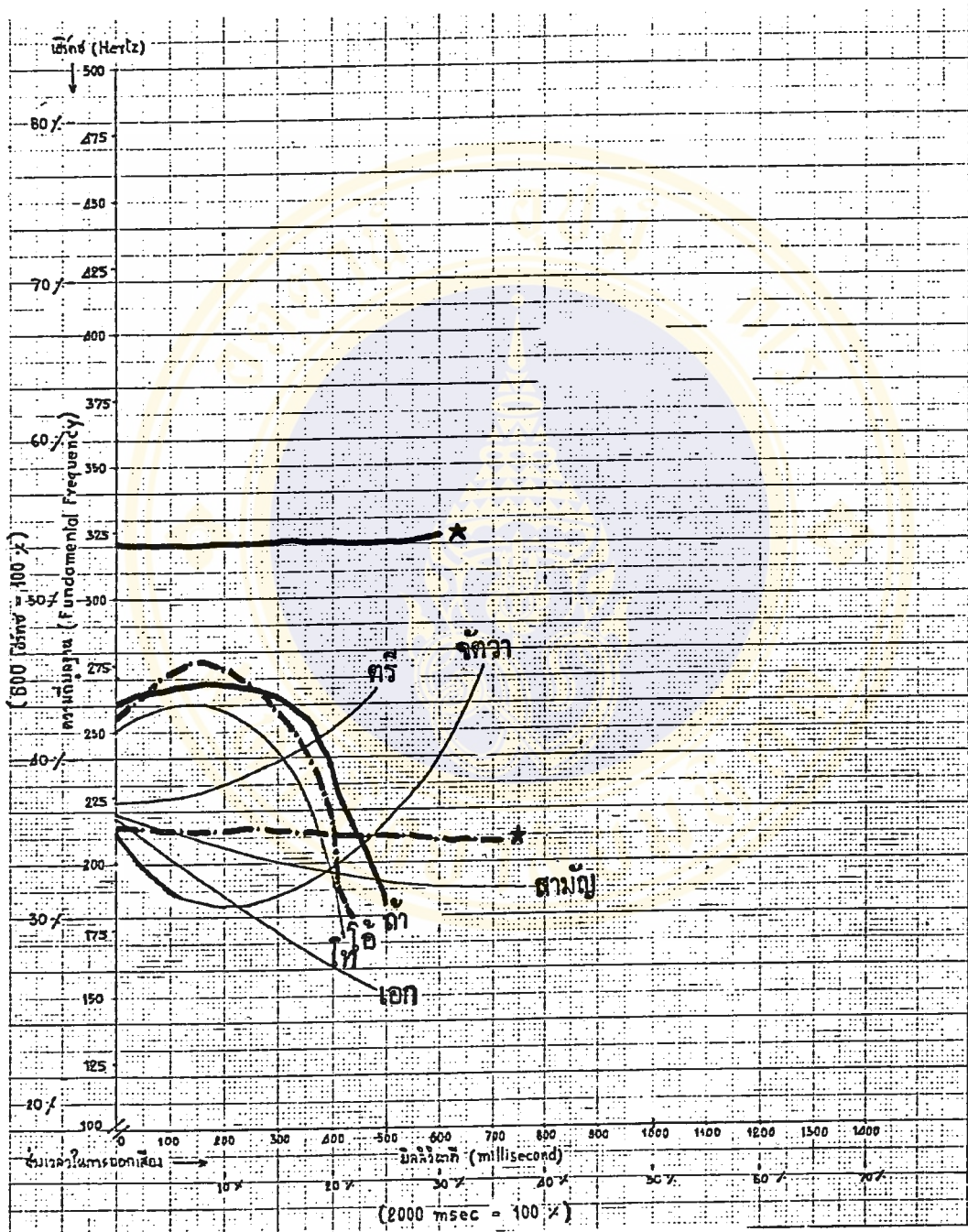
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 229 - 190 เฮิรท์ส

102.10

ถ้าเราจะนับคัมภีร์กันควรให้จันทร์เห็นใจ

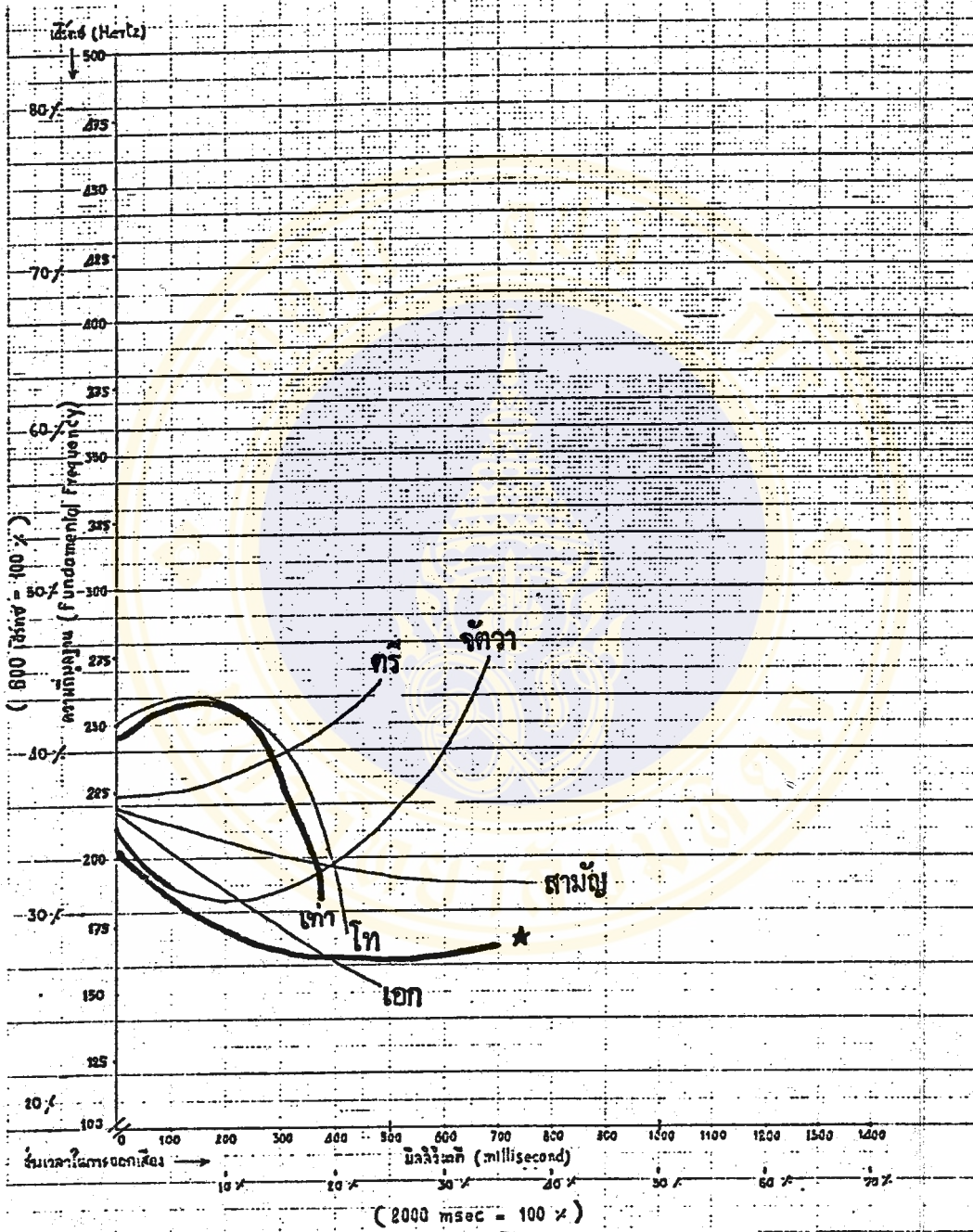
144.16

ไอ้ไฟร์กร้อนราวแมคเฒ่าดวงใจจนเหลือทนไม่รู้สร้าง

แบบที่ 31 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
ถ้า และ ไอ้ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 1

70.5

ฉันทน์เป็นของเชอคนเคียวเท้านั้น

แผนภูมิที่ 32 แสดงลักษณะการเหียนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
เท้า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 17 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์มี
4 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 34 - 37 หน้า 127 - 130

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของ
เสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 9 คำ คือ

169.30	ทึ่ง	157.23	แท้
76.5	ท่าย	85.6	คล้าย
103.10	พบ	108.10	พลบค่ำ
117.10	น้ำค้าง	119.10	เกล้ากลอ
172.31	คร้าง		

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 169.30 ทึ่ง
(339 - 337 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 157.23 แท้ (298 - 303 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 4 คำ คือ

60.2	คิด	93.9	เพราะ
91.9	คล้าย	115.10	พระจันทร์

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 60.2 คิด
(316 - 296 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 93.9 เพราะ (230 - 216 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

99.9	ทึ่ง

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 350 - 315 เฮิรท์

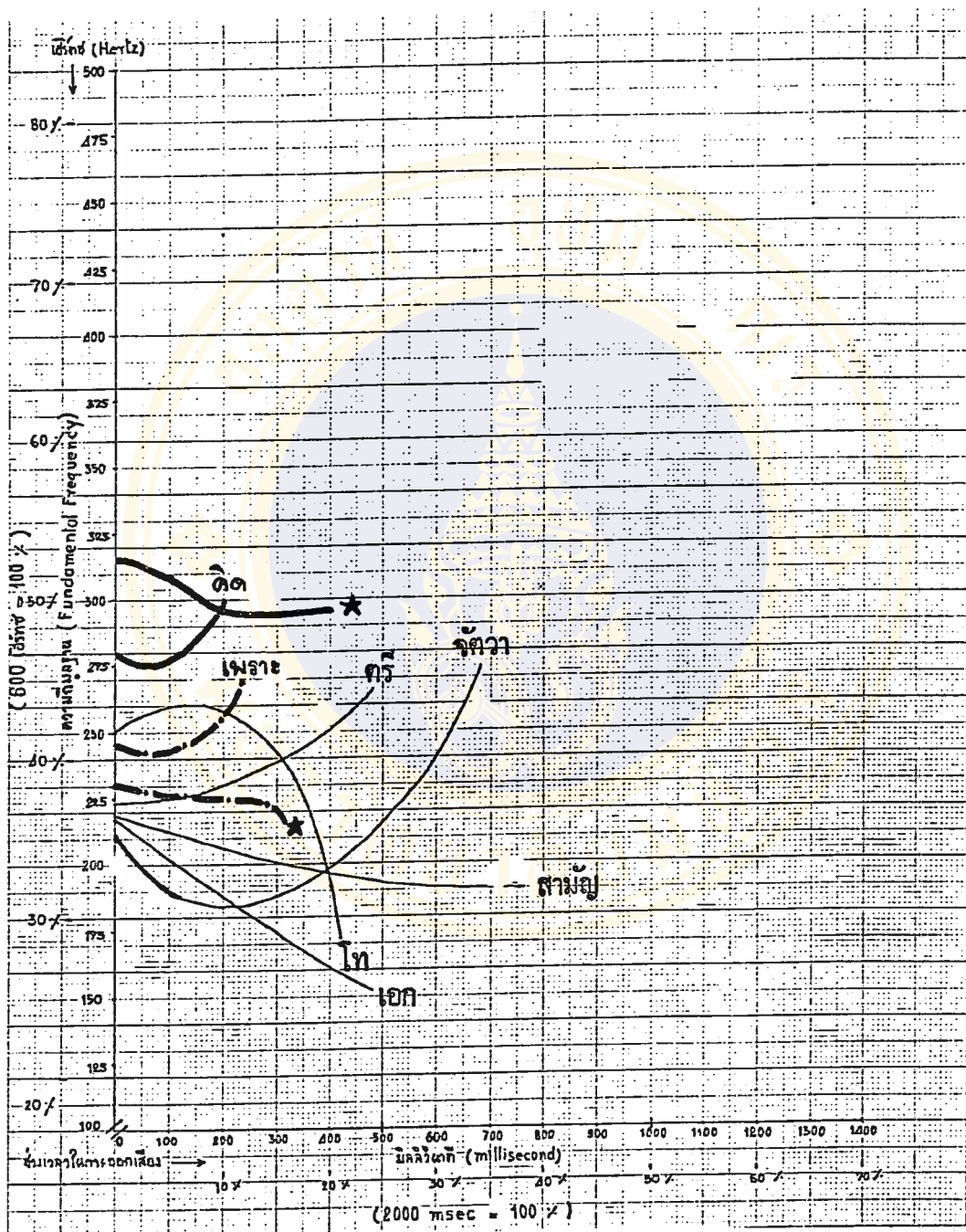
รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์มีลักษณะ คำ - ขึ้น
คือมีลักษณะคล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า
มี 3 คำ คือ

192.32	คิด	234.47	คค

190.35 พบ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 192.32 คิด
(325 - 340 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 234.47 คค (244 - 250 เฮิรท์)

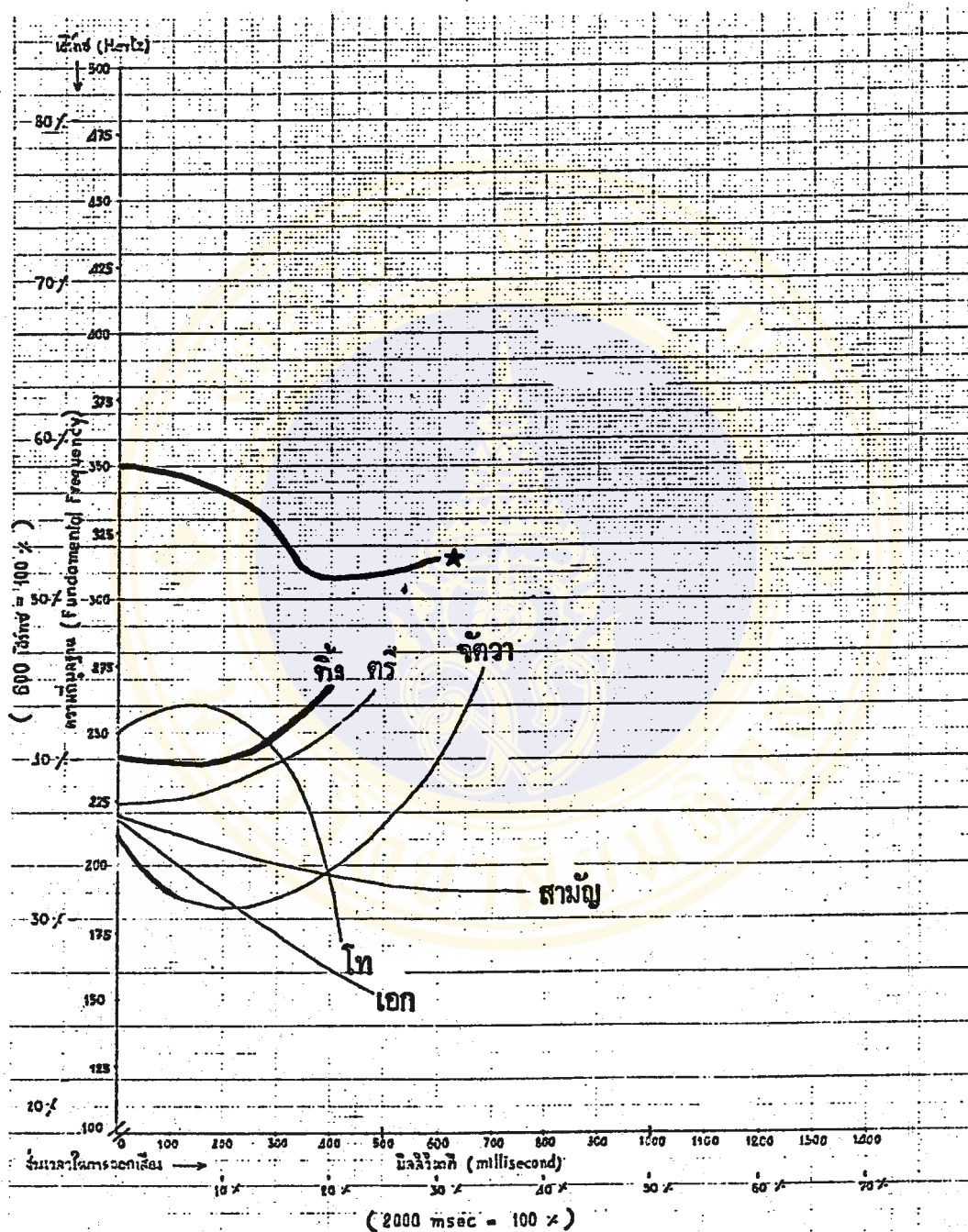
60.2 ' เรียบเหลือล้นแล้วมันขวัญคงทงอยทวนคึกคึกแล้วยิ่งเศร้าเหงาใจคอย
93.9 เจ้าให้หลังที่เพราะเจ้ามีที่ทองการ

แบบรูปที่ 35 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
คิด และ เพราะ ในกลุ่มพยางค์เสียงหยุด รูปแบบที่ 2

99.9

เขาคมเลนแล้วทิ้งที่หัวจิ้งก็เลยทองปิ้งหัวใจรา

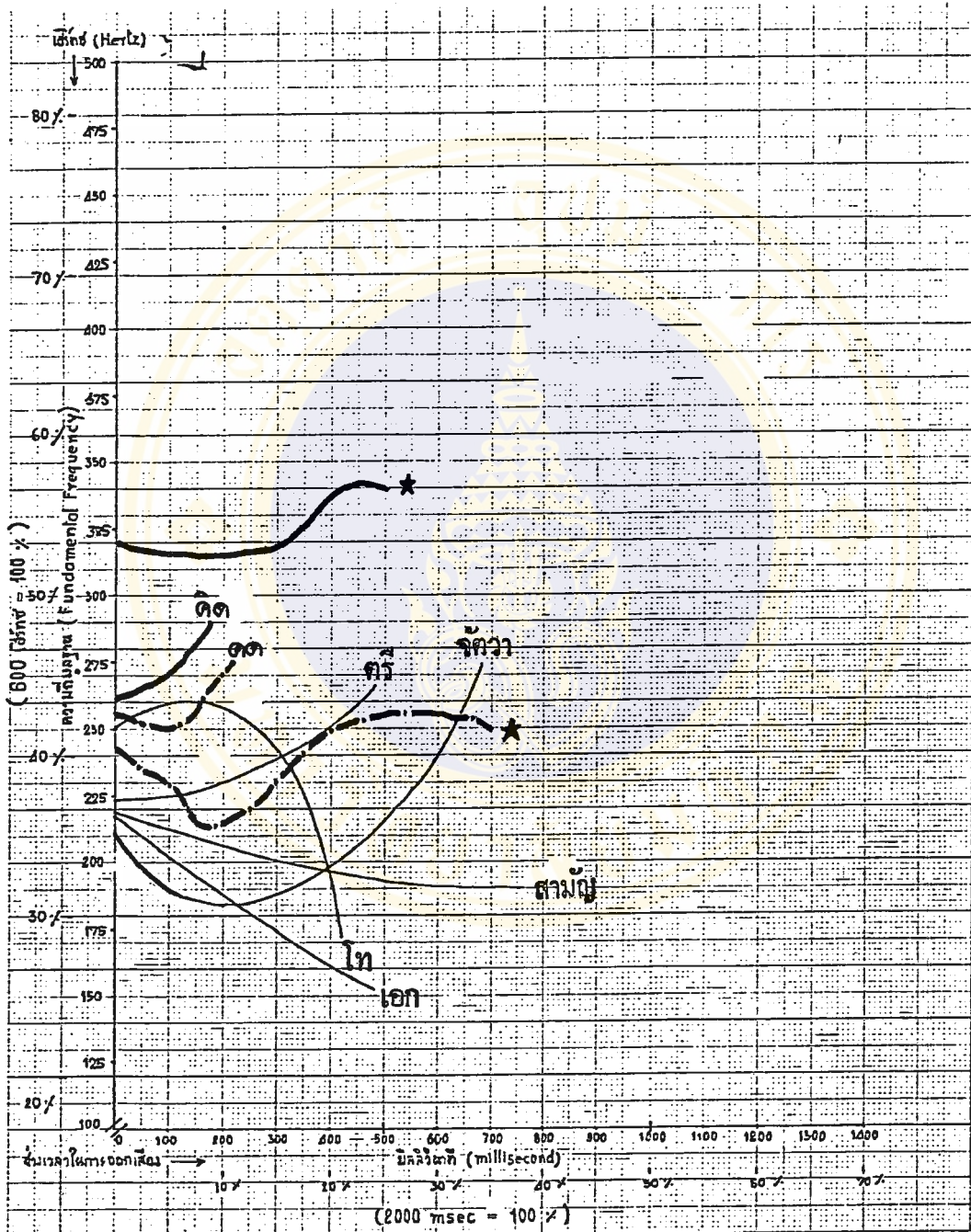
แผนภูมิที่ 36 แสดงลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
ทิ้ง ในกลุ่มพยางค์เสียงหยุด รูปแบบที่ 3

192.32

กว่าจะคิดเข้าใจบางทีมันก็สายเกิน

234.47

เก็บมาจำเพื่อความคึกของหัวใจ ๆ ของเธอ

แผนภูมิที่ 37 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
คิก และ คค ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 4

จ. วรรณยุกต์จัตวา มี 17 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ มี 4 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 38 - 41 หน้า 132 - 135

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ระดับ มี 5 คำ คือ

73.5 ถึง 207.39 เขา

72.5 ของ 74.5 ขอ

186.33 ถึง

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 73.5 ถึง (370 - 370 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 207.39 เขา (256 - 263 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 8 คำ คือ

66.4 แถว 75.5 เผย

83.6 ผล 128.12 ขอ

138.15 ขม 165.28 เผลอ

231.46 ฉั่น 175.31 ขาย

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 66.4 แถว (328 - 335 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 75.5 เผย (285 - 322 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ เป็นแบบ สูง - ตก คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะมีการลากเสียงขึ้น ในช่วงเวลาจาก 0 - 350 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายวรรณยุกต์โท และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 3 คำ คือ

189.34 เขา 178.32 ถาม

179.32 ขอ

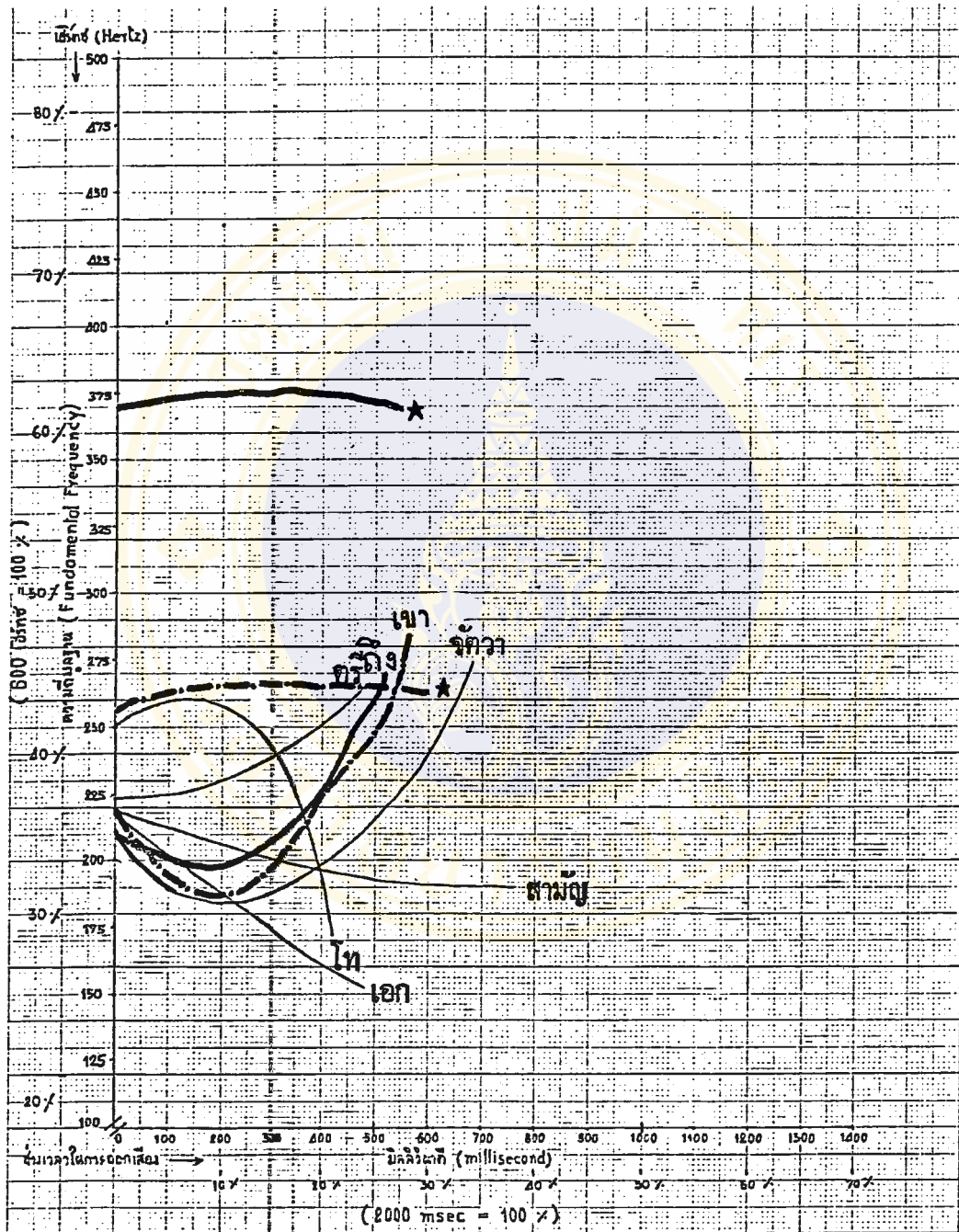
คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 189.34 เขา (300 - 210 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 178.32 ถาม (285 - 190 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่มีช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

56.1 เกี่ยว

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 276 - 260 เฮิรท์

73.5 ถึงเราจะเป็นอย่างไรมาก่อนขอเพียงอย่าซ่อนซ่อนรักเป็นเงา
207.39 คนสวยคนที่ดีพร้อมเขาก็มองข้ามไป

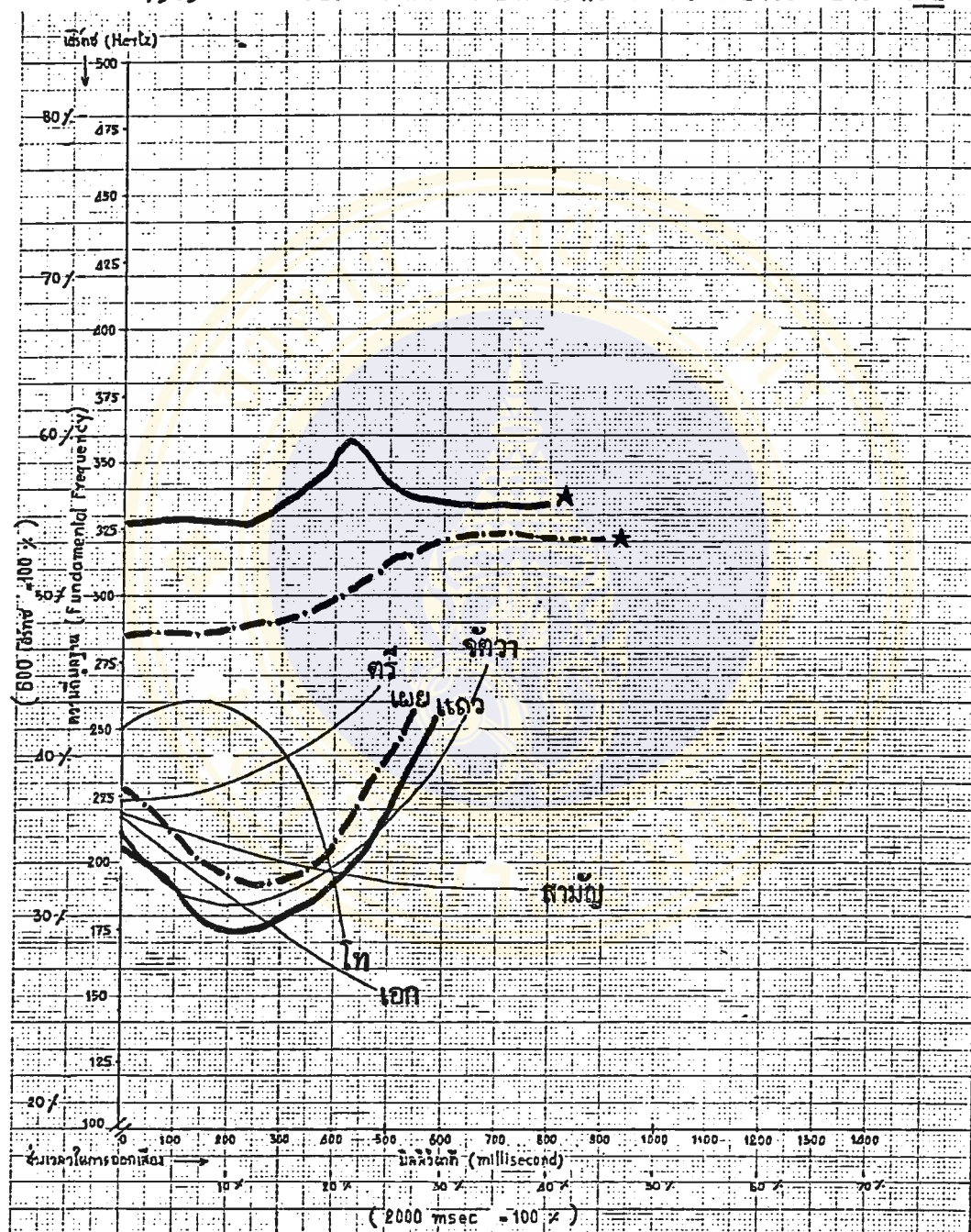
แผนภูมิที่ 38 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จิกวา ในคำว่า
ถึง และ เขา ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแผนที่ 1

66.4

คุณสมบัติของแก้วทึบและสีม่วงไวไล

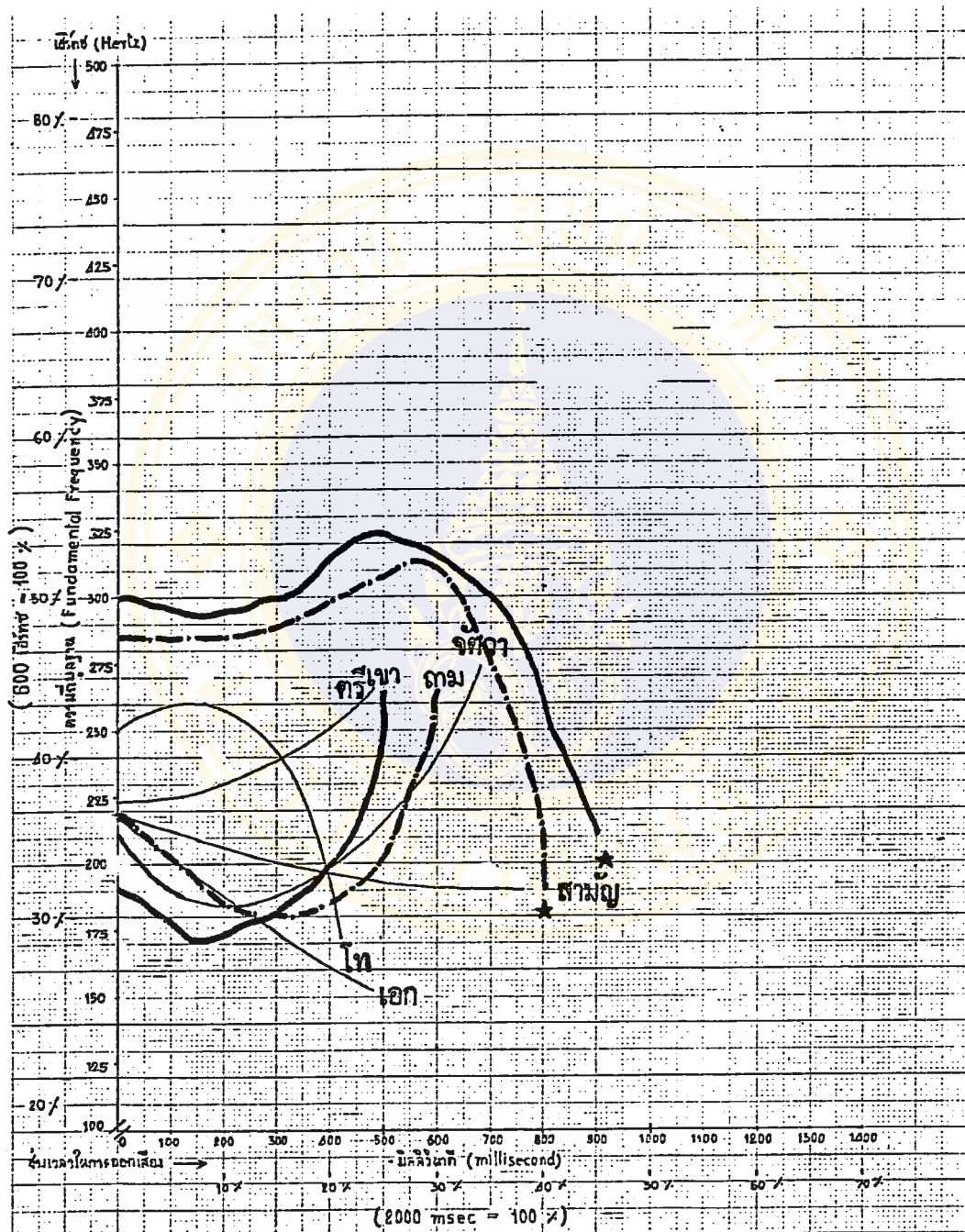
75.5

ขอเพียงอย่าซ่อนซ่อนรักเป็นเงาระหว่างสองเราต้องเปิดเผย

แบบภูมิที่ 39 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จิ้งจอก ในคำว่า
แก้ว และ เผย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 2

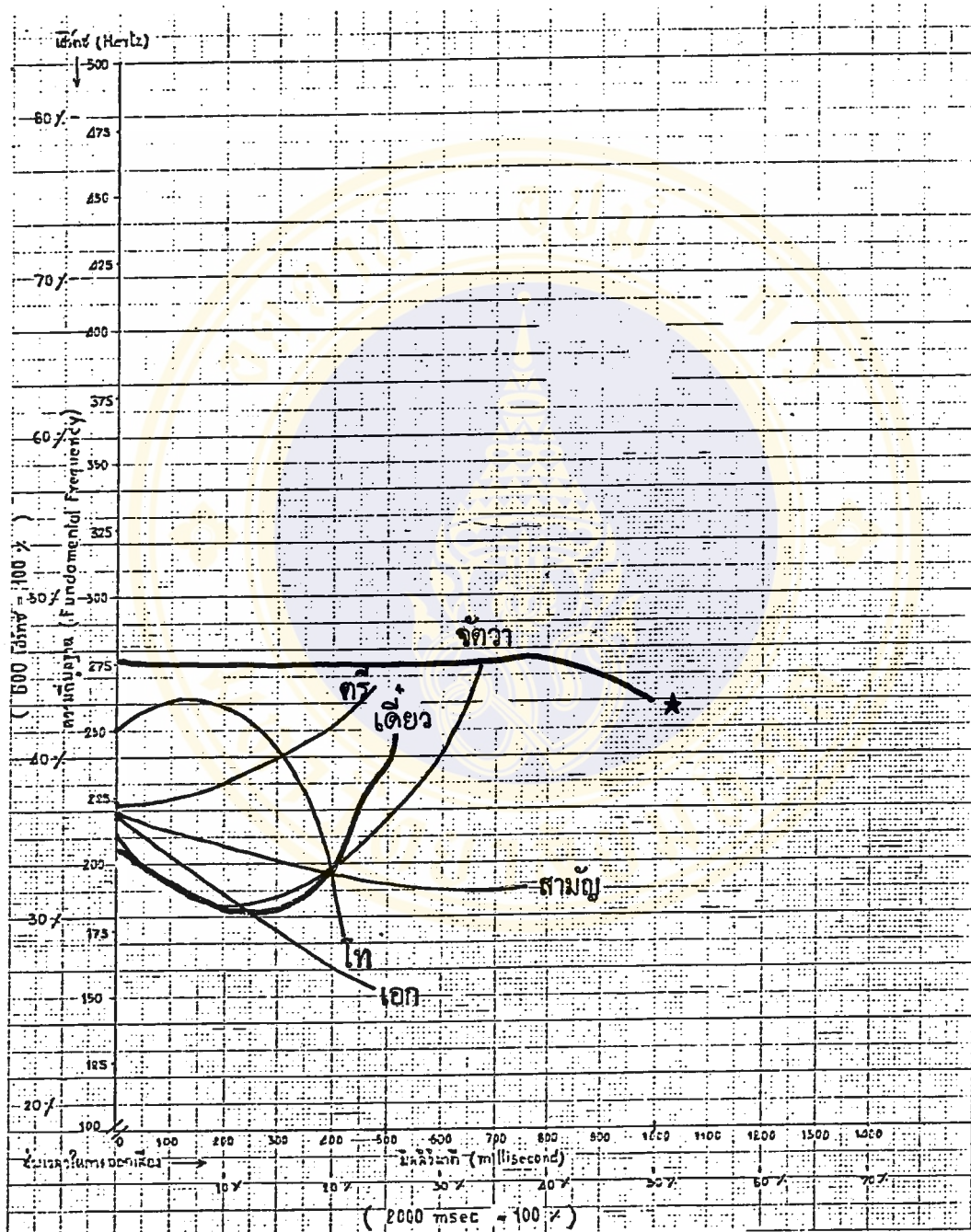
189.34 หากว่าเขาคิดไม่ว่าไรก็จะเข้าใจและจะไปเสียที่
178.32 เล่นทางตามเลนตามขอ เล่นนั่งรอให้ชื่อว่า

แผนภูมิที่ 40 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จตุรา ในคำว่า
เขา และ กาม ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 3

56.1

เสียงที่หูหรือกลั้วไม่มาหูของโบบานอยู่ในกระเซ้า

แผนภูมิที่ 41 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จตุรา ในคำว่า
เดี่ยว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงหยุด รูปแบบที่ 4

3. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี

(Affricate)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสีที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 37 คำ เป็นวรรณยุกต์สามัญ 19 คำ วรรณยุกต์เอก 2 คำ วรรณยุกต์โท 6 คำ วรรณยุกต์ตรี 4 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 6 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี แสดงให้เห็นในแผนภูมิที่ 42 - 57 หน้า 138 - 157

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 19 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มี 6 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 42 - 47 หน้า 138 - 143

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 6 คำ คือ

164.28 จอ 230.45 จิง

88.9 จอ 148.21 จง

159.27 จิง 223.44 จน

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 164.28 จอ

(281 - 262 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 230.45 จิง (215 - 186 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ตก คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

111.10 จันทร

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 258 - 119 เฮิรท์

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่มีการลากเสียงในช่วงเวลาจาก 0 - 350 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายวรรณยุกต์โท และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

191.36 จ่า 177.32 จอ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 191.36 จ่า

(305 - 300 เฮิรท์) และต่ำ ได้แก่ 177.32 จอ (286 - 214 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ

สูง - ราบ มี 5 คำ คือ

127.12 ใจ 161.27 จอ

57.1 ชู 166.29 ใจ

140.16 จาง

คำที่อยู่ในช่วงขีดความถี่สูงสุด ได้แก่ 127.12 ใจ

(308 - 311 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 161.27 จอ (261 - 272 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 5 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ

สูง - ขึ้น มี 2 คำ คือ

86.7 เสียงใหม่ 132.14 ชม

คำที่อยู่ในช่วงขีดความถี่สูง ได้แก่ 86.7 เสียงใหม่

(279 - 314 เฮิรท์) และต่ำ ได้แก่ 132.14 ชม (251 - 266 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 6 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ

ต่ำ - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา มี 3 คำ คือ

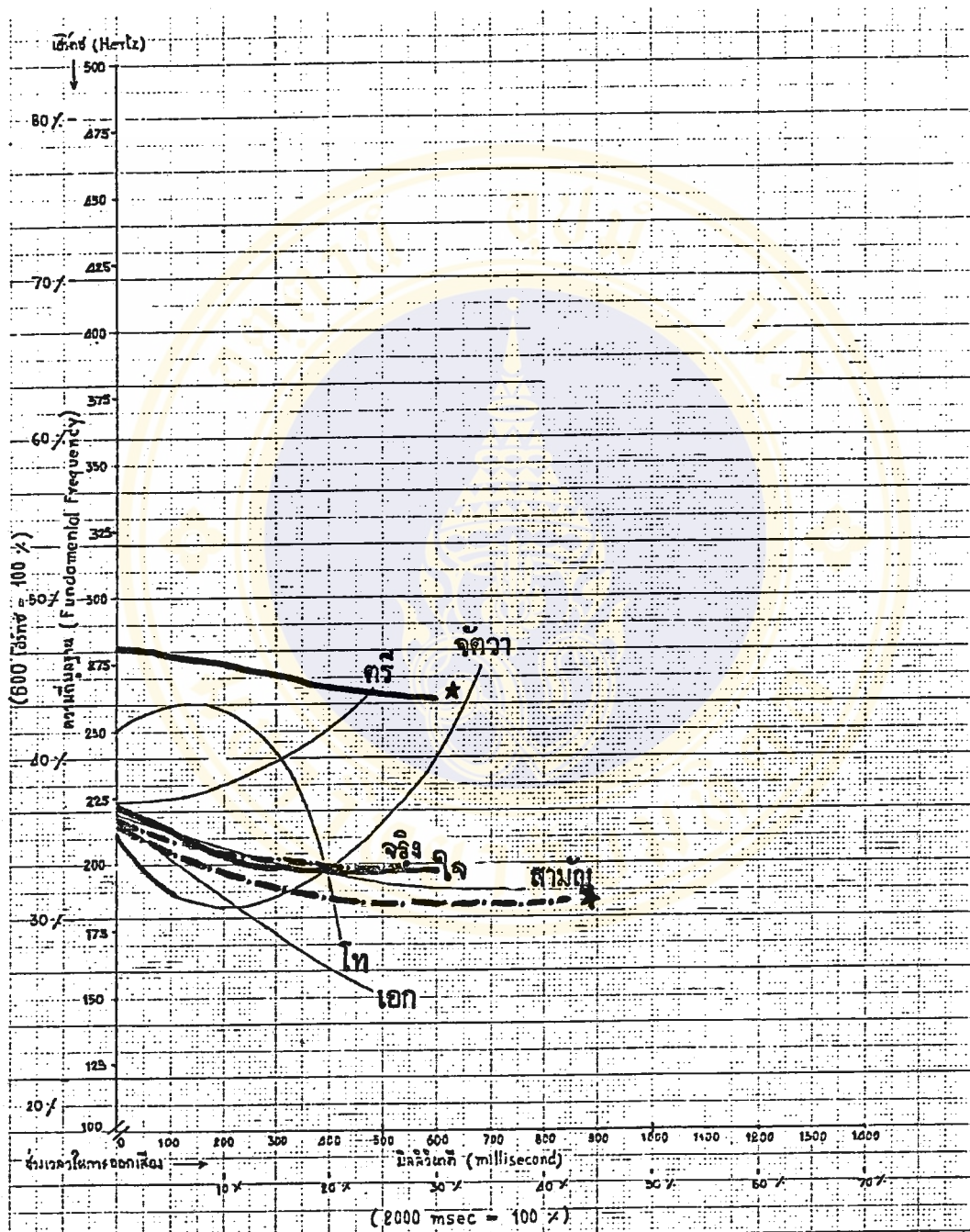
181.32 จิง 228.12 ใจ

133.14 จิง

คำที่อยู่ในช่วงขีดความถี่สูงสุด ได้แก่ 181.32 จิง

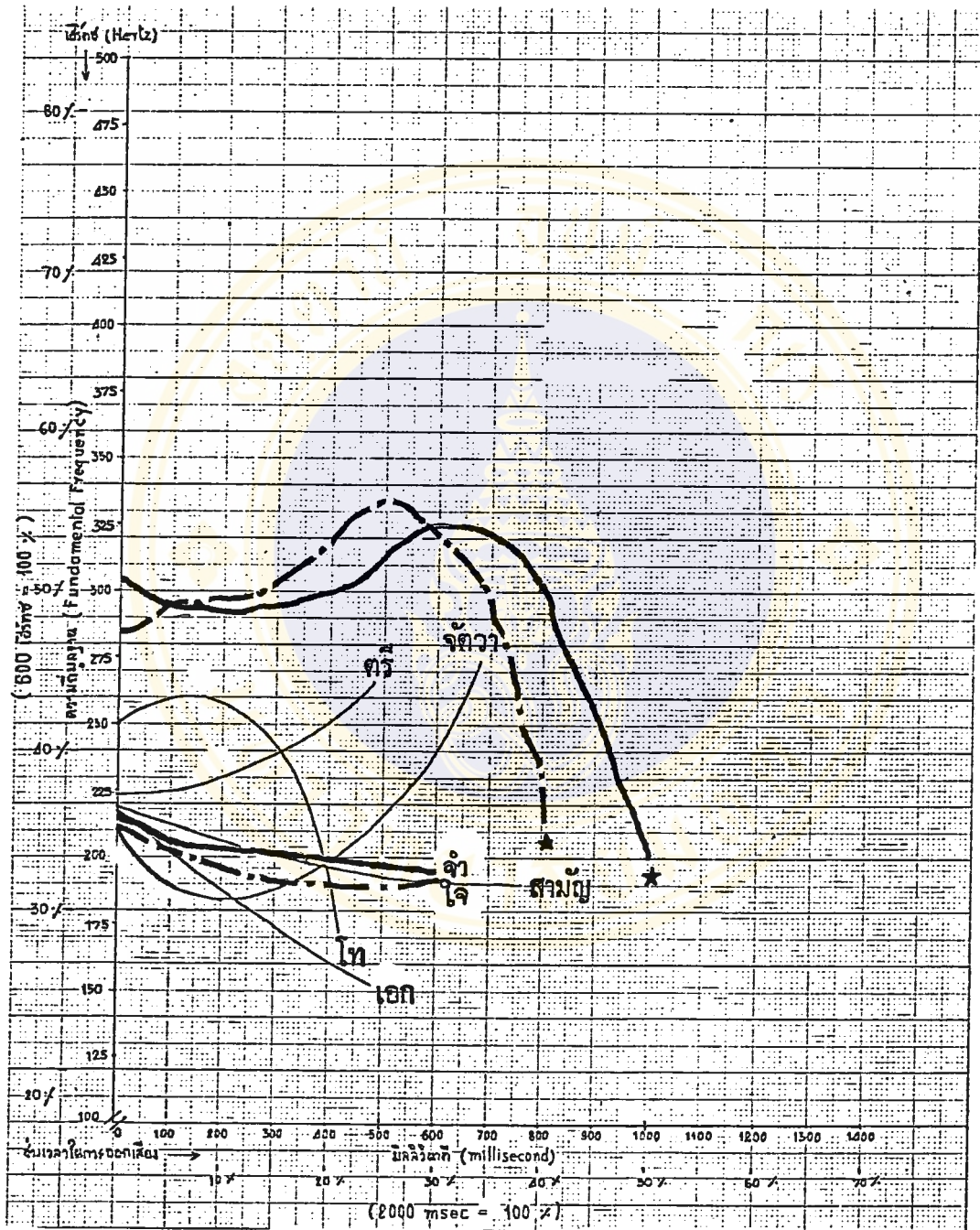
(294 - 304 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 228.12 ใจ (225 - 207 เฮิรท์)

164.28 อยากบอกให้'ชอ'รว่า'น'ชอ'บ'ชอ'หัว'ใจ'กับ'แ'ล'อ'ร'ก'ชอ'เค'ม'ท'ร'ว'
230.45 ใครจะ'เน'มา'ะ'ส'ม'ค'ว'ร'ค'ุ'ชอ'ร'ว'ม'เป็น'ช'ว'ค'ิ'น'ม'ก'ชอ'ให้'เป็น'ค'ว'จ'ร'ง'

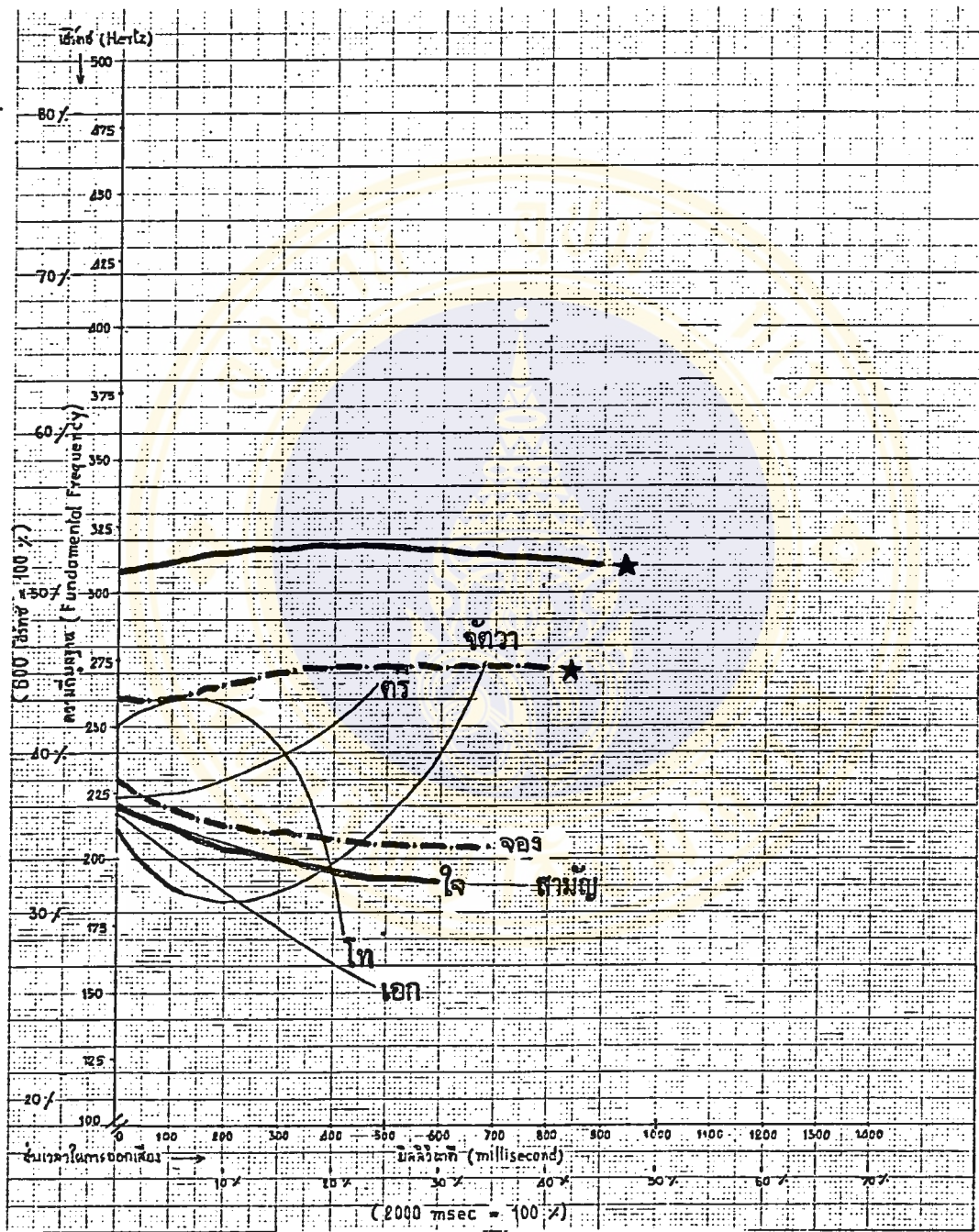
แผนภูมิที่ 42 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ใจ และ จริง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1

191.36 กว่าจะรู้จักจำใจก็ชอกช้ำอีก
 177.32 คอยเป็นไปคอยดูใจเก็บความนัยไว้ที่ท่า

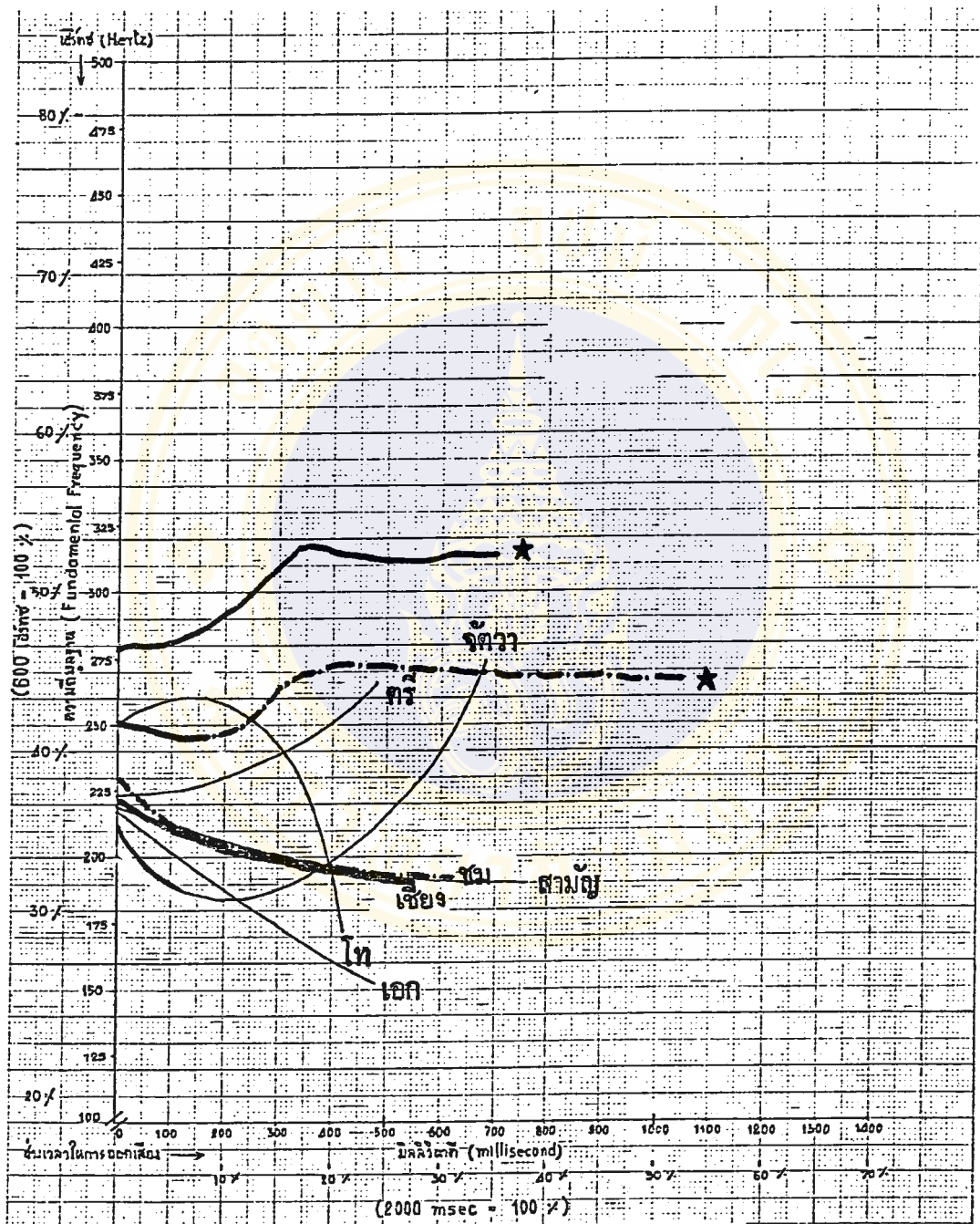
แผนภูมิที่ 44 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 จำ และ ใจ ในกลุ่มพยางค์เสียงกึ่งเสียงคี่ รูปแบบที่ 3

127.12 ป่านี้คงมองจะคอยพบพานป่านี้ชมฐานแทบจะชาคใจ
161.27 ถ้าหัวใจที่มีอีกบินจะผกผันบินไปคว่ำจอง

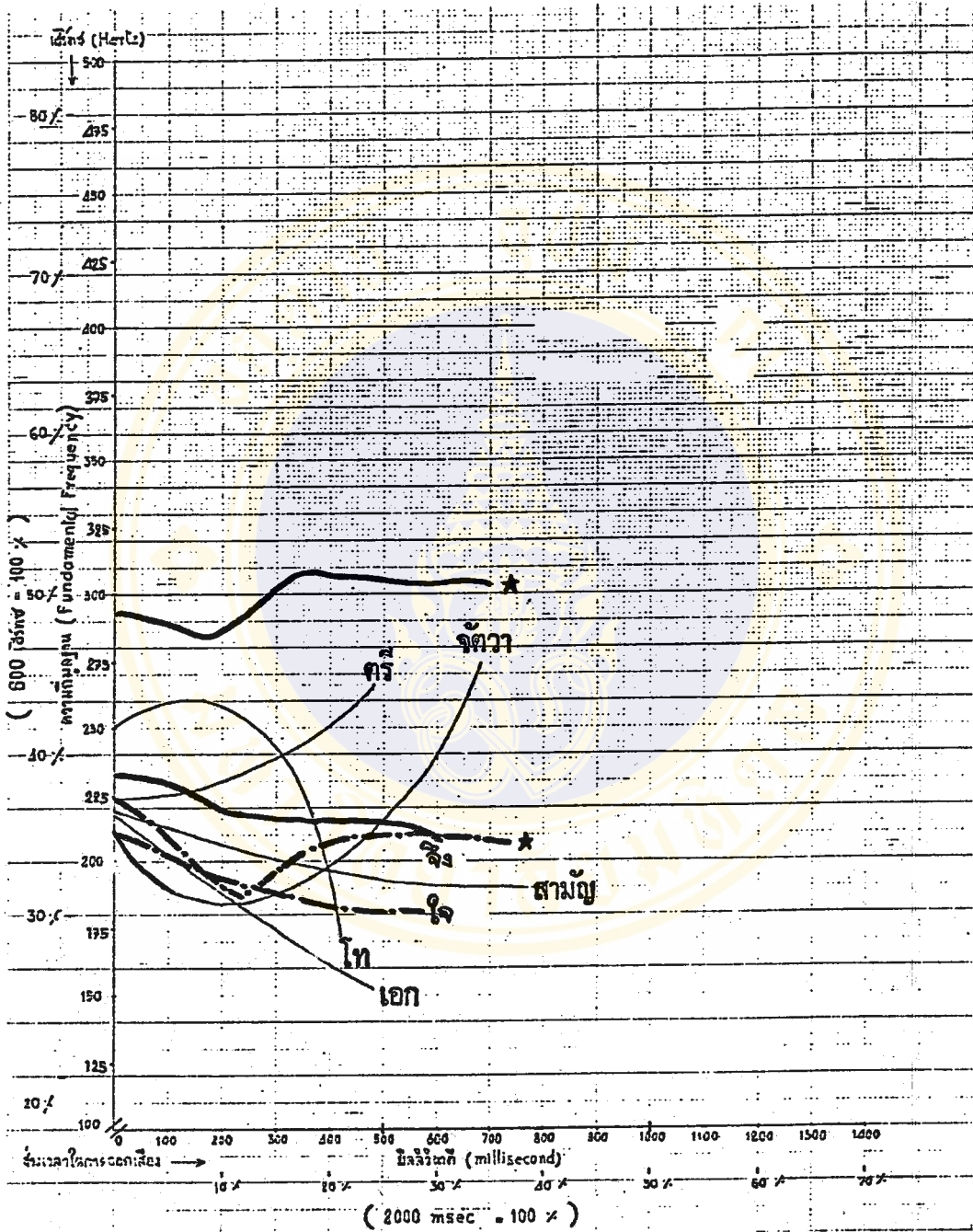
แผนภูมิที่ 45 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ใจ และ จ้อง ในกลุ่มพยางค์เสียงกึ่งเสียงสี่ รูปแบบที่ 4

86.7 สาวเหนือจะร้อยศรีภักดิ์มาเชียงใหม่
 132.14 แรกเจ้ารักพี่ก็รักปากใจแต่เจ้าพรากรักไปไกลสุดซึ้ง

แผนภูมิที่ 46 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 เชียง และ ขม ในกลุ่มพยางค์เสียงกึ่งเสียงคี่ รูปแบบที่ 5

181.32 จะรีบไปไหนไปรอบกับใครไปจึงไม่มีเวลา
228.45 ดันเองก็เข้าใจถึงวันที่ทองไป

แผนภูมิที่ 47 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
จิ้ง และ ใจ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 6

ข. วรรณยุกต์เอก มี 2 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 แบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 48 - 49 หน้า 145 - 146

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
ต่ำ - ขึ้น คล้ายรูปร่างเสียงวรรณยุกต์จกทวาในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า
มี 1 คำ คือ

196.3 เจ็บ

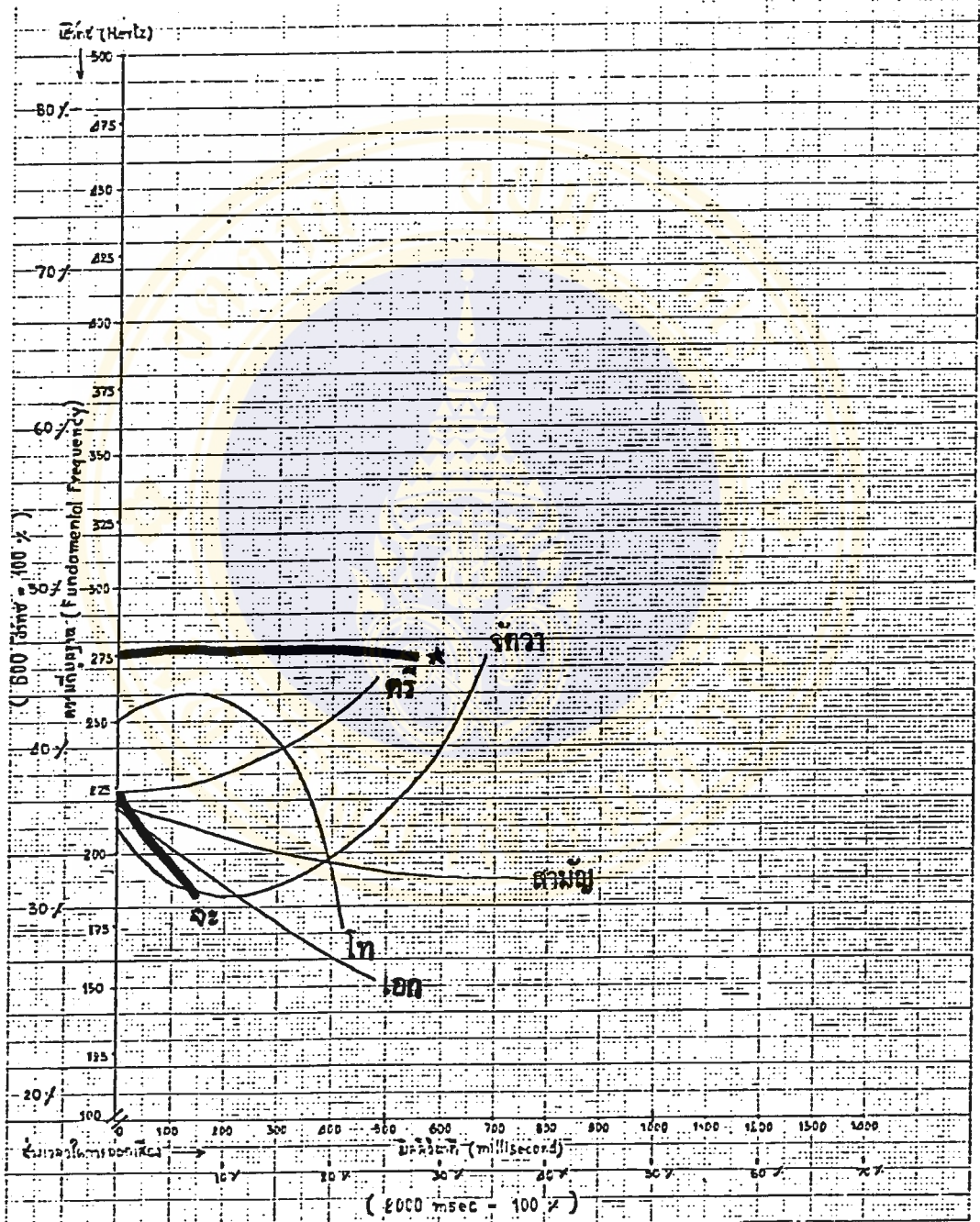
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 280 - 289 เฮิรตซ์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

96.9 จะ

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 277 - 275 เฮิรตซ์

96.9 ที่ แผ่น จะ เสีย กาย เพราะ ไป หมาย คน อื่น ให้ เขา ชื่น ชม

แผนภูมิที่ 49 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
จะ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2

ค. วรรณยุกต์โท มี 6 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 50 - 51 หน้า 148 - 149

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 4 คำ คือ

77.5 ขึ้น 107.10 เชื้อ

69.4 เจน 131.14 เจ้า

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 77.5 ขึ้น

(267 - 262 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 107.10 เชื้อ (267 - 262 เฮิรท์)

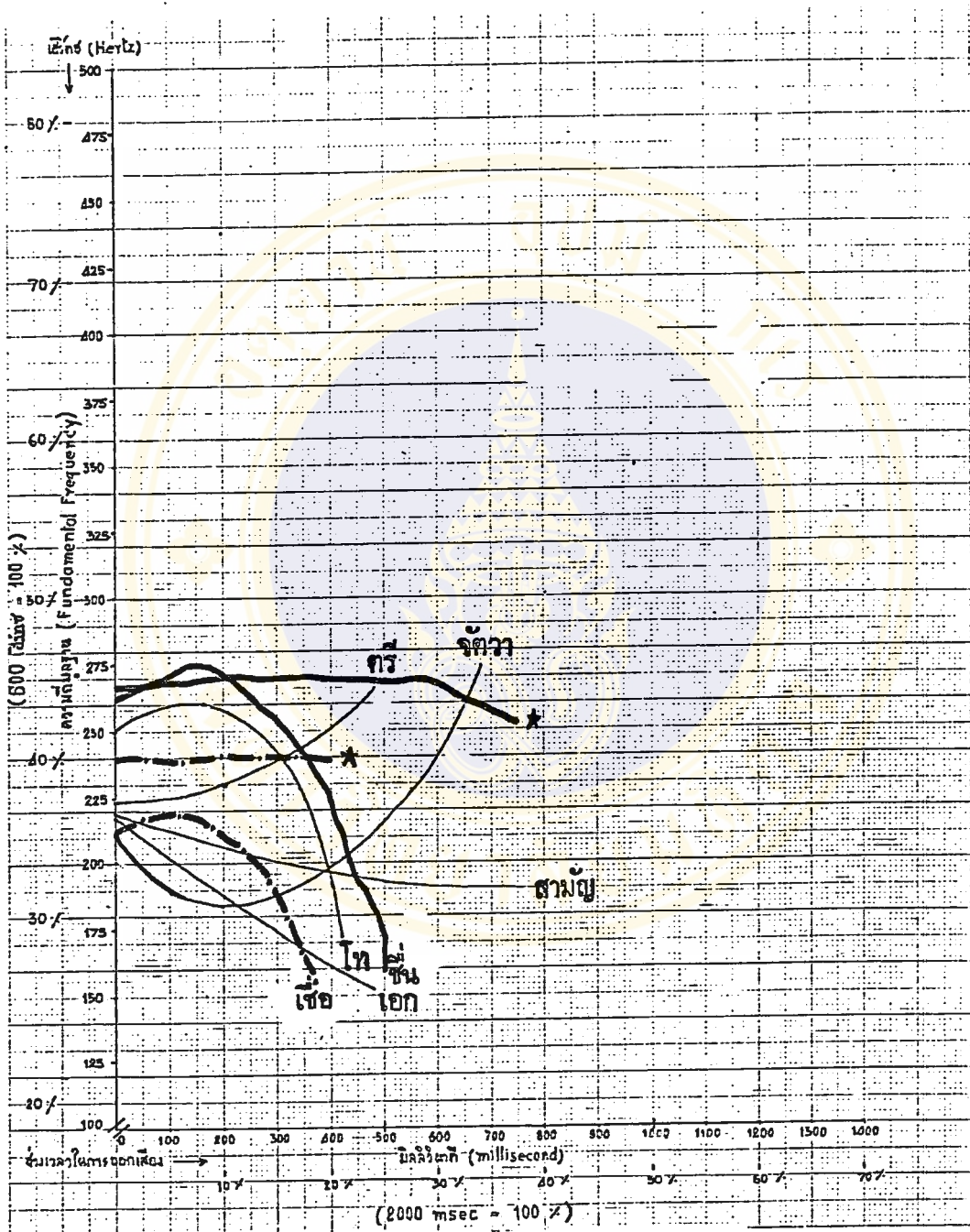
รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

92.9 เจ้า 80.6 เชื้อ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 92.9 เจ้า

(220 - 180 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 80.6 เชื้อ (212 - 184 เฮิรท์)

77.5 บันทึกข้อมูลสัณฐานการขึ้นเป็นสคริปต์ขึ้นในกรณีนี้ขอ
107.10 แท้มันสัณฐานเหลือเกินไม่เชื่อจริงๆลองจำ

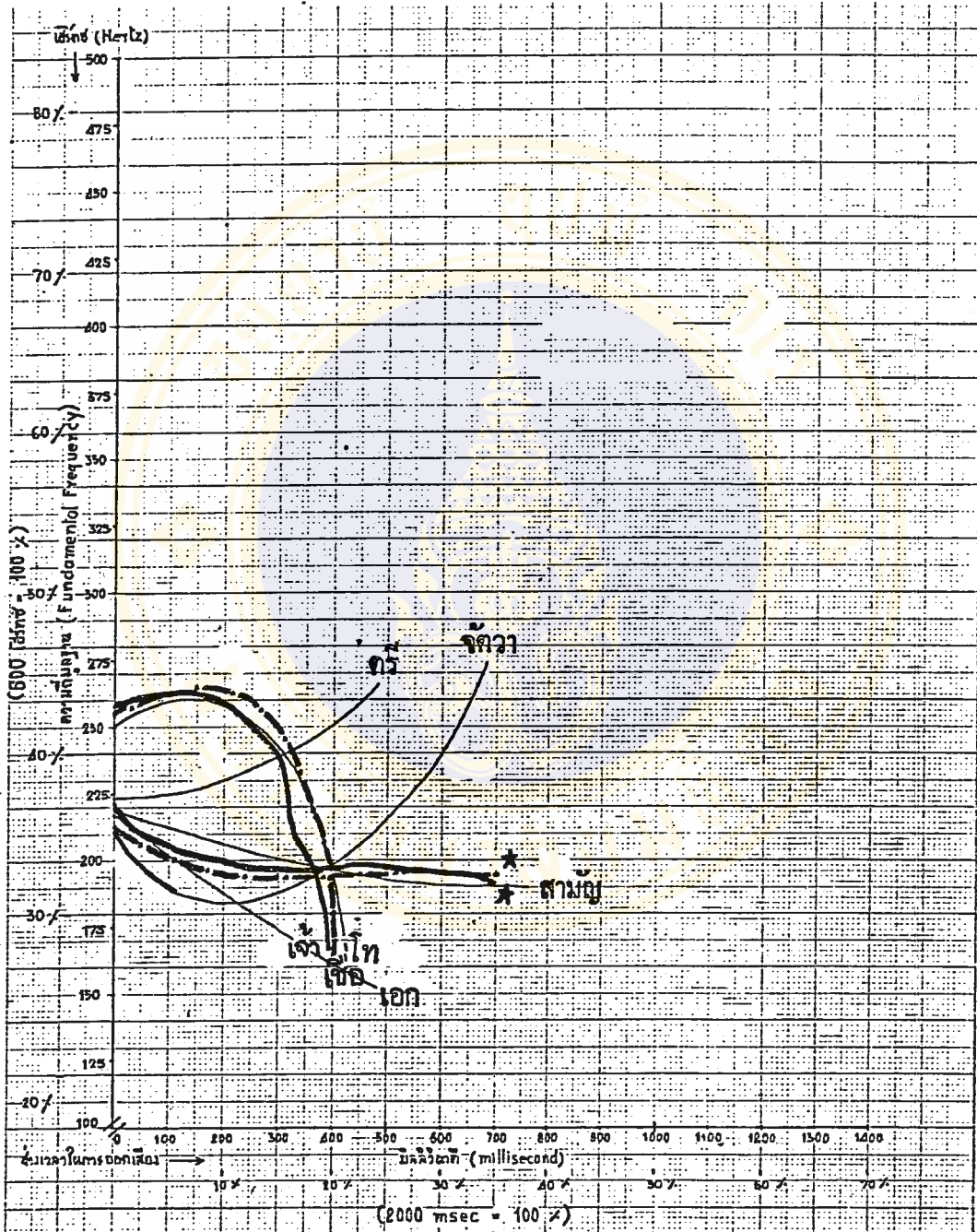
แผนภูมิที่ 50 แสดงลักษณะการขึ้นของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
ขึ้น และ เออ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1

92.9

เจ้าให้สิ่งที่เพราะเจ้ามีที่ทองการ

80.6

นี่แหละน้ำใจเชื่อแนอะไรกับน้ำใจคน

แผนภูมิที่ 51 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
เจ้า และ เชื่อ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 4 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์มี
3 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 52 - 54 หน้า 151 - 153

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ระกบ มี 2 คำ คือ

174.31 ชิงช้า 184.33 เจ็บช้า
คำที่มีช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 174.31 ชิงช้า
(316 - 325 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 184.33 เจ็บช้า (300 - 314 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียง
วรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

62.2 เข้า
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 270 - 204 เฮิรท์

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
ต่ำ - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่
สูงกว่า มี 1 คำ คือ

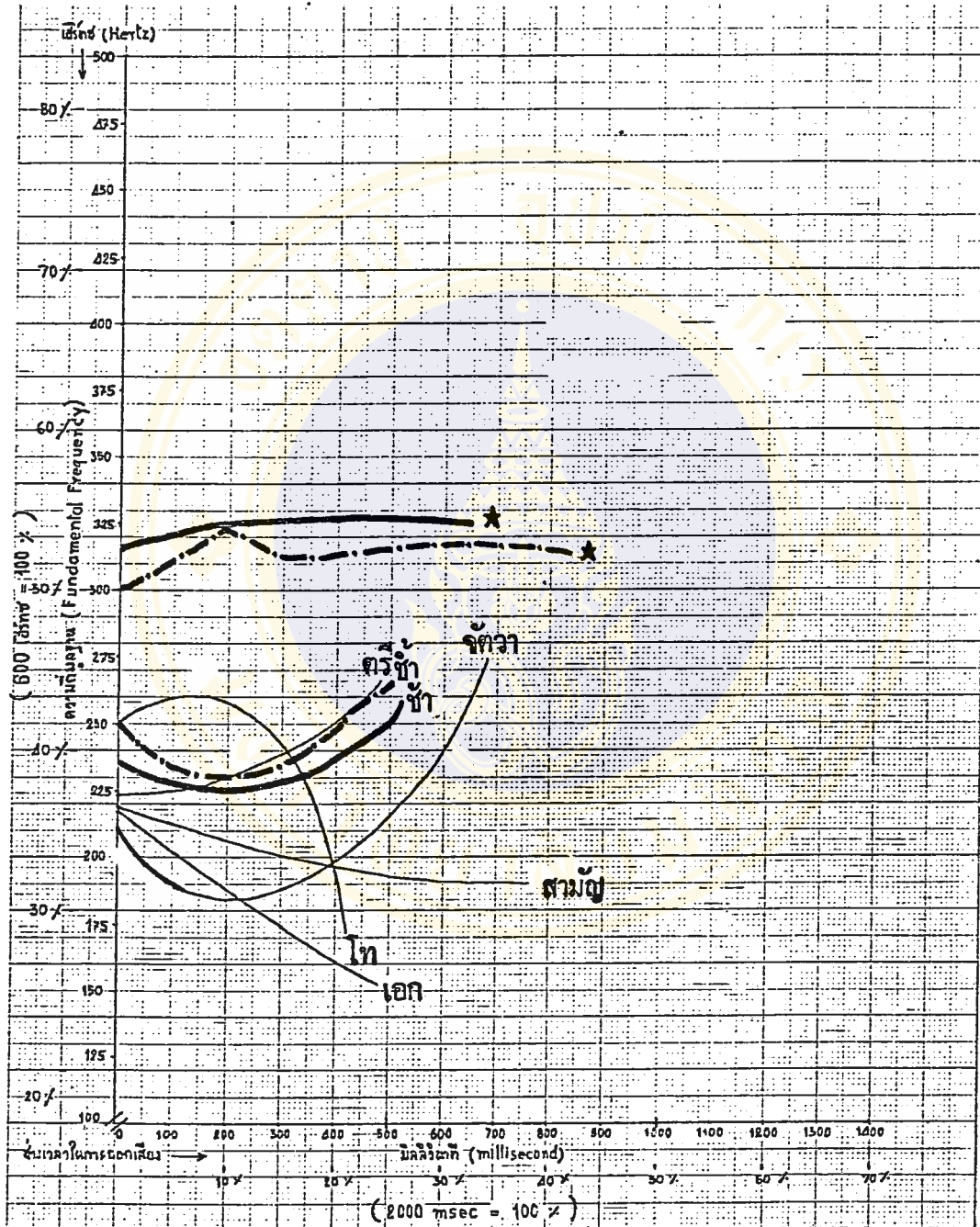
204.38 ชัก
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 253 - 275 เฮิรท์

174.31

หยอกเย้าบนชิงช้าสวรรค์ถ่ายรูปคู่กันคือปิ่นข้างทาง

184.33

บอกใจให้ลืมลืมวันเจ็บช้ำวันเก่า

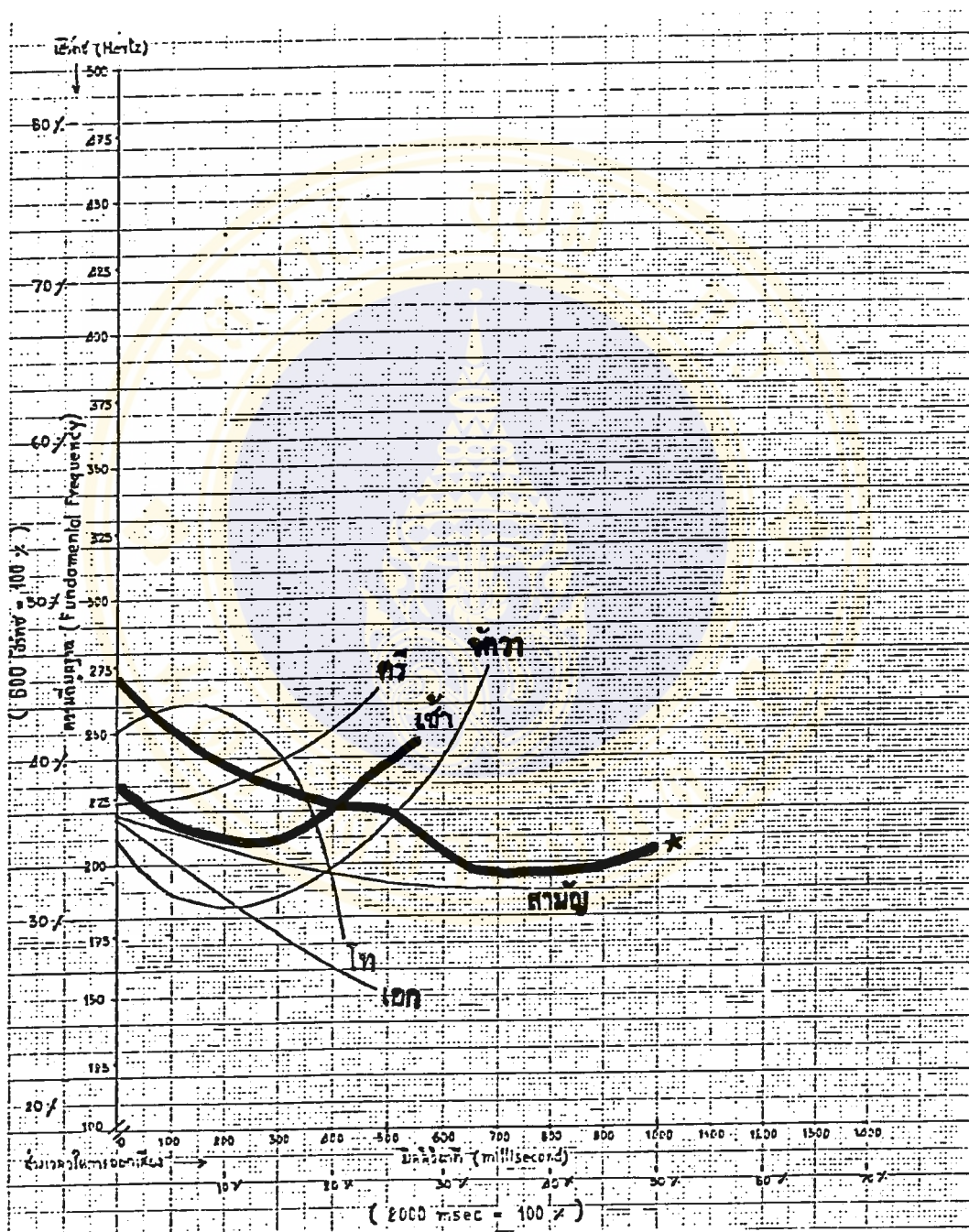

แผนภูมิที่ 52

แสดงลักษณะการเฟ้นของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
ซำ และ ซำ ในกลุ่มพยางค์เสียงกึ่งเสียงคี่ รูปแบบที่ 1

62.2

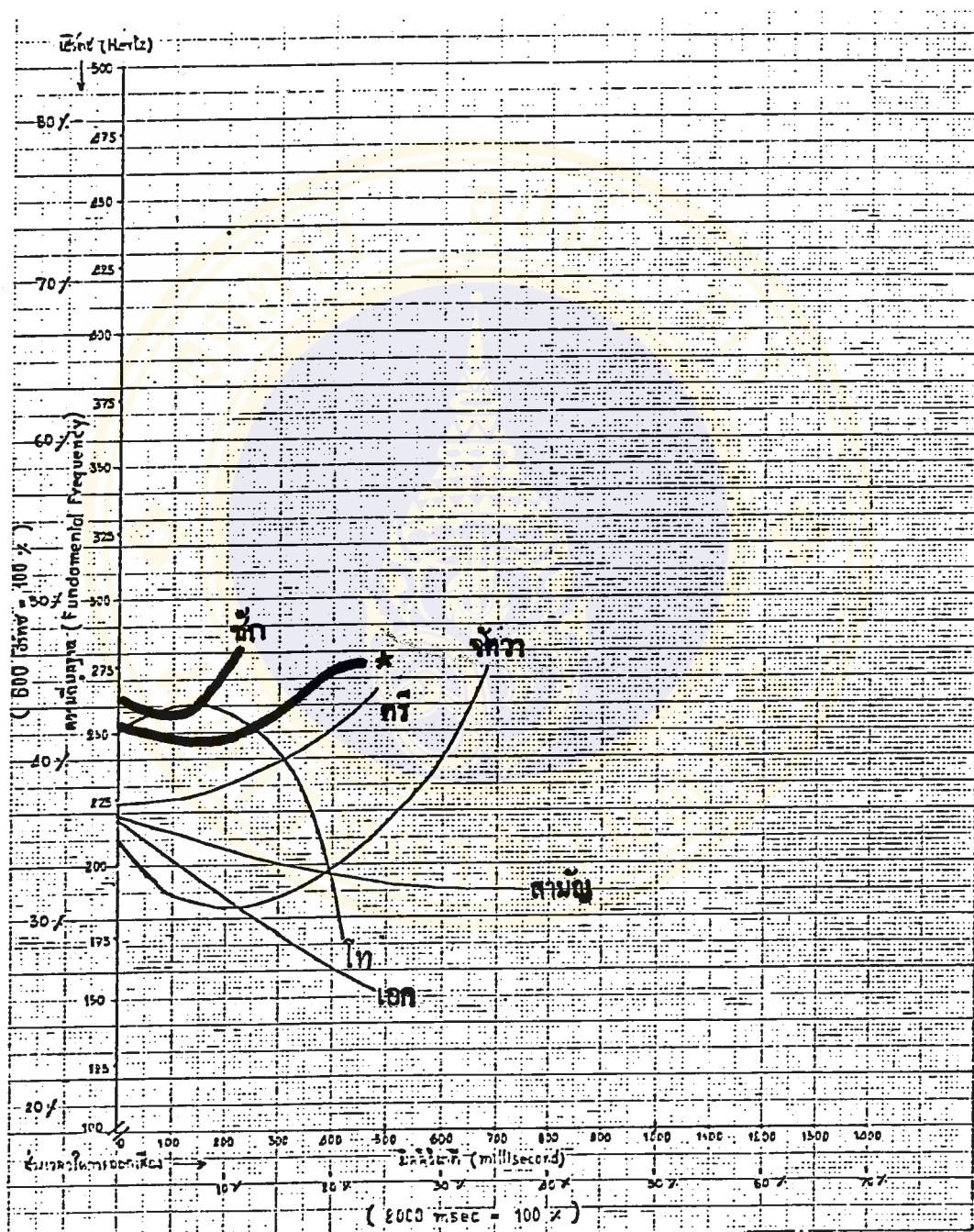
เข้าสู่สายบ่ายเป็นขวัญลงเล่นกับเรียม

แผนภูมิ 53 แสดงลักษณะการ फैนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
เข้า ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 2

204.38

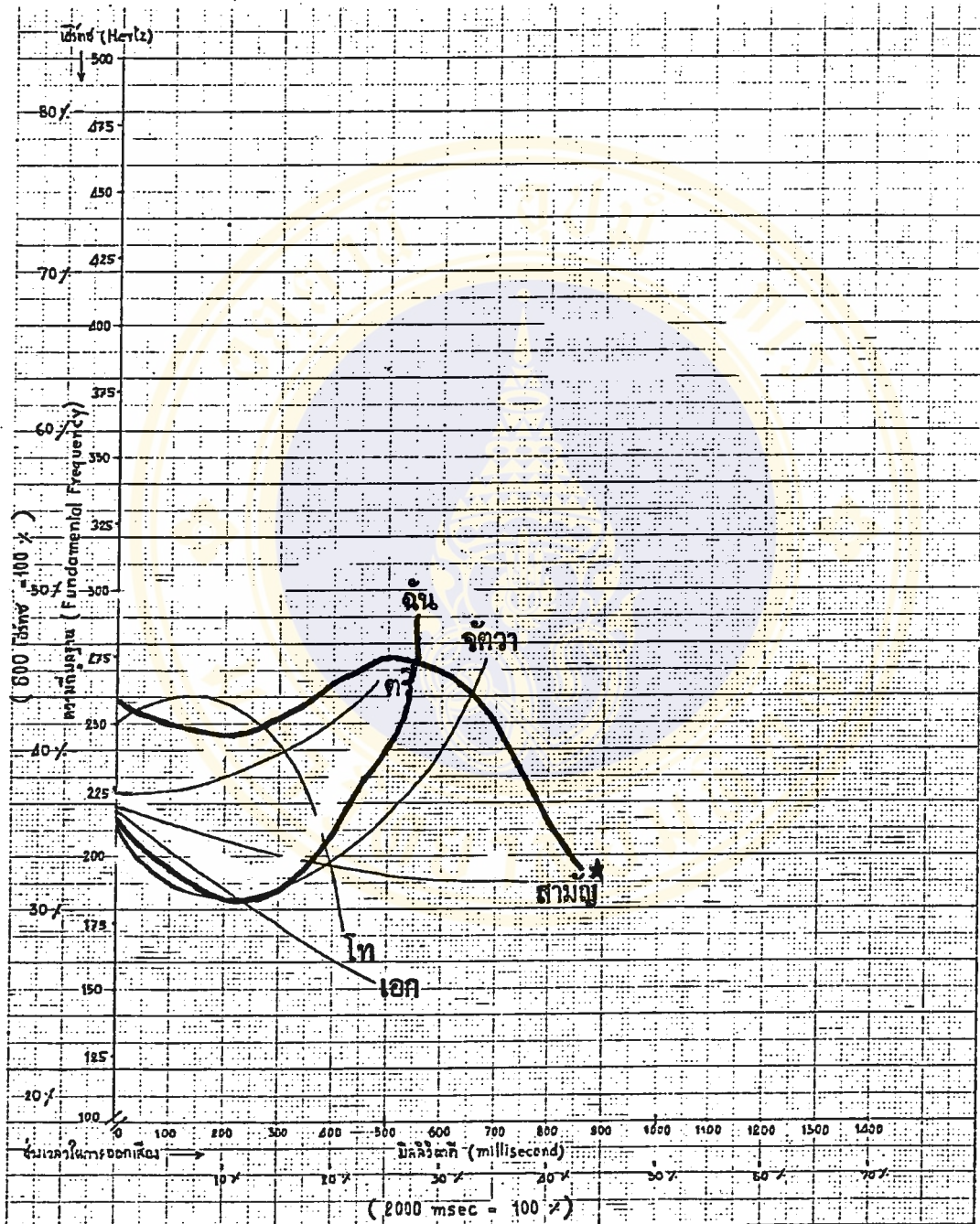
แนวทฤษฎีการขึ้นใจเป็นโครมาจากโหนดสำคัญ

แผนภูมิที่ 54 แสดงลักษณะการเพิ่มของเสียงวรรณยุกต์ทรี ในคำว่า
ซัก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 3

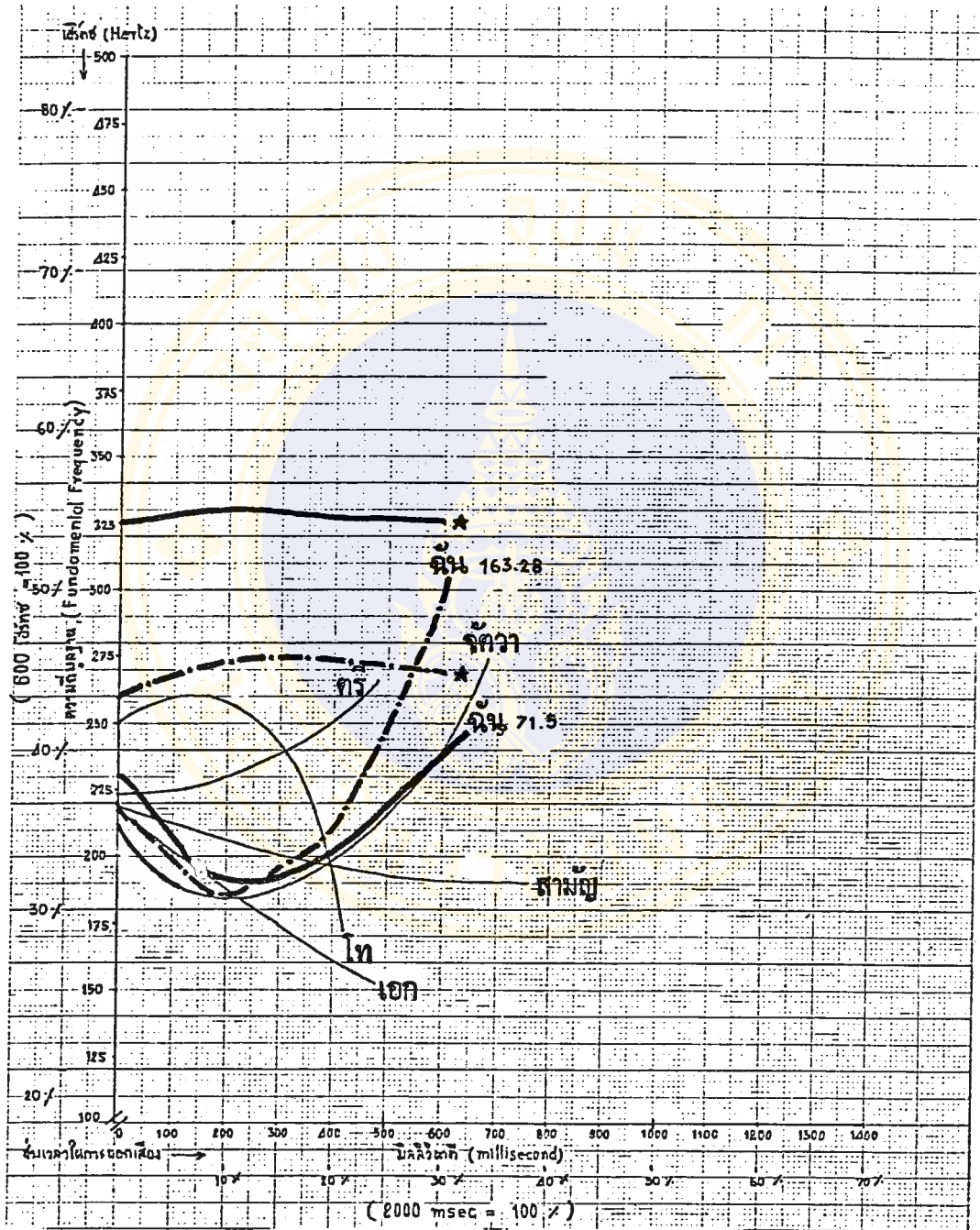
187.34

ก็มันเห็นอยู่ว่าชอบมีใจให้กับเขาคนใหม่เท่ากับฉันคนเก่า

แผนภูมิที่ 55 แสดงลักษณะการเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์จั่ว ในคำว่า
จัน ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 1

71.5 จันเป็นของ ขอเสมอ
 163.28 ขยายมากให้รู้ว่จันชอบขอหัวใจมันเผลอรัก ขอเต็มทรง

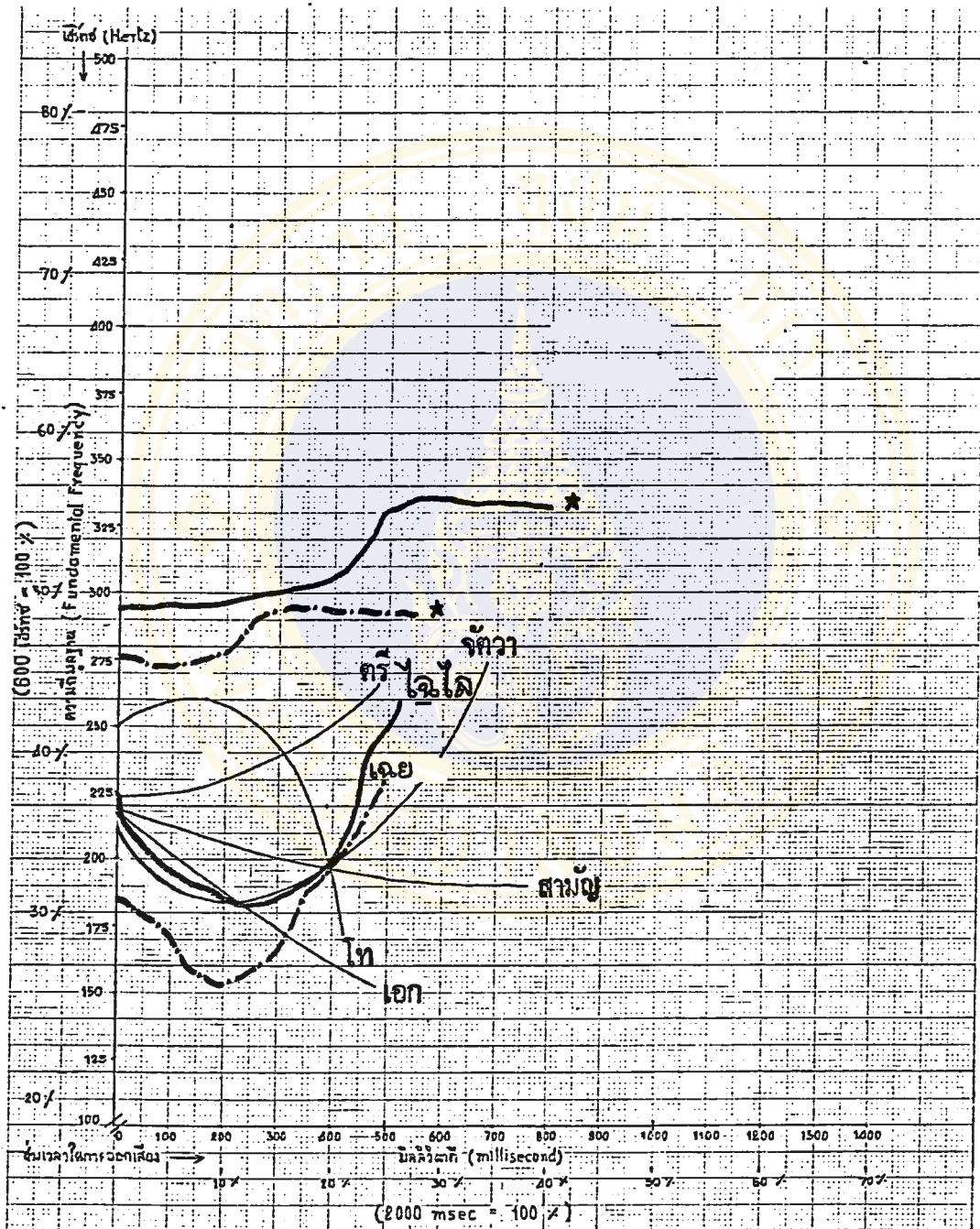
แผนภูมิที่ 56 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จั่ว ในคำว่า
 จัน และ จัน ในกลุ่มพยางค์เสียงกึ่งเสียงคี่ รูปแบบที่ 2

130.13

ยังเจ็ดใจไฉยังพอกุใจของคนหลอกลวง

271.49

บอกใครก็คงเคย ๆ ถึงตัวเขเองก็คงเคยเคย

แบบฉบับที่ 57 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า

ใจ และ เคย ในกลุ่มพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี รูปแบบที่ 3

4. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ

(Trill)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิมีทั้งหมด 22 คำ เป็นคำที่มีวรรณยุกต์สามัญ 9 คำ วรรณยุกต์เอก 2 คำ วรรณยุกต์โท 1 คำ วรรณยุกต์ตรี 8 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 2 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิแสดงในแผนภูมิที่ 58 - 70 หน้า 159 - 175

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 9 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มี 3 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 58 - 60 หน้า 159 - 161

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

242.10 เรา

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 231 - 229 เฮิรท์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ระดับ มี 5 คำ คือ

241.10 เรา 250.16 โดย

243.10 เไรไร 244.10 เไรไร

250.16 โยธา

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 241.10 เรา

(317 - 324 เฮิรท์) และต่ำสุด 250.16 โยธา (292 - 298 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น มี 3 คำ คือ

237.45 ดำรง 247.11 เรา

238.4 อฐา

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยสูงสุด ได้แก่ 237.45 ดำรง

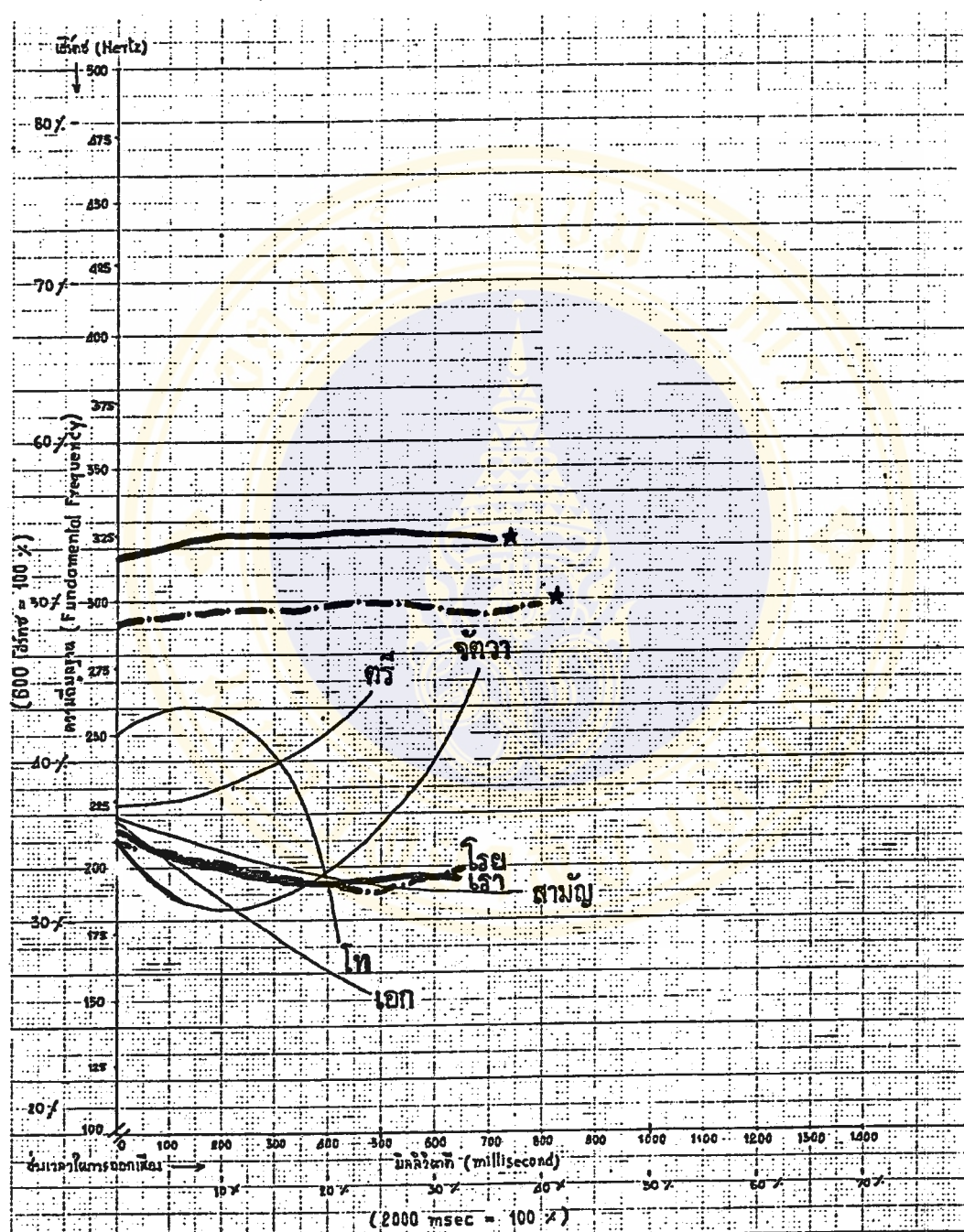
(290 - 315 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 247.11 เรา (265 - 291 เฮิรท์)

241.10

ถ้าเราจะนัดพบกันเมื่อตะวันตกลับไม้

250.16

พอหมื่นก็ออกกลับเปลี่ยนแปลงโรยรา

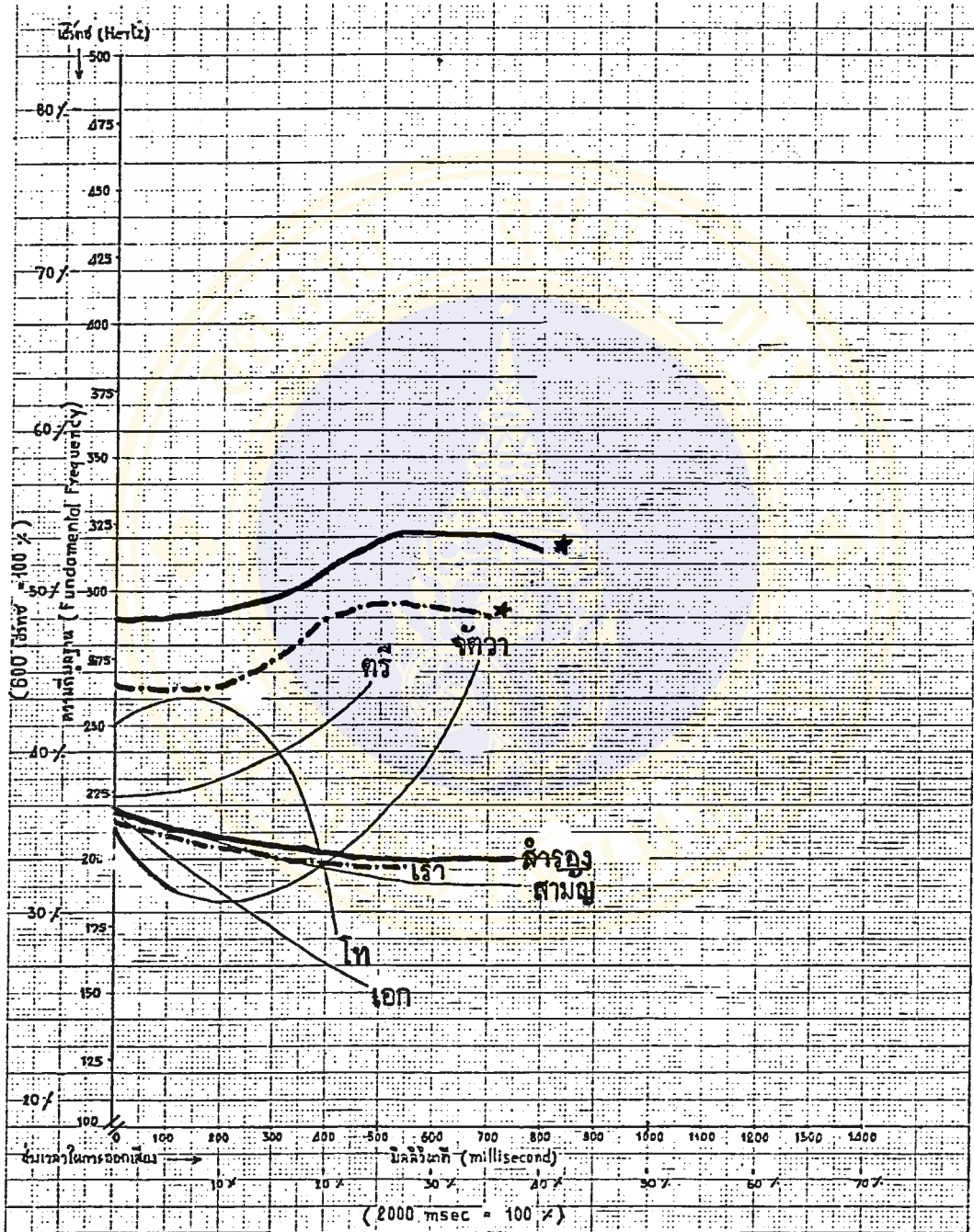
แบบฉบับที่ 59 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
เรา และ โรย ในกลุ่มพยางค์เสียงลิ้นร่ว รูปแบบที่ 2

257.45

รู้ตัวตั้งนานก็เตรียมใจไว้ก่อนได้เรามันตัวสำรองคนหนึ่ง

247.11

ภาพรักในครึ่งเกาหลอนหลอกคิดตามเราต้องเศร้าหม่น

แบบฉบับที่ 60 แสดงลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
รอง และ เรา ในกลุ่มพยางค์เสียงสั้นรว รูปแบบที่ 3

ข. วรรณยุกต์เอก มี 2 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 61 - 62 หน้า 163 - 164

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ราบ มี 1 คำ คือ

245.10 จิ้งหรีด

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 297 - 309 เฮิรตซ์

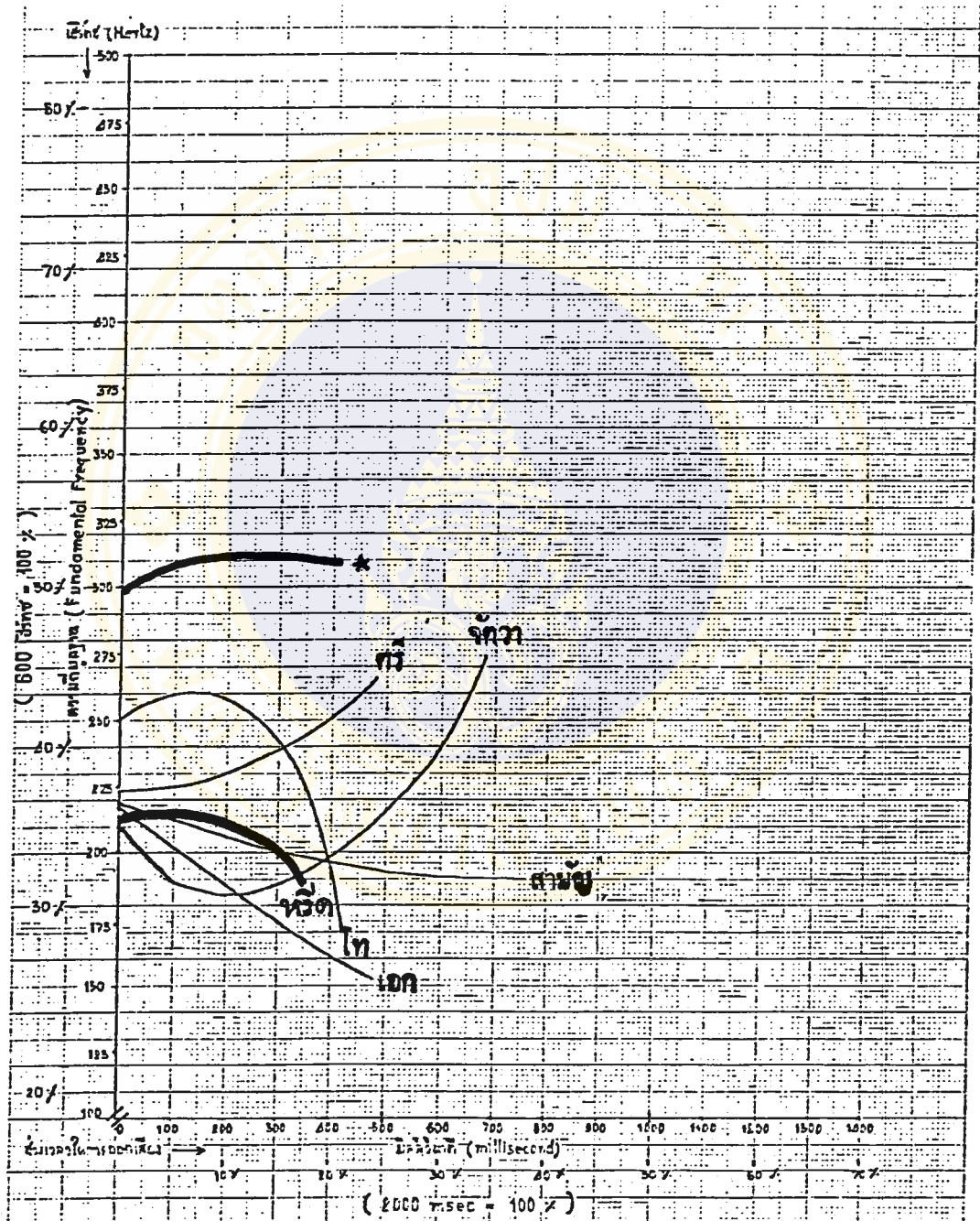
รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษามลายูธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

258.40 หรงก

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 232 - 233 เฮิรตซ์

245.10

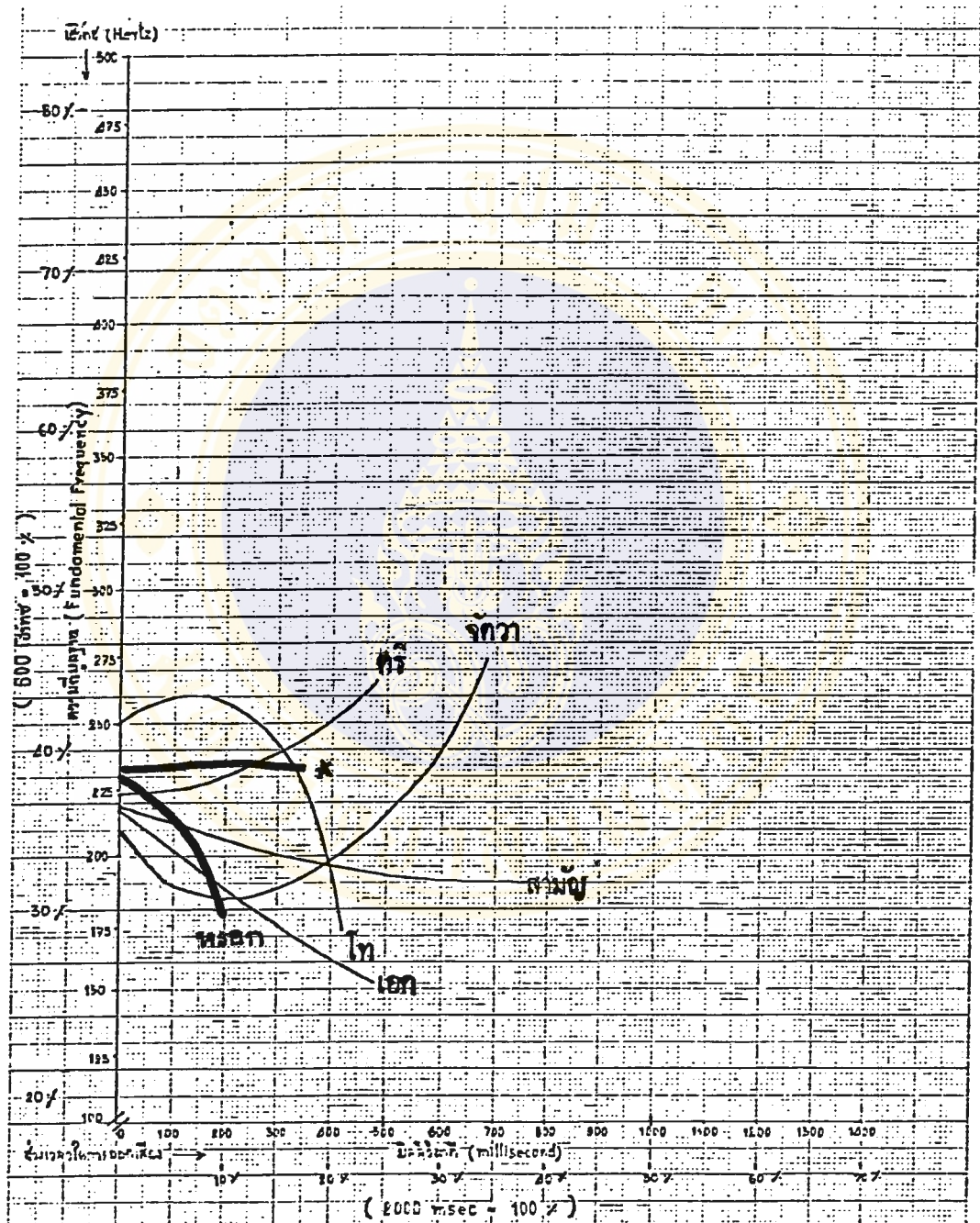
ผสมนำค่างทรงพรหมเรไรจึงห้กรีกผสม

แผนภูมิที่ 61 แสดงลักษณะการเพิ่มขึ้นของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
หวิด ในกลุ่มพยางค์เสียงสั้นรว รูปแผนที่ 1

258.46

เราเองหรือจะมองทางแล้วคนๆนั้นจะขึ้นมา

แผนภูมิที่ 62 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
หอก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรัว รูปแบบที่ 2

ก. วรรณยุกต์โท มี 1 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มี
 1 รูปแบบ คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่
 ที่สูงกว่า คือ 249.16 เฮิรตซ์ (245 - 254 เฮิรตซ์) ดังแสดงในแผนภูมิที่ 63
 หน้า 166

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 8 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์มี 5 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 64 - 68 หน้า 168 - 172

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 3 คำ คือ

248.16 ร้อน 254.34 ฐ

253.31 รัว

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 248.16 ร้อน (290 - 304 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 254.34 ฐ (268 - 275 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ตก แต่มีการลากเสียงในช่วงเวลา 0 - 500 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายวรรณยุกต์โท และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

237.3 ฐ 255.34 ฐ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 237.3 ฐ 279 - 270 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 255.34 ฐ (280 - 257 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ ตก - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

256.38 ัก

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 320 - 338 เฮิรท์

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น มี 1 คำ คือ

240.8 ัก

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 234 - 253 เฮิรท์

รูปแบบที่ 5 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

246.11 ัก

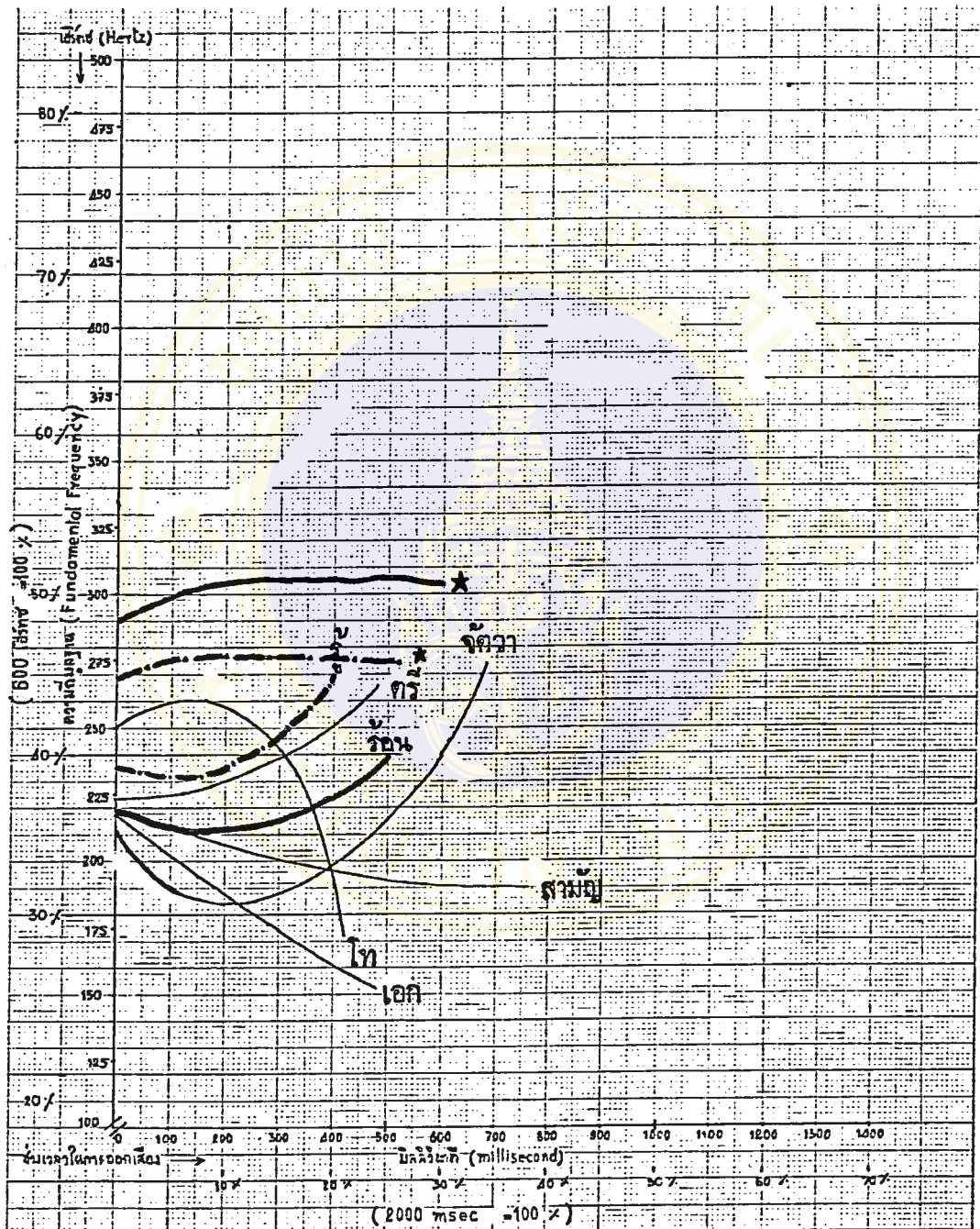
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 254 - 256 เฮิรท์

248.16

ไอ้ไฟร์กร้อนเราแตกเผลอวงใจจนเหลือทนไม่รู้สร้าง

254.32

ก็รู้แล้วว่าจริงใจแต่ทำไมใจร้อนต้องบอกมาเลย

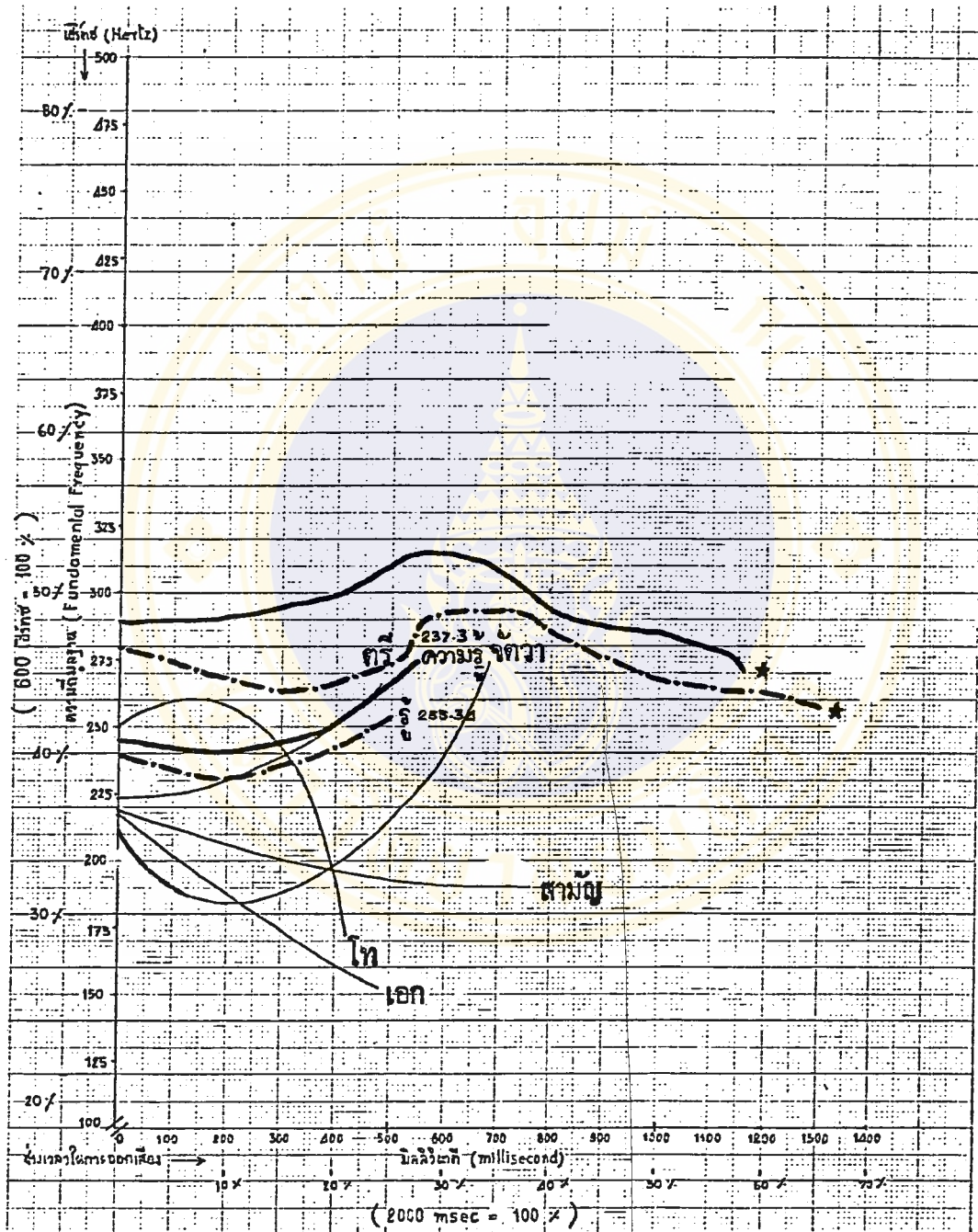

แผนภูมิที่ 64 แสดงลักษณะการเฟ้นของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า ร้อน และ รู้ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรวิ รูปแบบที่ 1

237.3

255.34

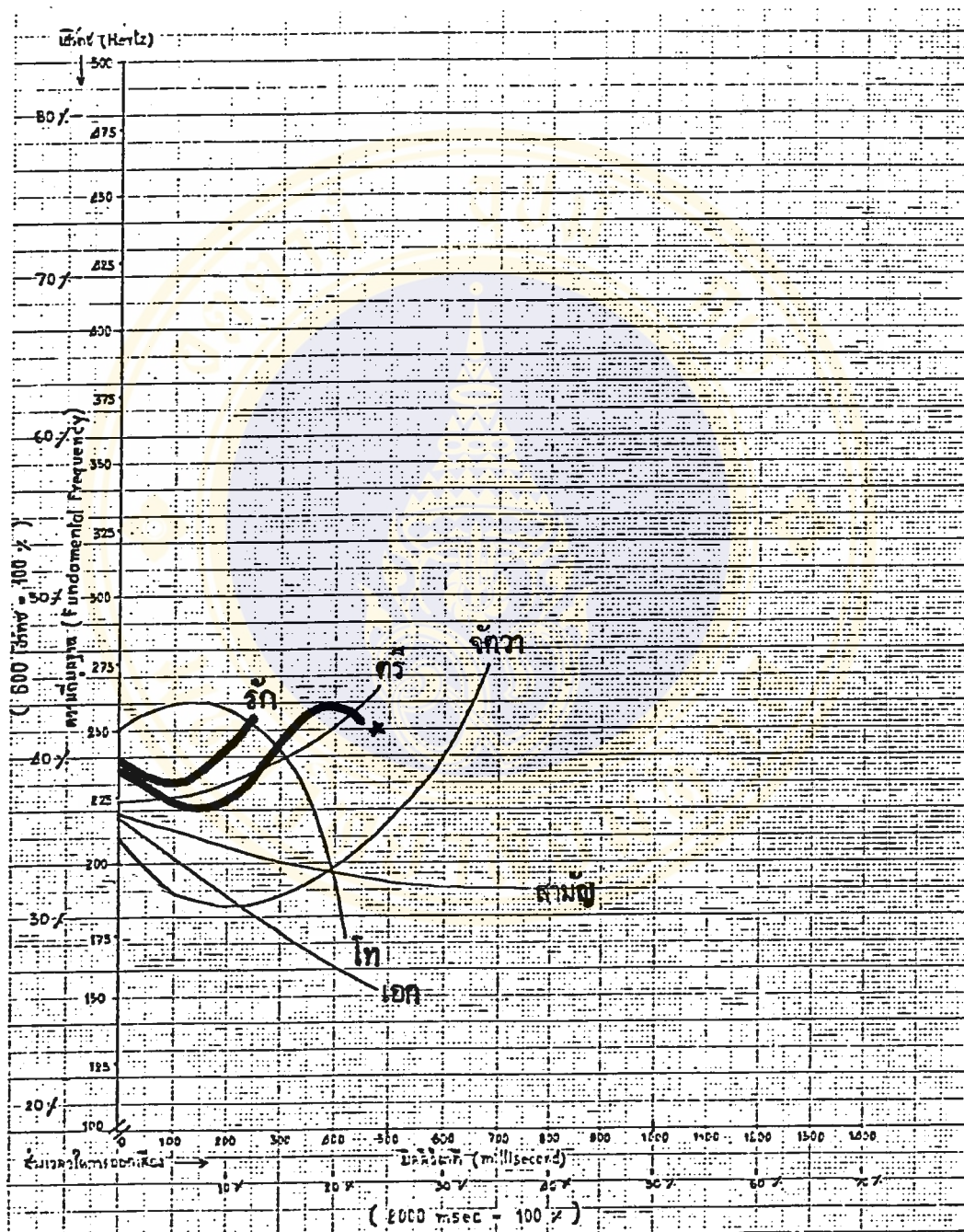
หนูเอ๋ยหนูจงเพียรหนูจงเล่าหนูจงเรียนหนูจงเพียรหาความรู้
 อยากจะได้มาก็ต้องเสียไปแต่จะเสียใครให้มันรู้

แบบฉบับที่ 65 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
 ความรู้ และ รู้ ในกลุ่มพยางค์เสียงลิ้นรับ รูปแบบที่ 2

256.38

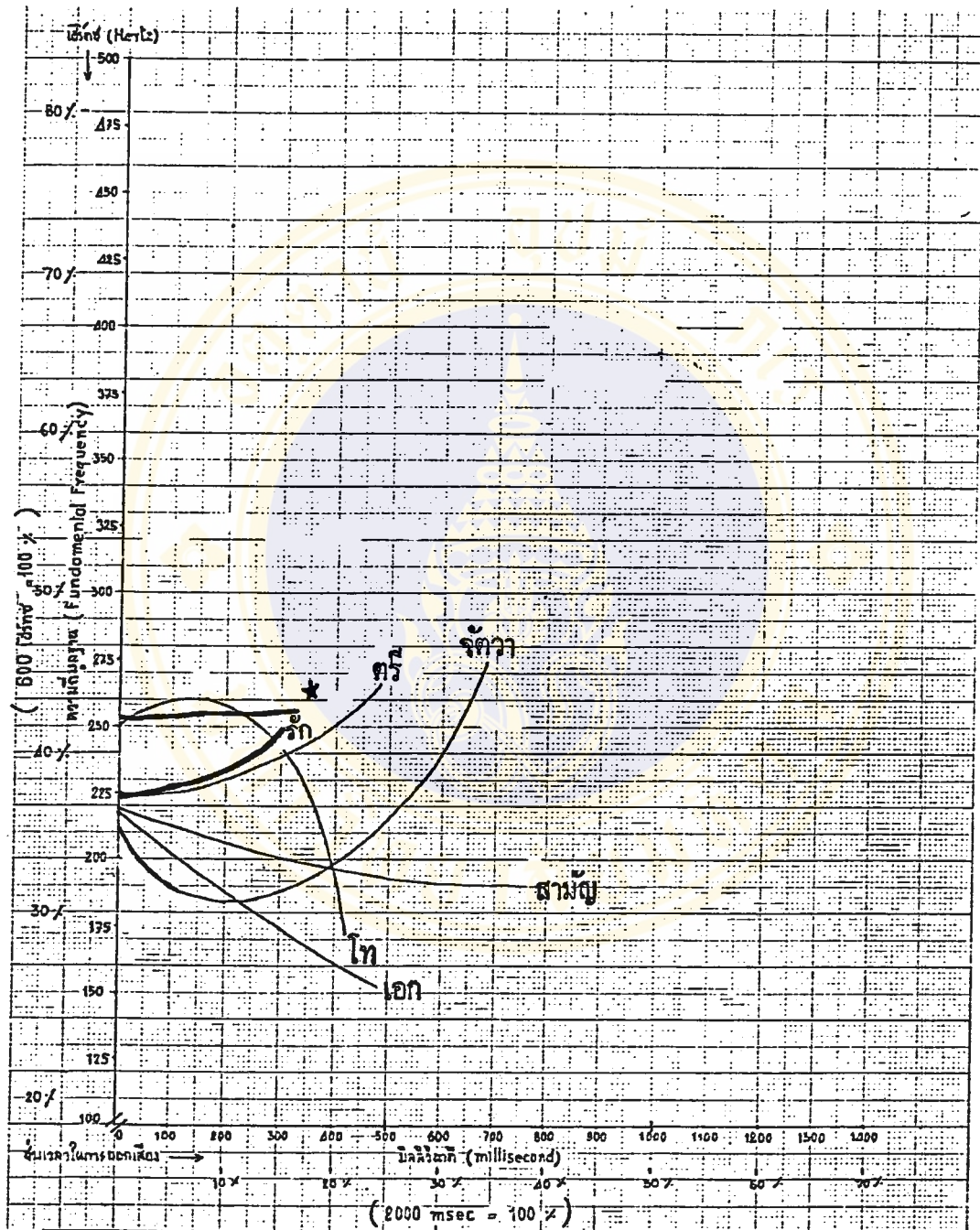
แนวทวนารักชกสนใจเป็นโครมาจากโทนไม่สำคัญ

แผนภูมิที่ 67 แสดงลักษณะการเฟ้นของเสียงวรรณยุกต์กร ในคำว่า
 นารัก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอื่นรว รูปแบบที่ 4

246.11

สิ้นรักกันแล้วหรืออย่างไรเขาจึงปลุกไสไม่โยคี

แบบฉบับที่ 68 แสดงลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
รัก ในกลุ่มพยางค์เสียงลิ้นรัว รูปแบบที่ 5

จ. วรรณยุกต์จัตวา มี 2 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์มี
2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 69 - 70 หน้า 174 - 175

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ระเบิด
มี 1 คำ คือ

252.19 หรือ

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 375 - 419 เฮิรตซ์

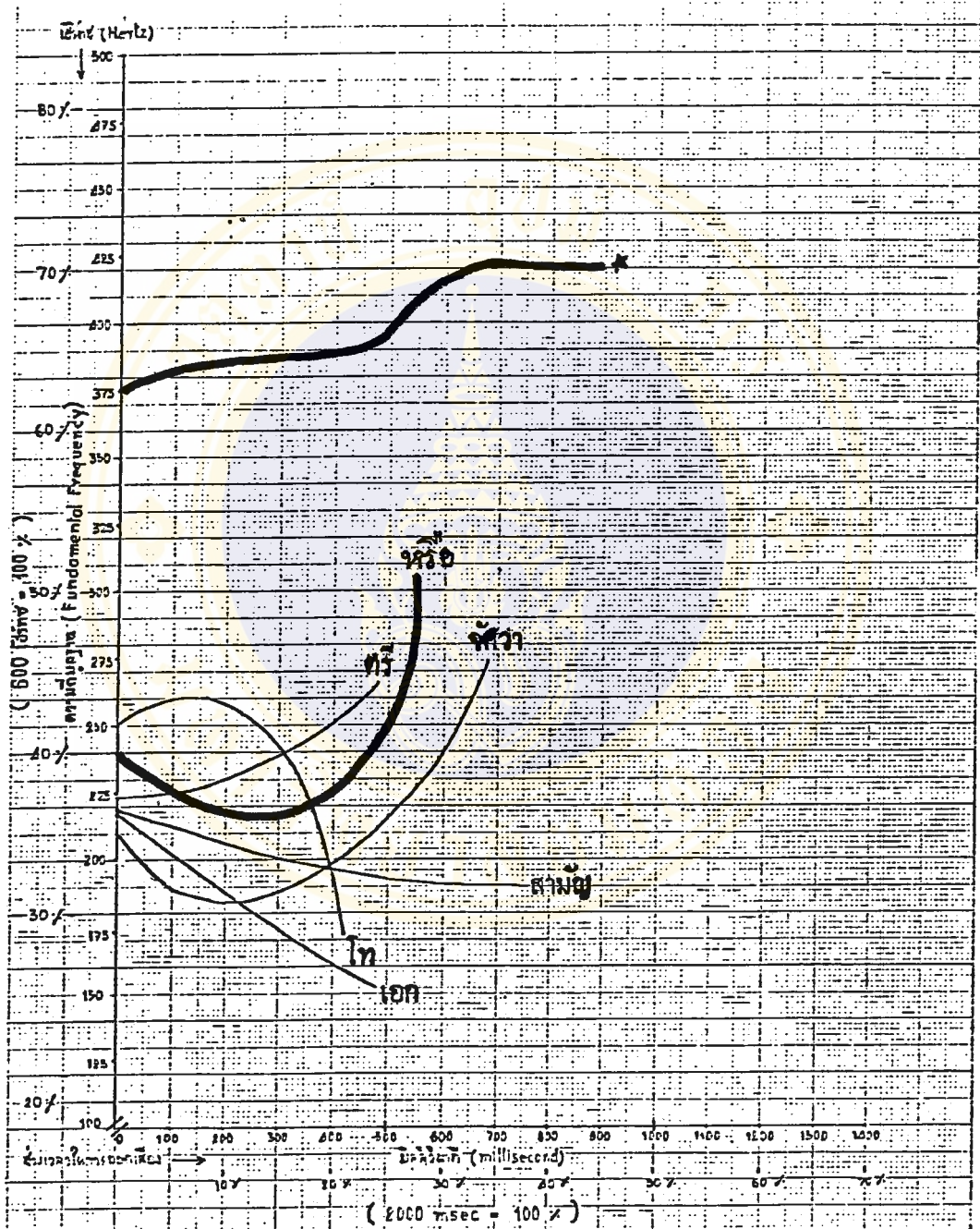
รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของ
เสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

239.96 หรือ

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 256 - 264 เฮิรตซ์

252.19

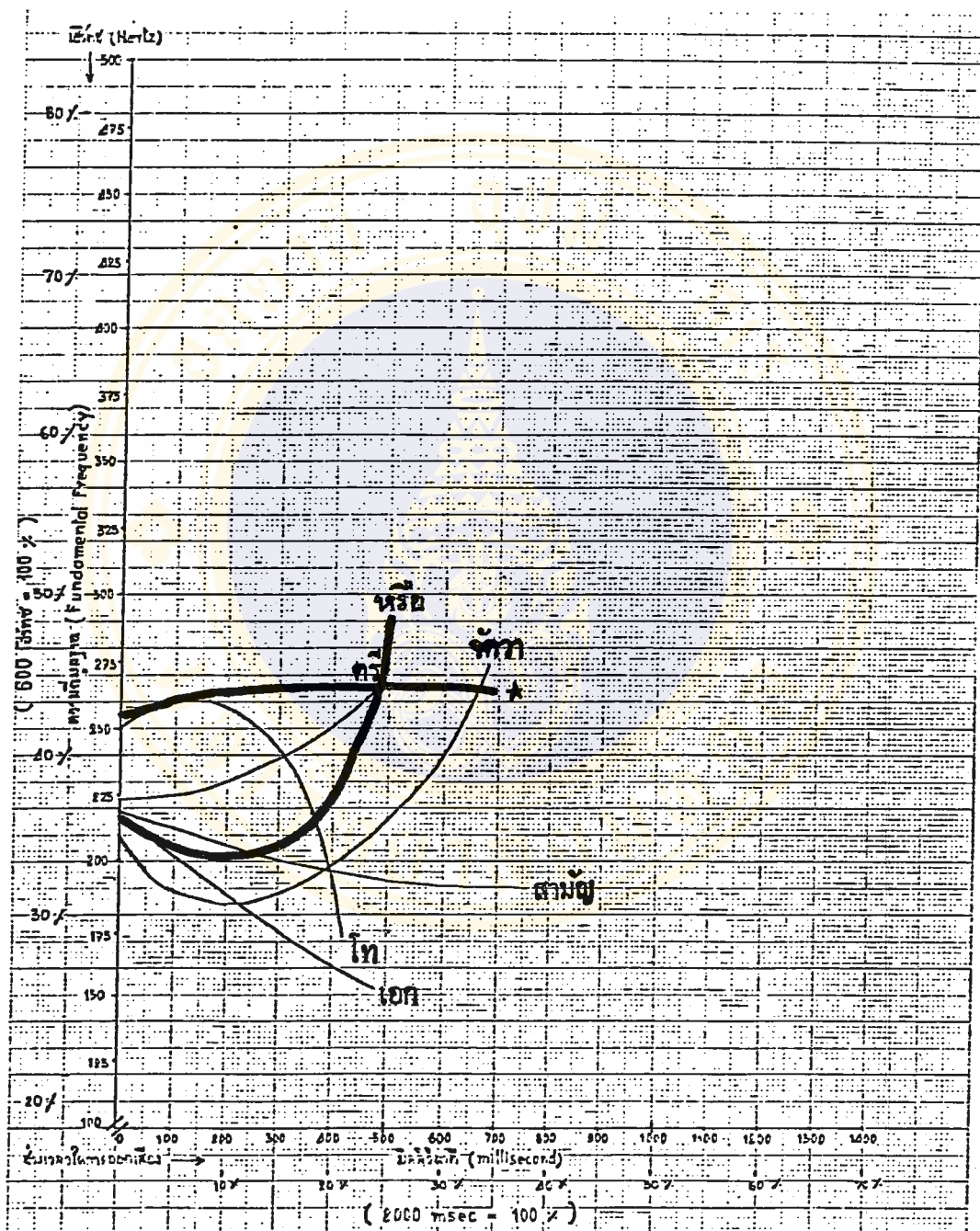
นิคควยหรือถัฒันจะร้กเซาณคหรือเปล้าถาเรจะร้กถัน

แผนภูมิที่ 69 แสดงลักษณะการเพิ่มขึ้นของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า
หรือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นร่ว รูปแบบที่ 1

239.5

แล้วเธอจะเป็นคนเกี้ยวแก้มหรือปล่าว

แผนภูมิที่ 70 แสดงลักษณะการเห็นของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำว่า
หรือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงลิ้นรัว รูปแบบที่ 2

5. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น

(Lateral)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้นมีทั้งหมด 22 คำ เป็นวรรณยุกต์สามัญ 8 คำ วรรณยุกต์เอก 2 คำ วรรณยุกต์โท 1 คำ วรรณยุกต์ตรี 8 คำ วรรณยุกต์จัตวา 3 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้นแสดงในแผนภูมิที่ 71 - 83 หน้า 177 - 193

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 8 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มี 4 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 71 - 74 หน้า 177 - 180

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

260.4 แล 269.10 ลม

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 260.4 แล

(240 - 251 เฮิรท์ส) และต่ำสุด ได้แก่ 269.10 ลม (202 - 206 เฮิรท์ส)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 4 คำ คือ

257.35 สีม 280.41 แล

274.34 ลังเล 269.10 ลม

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 257.35 สีม

(310 - 337 เฮิรท์ส) และต่ำสุด ได้แก่ 280.41 แล (256 - 268 เฮิรท์ส)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ราบ มี 1 คำ คือ

268.10 ลอง

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 325 - 352 เฮิรท์ส

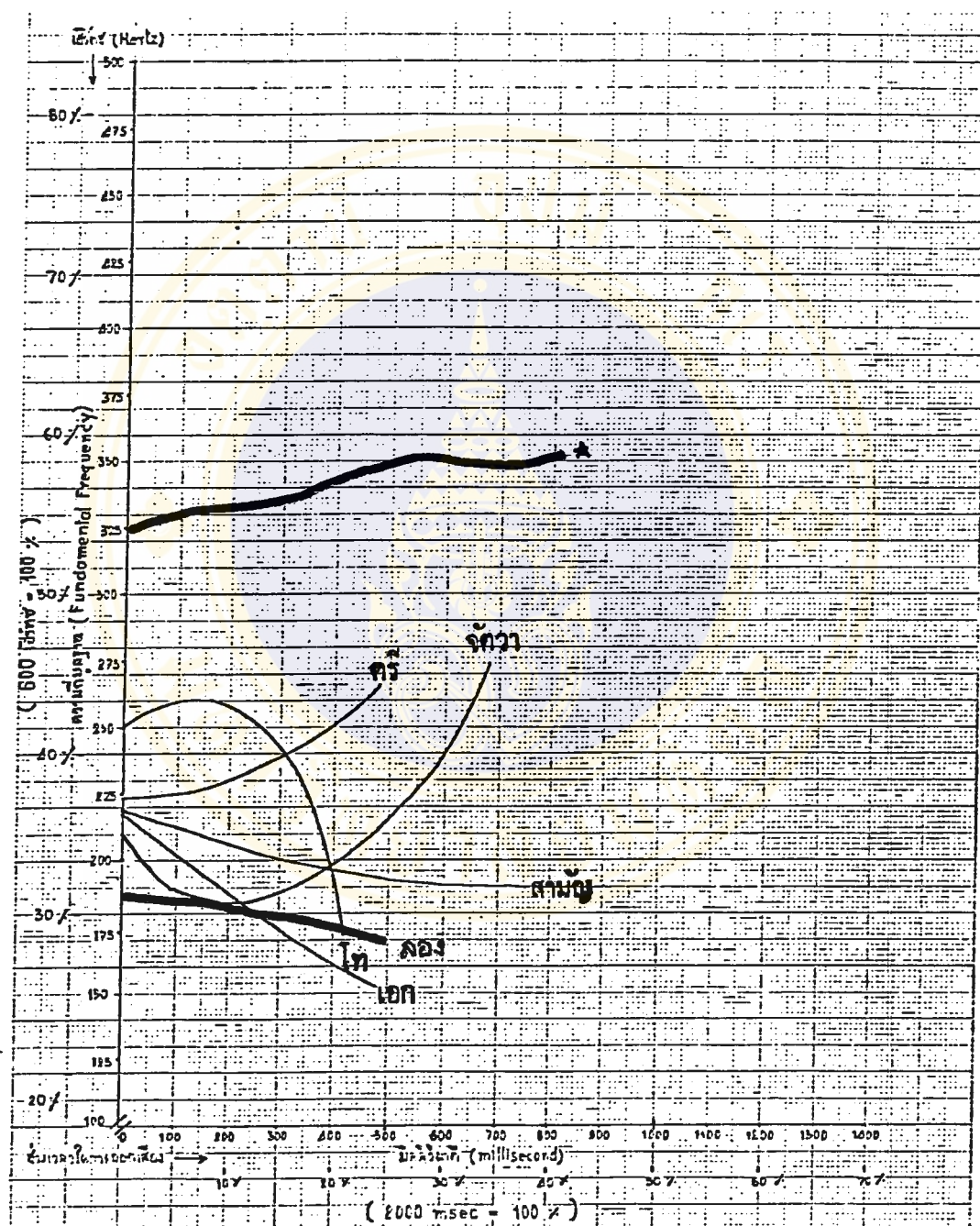
รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ขึ้น มี 1 คำ คือ

278.36 ลอง

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 223 - 195 เฮิรท์ส

268.10

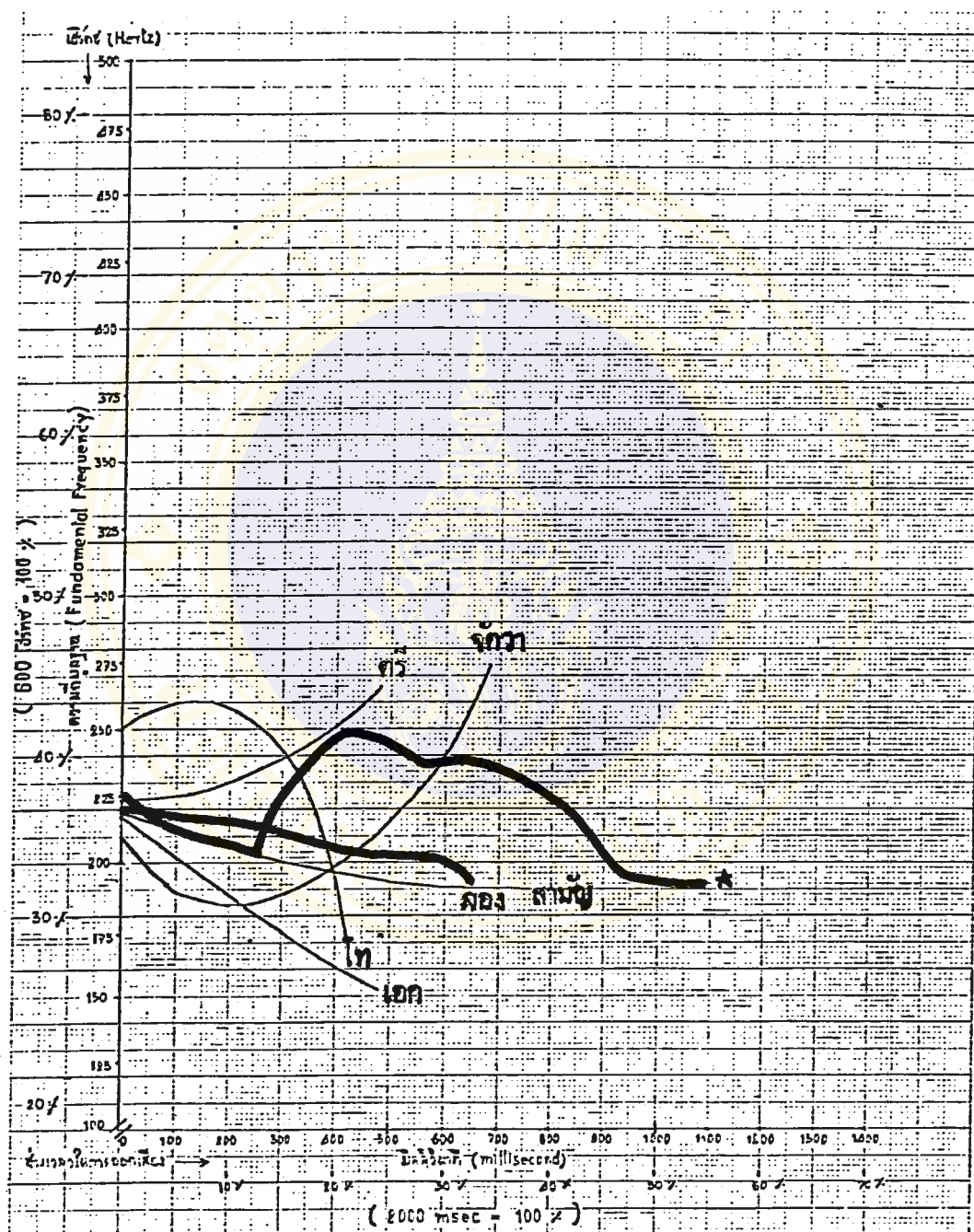
แก๊บน้ําสุขเหลือเกินไม่เชื่อเชิญองจ่า

แผนภูมิที่ 73 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ลอง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างต้น รูปแบบที่ 3

278.36

ก็หัวใจเจ้ากรรมชอกช้ำแล้วยังขมของ

แผนภูมิที่ 74 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 ลอง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างต้น รูปแผนที่ 4

ข. วรรณยุกต์เอก มี 2 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 75 - 76 หน้า 182 - 183

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
ท่า - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในการทูลกระหม่อมฯ มี 1 คำ คือ

264.10 หลอก

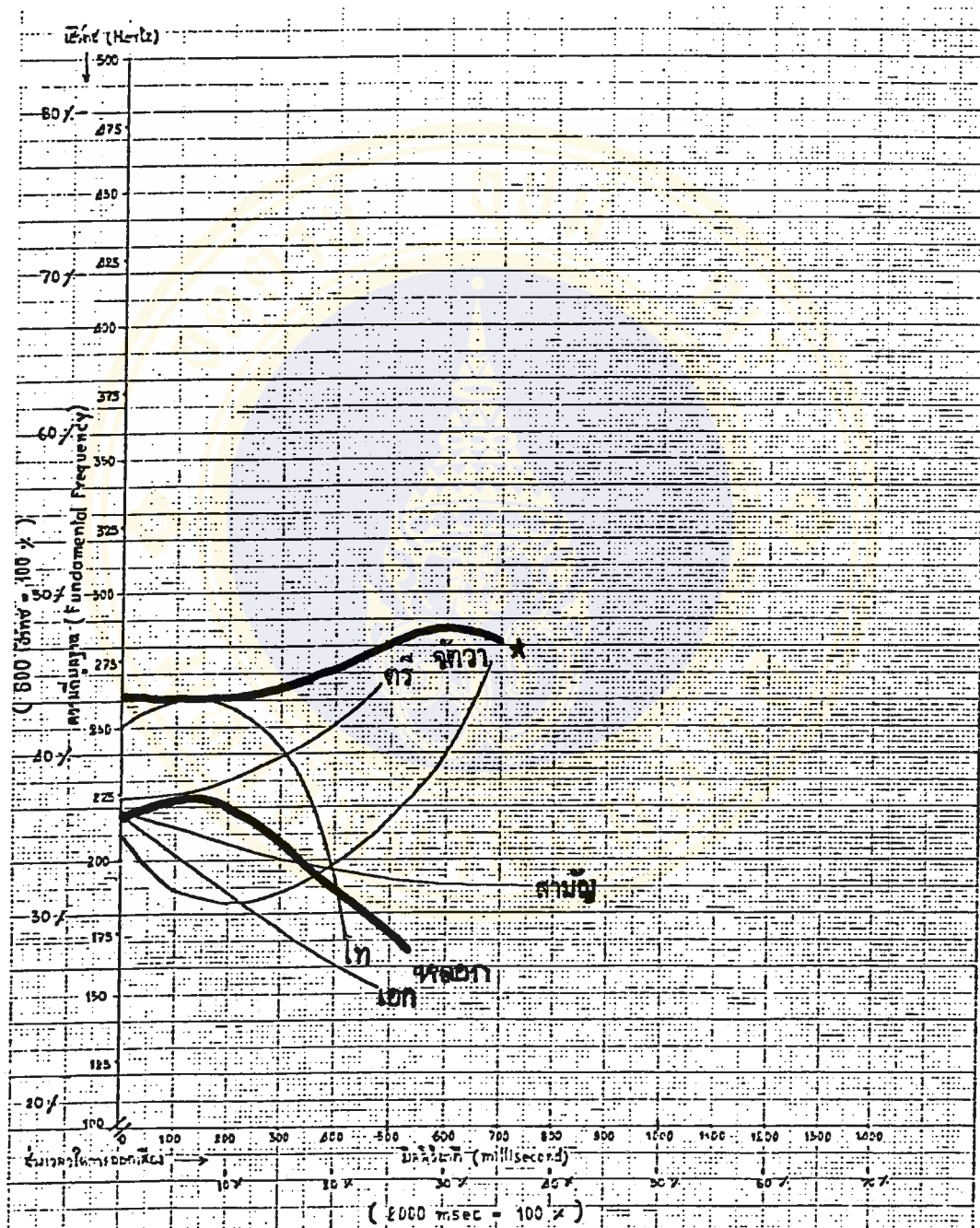
อยู่ในช่วงทศนิยมที่ 261 - 282 เอ็ดดิส

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่าง
ของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการทูลกระหม่อมฯ แต่อยู่ในช่วงทศนิยมที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

282.42 หลับ

อยู่ในช่วงทศนิยมที่ 235 - 227 เอ็ดดิส

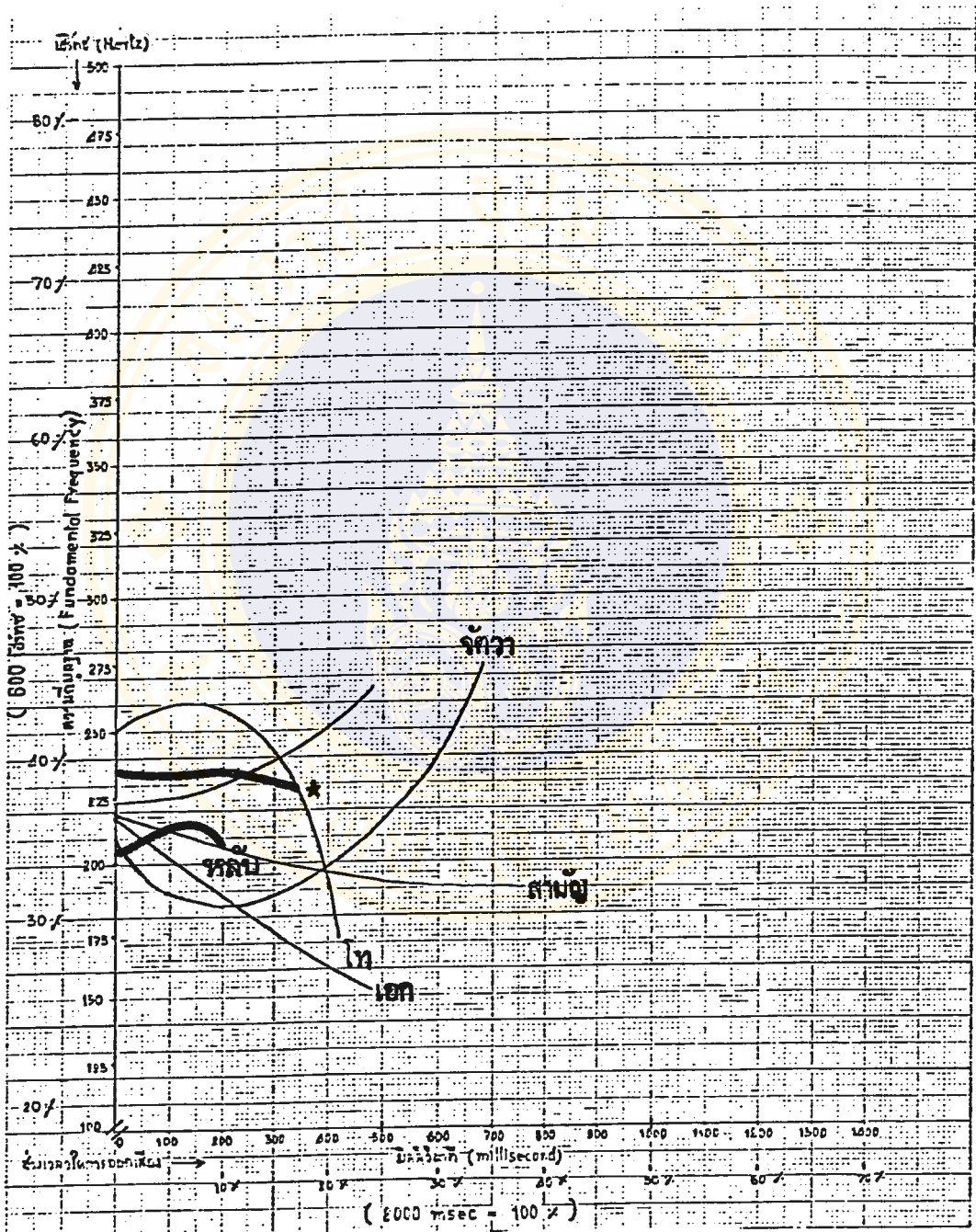
264.10

ชั้นไม่หลอกจะบอกให้อ่านอีกไปจึงฟัง

แผนภูมิที่ 75 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
 หลอก ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างต้น รูปแบบที่ 1

282.42

คำค้นคึกฉลวญคนตางนอนหลับไหล

แผนภูมิที่ 76

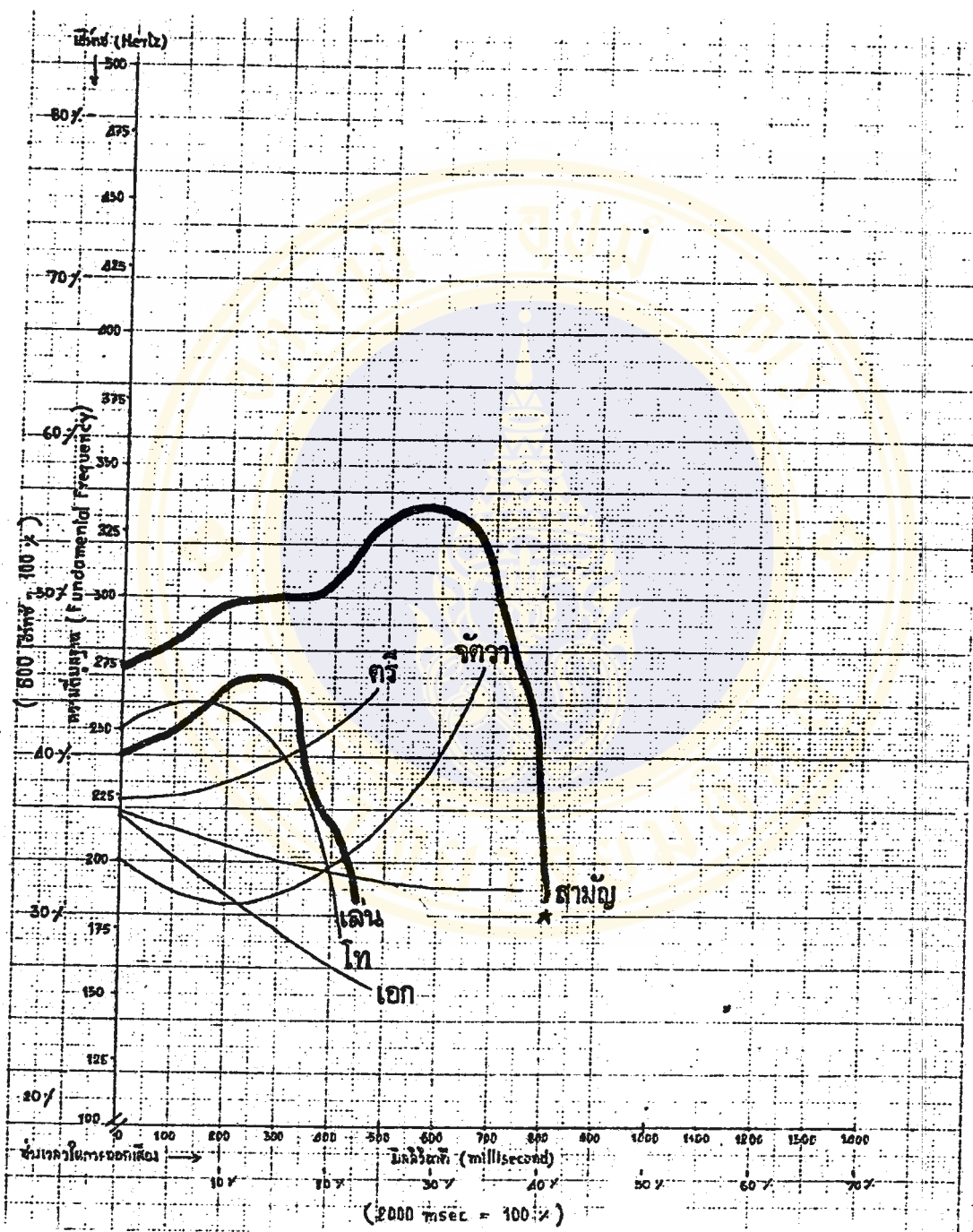
แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
หลับ ในกลุ่มพยางค์เสียงข้างต้น รูปแบบที่ 2

ก. วรรณยุกต์โท มี 1 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์
มี 1 รูปแบบ คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการทศวรรณา แต่จะมีการลากเสียงขึ้น
ในช่วงเวลาจาก 0 - 380 เฮิรท์ ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์
โทในการทศวรรณา และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า คือ 266.10 เลน (273 - 185
เฮิรท์) ดังแสดงในแผนภูมิที่ 77 หน้า 185

266.10

ฟังเสียงฟังกันเล่นเพลิน ๆ

แผนภูมิที่ 77 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
เล่น ในกลุ่มพยางค์เสียงข้างขึ้น รูปแบบที่ 1 (มีรูปแบบเดียว)

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 8 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ มี 4 รูปแบบ ดังแสดงไว้ในแผนภูมิที่ 78 - 81 หน้า 187 - 190

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 4 คำ คือ

263.10 ลิบ 279.39 และ

265.10 แลว 273.32 และ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 263.10 ลิบ

(290 - 294 เฮิรท์ซ) และต่ำสุด ได้แก่ 279.39 และ (263 - 264 เฮิรท์ซ)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ตก คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะมีการลากเสียงในช่วงเวลา 0 - 250 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

276.36 แลว

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 300 - 215 เฮิรท์ซ

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ตก ต่างจากรูปแบบที่ 2 ตรงที่มีการขึ้นและตกของรูปร่างเสียงวรรณยุกต์ต่ำกว่า มี 1 คำ คือ

272.27 ลิบ

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 300 - 276 เฮิรท์ซ

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ราบ มี 2 คำ คือ

261.4 แลว

281.4 แลว

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 261.4 แลว

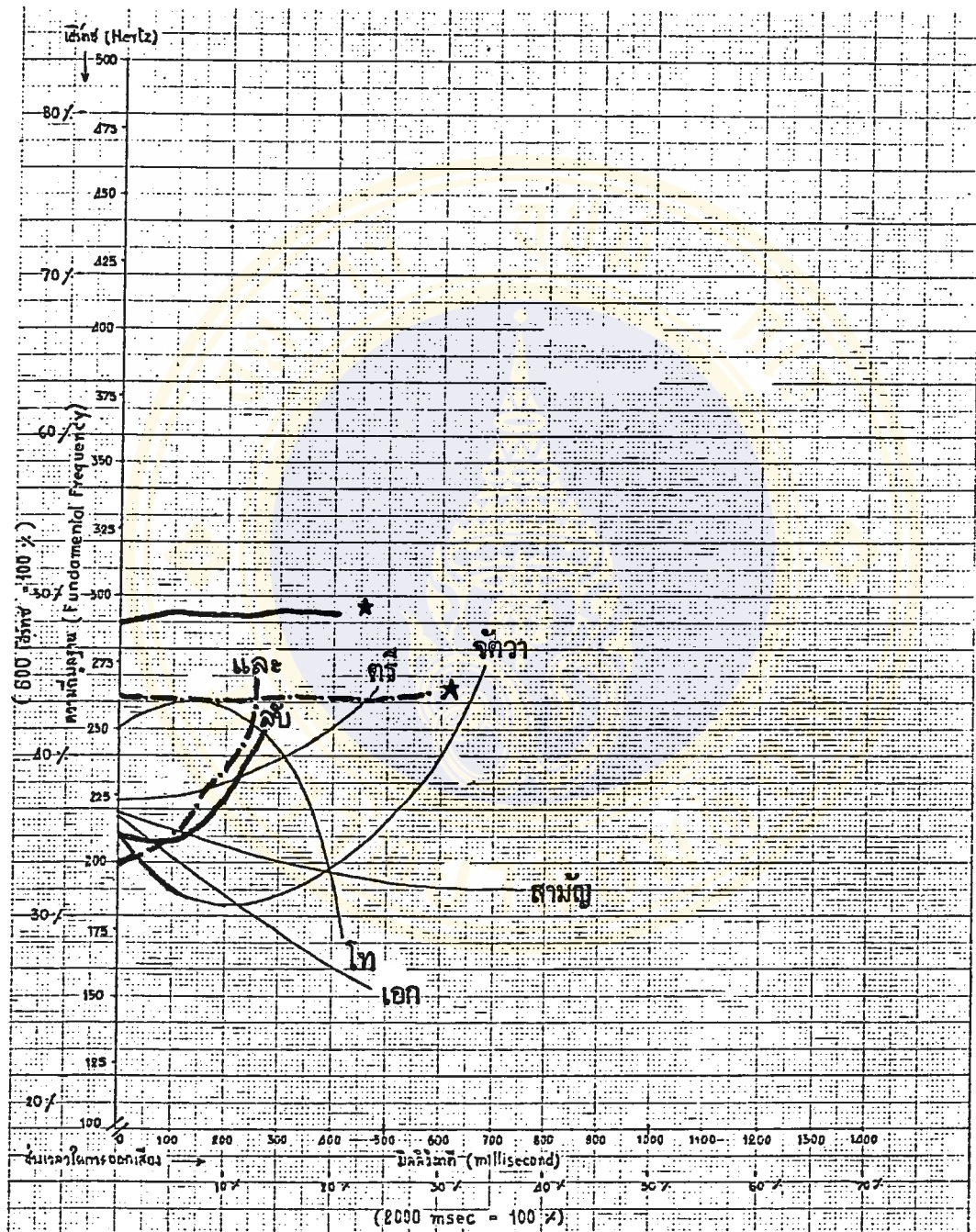
(345 - 349 เฮิรท์ซ) และต่ำสุด ได้แก่ 281.4 แลว (268 - 277 เฮิรท์ซ)

263.10

ถ้าเราจะนัดพบกันเมื่อตะวันตกลับไม้

279.39

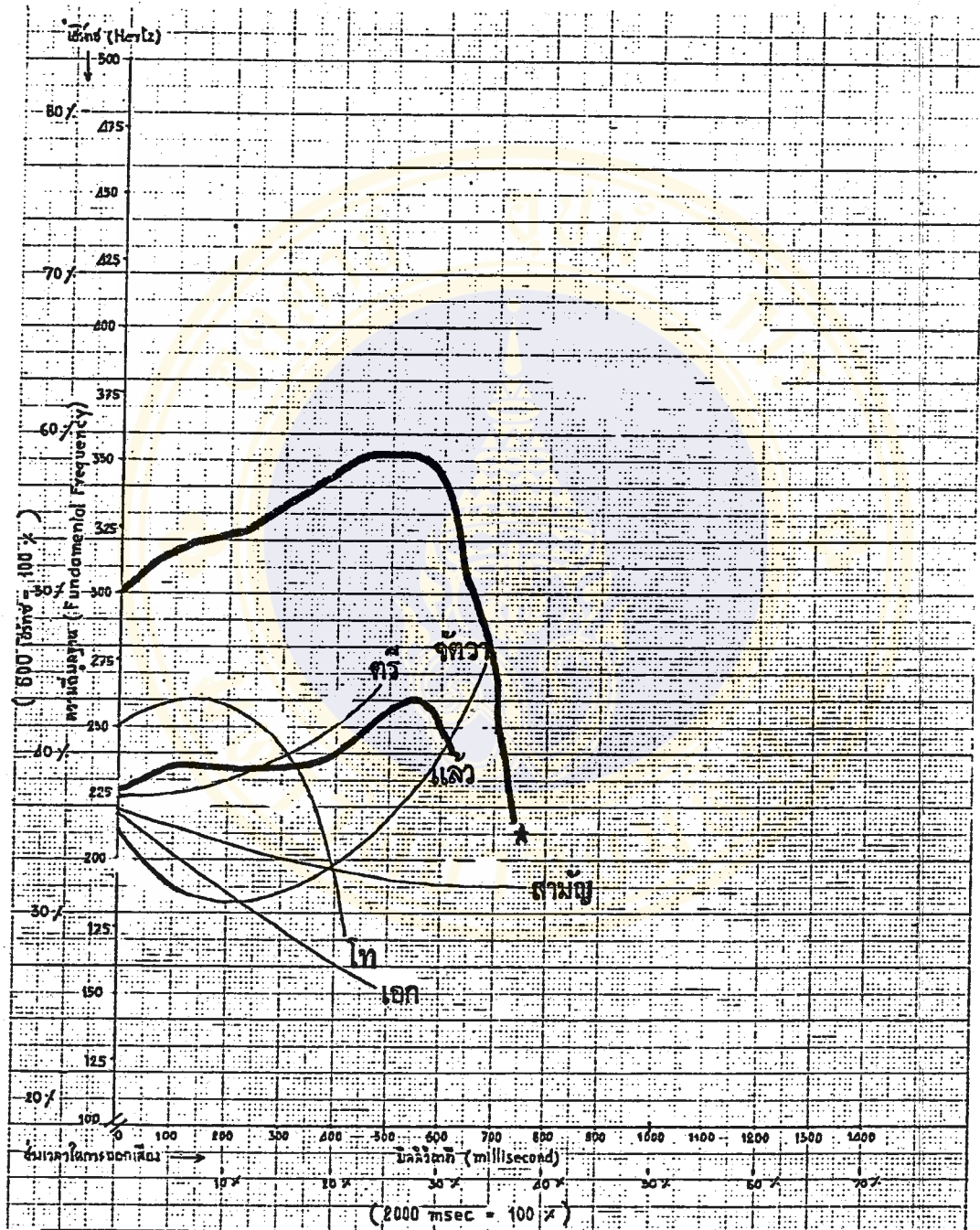
และแล้วมาเจอคนแบบปอนปอนเหมือนกัน

แผนภูมิที่ 78 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
 ดับ และ และ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 1

276.36

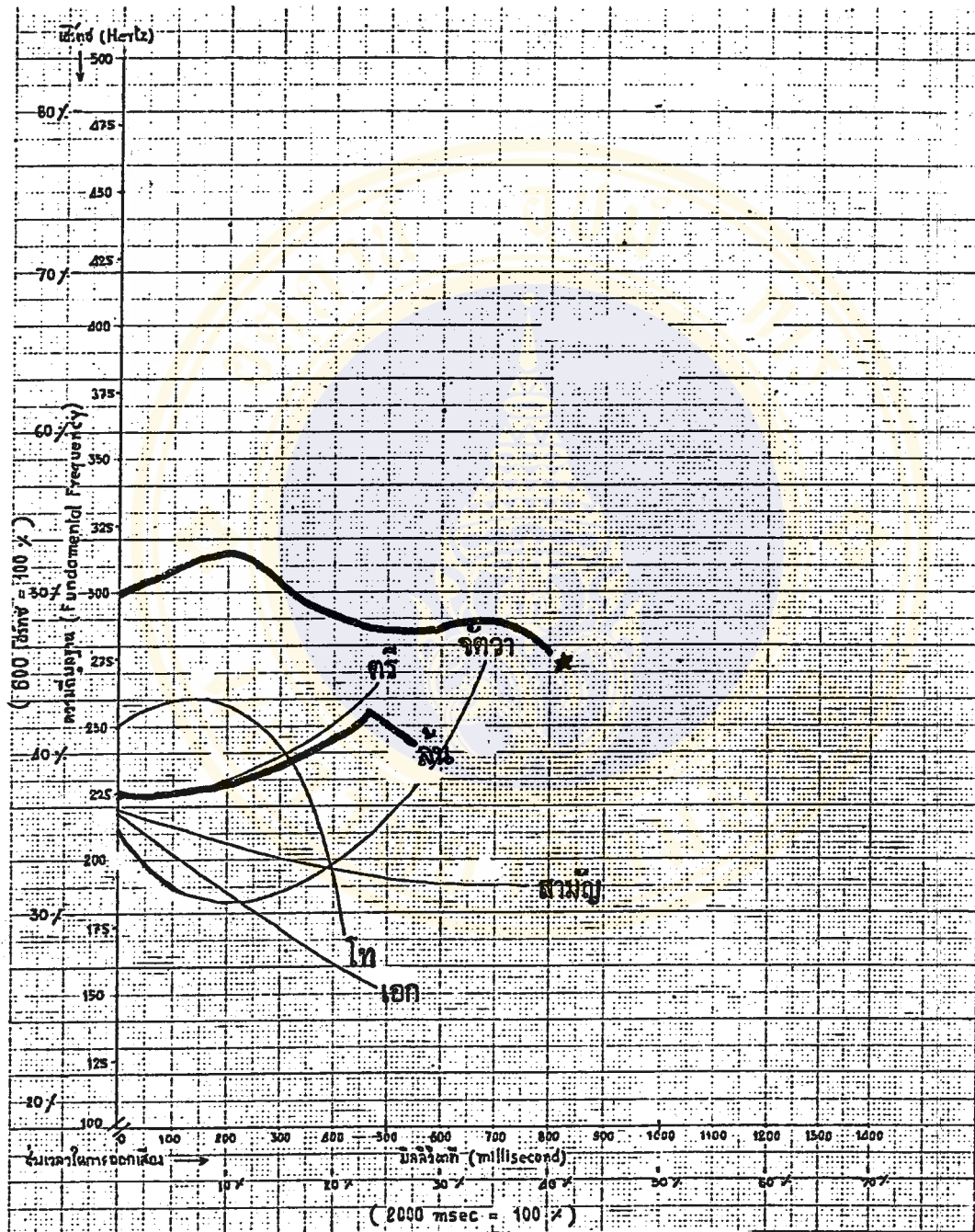
ผ่านมาได้ก็บุญแล้วเหลือแต่ตัวเปล่า ๆ

แผนภูมิที่ 79 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
แล้ว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างลิ้น รูปแบบที่ 2

272.27

หอบความรักท่วมท้นล้นเอามารอบให้ ขอแม่จะอยู่แสนไกล

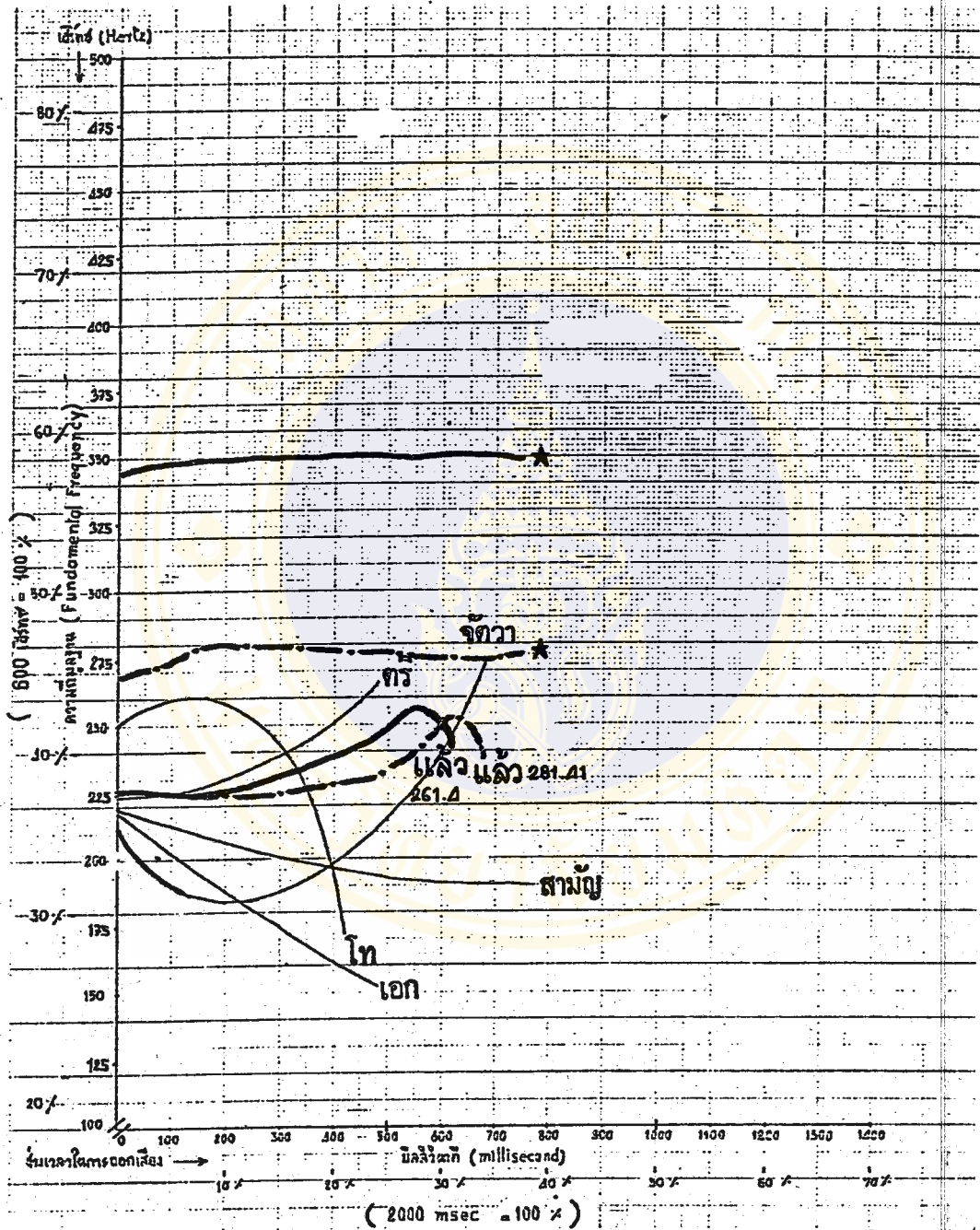
แบบรูปที่ 80 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทวิ ในคำว่า
 ล้น ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างต้น รูปแบบที่ 3

261.4

แต่แล้วเมื่อรักจากกลีบอ่าววังใจระทม

281.41

มาทกนวยความรักแล้วก็ทิ้งกันไปไกล

แผนภูมิที่ 81 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
แล้ว และ แล้ว ในกลุ่มพยางค์เสียงข้างขึ้น รูปแบบที่ 4

จ. วรรณยุกต์จัตวา มี 3 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิ 82 - 83 หน้า 192 - 193

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ระดับ มี 1 คำ คือ

28.2 แผลกเหลว

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 280 - 293 เฮิรท์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ขึ้น มี 2 คำ คือ

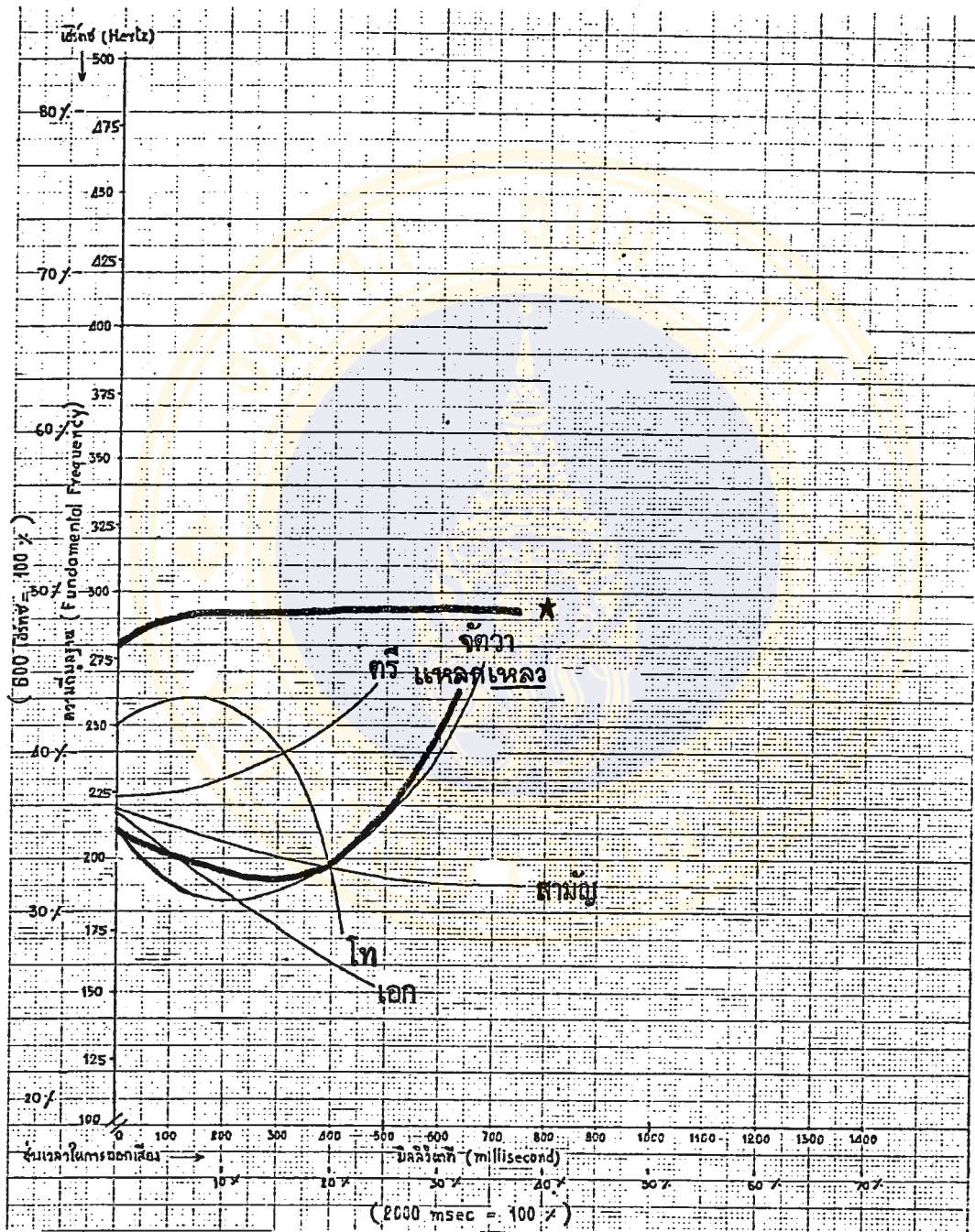
267.10 เหลือ 277.36 เหลือ

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 267.10

เหลือ (305 - 370 เฮิรท์) และคำ ได้แก่ 277.36 เหลือ (280 - 292 เฮิรท์)

262.5

หัวใจแหลกเหลวไม่รู้ลืมเลยเราจะสังเวยให้กับความหลัง

แผนภูมิที่ 82 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จันทรา ในคำว่า
เหลว ในกลุ่มพยัญชนะเสียงข้างต้น รูปแบบที่ 1

6. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก (Nasal)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิกมีทั้งหมด 43 คำ เป็นวรรณยุกต์สามัญ 5 คำ วรรณยุกต์เอก 3 คำ วรรณยุกต์โท 7 คำ วรรณยุกต์ตรี 12 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 16 คำ ลักษณะการเพี้ยนของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิกแสดงในแผนภูมิที่ 84 - 99 หน้า 195 - 214

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 5 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มี 3 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 84 - 86 หน้า 195 - 197

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 2 คำ คือ

319.39 มี 300.17 เมือง

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 319.39 มี

(230 - 244 เฮิรท์) และคำได้แก่ 300.17 เมือง (212 - 212 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ราบ มี 1 คำ คือ

291.9 ใน

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 269 - 294 เฮิรท์

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ขึ้น มี 2 คำ คือ

304.19 มา 296.10 ทำไม

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 304.19 มา

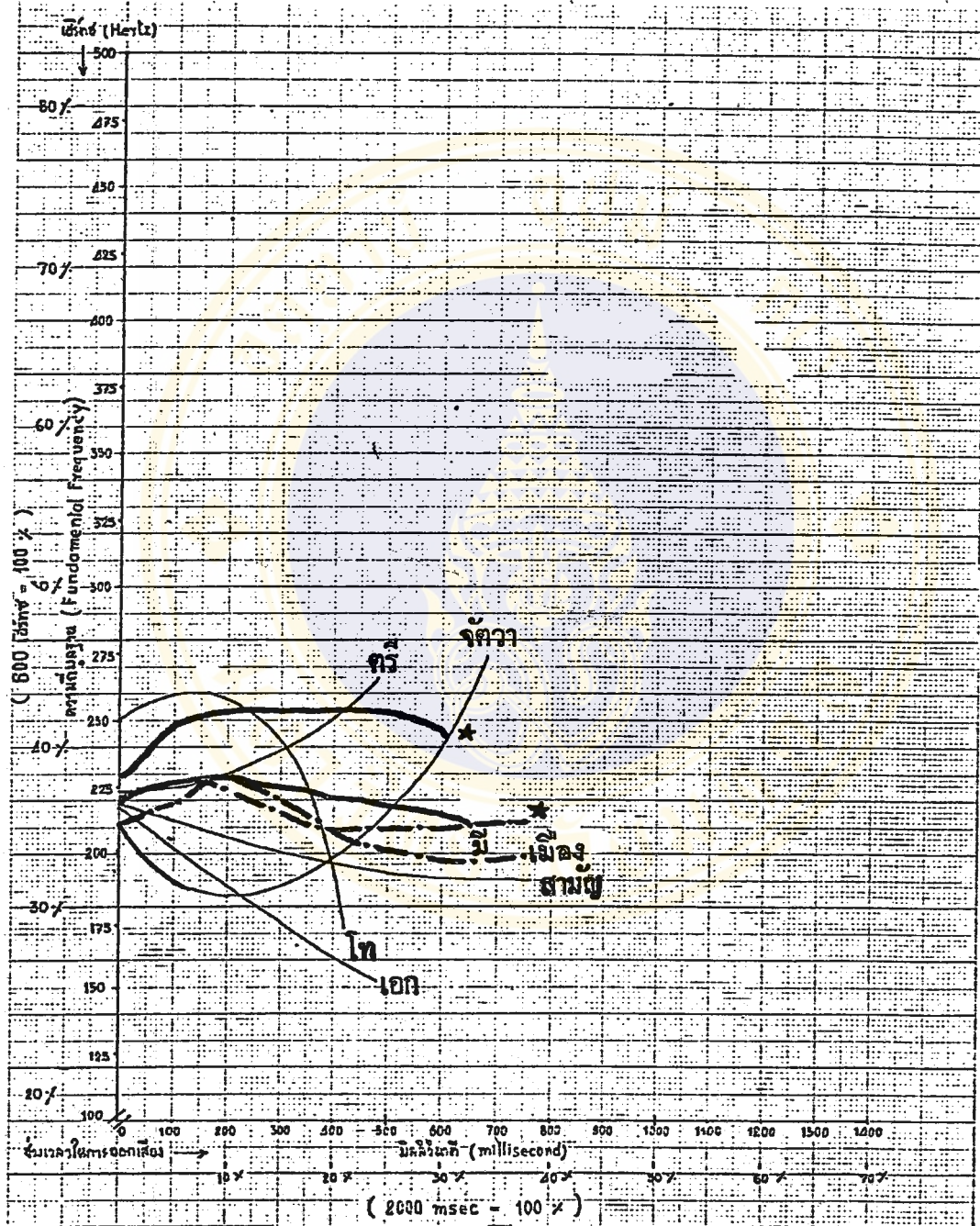
(285 - 320 เฮิรท์) และคำได้แก่ 296.10 ทำไม (254 - 286 เฮิรท์)

319.39

เพราะฉันมันเป็นคนแบบปอนปอนทั่วไปไม่เห็นจะมีที่ใด

300.17

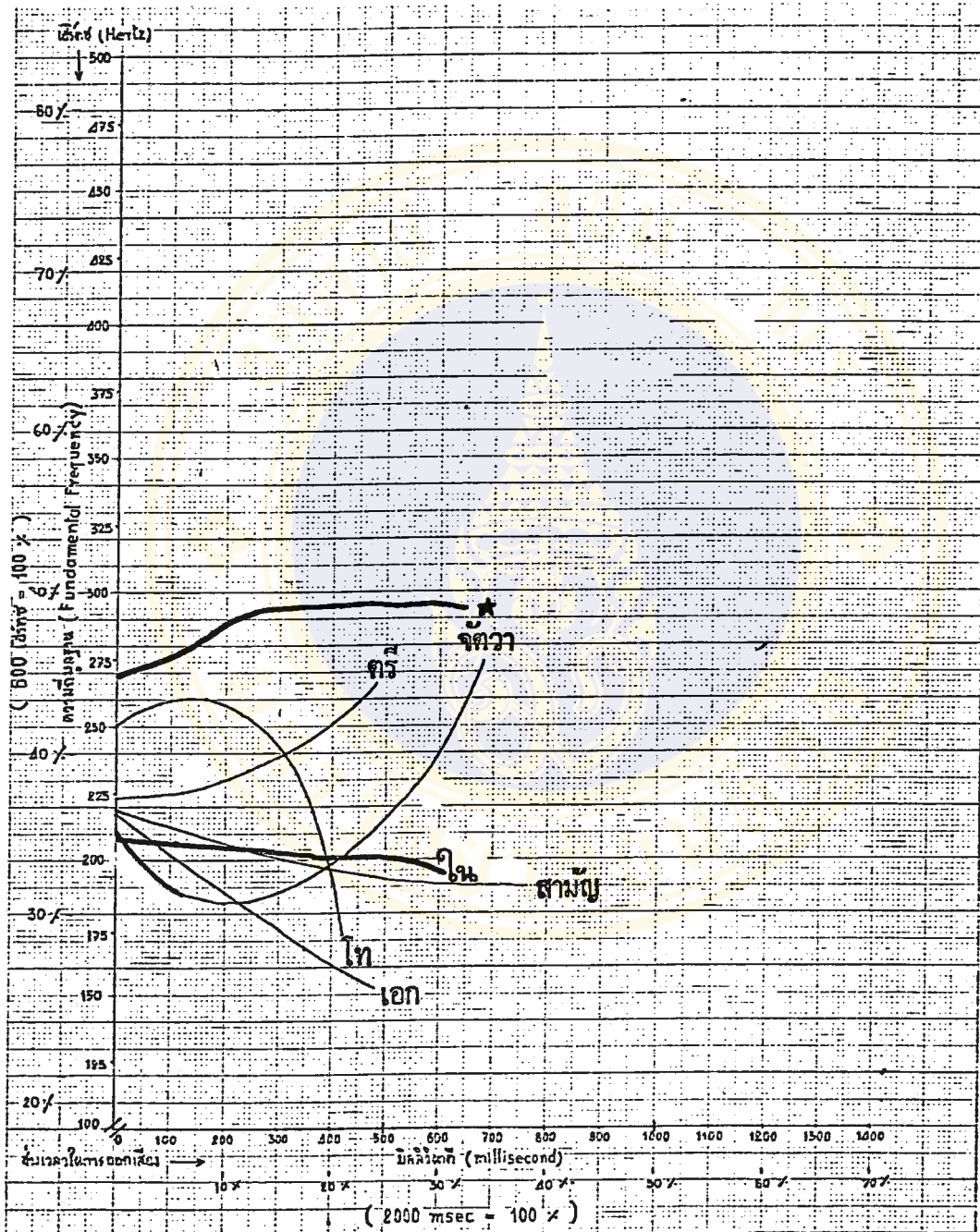
ฉันทสวามานเมืองฟ้าคำคีนจะทนเป็นนิเฑียรไปทั่วถิ่นที่มันมีการ

แผนภูมิที่ 84 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
มี และ เมือง ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 1

291.9

จำกลืนไ้คคลับคล้ายว่าคอกที่ถือในมือเธอ

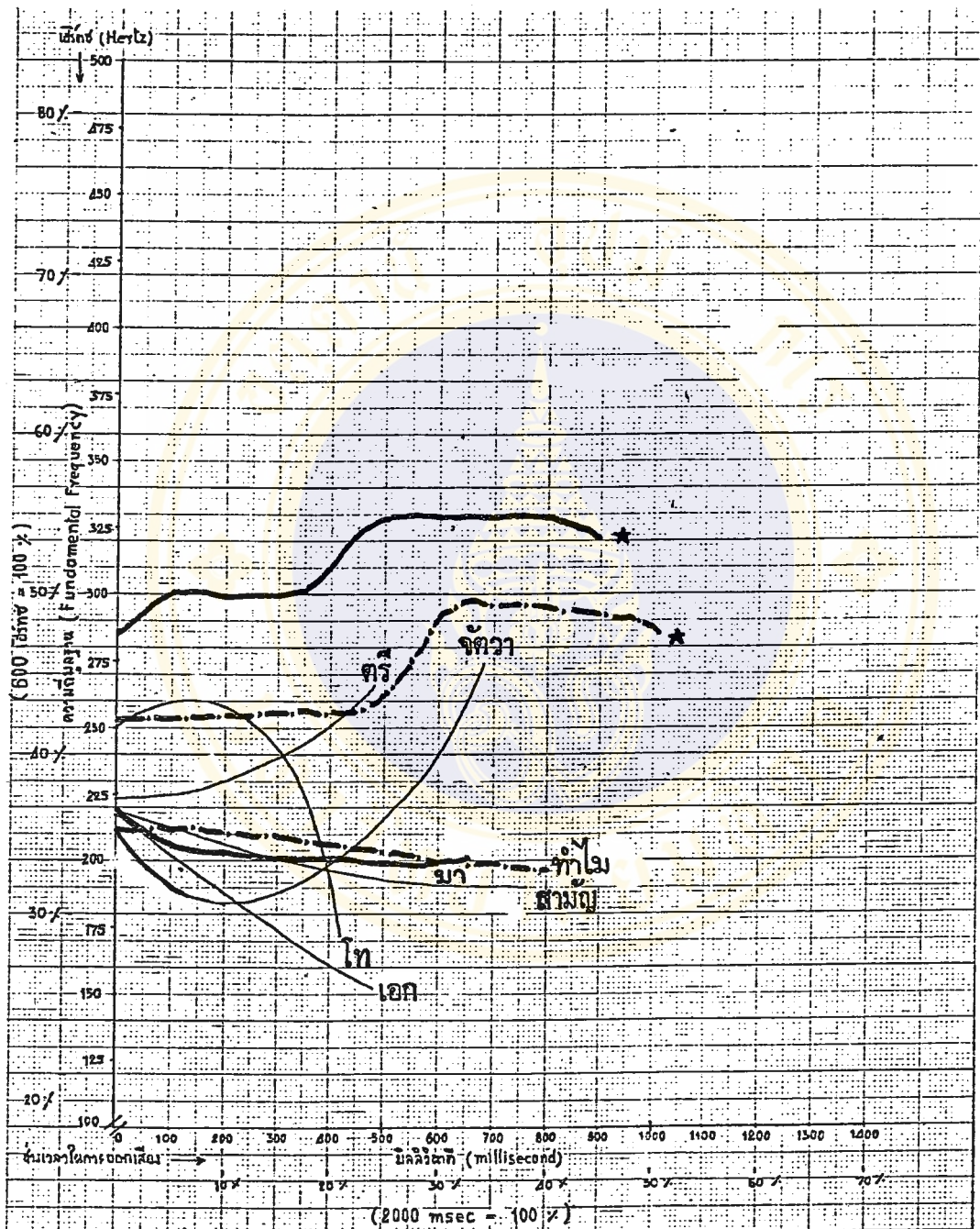

แผนภูมิที่ 85 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ใน ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2

304.19

296.10

เราต่างก็เคยมีความรักผ่านๆ เคยชั่วชอกอูราเพราะถูกรักทอดทิ้ง
ไม่ต้องระวังไม่ต้องระไวจะอายุทำไมกับพระจันทร์

แผนภูมิที่ 86 แสดงลักษณะการเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
มา และ ทำไม ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 3

ข. วรรณยุกต์เอก มี 3 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 87 - 88 หน้า 199 - 200

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายวรรณยุกต์
สามัญในการพูดธรรมดา แต่มีช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

308.25 กำหนด

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 258 - 268 เฮิรท์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
ต่ำ - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่
สูงกว่า มี 2 คำ คือ

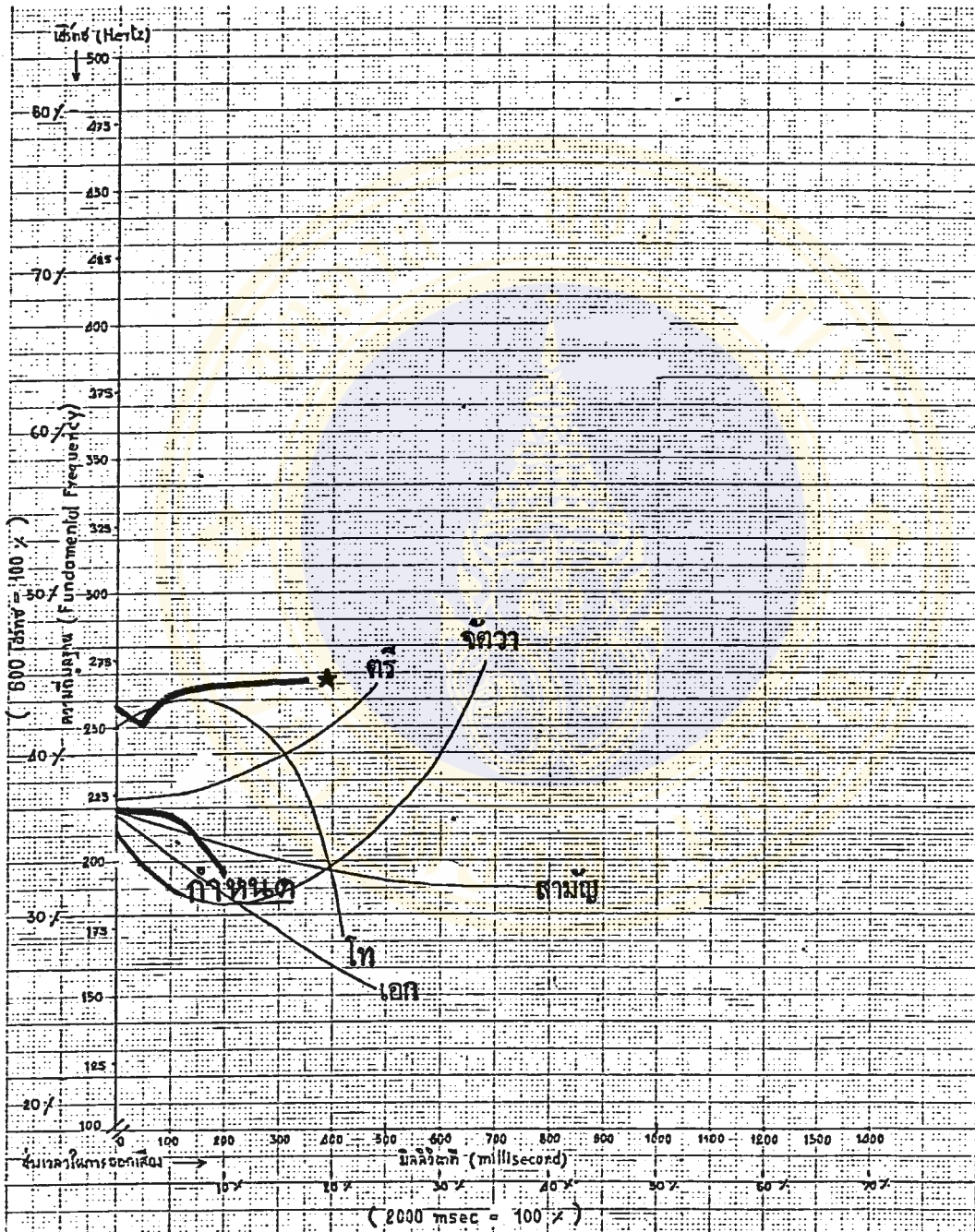
286.3 หมิ่น 312.4 ใหม่

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ไ้แก่ 286.3 หมิ่น

(245 - 285 เฮิรท์) และคำ ไ้แก่ 312.4 ใหม่ (229 - 234 เฮิรท์)

308.25

รักษากเพียงโหนกำหนดครคไค้เท่าควงใจฉฉ

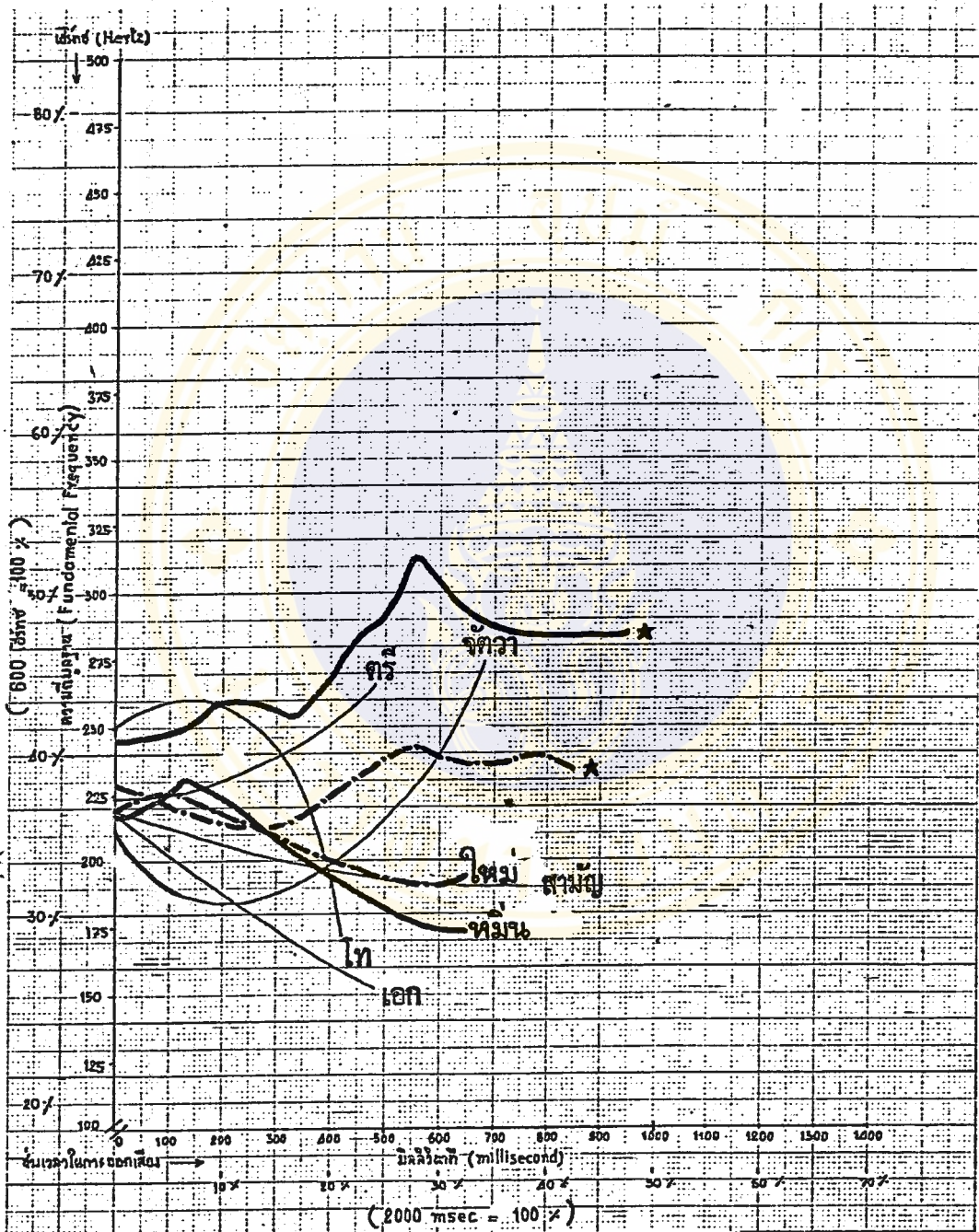
แผนภูมิที่ 87 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
กำหนด ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 1

286.3

แม้ชาติต่างแดนมาหิมามาแคลนหนูไม่แค้นบ้างหรือไร

312.34

ก็มันเห็นอยู่ว่าเธอมีใจให้กับเขาคนใหม่เท่ากับฉันคนเก่า

แบบฉบับที่ 88 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
หิมา และ ใหม่ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2

ค. วรรณยุกต์โท มี 7 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ มี 4 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 89 - 92 หน้า 202 - 205

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่ที่สูงกว่า มี 3 คำ คือ

317.37 ไม 289.4 นาร์ก

285.3 เนือง

คำที่อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่สูงสุด ได้แก่ 317.37 ไม (264 - 265 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 289.4 นาร์ก (268 - 261 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

287.4 เมื่อ

อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่ 211 - 206 เฮิรท์

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ตก คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

314.34 ไม

อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่ 350 - 300 เฮิรท์

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ราบ มี 2 คำ คือ

297.10 นี 293.10 เมื่อ

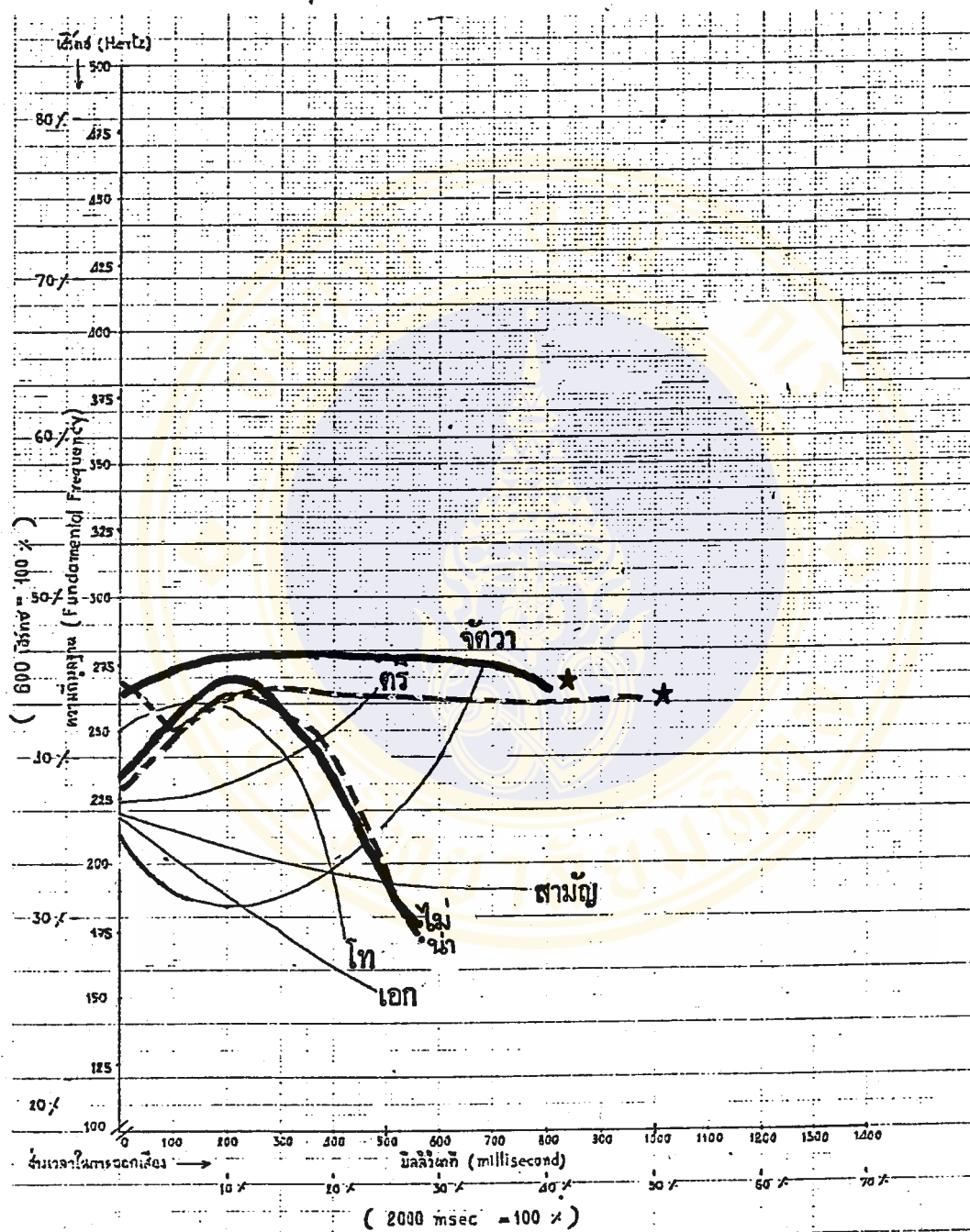
คำที่อยู่ในช่วงพิตักษะความถี่สูง ได้แก่ 297.10 นี (289 - 345 เฮิรท์) และต่ำ ได้แก่ 293.10 เมื่อ (251-327 เฮิรท์)

317.37

หากว่าเราไม่คิดจริงจังถึงความผิดหวังถือเป็นบทเรียน

289.4

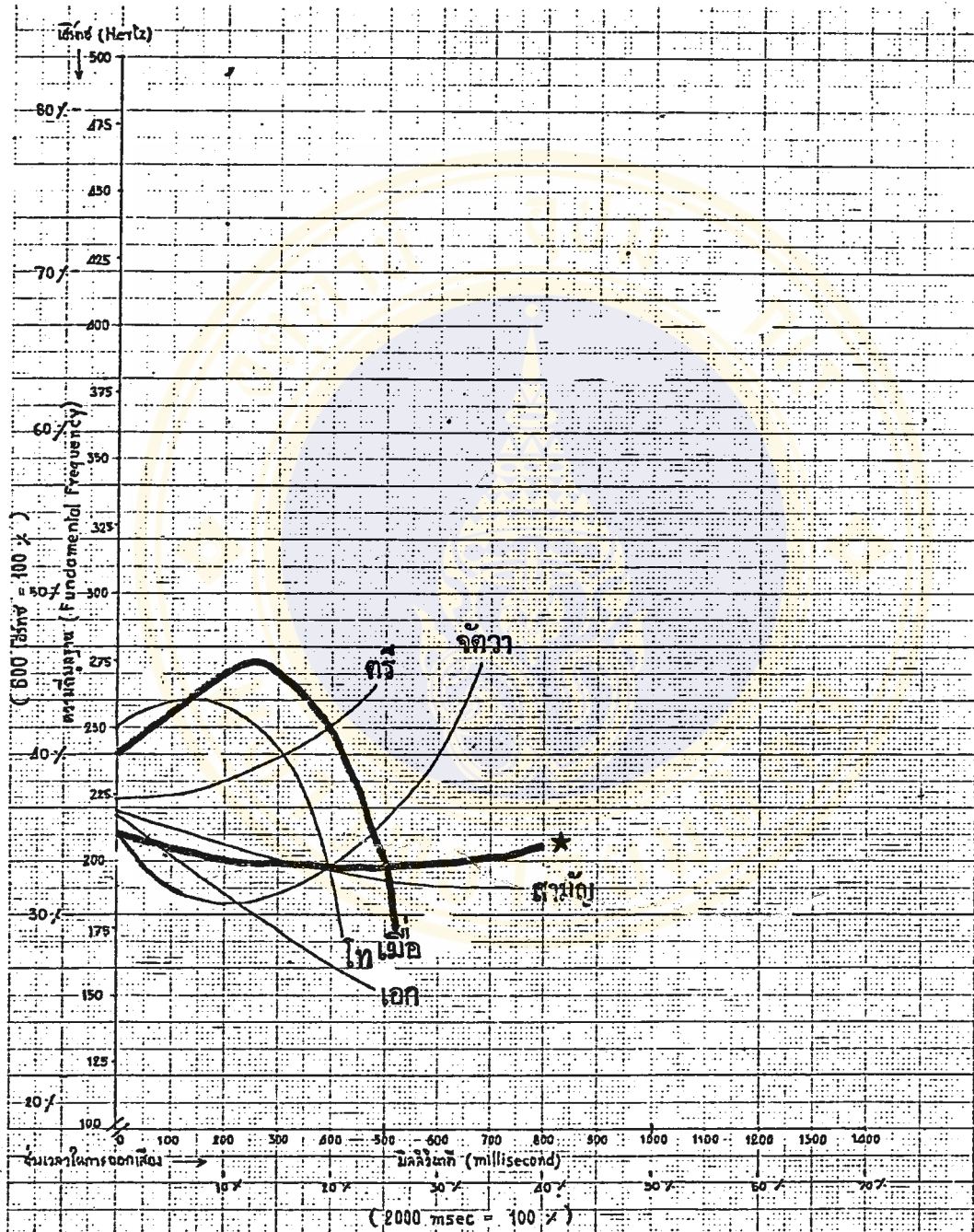
ทุกคำทุกคืนสครีนนา เขยชม

แผนภูมิที่ 89 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
ไม่และ น้า ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 1

287.4

เมื่อสนต้งลมโอนอ้อนระเนนทอคนอน

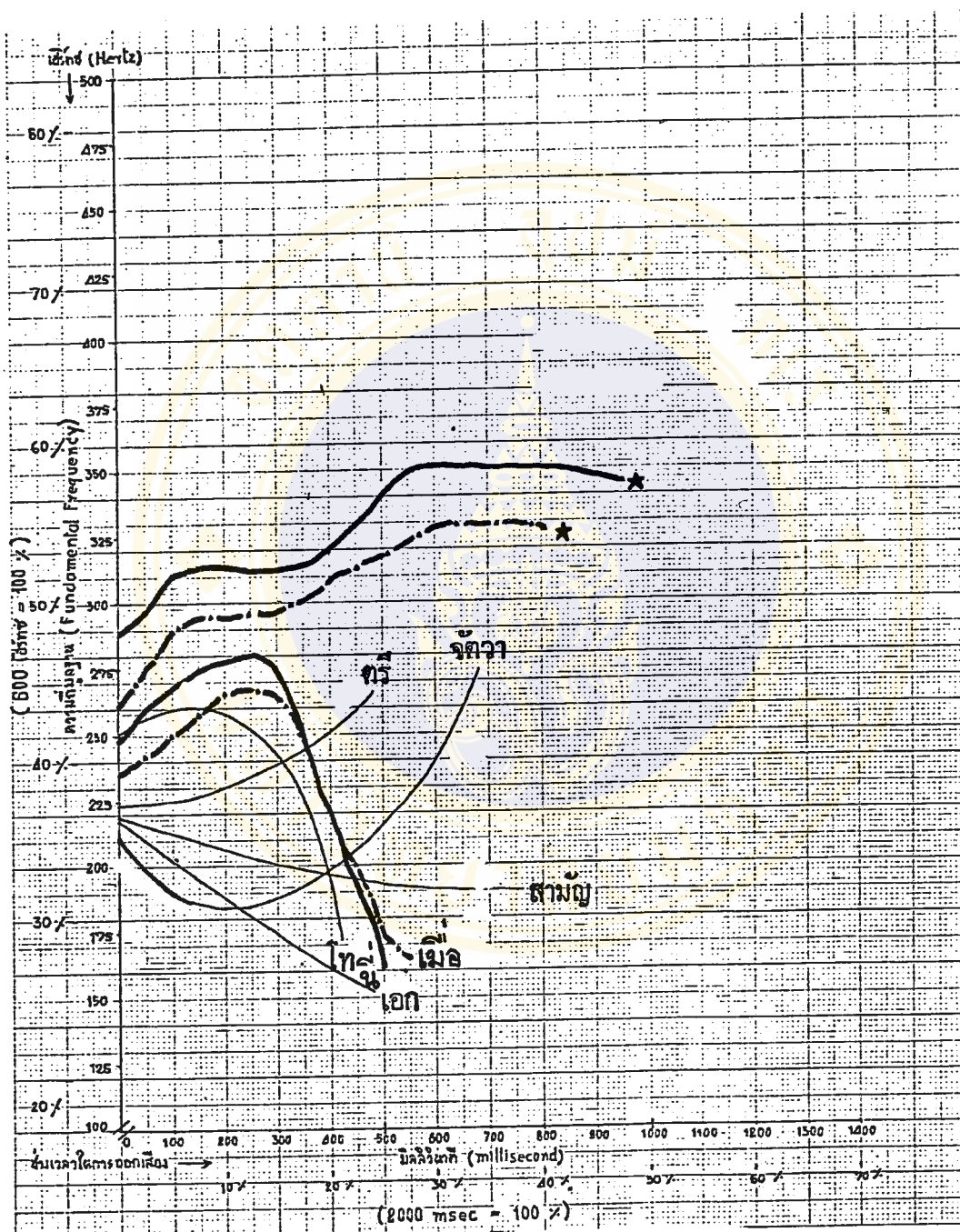
แบบรูปที่ 90 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
เมื่อ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2

297.10

นี่ ๗ ที่นัดพบแต่เราไม่พบกับใคร

293.10

ถ้าเราจะนัดพบกันเมื่อตะวันลับไม้

แบบฉบับที่ 92 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
นี่ และ เมื่อ ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 4

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 12 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ มี 4 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 93 - 96 หน้า 207 - 210

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เอก แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

318.38 แนะนำ

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 213 - 236 เฮิรท์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ตก คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะมีการลากเสียงในช่วงเวลา 0 - 300 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มต้นมีลักษณะคล้ายเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา และอยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 7 คำ คือ

316.35 นะ 295.10 ไม้

284.3 นี้ 294.10 นัค

298.12 นี้ 305.21 น้ำ

315.35 นัม

คำที่อยู่ในช่วงความถี่สูงสุด ได้แก่ 316.35 นะ (329 - 224 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 295.10 ไม้ (285 - 220 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ระดับ มี 3 คำ คือ

303.19 นัม 307.23 นิยม

321.39 นี้

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 321.29 นี้ (331 - 330 เฮิรท์) และต่ำสุด ได้แก่ 303.19 นัม (315 - 313 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 4 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ขึ้น มี 2 คำ คือ

315.35 นัม 306.21 นาก

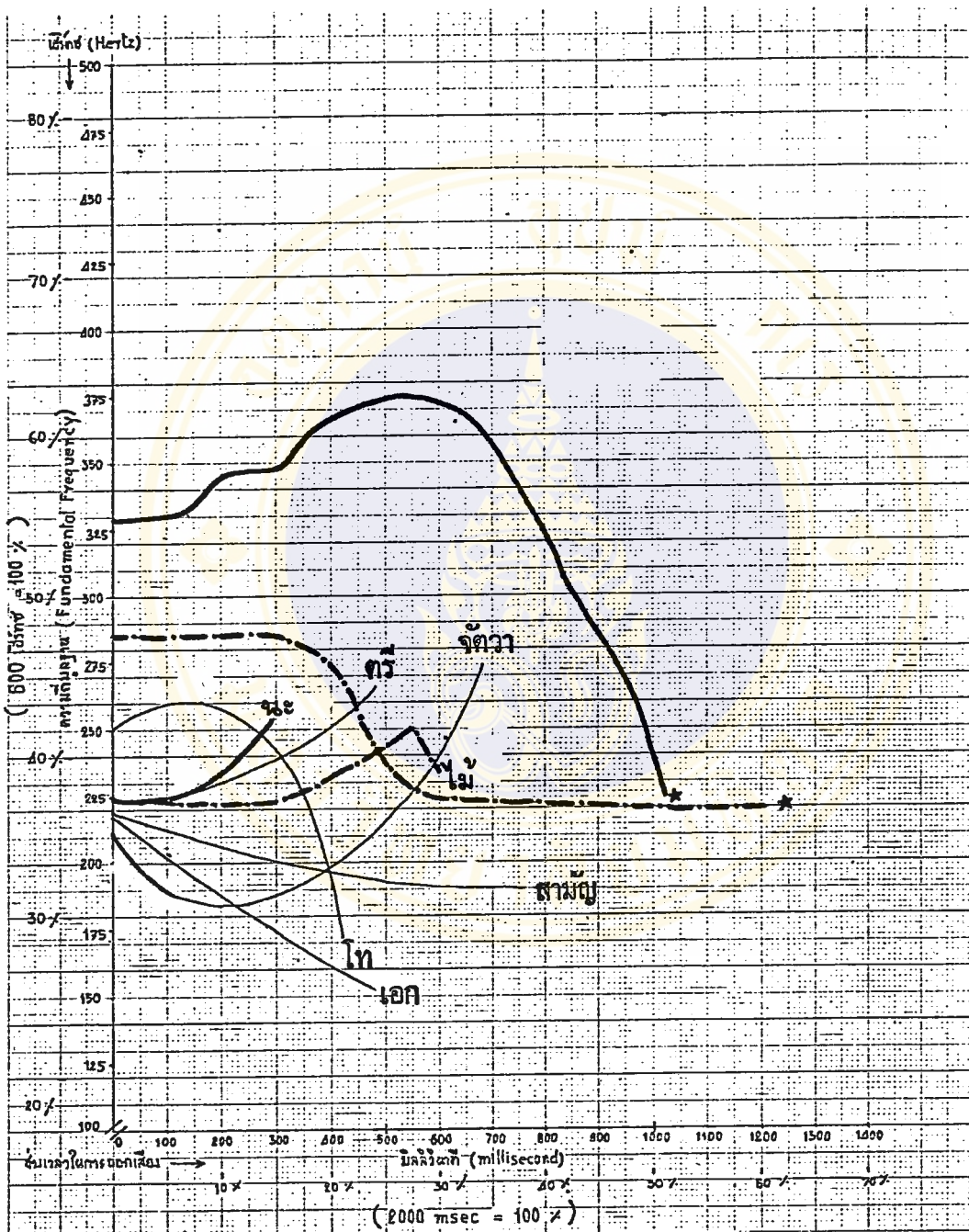
คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 315.35 นัม (305 - 346 เฮิรท์) และต่ำ ได้แก่ 306.21 นาก (268 - 312 เฮิรท์)

316.35

ก็จับมานานแล้วนะก็ลามาเป็นแรมเดือน

295.10

ถ้าเราจะนึกพบกันเมื่อตะวันลับไม้

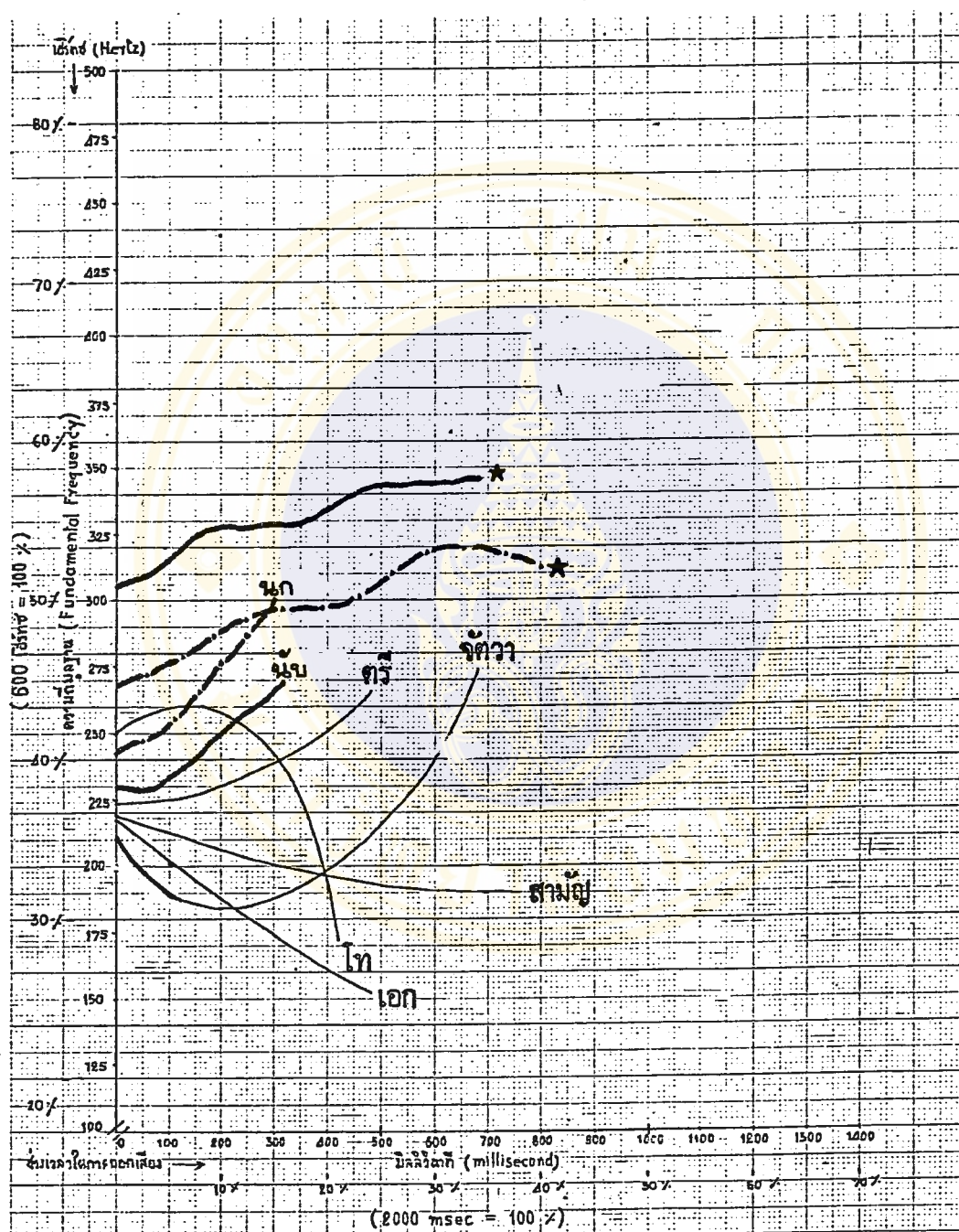
แผนภูมิที่ 94 แสดงลักษณะการเพิ่มขึ้นของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า
นะ และ ไม่ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 2

315.35

ก็จบกันไปตั้งนานหนทานอยู่เป็นนับเดือน

306.21

ขอจงเป็นเหมือนชนบทไพร่ที่เหิรบินคู่กันไปหัวใจคู่กัน

แผนภูมิที่ 96

แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า

นับ และ นก ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 4

จ. วรรณยุกต์จัตวา มี 16 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ มี 3 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 97 - 99 หน้า 212 - 214

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูง - ตก คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะมีการลากเสียงในช่วงเวลา 0 - 300 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มมีลักษณะคล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โท และอยู่ในช่วง พิสัยความถี่ที่ใกล้เคียงกัน มี 1 คำ คือ

320.39 เฮง่า

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 250 - 224 เฮิรท์ซ์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ที่สูงกว่า มี 1 คำ คือ

292.9 หมาย

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 220 - 223 เฮิรท์ซ์

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น มี 14 คำ คือ

301.18 เหมื่อน 290.7 เหมื่อ

283.3 เทญ 288.4 ฉงน

299.14 หมอง 302.18 ทนาม

309.29 หมอน 310.29 ทุญ

311.32 ไทน 313.34 ไหม

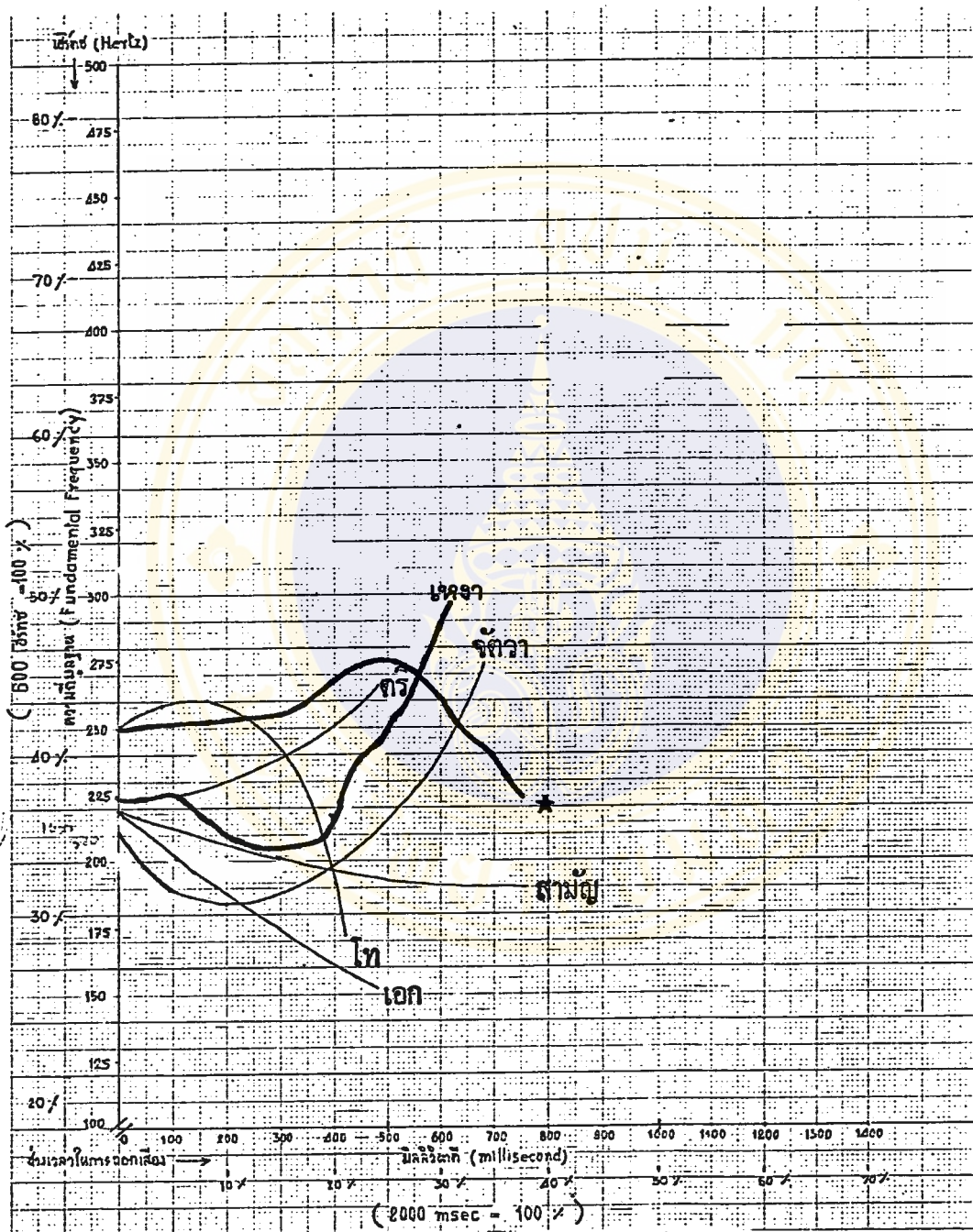
322.46 หมอง 323.46 หมาย

324.50 เฮงา 325.50 หมาย

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 301.18

เหมื่อน (350 - 395 เฮิรท์ซ์) และต่ำสุด ได้แก่ 290.7 เหมื่อ (245 - 336 เฮิรท์ซ์)

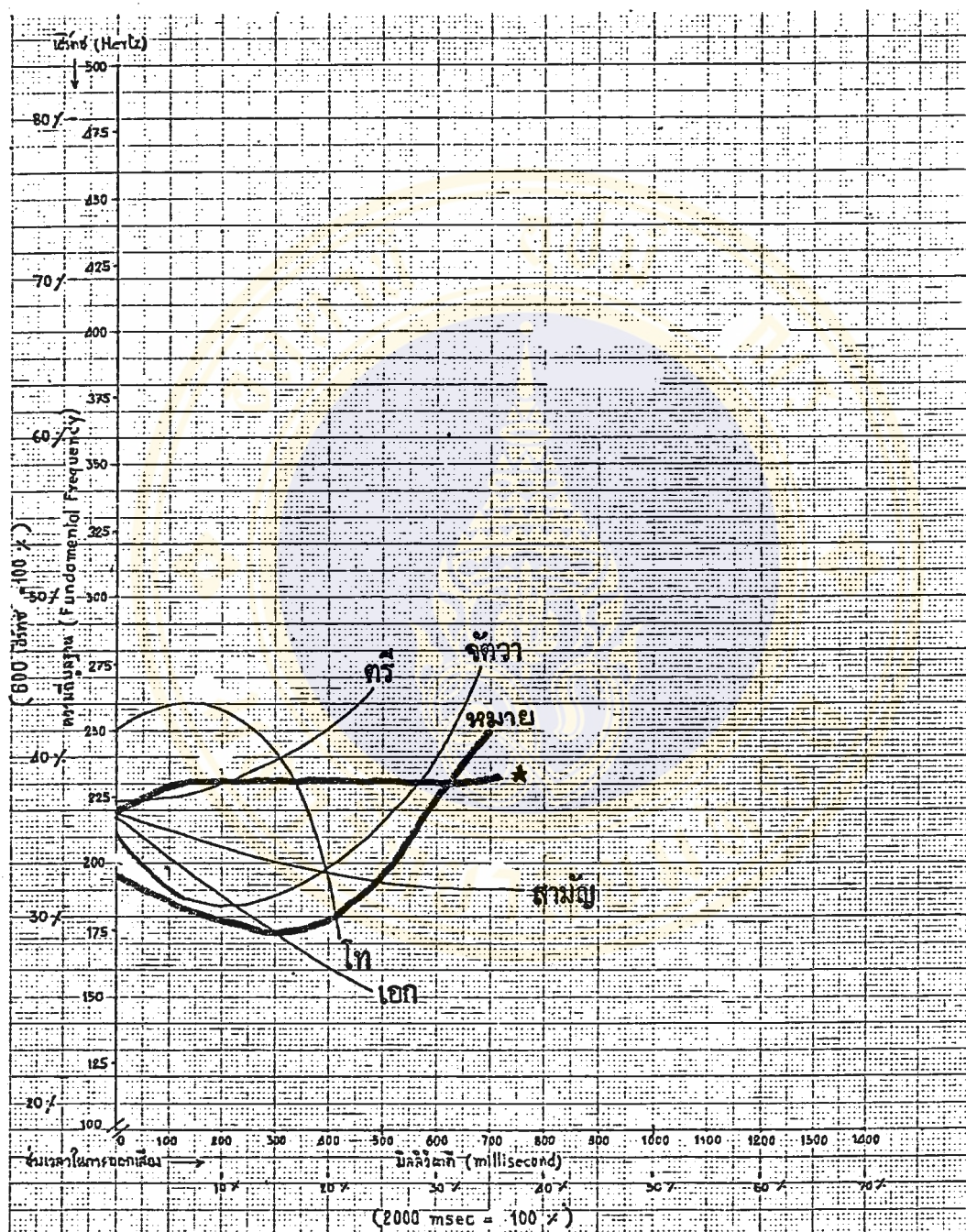
320.39 ยามเหงาได้แต่ทนเอาเราเกิดเป็นผู้ชาย

แผนภูมิที่ 97 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จตุรา ในคำว่า
เหงา ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 1

292.9

ที่แสนจะเลียดายเพราะไปหมายอื่นให้เขาชื่นชม

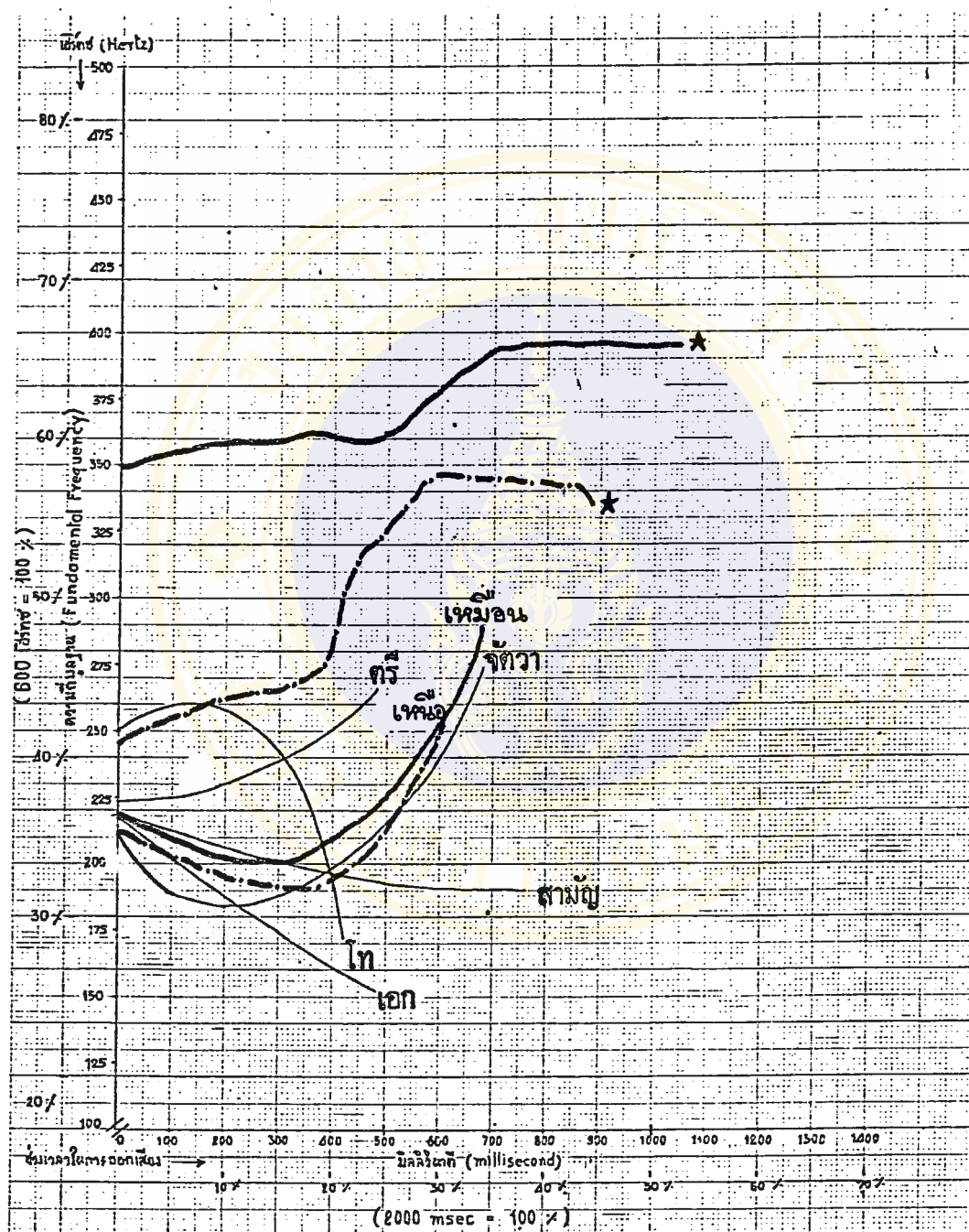
แผนภูมิที่ 98 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จ้าว ในคำว่า
หมาย ในกลุ่มพยางค์เสียงนาสิก รูปแบบที่ 2

301.18

เหมือนหนามชีวิตกรีกใจเป็นเป้าให้เราอับเฉาระทม

290.7

นี่คือน้ำใจชาวเหนือจุกเกลือกษาคความเค็ม

แผนภูมิที่ 99

แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จตุร ในคำว่า

เหมือน และ เหนือ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงนาสิก รูปแบบที่ 3

7. รูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระ

(Semi - Vowel)

คำทดสอบในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระมีทั้งหมด 23 คำ เป็น
วรรณยุกต์สามัญ 8 คำ วรรณยุกต์เอก 4 คำ วรรณยุกต์โท 3 คำ วรรณยุกต์ตรี
3 คำ และวรรณยุกต์จัตวา 5 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง
ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระแสดงในแผนภูมิที่ 100 - 109 หน้า 216 - 229

ก. วรรณยุกต์สามัญ มี 8 คำ ลักษณะการเพี้ยนมี 3 รูปแบบ
ดังแสดงในแผนภูมิที่ 100 - 102 หน้า 216 - 218.

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ระดับ มี 4 คำ คือ

126.37 ขอม 332.6 วัน

340.28 วนวาย 337.24 วอน

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไค้แก่ 126.37 ขอม

(325 - 345 เฮิรท์) และต่ำสุด ไค้แก่ 332.6 วัน (285 - 277 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ตก คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะมีการลากเสียงในช่วง
เวลา 0 - 400 มิลลิวินาที ก่อนที่จะเริ่มต้นมีลักษณะคล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์โทใน
การพูดธรรมดา มี 3 คำ คือ

341.32 ไว 343.36 ยิง

347.44 วน

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ไค้แก่ 341.32 ไว

(265 - 200 เฮิรท์) และต่ำสุด ไค้แก่ 343.36 ยิง (236 - 200 เฮิรท์)

รูปแบบที่ 3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
สูง - ขึ้น มี 1 คำ คือ

346.41 ไย

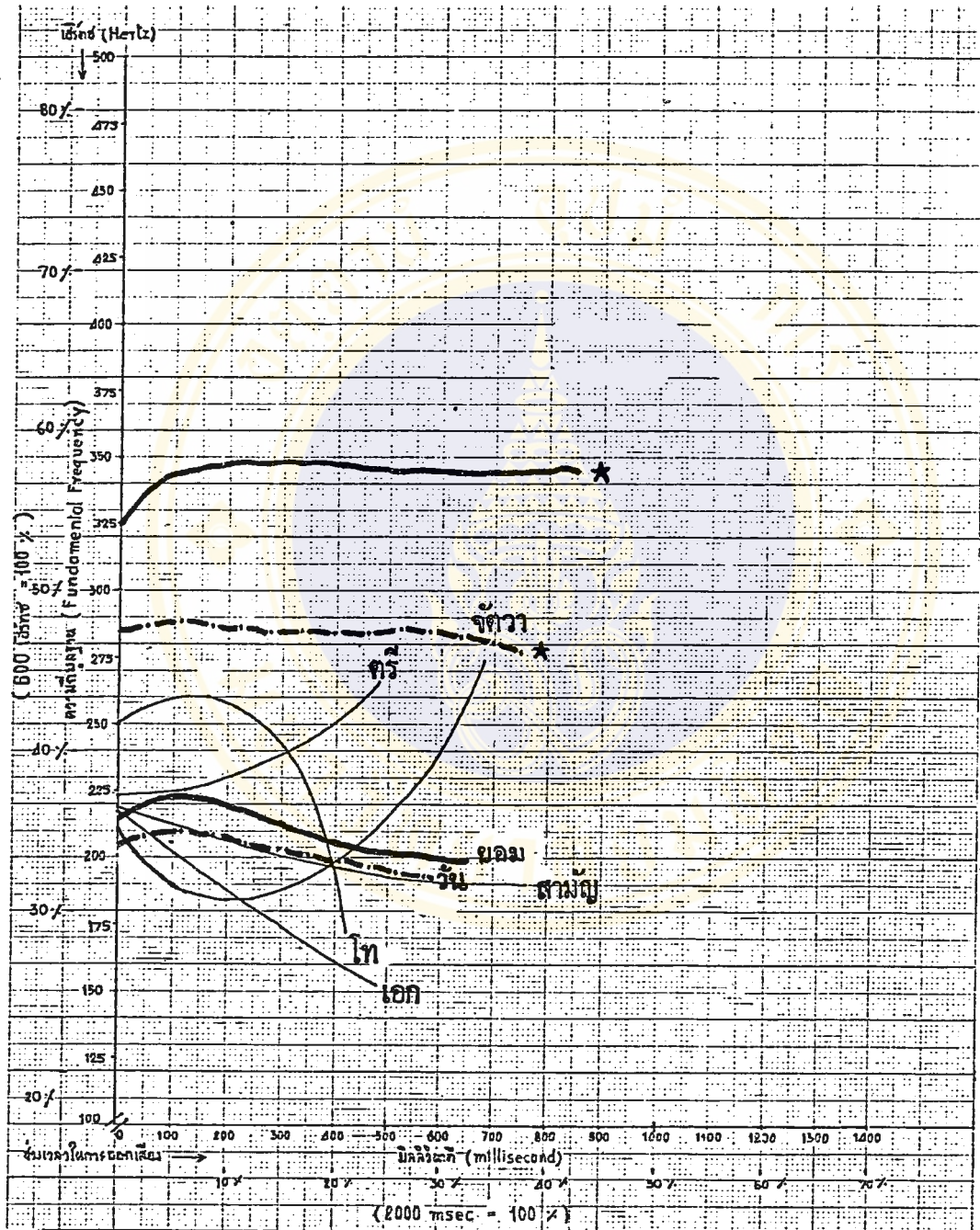
อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 276 - 300 เฮิรท์

126.37

ถ้าผิดหวังฉันยอมเสียใจไม่บอกใครให้เขาได้ฟัง

332.6

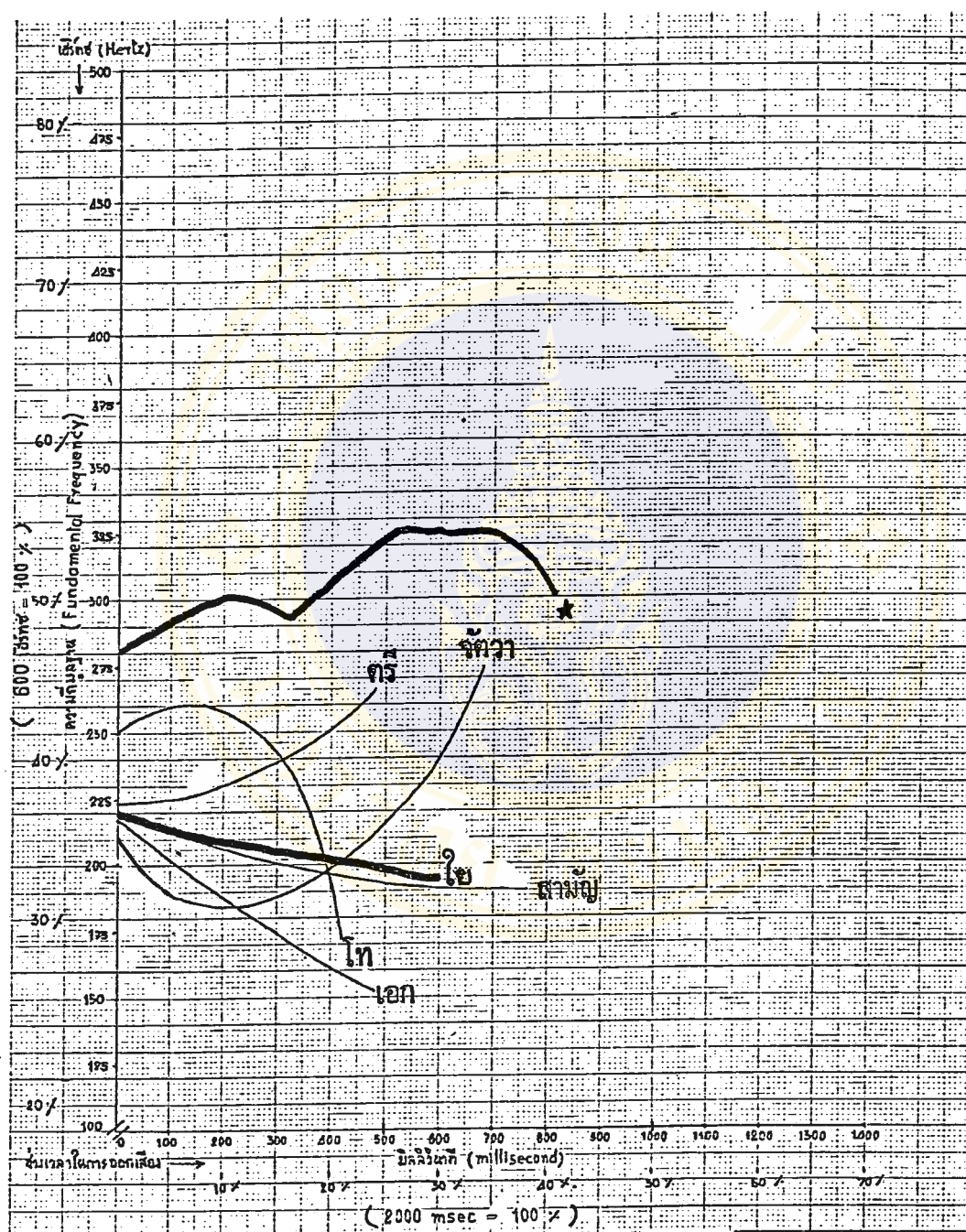
แต่ใจคนหม่นเวียนฉันไม่รู้ว่ามีอะไรที่

แผนภูมิที่ 100 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
ยอม และ วัน ในกลุ่มพยางค์เสียงอิสระ รูปแบบที่ 1

134.41

แม้เมื่อออกจากไปก็ยังห่วงใยไม่เคยจะใจว่าเธอจะมาถึงกัน

แผนภูมิที่ 102 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า
 ใย ในกลุ่มพยางค์เสียงอิสระ รูปแบบที่ 3

ข. วรรณยุกต์เอก มี 4 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์ มี 2 รูปแบบ ทั้งแสดงในแผนภูมิที่ 103 - 104 หน้า 220 - 221

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
 ทำ - ขึ้น คล้ายรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในการพูดธรรมดา แยกอยู่ในช่วงพิสัยความ
 ที่สูงกว่า มี 3 คำ คือ

328.3 อยา 334.22 หีบ

327.2 อยู่

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความที่สูงสุด ได้แก่ 328.3 อยา
 (250 - 300 เฮิรท์ส) และต่ำสุด ได้แก่ 334.22 หีบ (213 - 223 เฮิรท์ส)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ
 สูง - ราบ มี 1 คำ คือ

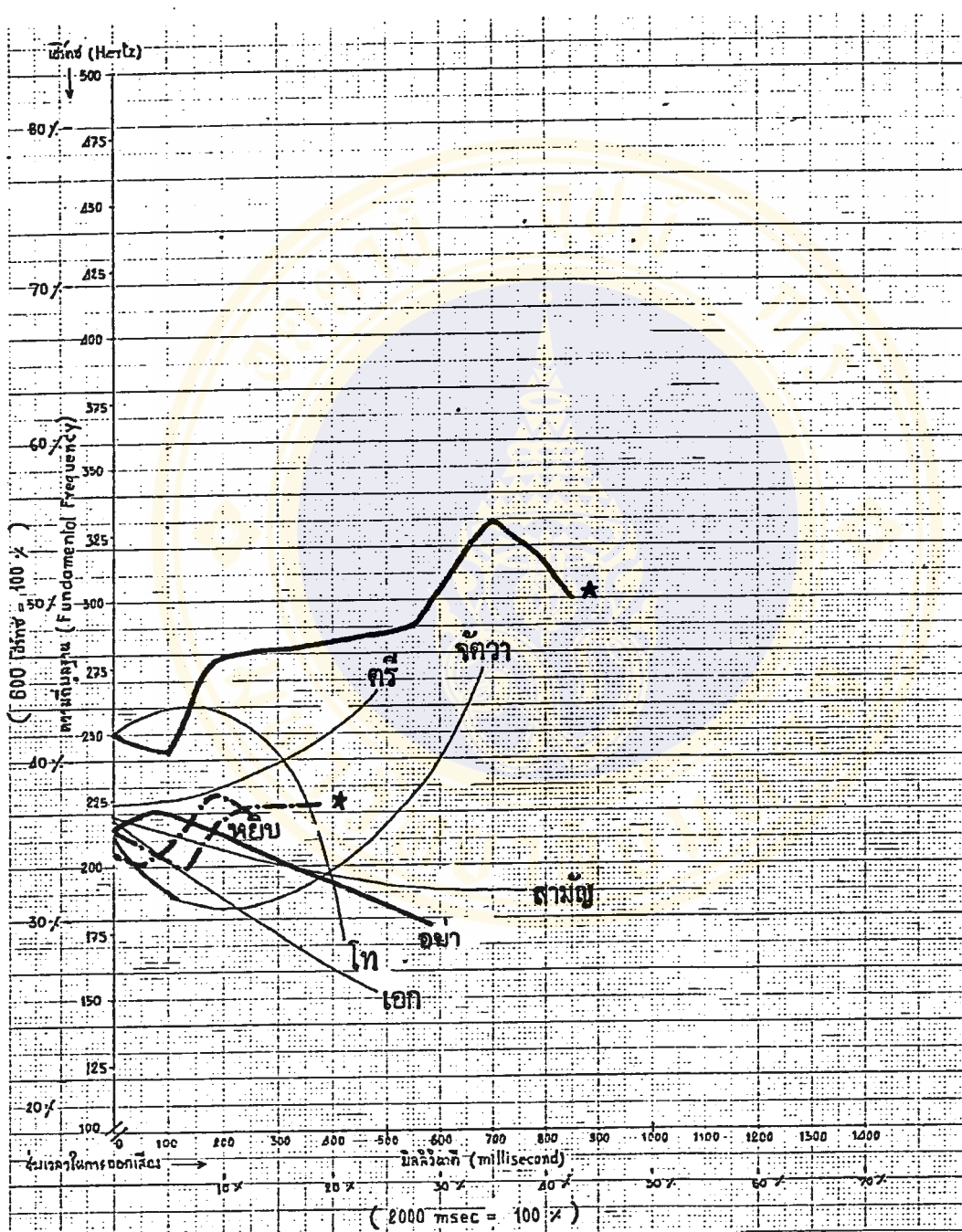
326.1 อยู่

อยู่ในช่วงพิสัยความที่ 325 - 340 เฮิรท์ส

328.3

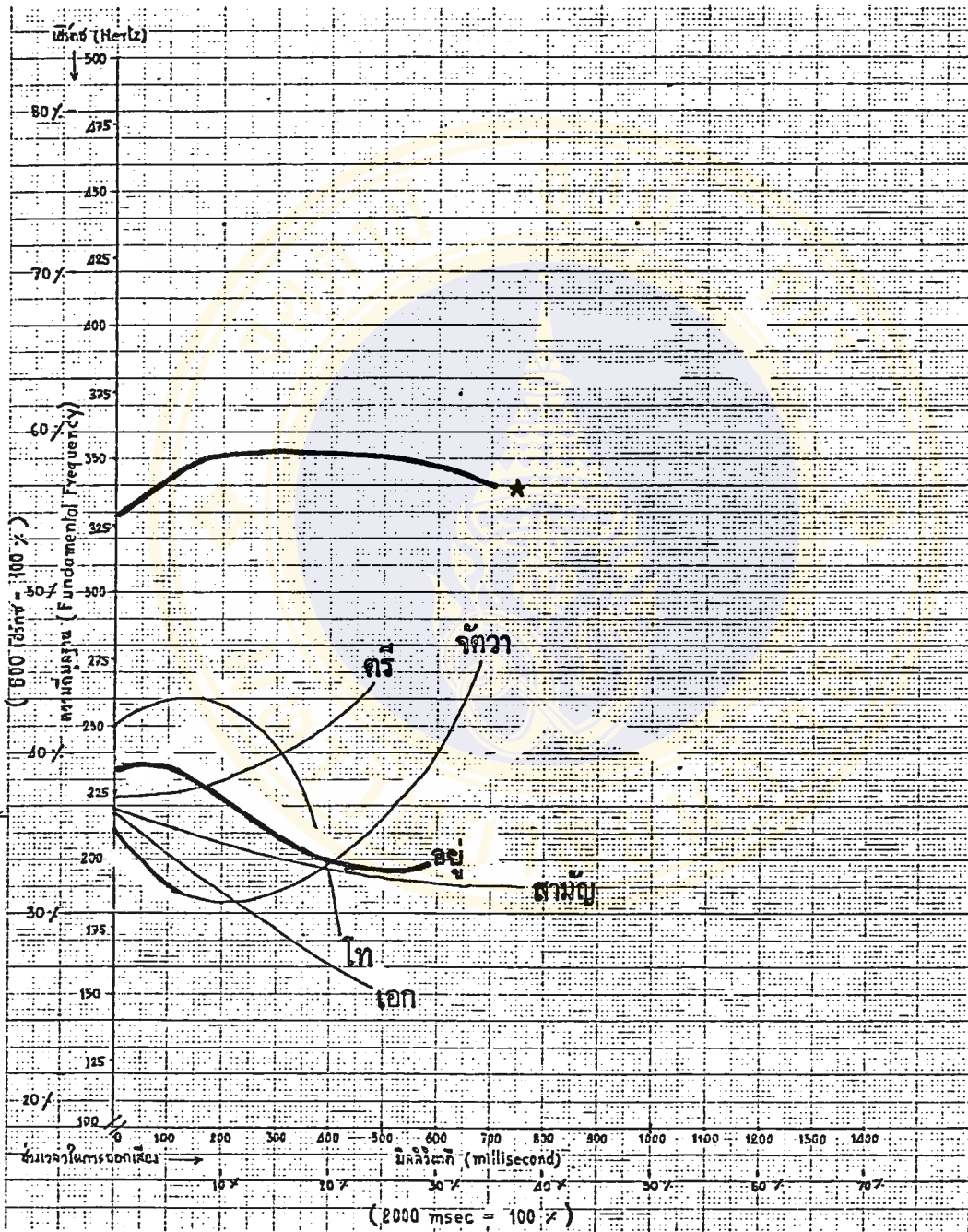
334.22

หนูแอบอย่าเกเรหนูอย่าเหวี่ยงหนูอย่าแตรอย่าสเปลประพลกิพาล
เก็บรักเาไว้ไนอกกิวาหินยบรักไปให้ไคร

แผนภูมิที่ 103 แสดงลักษณะการเหิรของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
อย่า และ หียบ ในกลุ่มพยัญชนะเสียงอักษระ รูปแบบที่ 1

326.1 ไก่กู่ไก่หนึ่ง เจ้าอยู่ถึงไหน ๆ ใครจะเด็คจะคมไค้เราไม่เห็นเลย

แบบภูมิที่ 104 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า
อัญ ในกลุ่มพยางค์เสียงอิสระ รูปแบบที่ 2

ค. วรรณยุกต์โท มี 3 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์
มี 1 รูปแบบ คล้ายกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา แต่อยู่ในช่วงพิสัย
ความถี่ที่สูงกว่า คือ

339.28 วรรณยุกต์โท 331.6 วรรณยุกต์โท

333.9 วรรณยุกต์โท

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 339.9 วรรณยุกต์โท

(302 - 290 เฮิรตซ์) และต่ำสุด ได้แก่ 331.6 วรรณยุกต์โท (275 - 269 เฮิรตซ์)

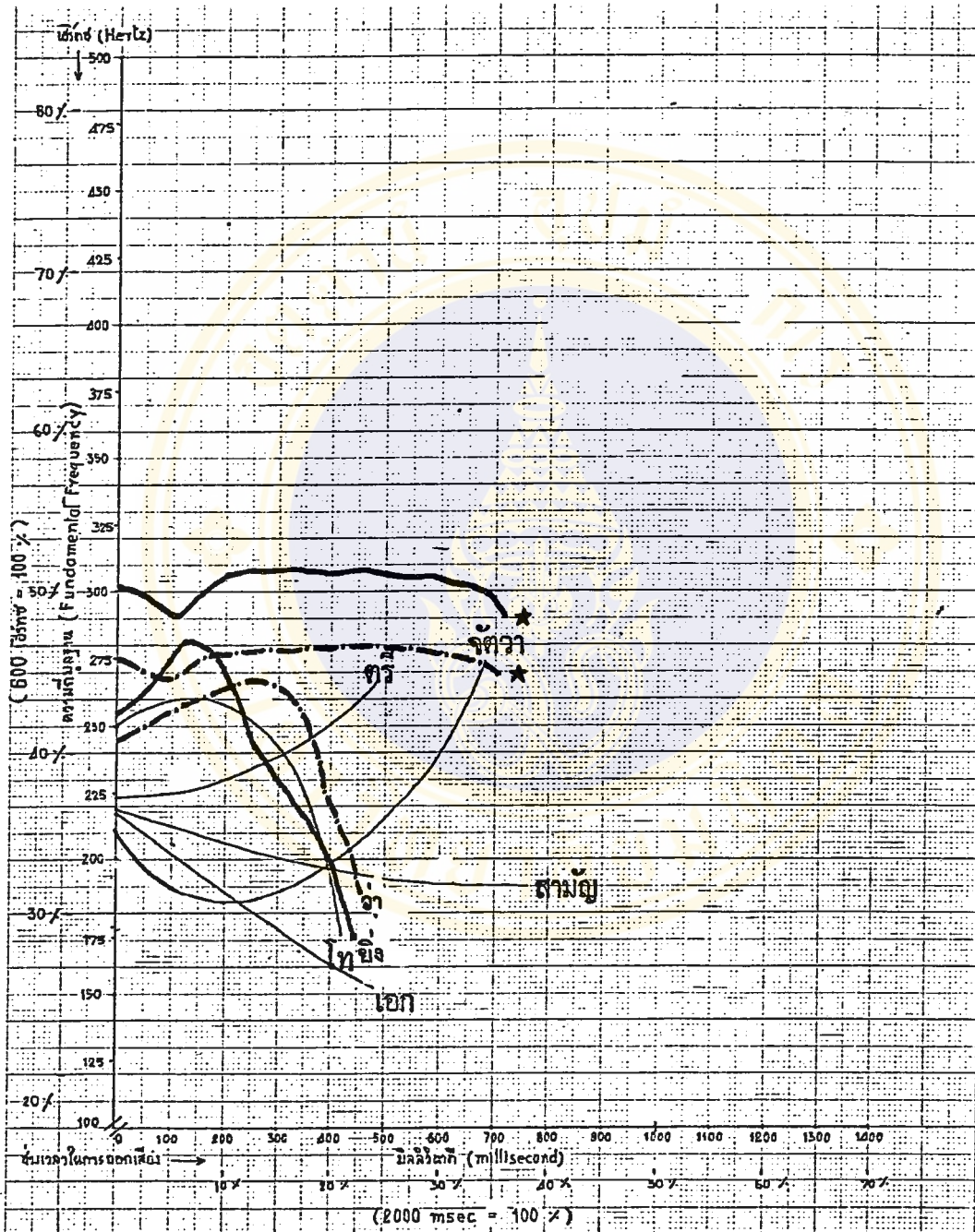
ทั้งแสดงในแผนภูมิที่ 105 หน้า 223

333.9

เขาคมเลนแล้วทั้งผู้ฟังจริงก็เลยต้องยิงหัวใจเรา

331.6

แต่ใจคนหมุนเวียนฉันไม่รู้ว่ารันละก็ทน

แผนภูมิที่ 105 แสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า
ยิง และ ว่า ในกลุ่มพยางค์เสียงอิสระ รูปแบบที่ 1 (มีรูปแบบเดียว)

ง. วรรณยุกต์ตรี มี 3 คำ ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์

มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 106 - 107 หน้า 225 - 226

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ตก

มี 1 คำ คือ

342.34 ไว

อยู่ในช่วงพิสัยความถี่ 330 - 231 เฮิรตซ์

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเขียนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ ต่ำ - ขึ้น

มี 2 คำ คือ

338.26 ยก

335.22 ยก

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 338.26 ยก

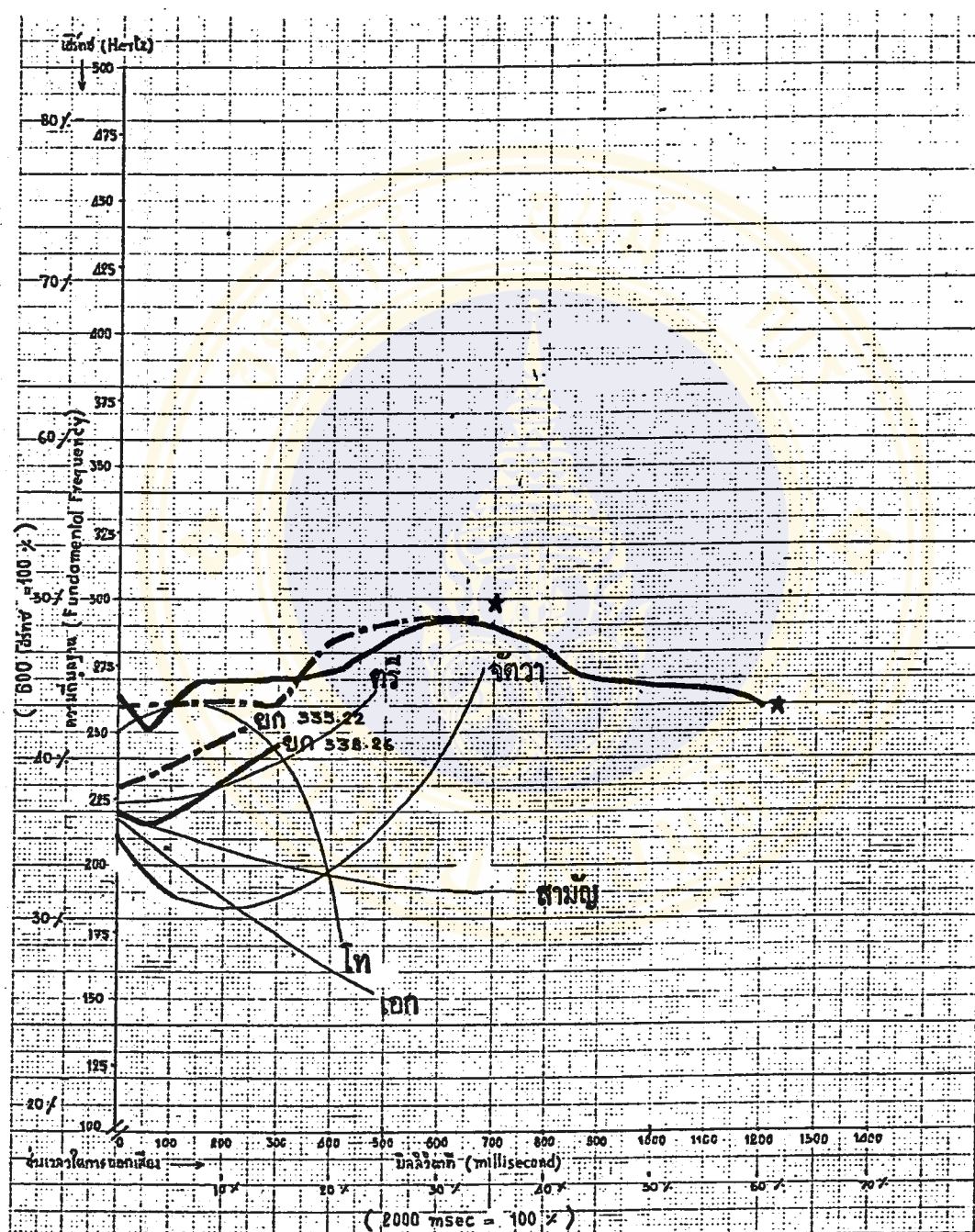
(264 - 259 เฮิรตซ์) และคำ ได้แก่ 335.22 ยก (250 - 292 เฮิรตซ์)

335.22

เก็บรักเอาไว้ในอกดีกว่าหยิบยกรักไปให้ใคร

338.26

ขามืออำลาลาที่สาแล้วขอรัก

แผนภูมิที่ 107 แสดงลักษณะการได้ยินของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า

หยิบยก และ ขามือ ในกลุ่มพยางค์เสียงอักษระ รูปแบบที่ 2

จ. วรรณยุกต์จัตวา มี 5 คำ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์
มี 2 รูปแบบ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 108 - 109 หน้า 228 - 229

รูปแบบที่ 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบสูงระดับ
มี 3 คำ คือ

370.5 สวรรค์ 329.5 หวัง

270.44 ไหว

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูงสุด ได้แก่ 330.5

สวรรค์ (270 - 280 เฮิรตซ์) และต่ำสุด ได้แก่ 270.44 ไหว (250 - 272 เฮิรตซ์)

รูปแบบที่ 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบ สูง - ขึ้น
มี 2 คำ คือ

336.23 ไหว

129.38 หวาน

คำที่อยู่ในช่วงพิสัยความถี่สูง ได้แก่ 336.23 ไหว

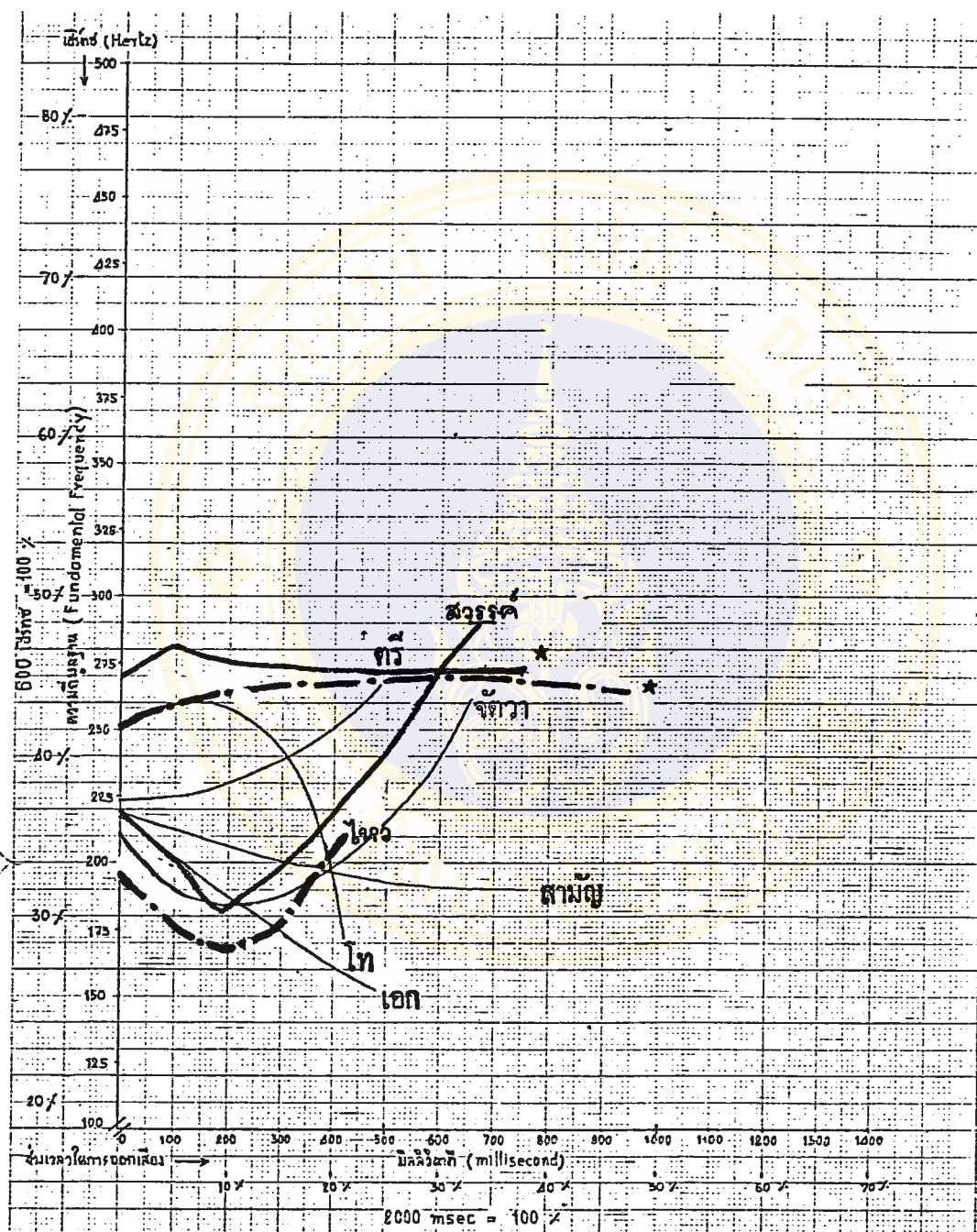
(292 - 329 เฮิรตซ์) และต่ำ ได้แก่ 129.38 หวาน (288 - 329 เฮิรตซ์)

330.5

รักคงสับสนที่สวรรค์ยาวเป็นสคขึ้นนิรันดร์ฉันคู่กับเธอ

270.44

ก็จมน้ำใจไม่อาจจะมาเพิ่มเติมหัวใจเดิมเดิมเติมแต่งไม่ไหว

แผนภูมิที่ 108 แสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์จตุรา ในคำว่า
สวรรค์ และ โท ในกลุ่มพยางค์เสียงอักษร รูปแบบที่ 1

4.3 อิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล

การศึกษาถึงอิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล ทำโดยนำคำทดสอบที่มีรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์แบบเดียวกับมาหาเทียบเสียง แล้วเปรียบเทียบอิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์

4.3.1 อิทธิพลของพยัญชนะที่มีต่อลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์

ผลจากการศึกษาถึงอิทธิพลของพยัญชนะที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์นั้น พบว่า คำทดสอบที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะอโหส (Voiceless Consonant) ลักษณะรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปจะมีระดับค่าความถี่พื้นฐาน (Fundamental Frequency) สูงกว่าคำทดสอบที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะโหส (Voiced Consonant) คูณแผนภูมิที่ 110 - 111 หน้า 232 - 233 ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่ลักษณะรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ของคำทดสอบที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะอโหสส่วนมาก จะมีจุดเริ่มต้นค่าความถี่พื้นฐาน (Initial Fundamental Frequency) สูงกว่าคำทดสอบที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะโหส ดังนั้นจึงมีอิทธิพลไปถึงการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในการร้องเพลงด้วย ซึ่งตรงกับการศึกษาของ อีริคสัน (Ericson : 1974) และการศึกษาของ เลอฮิสเต กับ เพทเทอร์สัน (Lehiste and Peterson : 1978)

สาเหตุที่ทำให้ระดับค่าความถี่พื้นฐานของพยัญชนะอโหส และพยัญชนะโหส ต่างกัน เนื่องมาจากลักษณะการเกิดของเสียงพยัญชนะทั้งสองมีลักษณะการขับเคลื่อนของลมจากปอด (Aerodynamic) และความตึงของเส้นเสียง (Vocal Cords Tension) ต่างกัน ดังที่ Hombert กล่าวไว้ว่า " The explanations proposed to account for these data (Fo raising after Voiceless Consonants versus Fo lowering after Voiced Consonants) can be divided in two categories. The first attributes these Fo perturbations to aerodynamic effects, and the second to differences in vocal cords tension " (Hombert 1978 : 81) กล่าวคือ ลักษณะการเกิดของพยัญชนะอโหสเกิดจากเส้นเสียงซึ่งเป็นกล้ามเนื้อ 2 ชั้น ทั้งอยู่บนสุดของหลอดลม (windpipe) ในกล่องเสียง (Larynx) อยู่ในลักษณะคลายตัว เมื่อเส้นเสียงแยกออก และปล่อยให้ลมเดินทางผ่านออกมาโดยไม่มีอะไรกีดขวางจึงทำให้ระดับค่าความถี่พื้นฐานสูง

ลักษณะการเกิดของเสียงพยัญชนะเสียงโฆระ เกิดจากเส้นเสียงทั้งสองเส้น
เข้าชิดกัน (แต่ไม่ถึงกับชนกันออกมาไม่ได้) เมื่อเส้นเสียงทั้งสองเส้นเข้าชิดกันจึงเกิดการ
สั่นของเส้นเสียง ในขณะที่เส้นเสียงเกิดการสั่น จะทำให้ลมที่ผ่านออกมาไม่สะดวกนัก ะดับ
ความถี่ของเสียงของพยัญชนะเสียงโฆระจึงต่ำกว่าพยัญชนะเสียงจโฆระ

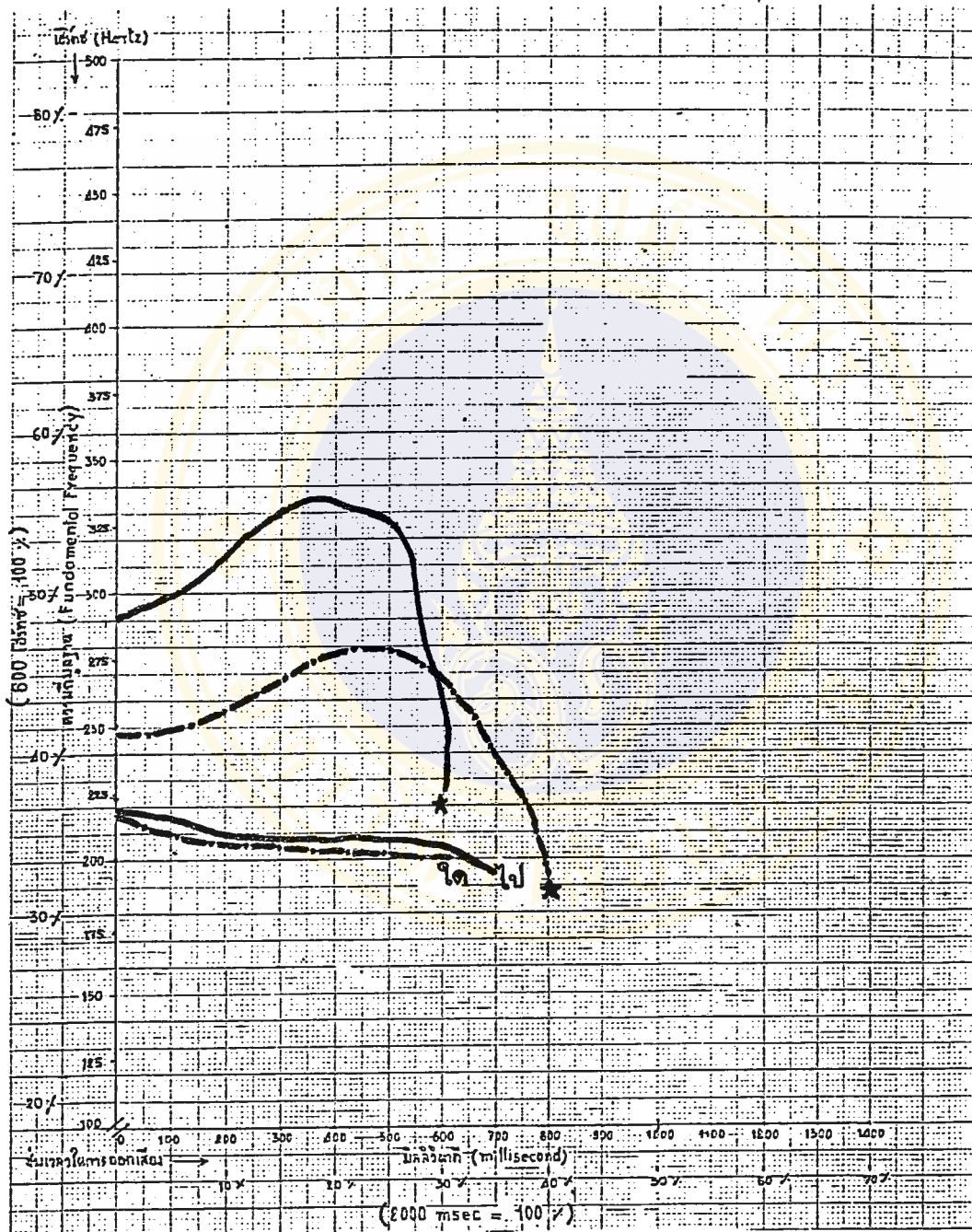

176.32

ค่อยเป็นไปค่อยดูใจเก็บความในไว้ที่หา

209.39

เพราะฉันมันเป็นคนแบบปอนปอนทั่วไปไม่เห็นจะมีคิตที่โก :

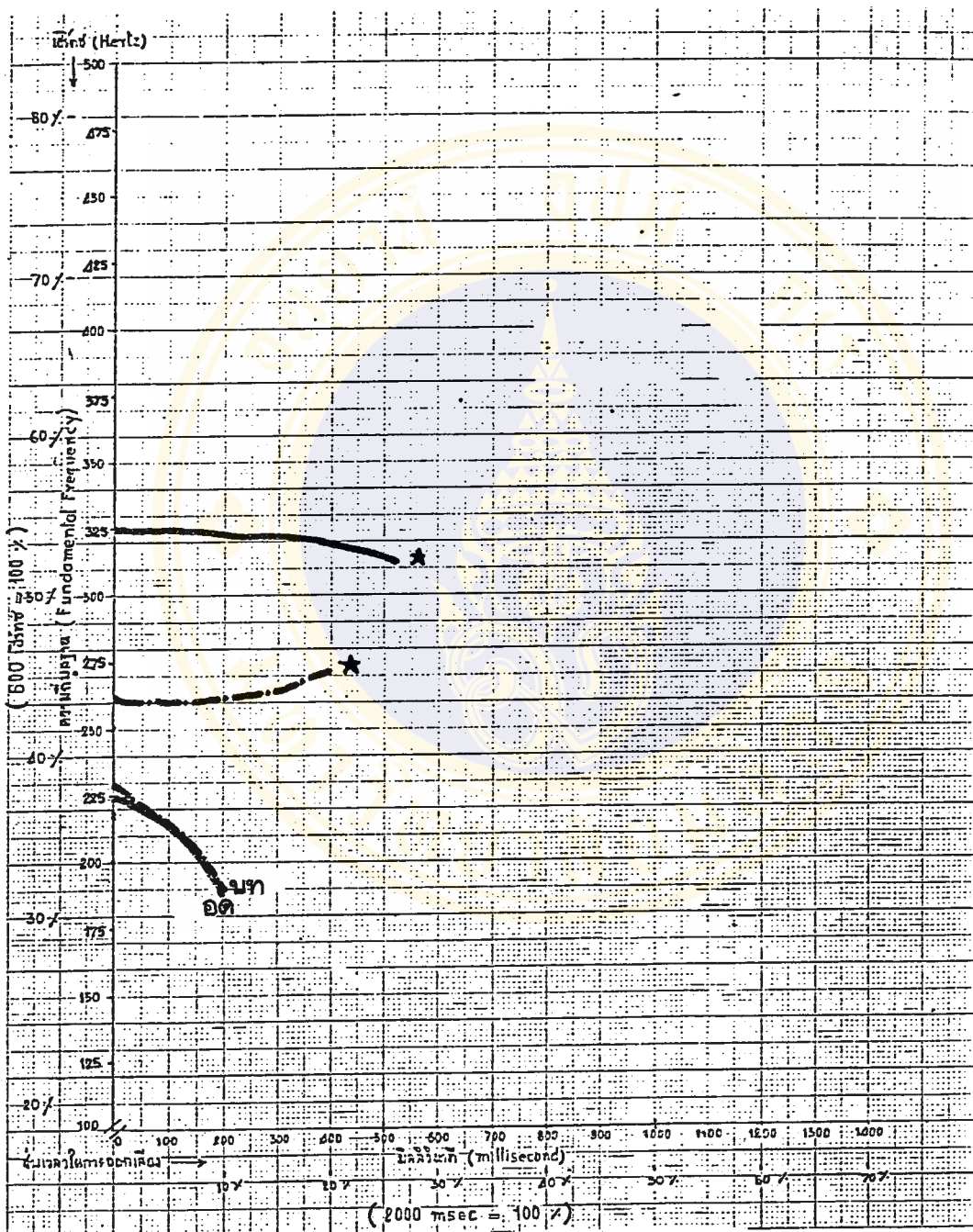

แผนภูมิที่ 110 แสดงอิทธิพลของพหุคูณฮาร์โมนิก และโหนดที่มีต่อ

การเขียนของวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า ไป (v1) และ ใจ (va)

63.3
202.37

ศูนย์ฯ ชุมชนจตุรพักตรพิมานและจังหวัดหนองบัวลำภู
หากว่าเขาไม่คิดจริงจังความผิดหวังถือเป็นบทเรียน :

แผนภูมิที่ 111 แสดงอิทธิพลของพยางค์สระ และสระที่มีต่อ

การเพี้ยนของวรรณยุกต์เอก ในคำว่า อก (v₁) และ นก (v_a)

4.3.2- อิทธิพลของสระที่มีต่อการเห็นของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากล

ในการศึกษาถึงอิทธิพลของสระที่มีต่อการเห็นของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทย สากลนั้น ทพบว่า คำทดสอบที่มีสระสูง หรือ สระปึก (Closed Vowel) ลักษณะรูปร่างของ วรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงที่เขียนไป จะมีระดับค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าคำทดสอบที่มีสระต่ำ หรือ สระเปิด (Opened Vowel) ส่วนคำทดสอบที่มีสระผสม ระดับค่าความถี่มูลฐานจะสูงต่ำขึ้น อยู่กับสระตัวแรกว่า จะเป็นสระสูง กลาง หรือ ต่ำ เช่นเดียวกัน (ดูตารางที่ 6)

	หน้า	กลาง	หลัง
สระปึก(Close)	i i: อี อี้		ɨ ɨ: อี้ อือ ุ น ู: อุ ู
สระกึ่งปึก(Half-Close)	e e: เอะ เอ	โอ	เอือ/เือ ๐ ๐: โอะ โอ
สระกึ่งเปิด (Half-Open)		เอียบ ๑ ๑: เออ	อัว/นอ ๑ ๑: เอาะ ๑
สระเปิด (Open)	๑ ๑: แอะ แอ	๑ ๑: ๑ ๑	

ตารางที่ 6 แสดงสระปึกและสระเปิดในภาษาไทยมาตรฐาน

(คัดแปลงจาก กาญจนนา 2531 : 28)

สาเหตุที่ทำให้ระดับค่าความถี่มูลฐานของสระสูง กลาง หรือ ต่ำ ต่างกันนั้น เนื่องจากลักษณะการเคลื่อนไหวของลิ้น เสียงสระจะสร้างออกมาในลักษณะที่ลิ้นยกขึ้นสูงสู่ก และลดระดับลงมากตามลำดับ ซึ่งในแง่ของกลศาสตร์ ลักษณะของลิ้นที่อยู่ในตำแหน่งที่ต่างกัน เช่นนี้ จะทำให้พลังงานที่เน้นตรงความถี่ต่างกันด้วย (กาญจนนา 2531 : 23) กล่าวคือ เสียงสระปึก หรือสระสูง จะสร้างออกมาในลักษณะที่ลิ้นยกขึ้นสูง ซึ่งในขณะลิ้น

ถูกยกขึ้นสูง ก็จะมีผลทำให้กลองเสียงยกสูงขึ้นตามมาด้วย (เนื่องจากส่วนโคนลิ้นติดต่อกับ
กลองเสียง) และทำให้มีทางเกินของเสียง และจะไม่มีอาการรบกวนอย่างใดเกิดขึ้น จึงทำ
ให้ระดับค่าความถี่ฐานสูงกว่าระกลาง ทำ ตามลำดับ (ผู้วิจัย) ดังแสดงในแผนภูมิที่
112- 115 หน้า 236 - 239

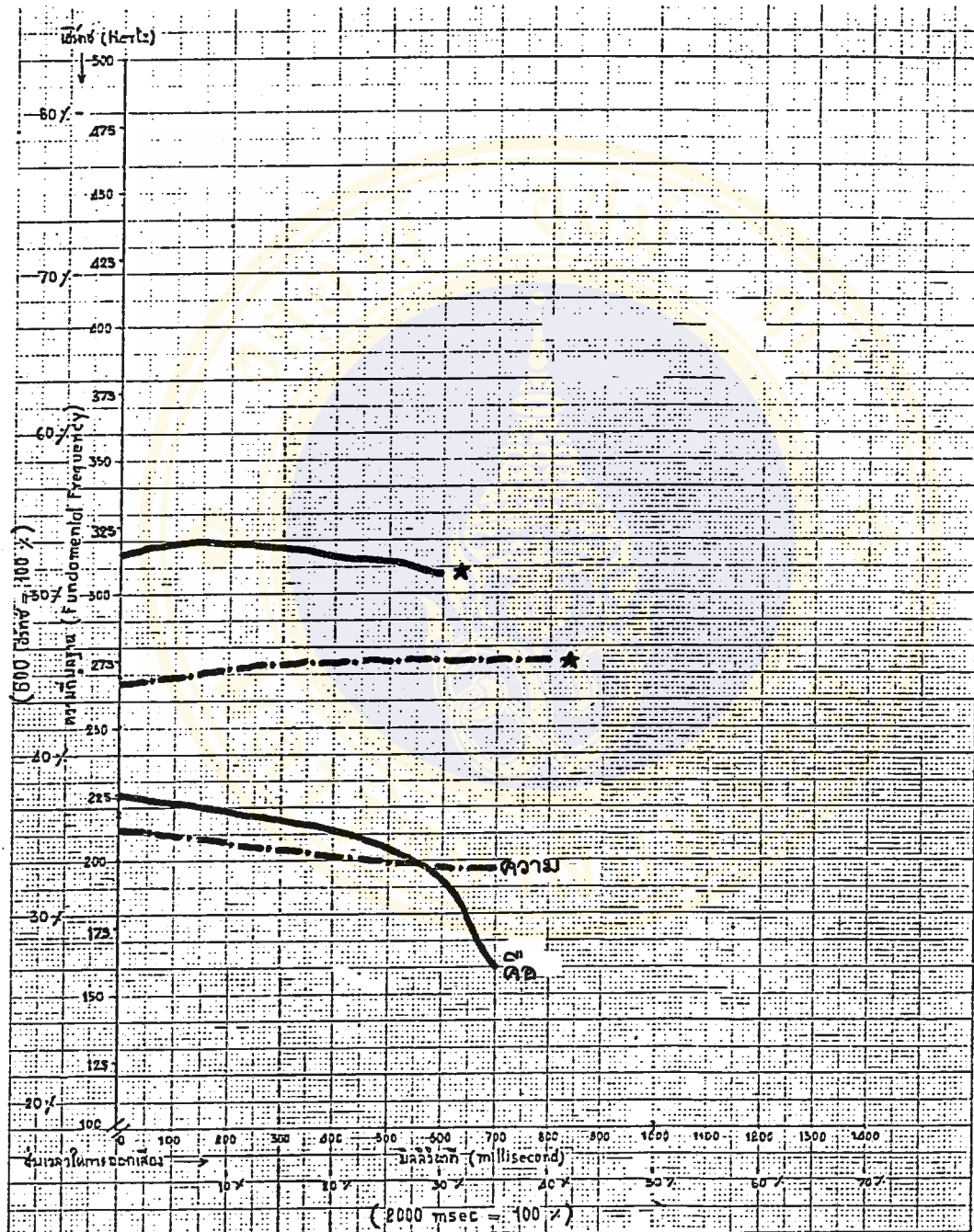

167.29

หนึ่งในดวงใจคือเธอ รักเธอเหงาใจอยู่ยังได้

67.4

ความรักก็เหมือนกันเมื่อแรกนั้นรสหวานชื่น

แผนภูมิที่ 112 แสดงอิทธิพลของ สระเปิดและสระปิด ที่มีต่อ

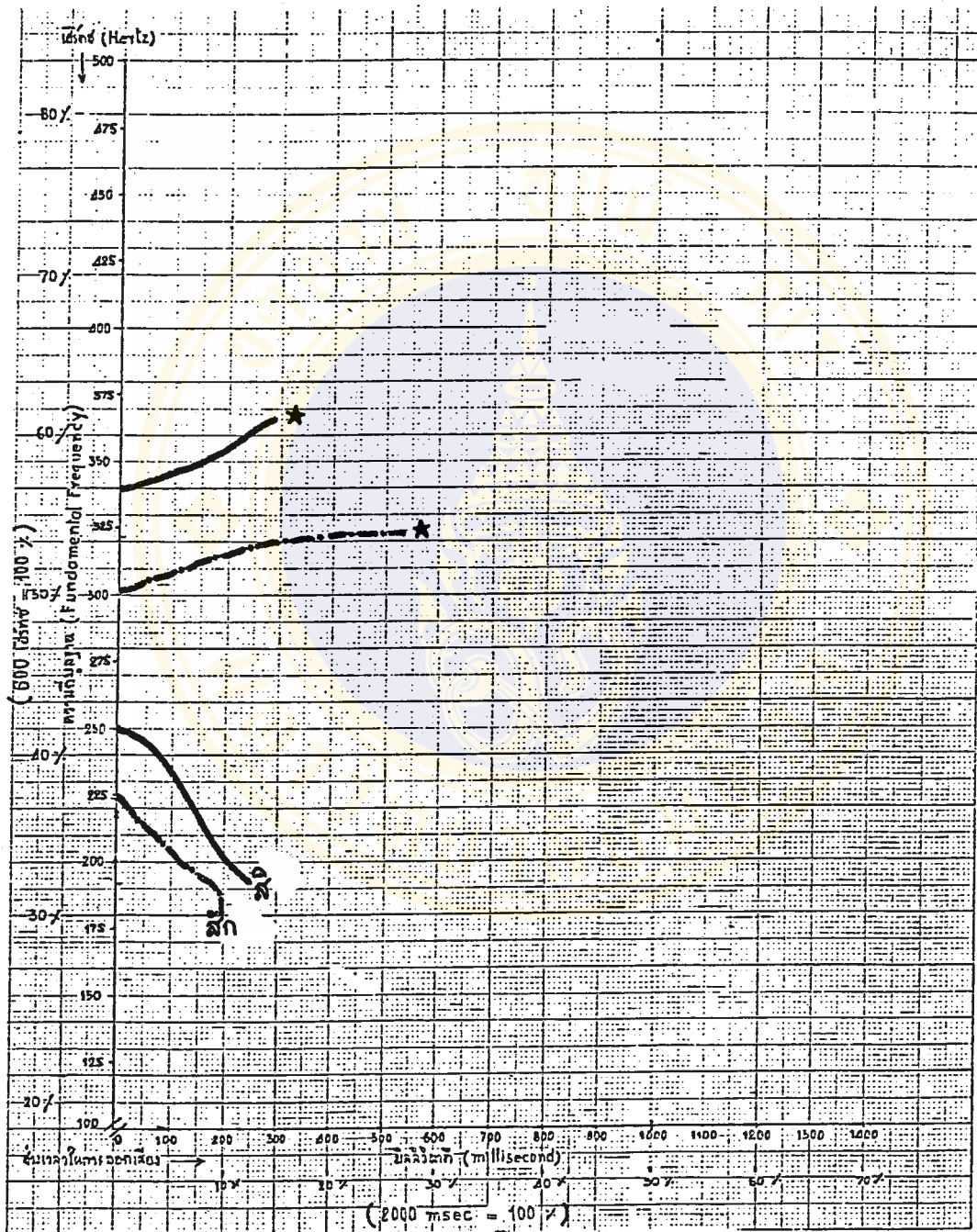
การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ ในคำว่า คือ (i:) และ ความ (a:)

47.43

ย่ำค่าสุดท้ายบอกฉันสิมันใจ

31.32

บอกมาสิค่าบอกมาเลยนะให้มันแล้ว ๆ ไป

แผนภูมิที่ 113 แสดงอิทธิพลของ สระเปิดและสระปิด ที่มีต่อ

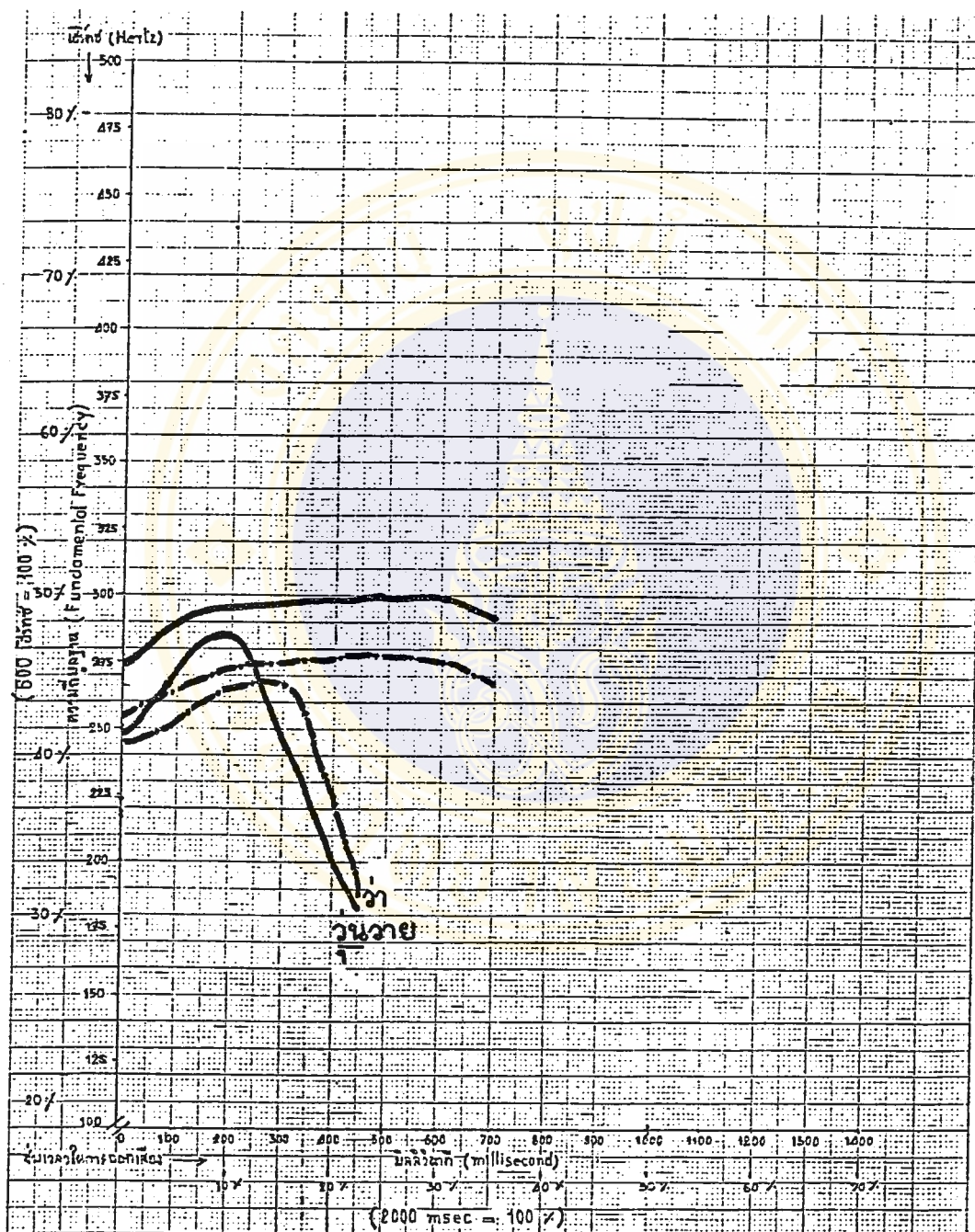
การเขียนของเสียงวรรณยุกต์เอก ในคำว่า ลี (i) และ ลัก (a)

339.28

โคพบสบตาเมื่อเจอหน้าเขาคຸນคึกควนวายมึคลายโศรกชม

331.6

แต่ใจคนหม่นเวียนคึนไม่รู้ว่าวันละกั้ทน

แผนภูมิที่ 114 แสดงอิทธิพลของสระเปิดและสระปิด ที่มีต่อ

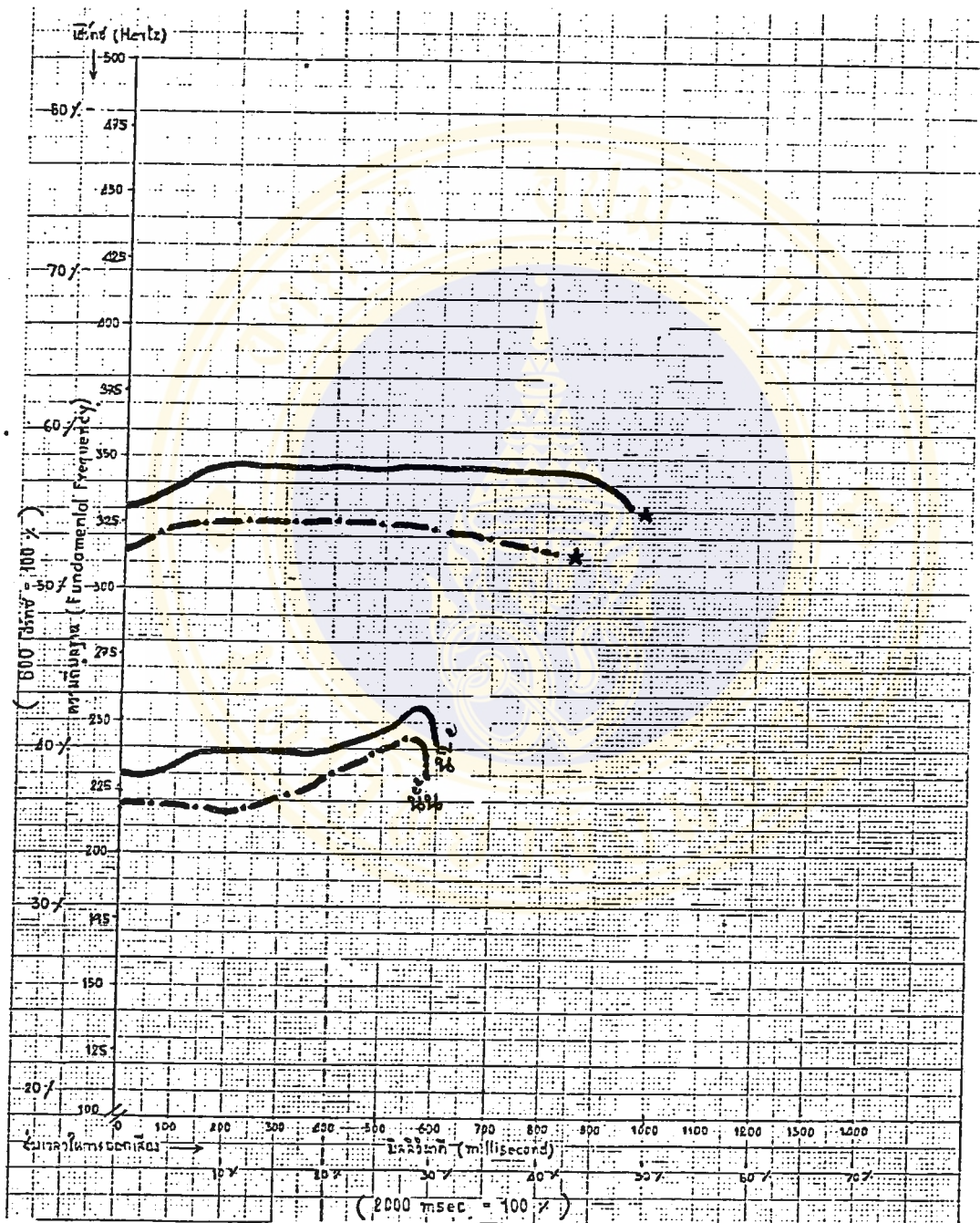
การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท ในคำว่า วน (u) และ ว่า (a)

321.39

ไฟโตนิกไปกันทางกรูในใจกันอย่างนี้

303.19

ถ้ามันจะฉีกก็ยากเปลี่ยนต้นด้วยเรานั่นรักกันเกินกว่าแก้ไข

แผนภูมิที่ 115 แสดงอิทธิพลของสระเปิดและสระปิด ที่มีต่อ

การเขียนของเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำว่า นี้ (i:) และ นั้น (a)

จากแผนภูมิแสดงลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ในกลุ่มพยัญชนะทั้ง 7 กลุ่ม (ดังแสดงไว้ใน บทที่ 4) สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้ (คูณด้วยจำนวนในการวางที่ 7 หน้า 245)

5.1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในเพลงไทยสากล

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากลมีรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้ (ดูตารางที่ 7 หน้า 245 ประกอบ)

รูปแบบ ก ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบสูงกว่าวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา (Upper Mid) กล่าวคือ จะมีค่าพิสัยความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์สามัญ (Mid) ในการพูดธรรมดา มีทั้งหมด 102 คำ

รูปแบบ ข ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบสูงกว่าวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา (Upper Low) กล่าวคือ จะมีค่าพิสัยความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์เอก (Low) ในการพูดธรรมดา มีทั้งหมด 29 คำ

รูปแบบ ค 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบสูงกว่าวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา (Higher - Falling) กล่าวคือ จะมีค่าพิสัยความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์โท (Falling) ในการพูดธรรมดา มีทั้งหมด 9 คำ

รูปแบบ ค 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบสูงกว่าวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา คล้ายรูปแบบ ค 1 กล่าวคือ จะมีค่าพิสัยความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา แต่จะใช้เวลาในขณะที่เสียงเริ่มขึ้นมากกว่ารูปแบบ ค 1 มีทั้งหมด 36 คำ

รูปแบบ ง 1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบสูงกว่าวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา (Higher - Rising) กล่าวคือ จะมีค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์ตรี (High) ในการพูดธรรมดา และมีลักษณะแบบ สูง - ขึ้น (High - Rising) มีทั้งหมด 74 คำ

รูปแบบ ง 2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบสูงกว่าวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา คล้ายกับรูปแบบ ง 1 แต่ลักษณะของรูปร่างเสียงวรรณยุกต์จะเป็นแบบ

สูง - ระดับ (High -Level) มีทั้งหมด 53 คำ

รูปแบบ จ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จะมีรูปแบบเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา (Upper -Low -Rising) กล่าวคือ จะมีจุดเริ่มต้นค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์จัตวา (Low - Rising) ในการพูดธรรมดา มีทั้งหมด 39 คำ

5.1.1 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญ

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์สามัญทั้ง 7 กลุ่มพยัญชนะ มีรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 7 รูปแบบ คือ รูปแบบ ก - จ และมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นแบบวรรณยุกต์ตรี (รูปแบบ ง 1 และ ง 2) มากที่สุด

รูปแบบ ก รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดาสูงที่สุด 46 - 83 เฮิรท์

รูปแบบ ข รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดาสูงที่สุด 64 - 110 เฮิรท์

รูปแบบ ค 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา 65 - 38 เฮิรท์

รูปแบบ ค 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา 62 - 38 เฮิรท์

รูปแบบ ง 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา 102 - 79 เฮิรท์

รูปแบบ ง 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานสูงกว่าวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา 105 -81 เฮิรท์

รูปแบบ จ รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัลยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 99 - 63 เฮิรท์

5.1.2 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอก

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เอกทั้ง 7 กลุ่มพยัญชนะ มีรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 4 รูปแบบ คือ รูปแบบ ก, ง 1, ง 2 และ จ

และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเป็นแบบวรรณยุกต์สามัญมากที่สุด (รูปแบบ ก)

รูปแบบ ก รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจากวรรณ-
ยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 185 - 206 เฮิรท์

รูปแบบ ง 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 122 - 102 เฮิรท์

รูปแบบ ง 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 102 - 74 เฮิรท์

รูปแบบ จ รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 86 - 18 เฮิรท์

5.1.3 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โท

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์โททั้ง 7 กลุ่มพยัญชนะ มีรูปแบบ
การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 6 รูปแบบ คือ รูปแบบ ก, ข, ค 1, ค 2, ง 2
และ จ และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเป็นแบบวรรณยุกต์สามัญมากที่สุด (รูปแบบ ก)

รูปแบบ ก รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจากวรรณยุกต์
สามัญในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 102 - 134 เฮิรท์

รูปแบบ ข รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 23 - 63 เฮิรท์

รูปแบบ ค 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 100 - 128 เฮิรท์

รูปแบบ ค 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 23 - 13 เฮิรท์

รูปแบบ ง 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจาก
วรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 66 - 79 เฮิรท์

รูปแบบ จ รูปแบบการเพี้ยนจะมีพิสัยความถี่มาตรฐานเพิ่มขึ้นจากวรรณยุกต์
จัตวาในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 18 เฮิรท์ แต่จุดสิ้นสุดของวรรณยุกต์จะต่ำกว่า
84 เฮิรท์

5.1.4 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรี

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ตรีทั้ง 7 กลุ่มพยัญชนะ มีรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 7 รูปแบบ คือ รูปแบบ ก - จ และมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นแบบวรรณยุกต์สามัญมากที่สุด (รูปแบบ ก)

รูปแบบ ก รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 120 - 147 เฮิรท์

รูปแบบ ข รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์เอกในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 99 - 144 เฮิรท์

รูปแบบ ค 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 100 - 143 เฮิรท์

รูปแบบ ค 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 80 - 59 เฮิรท์

รูปแบบ ง 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 82 - 80 เฮิรท์

รูปแบบ ง 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์ตรีในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 122 - 83 เฮิรท์

รูปแบบ จ รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์จัตวาในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 114 - 66 เฮิรท์

5.1.5 ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวา

ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์จัตวาทั้ง 7 กลุ่มพยัญชนะ มีรูปแบบการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 รูปแบบ คือ รูปแบบ ก, ค 1, ค 2, ง 1, และ ง 2 และมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นแบบวรรณยุกต์ตรีมากที่สุด (รูปแบบ ง 1 และ ง 2)

รูปแบบ ก รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์สามัญในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 71 - 85 เฮิรท์

รูปแบบ ค 1 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจากวรรณยุกต์โทในการพูดธรรมดา สูงที่สุด 80 - 49 เฮิรท์

รูปแบบ ค 2 รูปแบบการเพี้ยนจะมีทิศัยความถี่มูลฐานเพี้ยนไปจาก

- วรรณยุกต์โทในการทูลกระหม่อมฯ สูงที่สุด 67 - 74 เอ็มพี
- รูปแบบ ง 1 รูปแบบการเขียนจะมีลักษณะความถี่สูงฐานเขียนไปจาก
- วรรณยุกต์ตรีในการทูลกระหม่อมฯ สูงที่สุด 152 - 153 เอ็มพี
- รูปแบบ ง 2 รูปแบบการเขียนจะมีลักษณะความถี่สูงฐานเขียนไปจาก
- วรรณยุกต์ตรีในการทูลกระหม่อมฯ สูงที่สุด 147 - 104 เอ็มพี

จากลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากลที่พบ จะเห็นได้ว่า อิทธิพลของทำนองเพลงทำให้ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงสูงขึ้น การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงระดับความสูงของเสียงวรรณยุกต์ และการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งค่าความถี่มูลฐานที่เพี้ยนไปมากที่สุดได้แก่รูปแบบการเพี้ยน ง 1 (สูง - ขึ้น) คือเพี้ยนไปมากที่สุดไม่เกิน 70 % ของค่าความถี่มูลฐาน (ดูคำว่า "นิค" ในแผนภูมิที่ 29 หน้า 120) ซึ่งต่างจากเพลงลูกทุ่งที่ ภาวดี ไชยศึกษาไว้ กล่าวคือ ลักษณะการเพี้ยนจะเพี้ยนสูงขึ้นไปถึง 100 % และในเพลงลูกทุ่ง วรรณยุกต์สามัญมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปได้หลายรูปแบบมากกว่าวรรณยุกต์อื่น ๆ แต่ในเพลงลูกกรุง นอกจากวรรณยุกต์สามัญแล้ว วรรณยุกต์ตรีจะมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปได้หลายรูปแบบมากกว่าวรรณยุกต์อื่น ๆ คือเพี้ยนไปได้ถึง 7 รูปแบบเท่ากับวรรณยุกต์สามัญ

ทิศทางการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงในเพลงไทยสากลสามารถสรุปเป็นตารางดังต่อไปนี้

วรรณยุกต์	ทิศทางการเพี้ยนไปมากที่สุด	จำนวนค่าที่เพี้ยน	จากค่าทั้งหมด	คิดเป็นเปอร์เซ็นต์
สามัญ	ตรี	54	108	50.00 %
เอก	สามัญ	24	47	51.00 %
โท	สามัญ	37	49	75.50 %
ตรี	สามัญ	18	55	32.73 %
จัตวา	ตรี	55	83	66.26 %

ตารางที่ 8 แสดงทิศทางการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์
ทั้ง 5 เสียง ในเพลงไทยสากล

จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์จัตวา มีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์ตรีมากที่สุด แต่วรรณยุกต์สามัญจะเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์ตรีไม่มากเท่า วรรณยุกต์จัตวาเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์ตรี ส่วนวรรณยุกต์ โท เอก ตรี จะเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์สามัญมากที่สุดตามลำดับ

จากผลการศึกษาศึกษาทางการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยสากลของผู้วิจัย พบว่าตรงกับทิศทางการเพี้ยนของวรรณยุกต์ในเพลงไทยหลายประเภทที่ ลิสต์ ได้ศึกษาไว้ คือ วรรณยุกต์จัตวามีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์ตรีมากที่สุด ส่วนวรรณยุกต์โทจะมีทิศทางการเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์เอกมากที่สุด ซึ่งต่างจากการศึกษาของผู้วิจัย ซึ่งพบว่า วรรณยุกต์โทในเพลงไทยสากลจะมีแนวโน้มเพี้ยนไปเป็นวรรณยุกต์สามัญมากกว่า วรรณยุกต์เอก

5.2 อิทธิพลของพยัญชนะและสระที่มีต่อการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์

คำทดสอบที่มีพยัญชนะต้น เป็นพยัญชนะเสียงไม่ก้อง และ/หรือ สระเปิด จะทำให้ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์มีค่าความถี่มาตรฐานสูงกว่าคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียง ก้อง และ/หรือ สระเปิด ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ อิริคสัน (1974) และของ เลออิสเต กับ แพทเทอร์สัน (1978) (คูณแผนภูมิที่ 110 - 115 หน้า 232 - 239)

ส่วนการที่ไม่นำพยัญชนะตัวสะกดมาศึกษาค้นคว้า นั้น เนื่องจากว่า แท้ที่จริงงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่พบว่า พยัญชนะตัวสะกด มีบทบาทต่อความถี่มาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์ในคำน้อยมาก

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากผลการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะโดยอาศัยข้อค้นพบจากการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาต่าง ๆ สามารถที่จะนำวิธีการวิจัยนี้ไปศึกษารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาต่าง ๆ ได้ เพราะปัจจุบันโดยทั่ว ๆ ไป การศึกษาเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาส่วนมาก จะใช้วิธีการฟังเป็นเกณฑ์เท่านั้น ถ้าใช้วิธีการศึกษาเชิงกลศาสตร์เข้าไปประกอบด้วย จะทำให้งานวิจัยมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาถึงลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ว่ามีรูปแบบของเสียงวรรณยุกต์แตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นกลาง (Central Thai) หรือภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) อย่างไร เพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษา หรือออกเสียงภาษาถิ่นต่าง ๆ ได้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้นนอกเหนือจากการศึกษาโดยใช้วิธีการฟังเป็นเกณฑ์เท่านั้น ตัวอย่างเช่น ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยถิ่นอีสาน เป็นต้น

บรรณานุกรม

กาญจนา เจริญศรี. โครงสร้างภาษาทางทฤษฎี. พิษณุโลก : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ , 2531 .

ณล เกตุศิริ. เสียงดนตรีในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ประกายศรี, 2529.

ภาวที กีสิงคน. การเขียนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยลูกทุ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญา
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2524.

สุภาพร ลักษณียาวิน. การวิเคราะห์เสียงพูดโดยแผนภาพคลื่นเสียง. ใน : อักษรศาสตร์.
กาญจนา นาคสกุล, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2524.

อุกม วโรตม์ลิขิตกิจ. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2518.

Abramson, Arthur S. The Vowels and Tones of Standard Thai :
Acoustical Measurement and Experiments. Bloomington :
Indiana University Research Center in Anthropology,
Folklore, and Linguistics, 1962

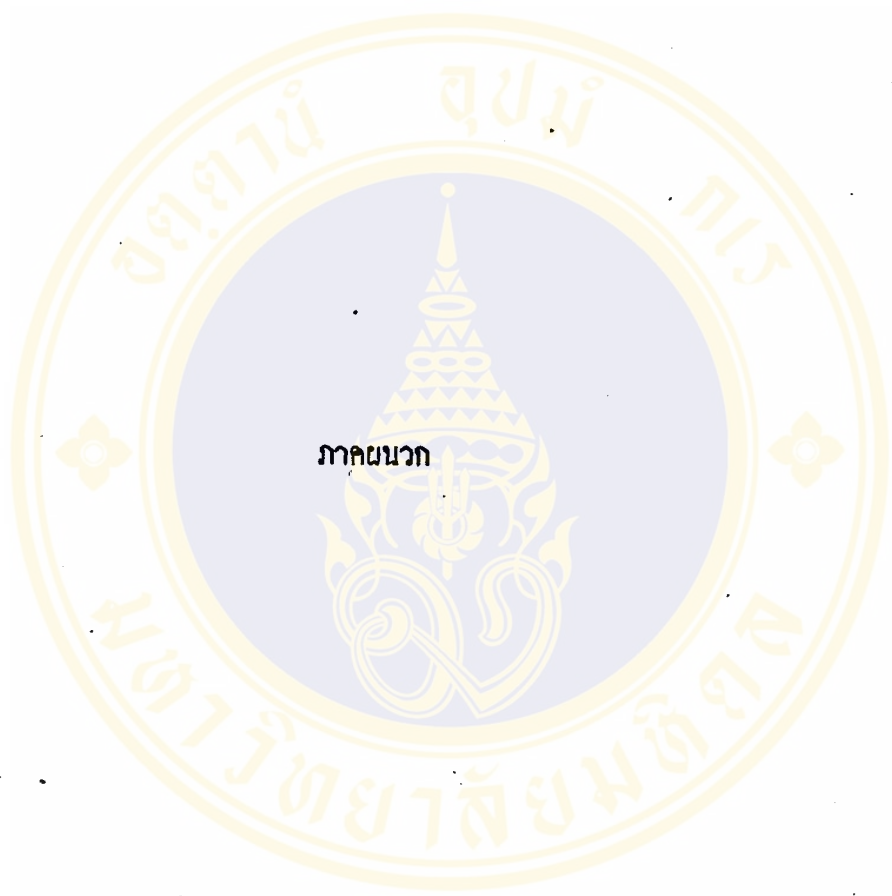
..... " Thai Tones as a Reference System." in Tai
Linguistics in Honor of Fang - Kuei Li, Edited by Thomas W.
Getning, Jimmy G. Harris and Pranee Kullavanijaya. Bangkok :
Chulalongkorn University Press, 1975.

Brosnahan, L.F., Malmberg, Bertil. " Intonation : The Use of Pitch."
in Introduction to Phonetics. Cambridge University Press,
1975

Ericson, Donna, " Fundamental Frequency Contours of Tones of
Standard Thai." in Pasaa. 4 Vols., 1974.

Fry, D.B. Acoustic Phonetics. Cambridge : Cambridge University
Press, 1976

- Gandour, Jackson T. "Consonant Types and Tones in Siamese." in Journal of Phonetics. 2 Vols., 1974.
- "On the Representation of Tone in Siamese." in Study in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney. Edited by Jimmy G. Harris, James R. Chamberlian. Bangkok : Chulalongkorn University Press, 1975.
- "Tonal Contours." in Tone : A Linguistics Survey. Edited by Victoria A. Fromkin. University of California, 1978.
- Hiranburana, Samang. "Changes in the Pitch Contours of Unaccented Syllables in Spoken Thai," in Tai Phonetics and Phonology. Edited by Jimmy G. Harris, Richard B. Noss. Bangkok : Institute of English Language, Mahidol University Press, 1972.
- Ladefoged, Peter. Elements of Acoustic Phonetics. The University of Chicago Press, 1962.
- A Course in Phonetics. New York : Harcourtbrace Jovanovich, 1975.
- List, George. "Speech Melody and Song Melody in Central Thai." in Intonation. Edited by Dwight Bolinger. Penguin Books Ltd., 1972.

ชื่อเพลง	ถ้ำร้อง	ทำนอง	ผู้ขับร้อง	หน้า
1. กล้วยไม้ลี้มคอบ	พราณบุรพ	พราณบุรพ	ทิพวรรณ ปิณภิบาล	243
2. ขวัญเรียม	พราณบุรพ	พราณบุรพ	ผ่องศรี วรนุช	244
3. หนูเอย	แก้ว อัจฉริยะกุล	เวส สุนทรจามร	มัทนา โมรากุล	245
4. สมนทองลม	เอิบ ประไพเพลงผสม	เวส สุนทรจามร	มัทนา โมรากุล	246
5. ฉันเป็นของเขอ	พยงค์ มุกดา	พยงค์ มุกดา	เอื้อ สุนทรสนาน	247
6. กังหันทองลม	จินต์ วัชรพงศ์	เอื้อ สุนทรสนาน	เอื้อ สุนทรสนาน	248
7. น้ำใจชาวเหนือ	พยงค์ มุกดา	ไทยเดิม	บุษยา รังษี	249
8. เข้มแข็งเสียรัก	สมยศ ทิศนันทน์	สมยศ ทิศนันทน์	สมยศ ทิศนันทน์	250
9. กุหลาบในมือเธอ	สุนทริภคณา	เรือโหมานิต เสนะวิน	ถนิตศรี สวัสดิวัฒน์	251
10. นึกพบ	เพชรรัตน์	เพชรรัตน์	นงลักษณ์ โรจนพรรณ	252
11. คนลาว	ป. ชัยประโยชน์	ป. ชัยประโยชน์	เพ็ญพิศ หิริวิไล	253
12. คอย	ป. ชัยประโยชน์	ป. ชัยประโยชน์	นริส อารีย์	254
13. คราบาป	ป. ชัยประโยชน์	ป. ชัยประโยชน์	พราวตา คาราเรือง	255
14. เนื้อทองของพี่	ไสล ไกรเลิศ	ไสล ไกรเลิศ	ชรินทร์ นันทนาคร	256
15. ลานเท	ไสล ไกรเลิศ	ไสล ไกรเลิศ	หยาด นภาลัย	257
16. คิมหันต์ศิลา	ไสล ไกรเลิศ	เพลงจีน	หยาด นภาลัย	258
17. วิหคเหิรลม	สุนทรียา น เวียงกาญจน์ สมาน กาญจนผลิน	สมาน กาญจนผลิน	เพ็ญศรี พุ่มชูศรี	259
18. นามขวัญ	ชาติ อินทรวิจิตร	สมาน กาญจนผลิน	เพ็ญศรี พุ่มชูศรี	260
19. นึกด้วยหรือถ้า ฉันจะรักเขา	พรทิพย์	พรทิพย์	มณฑวี สุทธิวรรณ	261
20. รักครึ่งทาง	พรทิพย์	พรทิพย์	มณฑวี สันท	262
21. ลุ่มเจ้าพระยา	แก้ว อัจฉริยะกุล	นารถ ภาวบุรพ	ชรินทร์ นันทนาคร	263
22. เก็บรัก	วาทัญญ	ว. วัชญา	ศรีไศล สุชาติวุฒิ	264
23. กังหันสวาท	สุริเยศ	เวส สุนทรจามร	รุ่งฤดี แห่งผองใส	265
24. ทาสเทวี	สง่า อารัมภ์	สง่า อารัมภ์	ชรินทร์ นันทนาคร	266
25. จงรัก	จงรัก จันทรรณ	จงรัก จันทรรณ	ทิพวรรณ ปิณภิบาล	267

ชื่อเพลง	คำร้อง	ทำนอง	ผู้ขับร้อง	หน้า
26. ลาแล้วยอครัก	คอน สอนระเบียบ	เพลงสากล	คอน สอนระเบียบ	268
27. ถ้าหัวใจมีปีก	กฤษณ แก้วกาญจน์	แกรนด์เอ็กซ์	แกรนด์เอ็กซ์	269
28. เพียงสบตา	กฤษณ แก้วกาญจน์	แกรนด์เอ็กซ์	แกรนด์เอ็กซ์	270
29. หนึ่งในดวงใจ	สุรพล โทษวนิก	สุรพล โทษวนิก	คิอิมพอสสิเบิล	271
30. ที่แล้วักแล้วไป	เรวดี พุทธิพันธ์	อุกฤษฏ์ พลากร	เรวดี พุทธิพันธ์	272
31. งานรัก	สันติ เสวตวิมล	สันติ เสวตวิมล	เพื่อน	273
32. ใจเย็นน้องชาย	ประภาส ชลศรานนท์	ประภาส ชลศรานนท์	เฉลียง	274
33. ลืมไม่ลง	สีฟ้า	ไพฑูรย์ ไวยยากร	วิจิตา สุกสุนทร	275
34. ไก่อย่างเลี้ยวอย่าง	นิติพงษ์ ห่อนาค	อัสนี โชติกุล	อัสนี -วสันต์ โชติกุล	276
35. อยากจะลืม	โสฬส ปุณกะบุตร	โสฬส ปุณกะบุตร	อัสนี -วสันต์ โชติกุล	277
36. หัวใจสะออน	ยีนยง โอภาณกุล	ยีนยง โอภาณกุล	อัสนี-วสันต์ โชติกุล	278
37. คิดไปเอง	จิตนาถ วัชรเสถียร	จิตนาถ วัชรเสถียร	อัญชลี จงคศิริ	279
38. นาคิด	จิตนาถ วัชรเสถียร	จิตนาถ วัชรเสถียร	อัญชลี จงคศิริ	280
39. รักปอนปอน	นิติพงษ์ ห่อนาค	เพลงสากล	ไมโคร	281
40. อยากจะบอกใครสักคน	นิติพงษ์ ห่อนาค	จาตุรนต์ เอมะบุตร	ไมโคร	282
41. บอกอย่างงั้นอย่างงี้เลย	สีฟ้า	จาตุรนต์ เอมะบุตร	นูโว	283
42. สนทนา	ธนา ชัยวรรณา	พนเทพ สุวรรณมณเฑียร	บัน	284
43. อยู่คนเดียว	ธนา ชัยวรรณา	พนเทพ สุวรรณมณเฑียร	บัน	285
44. หัวใจเค็มเค็ม	วิเชษฐ์ หอกกาญจน์	วิเชษฐ์ หอกกาญจน์	อิทธิ พลางกูร	286
45. หัวสารถ	ฉัตรชัย คุริยปราณีต	ฉัตรชัย คุริยปราณีต	พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง	287
46. แดขาวร้าย	ภูษา เกริกเกรียงไกร	เพลงสากล	พลอย	288
47. สุภาพบุรุษนักฝัน	ไท้ ไมโครโฟน	เพลงสากล	พลอย	289
48. ฝันอยากเป็น	ประภาส ชลศรานนท์	อนุวัจน์ สืบสุวรรณ	แอนนา โรจน์รุ่งฤกษ์	290
49. หยกน้ำในทะเล	นิติพงษ์ ห่อนาค	จาตุรนต์ เอมะบุตร	บิลลี่ โอแกน	291
50. เอาอะไรมา แลกก็ไม่ยอม	นิติพงษ์ ห่อนาค	ชาตรี คงสุวรรณ	บิลลี่ โอแกน	292

1. กล้วยไม้ส้มทอย

พิทวกรณ ปิ่นมาด

กล้วยไม้ของเราแกเกากอน
 อยู่ในคงในคอนเจารอนชอนไบ
 ไกลฏไกลดีงเจาอยู่ดิงไน ๑
 ไครจะเคิไครจะกมไ้เราไมเินลย
 ไอกลวยไมเอยนาไนเาเยเามเคยชอกช้า
 เาสายนายคำไชนช้าชอกลย
 เ็ยวไคหรไอกลวยไม
 นานชรอนไบนานอยู่ในกระเา
 สิมทงสิมทอยที่เคยอยู่กอนอยู่เกา
 ฎจะคลีงดีงจะเคลำไ้เจาเาดง
 ไอกลวยไมเย
 เาไมเาลยที่จะนาไทลหดง
 เาสิมทงทงพง
 สิมทงทอยเย

2. ขวัญเรือน

เรือนเหลือทนแล้วนั้นขวัญของเรือน

หวานก็คึกแล้วมชื่นปิ่นใจเรือน

เคยโถมเรือนเลียบวังมาแก้หลังยังจำ

คำที่ขวัญเคยพลอกเคยทว่า

ถนัดทุกคำยังเรียกยังว่าเราร้องก้องอยู่

แว่ว ๆ แจ้วหวาขวัญเจ้ายังคอย

เรือนเหลือสืมนั้นขวัญคงหงอย

หวานก็คึกแล้วยิ่งเศร้าเหงาใจคอย

อกเรือนพลอยนึกหมายคึกถึงสายน้ำนอง

คลองที่เรือนเคยเที่ยวเคยท่อง

เมื่อเราสองทางว้ายต่างว่องลงไถไม่เว้น

เข้าสายน้ำยเป็นขวัญลงเล่นกับเรือน

3. หนูเออย

มันทนา โมรากุล

หนูเออยหนูจงฟังที่จะสอนที่จะสั่งหนูจงฟังไว้ให้ดี
 หนูเออยสมัยนี้เป็นสมัยที่เอาคิ้วยปัญญา
 หนูอย่ารุกรานจงอด และจงทนหนูจงบนทองวิชา
 ไปภายภาคหน้าจะได้ทั้งวิชาปัญญาจะเฟื่องฟู

หนูเออยหนูจงเพียรหนูจงเล่าหนูจงเรียน
 หนูจงเพียรหาความรู้
 หนูเออยจงคิดดูหากมีคนลบหลู่แล้วหนูจะโทษใคร
 หนูเร่งเร็วพลันจงบากบันหนูจงหมั่นอย่าท้อใจ
 หนูเออยจะบอกให้ปลุกปัญญาเอาไว้เรียนไปให้เชี่ยวชาญ
 หนูเออยอย่าเกเรหนูอย่าเพียวหนูอย่าเตรี

อย่าเสเพลประพฤติกิพาล
 หนูเออยอย่าเกียจคร้านหมั่นเรียนเขียนอ่านคบพาลจะเสียคน
 หนูก่อรูปการก็เป็นศักดิ์และเป็นศรีทั้งเป็นที่นอมกมล
 หนูจะไม่อับจนแท้จริงเลือกคบคนแล้วตนจะรุ่งเรือง
 หนูเออยหนูฟังว่าเพราะสติเพราะปัญญานั้นจะพาให้กระเดื่อง
 หนูเออยชาจิบ้านเมืองจะเจริญรุ่งเฟื่องเพราะเนื่องด้วยเด็กไทย
 แม้ชาติต่างแดนมาหมิ่นหรือมาแคลนหนูไม่แค่น้างหรือไร
 บ้านเมืองเจริญไค้อยู่ที่เด็กของไทยมิใช่ใครอื่นเออย

4. สนทงลม

มัทนา โมรากุล

ลมพัดโชยพริ้วมาเยือกเย็นอุราพาให้ชื่น
 ลมเย็นระรื่นชุ่มชื่นวันฤดูทัย
 คุสนเป็นแถวทิวแลละลิวงามวิไล
 ทองลมพัดไกวกิ่งไม้ไหวอ่อนโยน
 เมื่อสนทงลมโอนอ่อนระเนนทอคนอน
 ไหวเอนเลอคุนอ่อนโยน
 คุสนลงใจเหตุใจนโยไมโค่น
 ทองลมพัดโอนอ่อนโยนตามสายลม
 ความรักก็เหมือนกันเมื่อแรกเ็นรสหวานชื่น
 ทุกคำทุกคืนสขชื่นน่าเชยชม
 แต่แล้วเมื่อรักจางกลับอ้างว้างใจระทม
 ฉันทมแล้วทรมชื่นชมยากเย็น
 เมื่อนึกถึงเราแสนเศร้าหัวใจ
 รักอยู่ภายในใครเล่าจะแลเห็น
 โอ้รักไม่แน่นอนเปลี่ยนเป็นร้อนแล้วก็เย็น
 หัวใจไหวเอนคั่งเข่นสนทงลม

5. ฉันเป็นของเธอ

มัทนา โมรากุล

ฉันเป็นของเธอ คนที่เคยทานั้น
 แล้วเธอจะฉันคนเคยฉันหรือปลา
 ถึงเราจะเป็นของใครมาก่อน
 ขอเพียงอย่าขอเธอรักเป็นเงา
 ระหว่างสองเราต้องเปิดเผย
 ฉันยอมรับ ขอเป็นคนสุดท้าย
 แล้วเธอเลาหมายฉันเป็นสุดท้ายใหม่เอ๋ย
 ถึงรักแห่งเรามีครั้งแรก
 หัวใจแหลกเหลวไม่รู้ลืมเลย
 เราจะส่งเวายให้กับความหลัง
 เราจะไม่มีเมื่อวานนี้
 เราจะมีแต่วันนี้เป็นที่ตั้ง
 เราจะมีพรุ่งนี้เป็นพลัง
 อนาคตหวังยาวยืน

ฉันเป็นของเธอ คนที่เคยเสมอ
 แล้วเธออย่าเผลอปรนเปรอให้รักใครอื่น
 แล้วเราจะเป็นของกันและกัน
 รักคงสุขสันต์สวรค์ยาวยืน
 สดชื่นนี้วันครฉันคู่กับเธอ

6. กังหันทองลม

เอื้อ สุนทรสนาน

กังหันทองลมหมุนวนไม่รู้กี่หนต่อวัน
 แต่ใจคนหมุนเวียนผันไม่รู้ว่าวันจะกี่หน
 นี่แหละน้ำใจเอื้อแนอะไรกับน้ำใจคน
 วันนี้ยังรักกันอยู่ทั้งคู่ก็สुकก็ขึ้น
 พรุ่งนี้รักกลับเป็นอื่นขึ้นก็กลับชอกซ้ำ
 วันนี้ยังรักกันอยู่ทั้งคู่ขึ้นก็ฉ่ำ
 พรุ่งนี้คืนกลับเป็นซ้ำทำให้ระกำหัวใจ
 วันนี้อาจเลิกรักกันรุ่งอีกวันอาจรักใหม่
 รักกันแล้วจิตจางไปทางก็ไม่รักกันจริง
 แยกร้างแล้วผลสุดท้ายทางฝ่ายชายก็โหมหึง
ทางก็ไม่รักกันจริงทางฝ่ายหญิงก็โหมชาย
 นี่แหละน้ำใจยอมวนเวียนไปล้ายกังหันทองลม

7. น้ำใจชาวเหนือ

บุษยา รั้งสี

หมูเฮาเอ๋ยซังข้าเจ้าเผยถ้อยวาที
 ก่อนเคยมีสาวงามที่ชื่อเครือฟ้า
 ผู้ชายชาวไทแอ่วมา
 ชื่อนามวารอัยศรีพร้อม
 ได้เครือฟ้าชมสมอราคมคอม
 แล้วก็จากไปทิ้งให้สาวทรอม
 สาวน้อยยอมผูกพันชายใด
 สาวเหนือจ้ารอยศรีกลับมาซึ้งใหม่
 พร้อมควยเมียรักรวมใจ
 เชื้อจ้อจำปาหน้ามองใส
 มาก่อวิวาทให้บาคใจ
 เครือฟ้าหาใครจุนเจือ
 สันนาสนาสาวเอ๋ยเครือฟ้าจึงลาตาย
 ซิพวงวายถือความดีขยไวยิ่งเหลือ
 นี่คือน้ำใจชาวเหนือ
 กุจเกล็ดรักษาความเค็ม
 หนุ่มชาวไทอย่าใช้ความรักเป็นเกมส์
 รูปหล่อปากหวานระรานและเล็ม
 เห็นหญิงเป็นเกมส์แห่งการกีฬา
 สาวเอ๋ยสาวข้าเจ้าจะเพื่อนสาวว่า
 สงวนใจกันไว้บ้างหนา
 ใจอ่อนเกินไปจะหมกทำคังแม่ปิงไหลบ่ากลับมา
 คังสาวเครือฟ้าอาคูล

8. เขียนมีเสียงรัก

สมยศ หัสนพันธ์

เขียนมีเสียงรักหักทำนายว่า
 ในที่แก่นันทนาชีวิตเกิดมาเหมือนฟ้ามีกมณฑ์
 สูดกลิ่นความหวังกระทั้งคนรักอัปจน
 ซากขุราหูเขาคดจำทนเฝ้าหมองนิคาลัย
 เขียนมีที่หวังคงชด้างคงว่า
 เธอจึงไม่เมตตายามทุกข์ใครมาร้างลาลาย
 หลงสูดดมยอมนอบชีวิตเคียงกาย
 แด่แล้วก็ยังไม่วาย
 กลับกลายดวงใจร้างลา
 สองมือพนมสุคจะนอมกามกรานขอ
 หวังใจให้เจ้าพอเขียนมีจึงมีเมตตา
 ช่วยคลไจเขาเฝ้ารักคงมั่นอุรา
 ให้คืนกลับมาสมเป็นแก้วตาดวงเคียวแท้จริง
 เขียนมีแผ่นนี้แผ่นเป็นของใคร
 คงจะกลุ้มจิตไยยามรักจากไปเขาคงประวิง
 เหมือนทั้งความฝันเรามันคอยรักแอบอิง
 นึกพลั้งยังมาทนนั่งไม่จริงทั้งคำสัญญา

9. กุหลาบในมือเธอ

ณัฏฐ์ สวัสดิวัฒน์

ใจที่หายวับเมื่อเห็นกุหลาบกลีบกระจาย
 จากลิ้นไก่อลิ้นกล้วยาคอกที่ถือในมือเธอ
 ที่เพื่อชอมานานเจ้าให้สิ่งที่
เพราะเจ้ามีที่ทองการ
 แก้วว่าเฝ้านี้คอกถูกขยี้ทิ้งกระจาย
 ที่แสนจะเสียกายเพราะไปหมายอื่นให้เขาชื่นชม
 เขาคมเล่นแล้วทิ้ง
ผู้ที่หวังจริงก็เลยต้องอิงหัวใจรา

10. นัคพบ

นงลักษณ์ โรจนพรรณ

ถ้าเราจะนัคพบกันเมื่อตะวันลับไม้
 ฉันไม่หลอกจะบอกให้ยาเอ็คไปดิจิงฟิง
 ฟังดิฟิงสักนิคแล้วอย่าคิดว่าฉันสอนว่าฉันดัง
 ฟังดิฟิงกันเล่นเพลิน ๆ
 แต่มันสุขเหลือเกิน
 ไม่เชื่อ เชษฐ ลง จำ
 ถ้าเราจะนัคพบกันเมื่อตะวันพลบค่า
ชมรม ชาติ ชุมนุม ฉาน ฉาน ชื่น ชื่น ใจ
 ไตรม ไม้ โบบาง ๆ แสง สว่าง ว่า ไร ๆ
 ไม่ต้อง ระ วัง ไม่ต้อง ระ ไว
 จะอาย ท่า ไม กับ พระ จันทร์
 ถ้าเราจะนัคพบกัน
 ควรให้ จันทร์ เห็น ใจ
ลม ออน ๆ พัด ผ่าน ซุง กึ่ง กาน ขอ โบ
บ้าง ก็ แวง บ้าง ก็ ไกว
 บ้างเซ ยื้อ น สะ เพื่อน ไหว สะ บัก โบ ไป ตาม ลม
ผสม น้ำ ค้ำ พร าง พร ม เร ไร จิ้ง หรี ค กริ ต ณ สม
ทาง เคล า ทาง คลอ ทาง ร อ าร ณ เ น าว ให้ ชม ให้ ชื่น ใจ
 นี่ น ที่ นัค พบ แต่ เรา ไม่ พบ กับ ใคร
 เพียงแต่ พบ กับ ชมรม ชาติ แล้ว เรา ก็ อาจ จะ สุข ใจ
 ไม่ต้อง ไป พบ กับ ใคร ที่ ไหน เพลิน ใจ เพลิน ตา

11. คนดวง

เพ็ญทิศ ทีวีไล

ฉันรักกันแล้วหรืออย่างไร

เขาจึงผลักไสไม่ให้

รักเคยเคยขึ้นกลับคืนไปเช่นนี้

ไม่มีเหลือเปื้อน

จากไปไม่มีแม้แต่เงา

เขาลืมว่าเราเป็นดวงใจ

รักเคยเขาเคยหวง

ถูกใครช่วงชิงไว้ไม่คิดถึงใจเรา

รักเคยเคยขึ้นชม

ทองตรมเมื่อซอกเขา

อาศัยบึงมองนาคใจนัก

ภาพรักในครึ่งเงา

หลอนหลอกก็ติดตามเราทองเส้าหม่น

จากไปทั้งดินดินเฝ้าตรอม

น้ำตาอาบนองเพราะคำคน

เขาลวงให้เราเชื่อ

เจ็บจำไปเพียงทน

ไม่ขอพบคนลวง ๆ ๆ

12. คอย

นริศ อารีย์

ป่านนี้ทวงใจคงทุกขโสภณม เฝ้าระทมทรมอนสะอื้น
 กล้ากลืนสุทรมาน
 ป่านนี้คงว่าแก่น้ำตานอง ป่านนี้คงมองจะคอยพบพาน
 ป่านนี้ชมชวนแทบจะชากใจ
 แท้คงคอยนานแสนจะนาน เหตุเพราะมารมาขวางกั้น
 จากกันเป็นรอยอาลัย
 แท้คงเพียงแห้วรวงคอย ป่านนี้เป็นรอยติดทรวงหัวใจ
 เหมือนตกอยู่ในอเวจี
 โอทวงใจเอ๋ย เคยชื่อน้ำ ลีลิตชื่อน้ำเพียงนี้
 ชากรักเค็มในใจจวบจนชั่ววัน ไม่ขอลืมกันจวบจนชั่ว ฝากเพียงคำนี้
 ไปตามสายลม
 ป่านนี้ทวงใจคอยเหมือนพี่คอย จะฝักรอยจารึกไว้มัน
 ไม่มีวันแปรยอมทรม
 ชาตินี้มีกรรมกันรักเราไกล จะขอครองใจให้เพียงรู้ชม
 จะสุททนจะชอรคอย

13. ทรายาล

พราวตา การาเรื่อง

ในชีวิตจริงของหญิงคนหนึ่ง
ที่ถูกทิ้งไว้ด้วยทรายาลทรายาล
มีอาถรรพ์สัมผัสรักสร้างราศี
ราวรานชีวิตคนแล้วคนเล่า

คอยวันหวังใจหาใครคนหนึ่ง
ฝากใจกายไว้เป็นที่พึ่งอยู่เคียงเขา
จนชีวิตร่วงโรยใกล้กับอัมเฒ่า
คนแล้วคนเล่าถมเศร้ากับทรวง

ชีวิตเศร้าอยู่ในเงามืดซาติน
ข้างเด็กวันหนึ่งคงจะสิ้น
วางกลบคืนแล้วคงสิ้นทรวง

ยังเจ็บไถโล ยังพอใจของคนหลอกหลวง
ไปให้สุดแสนสรวง ทำสอทรวงโลกันต์

ในชีวิตจริงของหญิงคนเศร้า
ไม่มีเขาและใครที่เฝ้าผูกพัน
ไม่มีน้ำตาไม่มีคำว่ารักเท่าชีวิต
รอยยิ้มที่เย้ยหยัน
โลกขวางกั้นเธอไว้อีกทาง

14. เนื้อทองของพี่

ชรินทร์ นันทนาคร

เนื้อทองของพี่เจ้าที่พี่ไป
 แรกเจ้ารักพี่รักพี่ใจ
 แดเจ้าพรากรักไป ไกลสุดขม
 เนื้อทองของพี่คนครองกรม
 กลับเกิดหมายาไปหาอื่นชม
 เจ้าให้พี่ชมขมชื่นใจ
 หวังอยู่เคียงข้างนางนอน
 สุกโศกสลับเจ้าเท่านั้นทน
 ออมากอกที่ร้าวรณหรืออย่างไร
 รักจึงลาล่วงดวงใจ
 พี่อ้างว้างกวยเจ้าร้างทางไกล
 หลงออมากอกของใคร ไกลสุดครอง
 พี่ใส่เฝาคอยคอยหา
 เนื้อทองไม่มายิ่งทอง
 คอยแต่เชลละเมอใจปอง
 ขอให้คืนทรงทอง
 พี่จะคอยเนื้อทอง ครองคู่เชย

15. ลานเท

พยาก นภลัย

มาตามสายชลกว้างจนสุดเหลือคะเน
 สองฝั่งน้ำลานเทคลื่นมรวนเรกึ่งเลหน้าใจ
 กระแสนน้ำหลากเปรียบรักก็มากทรวงใน
 ลานเทนับว่ากว้างใหญ่ยังน้อยเกินไปกว่าใจเจ้าสม
 ลานเทหวนไปก็ใจเจ้าเหลวทั้งเพ
 เหลือเพียงจะวัดคะเนควยความรวนเร ไปตามคลื่นม
 น้ำเราะสองฝั่งประกังใจที่ชื่นชม
 ลานเทฝั่งเจ้ากลมให้เห็นโคลนทมจอมจมเรื่อยไป
 เคียนลิมสองน่านองสองฝั่งลานเท
 เพลงเรือกลอมเหวังเวงใจ
 เจ้าลืมสัณญาเจ้าแม่ลานเทหรือไร
 ทุกวันที่คอยเฝ้าไปน้ำลานเทใหฺลใจพิถวิล
 ลานเทน่านองเจิงคลองทั่วทองทูงนา
 แตรางเจานี้เลื่อนลาทางไกลอราสุคหลาฟากิน
 คอยวันเจ้ากลับเฝ้านับเกียนเจิงวาริน
 เกียนนี้ก็เนาไปดินจนน้ำทวมถินลานเทเจ้าเอย

16. คิมหันต์ทิวาท

พยาก นภาลย์

เมื่อคิมหันต์ฉัน ไ้จูบเธอ
 ทางเช่าเพื่อละเมออาลัย
 หอเหม็นต์เธอกลับเปลี่ยนแปลงจางไป
 รำใจเมื่อไม่มีเธอ
 ทางปากคำรักที่จูบเธอ
 เป้าขึ้นชมรสรักว่าเธอ
 กรวญกะนิงกรวหนึ่งที่เคยมีเธอ
 ฉันรอคอยเธอไม่จาง
 โอ้ไฟรักฉันร่ำ แดกเผาทวงใจจน
 ทุกชนไหม้สร้าง หัวราตรีร้าง
 เหม็นคาวทราแสงพร่าง รวงหลนจากนภา
 เมื่อคิมหันต์ฉัน ไ้จูบเธอ
 ทางเช่าเพื่อละเมอวิญญา
 หอเหม็นต์เธอกลับเปลี่ยนแปลงโรยรา
 นิทราอาลัย ไม่ลืม
 เมื่อคิมหันต์ฉัน ไ้จูบเธอ

17. วิหคเหิรลม

เพ็ญศรี พุ่มชูศรี

แสนสุขสมนังขมวิหค
 อยากรเป็นนกเหลือเกิน
 นกชนอกเจ้าหูกเจ้าเหิร
 ทั้งวันนกเจ้าคงเพลิน
 เหิรลอยละลือลงลม
 แฉเป็นนกไต่กิ่งใจจินตนา
 ฌึงเวียงร้างลอยลม
 ขอเพียงเชยชมทั่วทองนภา
 ให้สุขขยฟ้าสุขชาวที
 จินหลิวมานเมืองฟ้า
 คำกั้นจะทนฝ่าอิน
 เหิรไปทั่วถิ่นที่มันมีคารา
 เพราะวาวอยากจะรู้เป็นนกเป็น
 การพริบตาอยู่ใบ
 ยั่วเย้ากระเซาหรือไร
 หรือการเกี่ยวไคร เหตุใดการจึงชน

18. หนานชีวิต

เพ็ญศรี พุ่มชูศรี

เกิดมาขึ้นชมระทมอุรา
 ทรมน้ำตา ทรมน้ำตา
 ทรมน้ำตาโศกาทุกวัน
 จะสุขอย่างไรจะสุขอย่างไรกันนั้น
 สุขเพียงในฝันหรือไร
 เปรียบทั้งชีวิตนั้นมีชวากหนาม
 ทรมาณทรมาน ทรมานจนหัวใจ
 กว่าเราจะตาย กว่าเราจะตายเมื่อไหร่
 โอ้ใจชีวิตคอยเป็นนายเรา
 มีแต่หน้าตามาปลอมหัวใจ
 ให้คลายความเศร้าทุกคำเข้า
 เหมือนหนานชีวิตก็รักใจเป็นเป้า
 ให้เราอับเฉาระทม
 หนักใจว้าววนหนานชีวิตเอ๋ย
 ควรคิดเลखความรักเอเขความรักเอเขมิเคยภิรมย์
 สุขเพียงชั่วคืนขึ้นเพียงชั่วคราราวรานเหลือชม
 โศกกรรมแทบลงประกาศายเอ๋ย

19. นึกควยหรือถ้าเราจะรักกัน

มนรวิ สุทธิวรรณ

นึกควยหรือถ้าฉันจะรักเขา
 นึกหรือเปล่าถ้าเราจะรักกัน
 ถ้ามันจะนึกก็ยากเปลี่ยนฉัน
 ควยเรานั้นรักกันเกินกว่าแก้ไข
 เมื่อเราสองทางปองมันดูรา
 เราซึ่งคาแห่งรักควยหัวใจ
 มีใจควยเลหกระเทอยางไร
 นึกฉันใคเมื่อใจเรารักกันจริง
 เราต่างก็เคยมีความรักผ่านมา
 เคยเข้าหอกดูราเพราะถูกรักหอกหัว
 ความรักของชายบวกใจสลายของหญิง
 ยองเกิตรรักจริงนึกกัน
 นึกควยหรือถ้าฉันจะรักเขา
 นึกหรือเปล่าถ้าเราจะรักกัน
 ถ้ามันจะนึกก็อย่าคิด
 เรื่องรักกันไรมีแค่ฉันคนเดียว

20. รักครึ่งทาง

มนตรี สีนเทพ

เธอก็ก้มลงแน่วหรือ
หัวใจไม่ซื้อเสียแล้วสิหญิง
ปรนเปรอรักเธอเสนอกุส
บายเธอจึงทอหึงกันไป

เธอก็ก้มลงแน่วหรือ
หัวใจไม่ซื้อเสียแล้วไหน
กงเพลินทะนอเคลียกลอรักรัใหม่
จึงสิ้นเยื่อใยไม่กลับมา
เราเกินทางรักไต่เพียงครึ่งทาง
เธอเริ่มจิกจางเสียแล้วสิหนา
ชายอื่นคงสรรปรนเปรอเชิงเสนหา
จึงสิ้นศรัทธาฉันไปทันที

เธอก็ก้มลงแน่วหรือ
หัวใจฉันซื้อจึงชั่วสันติ
เจอคนรักดวงชั่วทรวงเหลือที่
กลอกขาตินี้ฉันจะไม่ลืม

21. ลุ่มเจ้าพระยา

ชรินทร์ นันทนาคร

ลุ่มเจ้าพระยาเห็นสายธาราไหลลง
 เทียงแถมองหัวใจไห่วน
 น้ำไหลไปมักไม่ไหลทวน
 ชีวิตเราไม่มีทวนไม่กลับทวนเหมือนกัน
 เราเกิดมาผูกใจรักกันดีกว่า
 เพราะว่ามีวแสนสั้น
 เราอย่าไถ่กระเทือนหัวใจต่อกัน
 หวังชีวิตอันสุขใจ
 อย่าแตกกันเลยรักไว้ชมเชยรักมัน
 จงผูกพันรักกันด้วยใจ
 ขอจงเป็นเหมือนเชือกผูกโพ
 ที่เหวบินคู่กันไป หัวใจคู่กัน

22. เก็บรัก

ศรีโศล สุชาภิณี

เก็บรักเอาไว้ในอก
 ก็กลัวหิวยกรักไปให้ใคร
 เก็บรักเอาไว้ในใจ
 คงไม่ทำให้ใจหมอง
 เก็บรักเอาไว้ดีกว่า
 ไม่เสื่อมราคาน้ำตาไม่นอง
 ความรักมันสูงเกินทอง
 อย่าทำเป็นสองยกให้ใคร
 อย่าเอาความรัก
 ไปมอบกับคนที่ไม่คู่ค่า
 จะเสียเวลาจนทเปิดองหัวใจ
 ความรักสูงยิ่งสิ่งใด
 จงเก็บเอาไว้หมั่นให้คนที่
 เหน็ดเหนื่อยเขามาขอบคุณ
 จึงฝากคำสอนไว้เตือนสติ
 หลากแล้วไม่แคล้วรัก
 ครวญใครให้ก็ยกยกให้ใคร
 กอนยกให้ใคร

23. กังหันสวาท

รุ่งฤดี แพ่งผ่องใส

กังหันสวาทหมุนเวียนเปลี่ยนไป เพราะใจของคน
ชีวิตปางมามีรักปะปนหวานเรื่อยไป ขึ้นอยู่ในห่วงหทัยใจใครไม่
คงแน่นอน สันคลอนให้ใจไหวหวั่น

กังหันสวาทนิราศทางไกล ไปไม่กลับคืน ชีวิตขมขื่น
หน้าขึ้นออกทรมะทมโศกศัลย์ ผู้ใดไม่สิ้นผูกพัน รั้นทกหทัยสันติ
ย่อมมีแต่ความระทม

รักเปรียบกังหันลม ย่อมมีเปลี่ยนแปลงควายแรงความชื่นชม
หากมีพลวงพะวงทอคำนิยมชมชื่นมีปรวนแปร

ชีวิตสวาทนั้นพลากนิกไปเพราะไม่ใคร่ครอง ชีวิตก็ทอ
เหมือนคนสิ้นใจผู้ขอลบแะ คนเราไม่มีแน่แท้เอาแน่อะไรใจคน
ย่อมวนเวียนไปจนตาย

24. ทาสเหว

ชรินทร์ นันทนาคร

บุญฉันมีแคงไม่ถึง
 ฟาจึงไม่เวทนา
 คอยเฝ้าแต่คอยทุกครา
 กวงจันทราไม่ลอยเลื่อนมาใกล้เรา
 คงแหงนคอยแต่คอยหาย
 เสียท่ายกวงจันทรไม่มรรเทา
 ลอยลับไม่เหลือแม่เงา
 รหรือเปลวว่าเราน้ำซอกฤดี
 เธอเป็นดอกฟ้า รู้ไหมว่าเราเป็นทาสเหว
 แม่ไม่ปราณี ชาตินี้คงระทมอยู่รำไป
 รอฉันรอทวยใจวิงวอน
 ขณังช เมศทาร์ับปากใจ
 เพียงยืมสักนิมิตหทัย
 ฉันคงพองเรือไป
 ทวยธูดีเมศทาของเธอ

25. จงรัก

พิทวธรณ บินภินาล

ไปรคอย่าถาม
 ว่าฉันเป็นใคร เมื่อในอดีต
 และไปรคอย่าถาม
 ว่าอดีตฉันเคยรักใคร
 รู้ไว้อย่างเดียว
 เดียวนี้รักเธอและรักตลอดไป
 รักมากเพียงไหน
 กำหนดรักได้เท่าดวงใจฉัน
 อย่าเพียรถาม
 ว่าฉันจะรักเขานานเท่าใด
 ฉันทอไข่มุกได้
 ว่าฉันจะรักชั่วกาลนิรันดร์
 เพราะชีวิตฉัน
 คงไม่ยืนยาวไปถึงปานนั้น
 รู้แต่เพียงฉัน
 หนักล้นรักเธอเมื่อฉันหมดลม

26. ลาแล้วขอรัก

กอน สอนระเบียบ

เธอไม่มีที่กลางหัวใจให้เรา
 ไม่มีให้เราวางเลย
 มองดูเธอเกลียดกลอกดูเขย
 ใจเลบระเจิงสิ้นที
 เป้ารักคลุมหลงเขอข้างเกีย
 ขอทำไมรู้ไมชี้
 ยถมืออำลาลาที่ลาแล้วขอรัก
 ถึงรักเธอเท่าไร
 ทำไมมันถึงไม่ใช่เรา
 เรายังมีที่เต็มหัวใจ
 จะลองให้ใครสักที
 มีคนปองเฝ้ามองมาหลายปี
 ใจระบระทมซ้ำใน
 แค้นจะขอไม่ยุ่งเกีย
 คงพอกันแล้วใช่ไหม
 ยถมืออำลาลาที่ลาแล้วขอรัก
 ถึงจะรักเธอเท่าไร
 ทำไมมันถึงไม่ใช่เรา

27. ถ้าหัวใจมีปีก

แกรนิก เอ็กซ์

ถ้าหัวใจมีปีกบิน

จะผกผันบินไปหาเธอ

หอบความรักท่วมท้นเธอ

ไปมอบให้เธอแม่จะขยแค้นไกล

เมฆสีทิวาววากังนิต

จึงถวิลทราตรึงซึ่งใจ

อยากเชยชิตนวลอ่อนจนเคียงใกล้

ที่กลัวใครคว้าเอาไปแนบครอง

ถ้าหัวใจมีปีกบิน

จะผกผันบินไปหาเธอ

โอบกระชับแนบเนื้อรวมทอทอง

รักสองเรากงสุตนิรันดร์

23. เพียงสบตา

แกรนิกเอ็กซ์

ใ้เพียงสบตาเมื่อเจอหน้าเธอ
 ฤๅจิตวิญญาณมิคลายโศกขม
 จะรอกักตมทวยความอกทน
 หึงขึ้น ไม่สนขอเกินตามเธอ
 นารักนาคณอมจะทรมใส่ใจ
 สงสัยให้ไปแนะนำไม่สน
 หากแนม เบ็ดเบียนใจขอเกินทวยคน
 ถึงเกินตากณยอมทนตามเธอ
 ฌยากบอกให้รู้วณัชมเธอ
 หัวใจมันเบลอรักเธอเต็มทรวง
 หากใดเธอแนมมาเป็นคู่ควง
 แสนสุกจะหวงรักเกี่ยวตลอดไป
 ก็รักนี้วัยรุ่นคือรักครั้งแรก
 แสนแฝงทวยความรอนแรง
 แม้ตัวเธอจะเกินหนีแสนไกลทาง
 แทวณัชม ไม่หยุดกรักเธอ

29. หนึ่งใจในดวงใจ

กิตติมา พอสธิเบิ้ล

หนึ่งใจในดวงใจคือเธอ
 รักเธออยู่แหะใจก็ยังได้
 แหะใจก็จะพบรักยิ่งใหญ
 เก็บซ่อนไว้ในภายใน
 เก็บมานาน ไม่เคยหวานซึ้งขึ้น
 สู้จากลำไส้แทรนใจ
 หากมีเธอร่วมเคียงหมอนหนุนนอนไกล
 เสร้าก็ตายในทันใด
 ดิม ชีวิตเรามีแต่เงาจากคนชน
 เบียดว เบียดนาวันชน
 หนทุกขหอคอดนอนไหว
 เป้าเพื่อและฝันคอยสวรคดียิ่งยืนยั้งเฝ้า
 เขาไม่เข้าใจ บานมองสบตากลับมานี่ทำได้
 แหมทนไม่ไหวนะเธอ แม่คุณเขย

30. ที่แล้วก็แล้วไป

เรวัต พุทธินันท์

ฉันไม่แคร์ถึงแม่เธอหัวน
 ลองฟังฉันดีกว่า
 รักกันทำให้เธอฉีกหลังไป
 แล้วทำไมใคร่ของคอยซ้ำเติม
 หึงเรื่องเคิมาเริ่มกันใหม่
 เหม่ไปไต่ถามชน
 ฉันขอชนเรื่องกชน ๆ ที่แล้วมา
 ขอเธออย่าเอาจากลุ่มใจ
 ไม่สำคัญเรื่องนั้นมันแค่นร่าย
 แม่เธอฉีกหลุดไปอย่างไร ไม่แคร์
 ขอเพียงแต่เธอแก้ตัวใหม่ทำให้สบาย
 ที่แล้วก็แล้วไปไม่ทะชุกทะชวงใจ
 ถึงยังใจจะจริงใจรักเธอ

31. งานวัด

เพื่อน

ฝรั่งหนึ่ง ๆ เธอจำได้ไหม
 สองเราเคยเที่ยวงานวัดบ้านไต่
 ทำบุญที่ทององค์พระมาลัย
 กอพระเจ็กั๋นร่ายรวมกัน
 สายาน ๆ ทอหน้าหลวงพ่
 สองคนนั่งจุกเหียนที่ทอ
 หวังจะจากบุญหลวงพ่
 บรมานขอความรักก็ยังเป็น
 เกล็ดเกล็นเธอเกินทวยกัน
 ทะโหล่นันทุรตไต่ถึง
 พยอลบ้านนิจฐาสวรรค์
 ถายูกันคิลินรางทาง
 เจารั่วปิ่นทนมไฉนพัง
 ลูกทุ่งวงกิ่งกุ่มนังชายยา
 ฝรั่งหนึ่ง ๆ จำได้หรือเปล่า
 วัณนีไฉนงานเหมือนเกา
 งานวัดนี้แต่ความวางเปล่า
 จันมาตามชาวเธอกันเขียนวี

32. ใจเย็นน้องชาย

เจดียง

ไปรักใจเย็นน้องชายใจเย็นไว้ก่อน
อย่าใจร้อนความรักนั้นใช้เวลา
คอยเป็นไปคอยดูใจเก็บความนัยไว้ที่ท่า
เหงาและสุขนั้นค่า ๆ ผสมกันไป

ไปรักใจเย็น น้องชายเอ๋ยใจเย็น ๆ
อย่ามองเห็นความรักเหมือนของขี้มามา
เล่นพวงตามเล่นตามขอเล่นนังรอให้เขอรว่า
รักไม่รักให้บอกมาเวลาไม่มี
ก็รู้แล้วว่าจริงใจ (จริงใจระอย่าง)
แต่ทำไมใจร้อนต้องบอกมาเลย (ต้องบอกมาเลย)
จะรีบไปไหนไปรบกับใคร
ใยจึงไม่มีเวลากันหาหัวใจ

ไปรักใจเย็นไอน้องเอ๋ยใจเย็น ๆ
หากทำเป็นความแล้วใครรักมา
ไคมาไว หนคไปไว คอยดูใจแล้วรู้คา
ชาอีกนึกแน่นอนกว่าหรือว่าใจ (ไคพาเลมงาม)

บอกมาสักคำว่าบอกมาเลยนะ
บอกมาคำเดียวให้มันแล้ว ๆ ไป
รักก็บอกไม่รักก็บอก
ไม่ชอบก็บอกไม่ชอบ

33. ลืมไม่ลง

จิตติมา สุตสุนทร

บอกใจให้ลืมลืมความเจ็บช้ำวันเก่า
 ให้ลืมครึ่งเรายังเคยรักกัน
 บอกใจให้ลืมให้ลืมว่ารักเขอนั้น
 แต่ใจโพรทวันจำเขอขึ้นใจ
 หนีใจเท่าไรทำไมไม่ลืมไม่เลือน
 จิตใจยังเวียนถึงวันรักไกล
 จกจำแม้วันที่เราแสร้งรักกันไป
 จวบจนสุดท้ายที่พรากจากเธอ
 เลือนลางแต่กลับรักทุกทีที่จำ
 จำแล้วรู้ว่าหัวใจไม่อยากจากเธอ
 แยกจากกันไปแล้วนานแล้วนี่เธอ
 แล้วทำไมต้องจำไว้
 แปลกจริงหัวใจมันก็ใจฉันเอง
 สักใจฉันเองยังทำไม่ได้
 ปล่อยใจให้จำเพราะมันสุขหามาใจได้
 หากตายเมื่อไรคงลืมได้เอง

34. ได้อย่างเสียอย่าง

อัสนี - วสันต์ โชติกุล

จากเคยรักอยู่ จากเคยรักกัน
 กลับมาไหวหวั่นกลับมาเห็นทาง
 ก็ใจของเธอแบ่งเป็นสองทาง
 แบ่งเป็นสองอย่างเกิดลึงเลหัวใจ
 ก็มันเห็นอยู่ว่าเธอมีใจ
 ให้กับเขาคนใหม่ เท่ากับฉันคนเก่า
 เก่าก็แสนดีใหม่ก็เข้าที่
 แต่จะให้ใครต้องเลือกไป
 ได้อย่างก็ต้องเสียอย่าง
 เลือกเดินบนทางสักทางใดใหม่
 เลือกมาว่าจะรักใคร
 ก็อยากให้เธอรักใจเสียที่
 หากว่าเขาก็ไม่ว่าไร
 ก็จะเข้าใจและจะไปเสียที่
 ปลอยเอาไถ่นานอาจจะไม่ดี
 บอกกันเสียที่จะเลือกใคร
 ได้อย่างก็ต้องเสียอย่าง
 ให้มันเสียบ้างเลือกสักทางว่าใคร
 อยากจะไถ่มาก็ต้องเสียไป
 แต่จะเสียใครให้มันรู้

35. อยากจะลืม

อัสนี - วสันต์ โชติกุล

ไม่อยากจะเจอหน้าใคร
 ไม่มีกะใจพบคน
 หนักใจเหลือทนทุกครั้งที่พบใคร
 จะทอมยังงใจเขาก็เวลาที่คนถามไถ่
 ว่าเธอหายไปทำไมไม่เห็นเธอ
 เจ็บใจที่ทอมคอยทอม
 ว่าเธอนั้นมีคนใหม่
 ทอมอย่างนี้เรื่อยไปเรื่อยไปที่เจอ
 อยากลืมก็ลืมไม่ลง
 ก็คนเขาถามถึงเธอ
 จึงอยากจะหนีไม่ทนไม่เจอกับใคร
 ก็เจ็บมาพอสมควรมันจวนจะทนไม่ได้
 ไม่อยากให้ใครคนใดมาอย่าเตือน
 ก็จบกันไปตั้งนานทนทานอยู่เป็นแรมเดือน
 อยากจะลืมเลือนไม่อยากเจอใคร
 ก็เจ็บมานานแล้วนะ ก็ลามาเป็นแรมเดือน
 อยากจะลืมเลือนไม่อยากเจอใคร

36. หัวใจสะอวน

อัสนี - วสันต์ โชติกุล

กว่าจะรู้จักหัวใจของชอกช้ำอีก
 กว่าจะคิดเข้าใจบางทีมันก็สายเกิน (ไป)
 ผ่านมาแล้วนานไปยังไม่คิดไม่เช็ก
 ผ่านมาได้บุญแล้วเหลือแต่หัวเปล่า ๆ
 (รักนี้ไว้ให้ใส่ใจ) (รักนี้ไว้เคียงคู่)
 รักนี้ไว้ให้เชิดเคียงคู่คนทุกคน
 มีหัวใจไม่จำค่าที่เคยหลอกลง
 ไม่เคยหวังเคยหวังว่าตัวจะช้ำเท่าไร
 ก็หัวใจเจ้ากรรมชอกช้ำแล้วยังชอบลง
 กว้านตมผ่านองของคนหัวใจสะอวน
 กว่าจะรู้ลึกทั่วทั่วก็ชอกช้ำอีก
เจ็บมาแล้วไม่จำไม่จำหัวใจสะอวน

37. คิดไปเอง

อัญชลี จงคดีกิจ

อาจเป็นฉันที่เขาสนใจ
 คงซ่อนไว้บอกฉันไม่ได้
 สมมติเขาไม่รู้ทำไม
 สมมติไรอกใจหัวไหน
 เพิ่งพบเขาได้เพียงไม่นาน
 ความหวาดหวั่นเกิดขึ้นในใจ
 บอกไม่ได้ไม่รู้ทำไม
 อยากให้ใจเขาตรงกับฉัน
 อาจเป็นใจฉันคิดไปเอง
 ไม่หวาดเกรงไม่เคยหนักหัว
 หากว่าใจเขาคิดเช่นกัน
 คงเป็นวันที่ฉันได้หวัง
 ถ้าฉันหวังฉันยอมเสียใจ
 ไม่บอกใครให้เขาได้ฟัง
 หากว่าเขาไม่คิดจริงจัง
 ความผิดหวังถือเป็นบทเรียน

38. นาคิก

อัญชลี จงคดีกิจ

นาคิกนาของจิตแต่เมื่อวาน
 หนาหวานยิ้มเศร้า ๆ อยู่ที่ไหน
 แหวคานารักชกสนใจ
 เป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญ
 วัณณันมากก็ชกชกนาน
 หนาหวานยิ้มเศร้า ๆ เขาคณัน
 เคนมากันเพื่อนฉัน เอะใจกัน
 เพื่อนฉันเณนนำฉันว่าแพนเรา
 เลิกคิกเลิกของจิตกันเสียที
 ชาคินไม่มีสิทธิในทัวเขา
 ใจเราไม่เคยคิกแย่งเพื่อนเรา
 ทัวเขาเคนชมเศร้ากลับนานเลย

39. รักปลอมปลอม

ไมโคร

ตัวฉันคนอย่างตัวฉันใครจะมาสนใจ
 คนสวยคนที่พี่พร้อมเขาก็มองข้ามไป
 เพราะฉันมันเป็นคนแบบปลอมปลอมทั่วไป
 ไม่เห็นจะมีที่ใด ชีวิตไปวัน ๆ
 โดดเด่นจะมีใครอยู่ข้างเคียง
 ยามเหงาโดดเดี่ยวเราเกิดเป็นผู้ชาย
 เจียมใจได้แต่เจียมหัวใจได้แต่คอยรักวัน
 และแล้วมาเจอคนแบบปลอมปลอมเหมือนกัน
 ตัวฉันจึงมีคุณรู้ใจ ไปไหนก็ไปกัน
 ต่างก็รู้ในใจกันเรามั่นใจ
 เราจะฝากันเราดูแลกันและกัน
 เราจะแบ่งปันจะบวกลบให้เป็นหนึ่งเดียว
 บางครั้งถ้าหากเจอฝนเราจะหลบด้วยกัน
 เราหนาวเราเปียกปลอมเท่าใดเดินต่อไปไม่หวั่น
 เพราะรู้ว่าเราเป็นแบบปลอมปลอมเหมือนกัน
 มีลมเพียงคันเดียวก็พอ
 เท่านั้นก็พอใจหากลมฝนจะแรงไปเราไม่กลัว
 ไปไหนก็ไปกันต่างก็รู้ในใจกันอย่างนี้

40. อยากจะบอกใครสักคน

ไมโคร

หนใดที่ใจเหงาทุกคราวที่เราท้อ
 ขอเพียงแต่มีแค่ใครคนหนึ่ง
 ทุกชนสุดท้นไหวรอนร้นยามใด
 อยากจะบอกใครสักคน
 ถึงใครต่อใคร เขาเห็นเราหมดความหมาย
 ขอเพียงแต่มีแค่ใครคนหนึ่ง
 ถึงวันที่สับสนทุกชนอยู่ในใจ
 อยากจะบอกใครสักคน
 สักคนที่จะรู้ สักคนจะไ้ไหม
 สักคนถึงคราวที่สกลไ้
 ครั้งใดที่สุขสม
 ขอคนชนชมแค่เพียงคนหนึ่ง
 ถึงวันที่มองฟ้า คว้าดาวไ้คังใจ
 อยากจะบอกใครสักคน
 ใจเรานี้เป็นเพียงแต่เนื้อแ่ก่กอนหนึ่ง
 มันจึงมีเวลาจะออนแ่
 เพียงชั่วเราว่าพันอ้างว้างไรทางแ่
 จึงจำใจยอมทนไ้ไว้แต่
 อยากจะบอกใครสักคน
 เพียงคนเดียวจริง ๆ ที่ขอไ้เป็นเพื่อน
 เพียงคนเดียวคอยเตือนและเข้าใจ
 มีคนเป็นพัน ๆ หมื่นแสนล้านที่บนโลก
 เพียงคนเดียวจะมีบางไหม
 อยากจะบอกใครสักคน

41. บอกอย่างงั้นอย่างงี้เลย

นุโว

ฉันมันคนอ่อนไหวใครมาแบบ ไทน์ก็ไปแบบนั้น
เห็นเธอกับฉัน เธอก็อย่างนั้นก็ฉันเข้าใจ
หลงในคำพูดว่าเพื่อที่เธอหลอกฉันที่เธอบอกไว้
แม่เมื่อเธอจากไปก็ยังห่วงใย
ไม่เคยอะใจว่าเธอจะมาถึงกัน
บอกกับฉันอย่างงี้บอกกับฉันอย่างงั้น
ว่าจะอยุ่ด้วยกันว่าจะเข้าใจกัน
ทำกับฉันอย่างงี้ทำกับฉันอย่างงั้น
มาฉกฉวยความรักจากฉันแล้วก็ทิ้งกัน ไปไกล
บอกกับฉันอย่างงี้บอกกับฉันอย่างงั้น
ว่าจะอยุ่ด้วยกันมาบอกทำไมกัน
โกหกกับฉันอย่างงี้โกหกกับฉันอย่างงั้น
คนที่ชั่วก็ฉันเท่านั้น เพราะว่ามันจริงใจกับเธอ

42. สนิชยา

นั้น

คำ'คิน'คิก'แล้ว'คน'ตาง'นอน'หลับ'ไหล
 แต่'เธอ'กลับ'หาย'ทุก'คืน'เฝ้า'คอย'เธอ'อยู่
 หาย'ไป'อย่าง'นี้'ทุก'ที'ไม่มี'ใคร'รู'
 แท'ง'ตัว'โก'หฺร'แล้ว'เธอ'ก็'ไป'ไม่'บอก
 จะ'มี'ใคร'ร'ว'า'สน'ช'ยา'ไป'ไ'ไหน
 ใคร'เลย'จะ'ร'ว'า'สน'ช'ยา'เป็น'ไ'ง
 จะ'มี'ใคร'ร'ว'า'สน'ช'ยา'ไป'ไ'ไหน
 หาก'เธอ'หาย'ไป'จะ'มี'ใคร'ค'อย'ห'วง'ไ'ย'ถึง'เธอ
 ตะ'วัน'โ'ก'ง'ส'าย'แล้ว'เธอ'กลับ'นอน'หลับ'ไหล
 คำ'คิน'กลับ'หาย'ทุก'คน'ของ'ใจ'เธอ'อยู่
 หาย'ไป'อย่าง'นี้'ทุก'ที'ไม่มี'ใคร'รู'
 แท'ง'ตัว'ส'ุด'หฺร'แล้ว'ไป'ที่'ใด'ไม่'บอก
 จะ'มี'ใคร'ร'ว'า'สน'ช'ยา'ไป'ไ'ไหน
 ใคร'เลย'จะ'ร'ว'า'สน'ช'ยา'เป็น'ไ'ง
 จะ'มี'ใคร'ร'ว'า'สน'ช'ยา'ไป'ไ'ไหน
 อย'าก'จะ'ร'จ'ง'ต'ิก'ตาม'เธอ'ไป'เมื่อ'ยาม'คำ'คิน
 เ'น'อยู่'กับ'สี'แสง'ไฟ'พ'บ'แ'ล'ว'น'อง'สน'ช'ยา
 ส'น'ก'เ'ย'ธา'ท'าน'ก'ด'าง'เส'ียง'เพ'ล'ง
 ค'ิก'ค'ิน'อย่าง'นี้'ไม่'เกร'ง'พ'บ'แ'ล'ว'น'อง'สน'ช'ยา
 ไ'ย'เธอ'จ'ิง'จ'าก'ไป'ไม่'บอก

43. อยุคนเฑียว

นั้น

ยำคำสูกห้ายบอกฉันสิมันใจ
 ถึงมันจะสายแกฉันนั้นเข้าใจ
 ฐกันอยู่แล้ววามัน ไม่เหมือนเกา
 หากเป็นรังไวห่า เสนละคร
 หัวใจของร วาร วนทองหมานเรื่องไป
 ไม่ทองทุกกันแกฉันนั้นเข้าใจ
 แม้ความผูกพันยิ่งนานยิ่งไกลกัน
 ฐกันอยู่แล้ววามัน ไม่เหมือนเกา
 เหตุใดจะทนเพื่อใครกันเล่า
 ฝันใจยิ่งหมองเศร้า
 หากเรายังทนเรื่อยไป
 อยุคนเฑียวถามันดีกว่า
 บอกลาคำเฑียวก็พอ
 อยุคนเฑียวถามันดีกว่า
 บอกลาคำเฑียวก็พอ
 อยุคนเฑียวถามันดีกว่า
 บอกลาคำเฑียวก็พอ
 อยุคนเฑียว (เฑียวนคนทุ)

44. หัวใจเกม ๆ

อิทธิ พลางกูร

ถ้าวอกหัวใจฉันได้
 จะถอกแฉวมาทำไหม
 พรหมจะขอมใจ
 เพราะมันเกาไป
 จะลืมนั้นเคยเศร้า
 ไม่จำไว้เลยมันเกา
 ล้างใจให้เบา
 เขามาเปลี่ยนใจ
 เปลี่ยนไปหัวใจกวน
 ก็จนปัญญาไม่อาจจะมาเพิ่มเติม
 หัวใจเกม ๆ เกมแท้ไม่ไหว
 เจ็บจนใจหาไม่รู้ว่าอย่างไร
 หนีอยู่ต่อไปกับหัวใจเกม ๆ
 แต่แปลกที่ใจยังกล้า
 เมื่อมาพบใครคนหนึ่ง
 ซึ่งและถูกใจรักเขามากมาย
 ก็ยังซ้ำใจจนได้
 นี่เป็นเพราะเราใจง่าย
 รักใครที่ซื่อตรงที่เกม
 เพิ่มความซ้ำจนเหลือทน
 เจ็บจนใจหาไม่รู้ว่ายังง
 หนีอยู่ต่อไปกับหัวใจเกม ๆ

45. ทิวสาวทอง

พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง

แล้วเธอก็ไปฉันยังเสียคนที่เคยรักกัน
 รู้ตัวตั้งนานก็เตรียมใจไวก่อน
 โอ้เรามันทิวสาวทองคนหนึ่ง
 แล้วเธอก็ไปพบใครคนใหม่
 เจอตัวจริงสมใจ
 ฉันเองเข้าใจถึงวันที่ต้องไป
 ไปตามทางที่เธอยอมรับ
 ใครคนที่ถูกใจเธอหลายอย่าง
 ใครจะเหมาะสมควรคู่พอ
 รวมเป็นชีวิตใหม่ก็ขอให้เป็นตัวจริง
 เธอรู้ดีใครคนที่ถูกใจเธอหลายอย่าง
 ใครจะเหมาะสมควรคู่พอรวมเป็นชีวิตใหม่
 ก็ขอให้เป็นตัวจริง
 ฉันคงต้องเจ็บหัวใจมันทนยาวนาน ๆ ไปก็ลืม
 แล้วเธอคงเจ็บก็ทำใจไวหน่อย

46. แคววราย

พลอย

จากชาวคราวที่ฉันรู้ ฉันไม่แค้น ไม่คิดหวน
 ไม่เคยเคลิ้มคล้อยตามใคร
 เพราะใจไม่แปรผันมั่นคง ใครเขาจะมาเป่า
 แตะฉันก็ยังรักดังเก่า
 ไม่ปล่อยใจเป็นคนหูเบาไป
 แต่ทำไมเชอไปคล้อยเคลิ้มคิดคำหลอก
 ไม่ใช่เป็นความจริงเลย
 ถามสักคำก่อนได้ไหม
 อย่าเร็วไปขอให้จงทบทวนใหม่
 รักของเรารักกันยิ่งใหญ่
 อย่ายอมให้ใครแยกเรา
 ก็แคววราย (รักเราถึงร้ายก็ร้ายไป)
 เราเองหรือจะหมองหมอง (แล้วคนบู้นจะขึ้นบาน)
 ลงทุนแค่ไม่กี่ร้อย ๆ (คนบู้นจะยืมไปนาน)
 แม่เฉย ๆ ฟังแค่เพียงผ่าน
 ไม่ยอมให้ใครบั่น มั่นใจไม่หวาดหวั่น
 เขายุเรา เขาก็คงปากเฉาไป

47. สุภาพบุรุษนักฝัน

พลอย

ยังไง ๆ ๆ ไม่เห็นจะแปลก ผันแบบแปลก ๆ หน้าแตกก็มีถมเถไป
 ยังไง ๆ ๆ ก็ครั้งแรก ผันโค่นกระแทกทางแคบยังฝันเรื่อยไป
 โอ้เรามันชายเรียบเรื่อจางยังใคร่ใคร่จะมีใครเล่าที่ไทม์เขาจะขึ้น
 มันแข็งตัวเองวัน ๆ โคนล่อเลียน เคยมีเธออยู่ข้างเคียง
 เธอยังที่นี่ หนีไป คงเบื่อฉันเหลือเกิน
 เจอะเจอหนากับท่าเมื่อก่อนกับเจ้าคนที่เธอควงยืมหน้าสัน
 แทะกะคนอย่างฉัน ยืมไม่ออกหรือเธอ
 ปลอยฉันท่องเที่ยว ทองเงา ทองเงา คอยวันตาย
 แพ้คือยากำลังเกาหลังใจ
 ปลอยยืมไปเถอะ สักวัน ๆ แล้วเธอจะอาย
 แม่โบราณทานยังบอก
 หัวเราะที่หลังจะกังกว่าครั้งแรก
 โอ้อ้อโอ้อ ประตูนานใหม่ได้กลอนมานอนกลิ้ง
 ผันนึกผันวินวินถึงเธอใหญ่ ผันว่าเธอไม่ยืม
 หมกสภาพโชนทั้ง สมน้ำหน้า สาธุ
 แถมยังให้อีกาสกลับใจไปนอนคิด
 พระท่านสอนยกโทษให้คนผิด สุภาพบุรุษอย่างฉัน
 เขาเรียกนักรักผู้ยิ่งใหญ่
 แพ้เป็นพระไซ้แกล้งหลอกชนะเป็นมาร โอ้อ้อโอ้อ
 ความเศร้าความโศกใส่แก้วแล้วโยนทิ้ง ๆ ๆ ๆ ๆ
 ให้หมดความมันหอยาให้เหลือ
 เก็บมาจำแค้นความผิดของหัวใจของเธอ อยากจะได้โอกาส
 กลับกลายเป็นตัวฉันทั้งที่ฉันยังฝันไม่เสร็จ
 เสร็จแต่ความมันเฉย ผันเป็นนักรักผู้ยิ่งใหญ่ ๆ

48. ฉันอยากเป็น

แอนนา โรจน์รุ่งฤกษ์

ฉันอยากเป็นนักบินอยากเป็น

ฉันอยากเป็นหมอฟัน

หรือไ้เป็นหมอสุสักัน

ฉันอยากเป็นแปลก ๆ

เมื่อยังเล็กนั้นชอบจะฝันเป็นไปมากมาย

สุที่ฝันไปไม่ต้องหวังจริงคังฝันเลย

ฉันอยากเป็นนักเลงอยากลอง

หรือเป็นนางสาวไทย

ฉันอยากเป็นพนักงานดับไฟ

ฉันอยากเป็นแปลก ๆ

ฉันอยากเป็นทหารพรานโก๊คั

ยสัอย่างคัร่อยโท

หรือขับเองรถยนต์ใหญ่โต

ฉันอย่างเป็นแปลก ๆ

ยามฉันโตอยากจะฝันเรื่องใด

ครองหัวใจไม่ฉันยาก

ทำพลังไปไม่ต้องฝันจะลำบาก

ฉันตอนโตต้องเตรียมใจ

ฉันเมื่อวันครั้งยังเด็กกัน

ฉันไ้ตามฝันเรา

ฉันไ้ค่อนนี้เลยจะเอา

ฉันอยากเป็นเด็ก ๆ

49. หย่น้ำในทะเล

บิลลี่

บอกใครก็คงเฉยเฉย

ถึงตัวเธอเองก็คงเฉยเฉย

แม้มันเห็นว่าใจโทมนสเลย

และไม่เคยจะเรียกร้องไก่อ

แถมมันคงรู้เล็กน้อย

น้อยจนเธอเองอาจมองเลยไป

ฉันทุ่มเทจนหมดหัวใจ

แค่หย่น้ำในทะเล

แต่มีเท่านั้นจริงๆ

ให้กับเธอไก่อเท่านั้นจริงๆ

ให้ในสิ่งที่พอจะมี

แถมมันคงรู้เล็กน้อย

เพราะทุกคนคอยให้เธอทั้งนั้น

ถึงเธอคงว่ามันน้อยช้านั้น

แต่กับฉันมันยิ่งใหญ่

50. เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม

บิลลี่

ใครจะมีสวาทกันต่อไป
ใครจะไปเหยียบศวาทกันใจ
ใครจะคอยแข่งขันกัน ไปไหน
ปรารถนาใจเขา
ขอแต่มีแต่เธอที่หัวใจ
เงินและทองอะไรก็ไม่เอา
มีแค่เธอที่ลืมนึกความเหงา
นั่นก็พอแล้ว
สิ่งใดก็เหมือนมีค่า
คนโง่และควาเกินไป
ไม่ขอมีก็ขอให้เหนื่อยใจ
ฉันขอเธอคนเดียว
โลกกลม ๆ จะเป็นของใครไม่เคยจะข้องเกี่ยว
มีแค่เธออยู่คนเดียวก็สุขใจ
เธอที่ใจจริงแท้และมีความหมาย
เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม
เธอที่ใจจริงแท้และมีความรักให้
เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม